Sting
Sandra Brown
Copyright © 2016 Sandra Brown Management, Ltd.
Ediţie publicată prin înţelegere cu
MARIA CARVAINIS AGENCY, INC. şi PRAVA I PREVODI.
Publicată pentru prima dată în
Statele Unite de Grand Central Publishing, New York
V
Lira.
Lira şi Cărţi romantice sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România tel. – 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzilitera.ro
Ne puteţi vizita pe www.litera.ro/lirabooks.ro
Răpirea
Sandra Brown
Copyright © 2017 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Maria Popa
Corector: Cătălina Călinescu
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
BROWN, SANDRA
Răpirea / Sandra Brown;
trad.: Laura Berteanu – Bucureşti: Litera, 2017
ISBN 978 – 606 – 33 – 1380 – 6
I. Berteanu, Laura (trad.)
821.111 (73) – 31 – 135.1
SANDRA BROWN
Răpirea
Traducere din limba engleză
Laura Berteanu prolog

Cu exact douăzeci şi două de minute înainte să păşească pe lumea cealaltă, Mickey Bolden îşi aruncă un pumn de pop-corn în gură şi spuse:

— O femeie intră într-un bar.

Shaw Kinnard, aplecat în faţă pe scaunul înalt de bar de lângă Mickey, privi în paharul de tequila cu cea mai plictisită expresie cu putinţă, învârtind de două ori lichidul pe pereţii de sticlă.

— Aşa, şi?

— Şi nimic.

— Asta-i gluma?

— Nu-i nicio glumă şi nu e nimic de râs în toată povestea asta afurisită.

Ca şi cum ar fi fost plesnit cu un elastic, orice urmă de plictiseală dispăru de pe faţa lui Shaw. Întoarse brusc capul şi se uită la Mickey.

Ochii acestuia erau mici ca două stafide şi afundaţi în pungi de grăsime, dar Shaw reuşi să le urmărească mişcarea, dintr-un capăt al localului în celălalt. Oricât de tentat ar fi fost să întoarcă privirea şi să se uite, rămase cu ochii fixaţi pe faţa buhăită a partenerului său. Temându-se să audă răspunsul, întrebă:

— O femeie anume?

— Anume, femeia noastră.

— E aici?

— Cum mă vezi şi cum te văd.

Mickey îşi scutură mâinile de sare de pop-corn.

— Momentan e la stânga mea, cum te uiţi peste umărul tău drept. Se aşază pe un scaun din capătul barului, aşa că nu întoarce capul, fiindcă e cu faţa încoace.

Rânjetul de pe chipul lui Mickey sugera că cei doi purtau o conversaţie lejeră, când, în realitate, sosirea lui Jordie Bennett fusese o adevărată lovitură.

— Ei bine, chestia asta ne dă cu siguranţă peste cap toate planurile, mârâi Shaw. E singură?

— Era singură când a intrat.

Unul din ochii umflaţi ai lui Mickey se închise, într-o

încercare de a face pe şmecherul.

— Dar seara abia a început.

Rânjetul îngâmfat îl urâţea şi mai mult, deşi nu s-ar fi crezut că aşa ceva mai era cu putinţă.

Shaw îşi coborî din nou privirea în pahar.

— Crezi că s-a prins ce facem?

— Nu! Cum să se prindă?

— Atunci, de ce dracu' e aici?

Mickey ridică din umeri.

— Poate că-i e sete femeii!

— I se face brusc sete taman în ziua în care ajungem noi în oraş?

— S-au mai văzut şi lucruri mai ciudate.

— Nu-mi plac lucrurile ciudate. Mă neliniştesc.

— Pentru că nu ai experienţă, aşa ca mine, zise Mickey.

Fără să-şi ascundă dispreţul, Shaw îl măsură din priviri pe bărbatul din faţa lui, gândindu-se că, în cazul acestuia, experienţă însemna prostie şi o periculoasă mulţumire de sine.

— Nu sunt chiar novice în chestii de-astea, zise el.

— Atunci ar trebui să ştii să-ţi păstrezi calmul, dacă apare o neconcordanţă în plan.

— O neconcordanţă? E mult prea puţin spus.

— Poate. Dar, până când vom şti altceva, voi considera că este doar o mare coincidenţă şi nu o să mă grăbesc să trag concluzii care sunt, cel mai probabil, greşite. Se mai întâmplă. Până şi cele mai bune planuri se duc pe apa Sâmbetei. Uneori trebuie să te laşi dus de val şi să improvizezi.

— Da? Şi dacă valul ăsta te dă peste cap şi te duce la mama dracului?

— Relaxează-te, frate! spuse Mickey, pe un ton tărăgănat. Totul e-n ordine. Se uită relaxată în jur, nu ca şi cum s-ar uita după cineva anume. Ochişorii ăia albaştri au trecut adineauri peste mine şi n-au sclipit.

Shaw pufni şi-şi ridică paharul la gură.

— Pentru că eşti urât ca dracu'!

— Hei, sunt multe doamne care mă plac.

— Dacă zici tu.

Shaw dădu pe gât ce-i mai rămăsese din tequila. În clipa în care puse paharul gol pe bar, privi în direcţia subiectului lor de conversaţie şi o văzu pe Jordie Bennett mulţumindu-i barmanului pentru un pahar de vin alb pe care acesta i-l punea în faţă.

Ea era motivul pentru care Shaw şi Mickey se aflau aici. Aici însemnând pe coclaurii din partea central-sudică a Louisianei, în zona braţelor mlăştinoase. Nu aici, la locul de adăpare al localnicilor, un bar construit din metal ruginit şi scorojit, situat precar pe malurile mâloase ale unui braţ înfundat al râului. Cuvântul BAR era scris cu litere roşii de neon, care şuierau şi trosneau sclipind deasupra uşii de la intrare.

Înăuntru, localul era plin de fum şi duhnea de amestecul feluritelor mirosuri ale clienţilor ce nu aparţineau chiar celei mai elegante clase sociale.

Muzica zydeco1 răsuna dintr-un tonomat peste care păreau să fi trecut cel puţin douăzeci de uragane pe lângă care Katrina era doar o joacă de copii.

Shaw şi Mickey se amestecau destul de bine printre clienţii obişnuiţi ai tavernei, dar nu era genul de local în care te-ai fi aşteptat să o găseşti pe Jordan Elaine Ben-nett, cunoscută pentru prieteni drept Jordie. Şi, totuşi, era acolo. Era acolo şi bea vin alb! Ca şi cum numai asta nu ar fi fost îndeajuns încât s-o scoată în evidenţă într-un local în care berea se vindea la sticlă şi tăriile erau turnate la greu în pahare.

Mickey luă încă un pumn de pop-corn din castronul de plastic şi îl aruncă în gură.

Molfăind, întrebă:

— Tu nu crezi că e o coincidenţă că e aici?

— De unde dracu' să ştiu? mormăi Shaw. Doar că ceva nu-mi miroase a bine.

1 Formă de muzică de dans creolă din sudul statului Louisiana, SUA, care îşi are originile în stilurile franceze,

africane şi caraibiene din secolul al XIX-lea (n.tr.)

Sandra Broivn înclină din cap în semn de mulţumesc către barman, care îi umplu paharul de tequila fără niciun cuvânt, apoi, dând dovadă de o intuiţie extrem de precisă, desfăcu încă o bere pentru Mickey.

În timp ce trăgea lung din noua sticlă de bere, Mickey privi cu ochii mijiţi spre celălalt capăt al barului, acolo unde acesta cotea, în formă de L. Înghiţi, râgâi puternic, apoi spuse:

— E posibil să fi ieşit la agăţat.

Shaw ridică o sprânceană, cu o expresie de îndoială.

— A ieşit după bărbaţi?

— Da, de ce nu?

— Nu e genul.

Mickey râse sec şi îi trase un ghiont în braţ.

— Toate sunt genul.

— Din nou vorbeşte vocea experienţei?

Mickey dădu din cap, cu o expresie de cunoscător.

— Crezi că se lasă greu? Sunt doar şiretlicuri femeieşti ca să te facă să munceşti mai mult.

Shaw analiză vorbele de duh ale lui Mickey, apoi luă paharul de tequila şi-l dădu pe gât. Aşeză apoi paharul gol pe bar cu un gest hotărât şi se lăsă să alunece de pe scaunul înalt, având grijă ca partea din spate a cămăşii să mascheze tocul pistolului de la centură.

Mickey mai că se înecă cu berea.

— Unde…?

— Să-ţi testez teoria, grăsanule.

— Nu poţi… Ea e…

Îl lăsă pe Mickey bâlbâindu-se.

În timp ce trecea pe lângă scaunele de la bar, era măsurat din priviri de clienţi de ambele sexe. Femeile îl priveau fie cu subînţeles, fie cu o expresie în care se citea o invitaţie pe faţă. Dezinteresat, nu le răspunse nici măcar cu un zâmbet. Bărbaţii îi aruncau priviri lungi şi reci, provocatoare, pe care le returna în acelaşi fel, mai reci şi mai provocatoare. Şi toţi întorceau atunci capul.

Shaw avea ceva al lui.

Nimeni nu-şi făcuse încă suficient curaj să ocupe scaunul gol de lângă Jordie Bennett.

Răpirea

Localnicii probabil că înţelegeau că nu era de nasul lor. După părerea ei, probabil că nici Shaw nu era, pentru că, în timp ce se apropia, îi surprinse privirea, dar numai o fracţiune de secundă, înainte ca ea să-şi coboare din nou ochii albaştri spre paharul de vin. Nicio schimbare de expresie, nicio mişcare a trupului, nici măcar un fluturat de gene.

Jordie Bennett era inabordabilă.

Cu aşa o faţă şi aşa un corp, îşi permitea să fie selectivă. Nu încăpea îndoială, putea face aproape orice bărbat să-i lase gura apă.

Ceea ce nu era tocmai plăcut.

Având în vedere că Shaw fusese angajat s-o omoare.

Capitolul 1

Cu trei zile în urmă, Shaw se bronza lângă o piscină albastră ca safirul, privind două fete topless care se bălăceau în apa mică, sorbind o băutură pastelată dintr-un pahar înalt, decorat cu o floare de hibiscus, bucurându-se de toate plăcerile pe care banii noi le puteau cumpăra în vechiul Mexic.

Stătea într-o vilă cocoţată pe o stâncă, cu ferestrele spre golf. Clădirea cu tencuială albă se întindea deasupra unui deal acoperit de jungla care se revărsa înspre ţărmul cu nisip alb. Impresionanta proprietate aparţinea unui bărbat pe care Shaw urma să-l execute mai târziu în acea seară.

Totuşi, în acea după-amiază, când se uita la fete şi sorbea tacticos din cocktail, nu ştia încă acest lucru.

După petrecerea de la piscină, oaspeţilor li se lăsase timp să se retragă în camerele lor şi să se schimbe în ţinuta casual-chic înainte de a se întoarce lângă piscină pentru un cocktail prelungit, urmat de o cină cu patru feluri de mâncare, servită de nişte chelneri excesiv de respectuoşi, toţi bărbaţi, care purtau mănuşi albe de bumbac şi pistoale la centură, ca parte a uniformelor

apretate.

La desert, fiecare oaspete al vilei a putut alege, după preferinţe, desertul, tonicul de după masă, drogul controlat şi o señorita.

În timp ce Shaw încerca să aleagă din variata gamă ce-i fusese prezentată, simţise cum îi vibrează telefonul mobil. Se scuzase ca să poată răspunde şi ieşise de pe terasă, intrând într-una din camerele adiacente. Biroul era mobilat luxos. Prea luxos. Dovedea exagerarea tinerească a proprietarului şi lipsa de gust.

Shaw răspunsese laconic:

— Da?

Sandra Brown

O voce răguşită spusese:

— Ştii cu cine vorbeşti?

Mickey Bolden.

Shaw petrecuse luni întregi încercând să câştige suficientă încredere încât să i se acorde un interviu cu ucigaşul plătit.

Bolden acceptase în sfârşit să se întâlnească cu Shaw, ocazie cu care amândoi fuseseră extrem de precauţi şi de atenţi… la ce se petrecea în jur, fireşte, dar cu precădere unul la celălalt. Într-un limbaj atent codat, Shaw îi prezentase lui Mickey CV-ul lui şi experienţa pe care o avea în această profesie mai puţin obişnuită.

Ceva, poate subtilitatea şi lipsa lăudăroşeniei, îl convinseseră pe Mickey că Shaw era competent. La sfârşitul întrevederii lor ce avusese loc la o ceaşcă de cafea, Mickey îi spusese că vor ţine legătura, dacă avea să aibă nevoie de serviciile lui Shaw.

Trecuseră şase luni de atunci. Shaw aproape că nu mai spera că o să mai audă ceva din partea lui Mickey Bolden.

— Te mai interesează treaba?

Shaw aruncase o privire înspre terasa unde desertul degenerase într-o adevărată orgie.

— Sunt singur?

— Faci echipă cu mine.

— Trebuie să fie o chestie specială.
— Te interesează sau nu?
— Cum împărţim?
— Jumate-jumate.
Era cinstit.
— Când ai nevoie de mine?
— Joi.

Discuţia avusese loc marţi seara, ceea ce-i lăsase lui Shaw foarte puţin timp să-şi termine treaba pe care o avea în Mexic şi să ajungă în New Orleans la momentul potrivit.

Ar fi avut încă o sută de întrebări pentru Mickey Bolden, dar, fiind o şansă prea mare ca să o rateze şi gândindu-se că o să primească detaliile cât de curând.

Răpirea 13

Îşi înfrânase curiozitate şi îi spusese lui Bolden că putea conta pe el.

Fusese nevoie de multă dexteritate şi de o călătorie chinuitoare, dar îşi terminase afacerile în Mexic în acea seară şi reuşise să ajungă în Louisiana chiar mai devre-me decât era necesar. Se întâlnise cu Mickey cu o zi în urmă şi veniseră împreună în acea dimineaţă într-un orăşel numit Tobias.

Îşi petrecuseră ziua cercetând terenul şi gândind cea mai bună strategie de a o ucide pe Jordan Elaine Bennett, proprietara companiei Extravaganza, o afacere de organizare de evenimente foarte căutată în New Orleans. Era sora şi singura rudă în viaţă a lui Joshua Raymond Bennett, un escroc la fel de căutat.

Shaw şi Mickey o urmăriseră pe Jordie Bennett prin oraş, în timp ce aceasta îşi făcea treburile obişnuite. Puţin după ora şase în acea seară, se întorsese acasă. Aşteptaseră trei ore, dar nu mai apăruse.

Crezând că ţinta lor se hotărâse să petreacă o seară de vineri liniştită acasă, Shaw şi Mickey se duseseră la un local din zonă ca să ia cina. În faţa unor fripturi tari şi garnisite cu cartofi înecaţi în grăsime, Mickey îi prezentase planul de atac.

Shaw se arătase surprins când Mickey îi identificase

ţinta, cu o zi în urmă. Acum îl mira graba cu care trebuia terminată treaba.

— De ce mâine?

— De ce nu?

— Mi se pare prea grăbit. Eu mă gândeam s-o mai urmărim vreo câteva zile, să-i înţelegem mai bine rutina, apoi să alegem locul şi momentul cel mai potrivit.

— Panella a ales momentul, spusese Mickey, în timp ce se chinuia să taie o bucată de friptură. Şi clientul are întotdeauna dreptate. Vrea să o facem mâine, aşa c-o facem mâine.

— Are un termen limită?

— Aşa se pare.

După cină, se hotărâseră să spele gustul prost al mâncării cu ceva de băut, înainte să facă drumul de o oră înapoi la New Orleans. Barul în care se aflau acum

Sandra Brown le fusese recomandat de chelnerul din restaurant, care, în mod evident, nu avea standarde prea ridicate.

Totuşi, se dovedise un local potrivit pentru ei, având în vedere că în speluncile de genul ăsta toată lumea stătea cu capul plecat.

Cu siguranţă, la fel stătea şi Jordie Bennett. În timp ce Shaw continua să înainteze pe lângă bar, îndreptându-se spre ea, Jordie privea concentrată paharul de vin, ca şi cum l-ar fi aşteptat să mai fermenteze puţin. Când ajunse la capătul barului, Shaw nu încetini, dar, în clipa în care trecu pe lângă ea, simţi miros de parfum scump. Un miros complex. Ceva exotic şi totodată evaziv, care făcea un bărbat să-şi dorească să-i adulmece întreg trupul, căutând sursa.

Nu se opri decât atunci când ajunse în dreptul tonomatului Wurtliyer care stătea sprijinit de perete. Scăldat în luminile multicolore ale tuburilor care ieşeau din aparat, Shaw se sprijini cu antebraţul pe vârful arcuit. Poziţia îi făcea trupul să stea uşor înclinat, în aşa fel încât, în timp ce învârtea cartelele cu numele cântecelor, prefăcându-se interesat, o putea observa pe Jordie cu

coada ochiului.

Sorbi din vin cu nişte buze ce păreau să vină direct dintr-un vis murdar, apoi aşează paharul pe bar, fără însă să-şi ia mâna de pe el. Avea degete lungi şi subţiri. Fără niciun inel. Unghiile îi erau date cu o ojă de o nu-anţă atât de deschisă, încât Shaw se întrebă de ce mai petrecuse o oră întreagă la salon, în acea după-amiază. La mână avea un ceas simplu, pătrat, cu o curea maro, nepretenţioasă, din piele de crocodil, mai mult practică decât frumoasă – dar probabil că puteai cumpăra o maşină bună la mâna a doua cu banii pe care îi dăduse pe el.

O bretea de sutien din satin se vedea la marginea bluzei simple, albe, fără mâneci, cu care era îmbrăcată. O bretea care, la o mişcare aproape imperceptibilă a capului ei, fu mângâiată de şuviţe lungi de păr negru, ce păreau la rândul lor din satin. Purta sandale cu toc înalt şi blugi strânşi pe corp. Şi arăta foarte apetisantă aşa, cocoţată pe scaunul înalt de bar.

Răpirea

Shaw nu era singurul bărbat din local care o remarcase. Un individ, mai tânăr decât ea cu cel puţin zece ani, de două ori pe atât mai tânăr decât Shaw, era împins în faţă de prietenii cu care jucase până atunci biliard. Plin de whisky şi mânat de chicotele tovarăşilor lui, veni agale până în dreptul scaunului gol de lângă ea.

— Se poate?

Poşeta ei roşie cu lanţ argintiu, nu cu mult mai mare decât un plic pentru scrisori, era aşezată pe bar. O trase mai aproape de ea, dându-i voie ţărănoiului să se aşeze pe scaun.

Poate că Mickey avusese dreptate şi Jordie ieşise, într-adevăr, la agăţat. Dar nu îi aruncase potenţialului Romeo nicio privire fie ea de recunoaştere, fie de încurajare, iar Shaw nu era încă sigur că tânărul avea mari şanse să reuşească altceva decât să o enerveze.

Shaw se uită la Mickey, ca să vadă dacă partenerul său observase că Jordie avea acum companie. Observase. Faţa lui porcină se înroşise şi era acoperită de sudoare.

Vorbea la telefonul mobil. Shaw nu trebuia să se întrebe cu cine anume vorbea. Fără îndoială că Mickey se consulta cu clientul lor, întrebându-l cum ar fi trebuit să procedeze acum că apariţia surprinzătoare a domnişoarei Bennett le dăduse planul peste cap.

Shaw îşi întoarse atenţia asupra idilei în desfăşurare. După cum se aşteptase, Jordie Bennett răspundea la avansurile bălmăjite ale tânărului cu din ce în ce mai multă lipsă de răbdare.

Era tânăr, beat şi hotărât să-şi dovedească puterea de seducţie asupra sexului frumos, dar chiar nu vedea că Jordie nu era de nasul lui? Nu că Shaw l-ar fi învinovăţit pe bietul gogoman că-şi încerca şansele. Dacă reuşea să intre în patul ei, ar fi avut cu ce să se laude o viaţă întreagă.

Venind din punctul mort, o mână se aşeză greoaie pe umărul lui Shaw. Automat, duse mâna la pistol.

— Relaxează-te, mârâi Mickey. Eu sunt.

Arătă spre lista de cântece:

— Au ceva de la Merle Flaggard?

Shaw verifică lista scurtă de titluri.

Sandra Brown

— Cu cine vorbeai la telefon?

— Tu cu cine crezi?

— Şi ce-a zis?

— A înjurat de mama focului, apoi a spus că locul ăsta devine prea aglomerat şi să ne luăm tălpăşiţa. În clipa asta.

Înclină subtil capul înspre scena care se desfăşura în spatele lui. Tânărul beat se apleca atât de mult înspre Jordie Bennett, încât abia dacă-şi mai ţinea echilibrul pe scaun.

— Ce fac acum? Ce-i cu el? Vezi ceva care ar trebui să ne îngrijoreze?

Shaw îi privi pe cei doi preţ de încă vreo câteva clipe, apoi clătină din cap.

— Vrea doar să intre în patul ei.

— Eşti sigur?

— Sunt sigur.

— Bine. Să mergem!

Mickey se întoarse cu spatele la tonomat şi se îndreptă spre ieşire.

Shaw veni imediat în urma lui. Rezistă tentaţiei de a-i mai arunca o ultimă privire lui Jordie Bennett.

De îndată ce el şi Mickey ieşiră din bar, trase adânc aer în piept, ca să elibereze tensiunea dintre umeri şi să încerce să-şi limpezească mintea de fumul din bar.

Dar aerul de afară era fierbinte şi umed, doar cu puţin mai proaspăt decât cel din bar. Umerii îi rămaseră încordaţi în timp ce înainta în urma lui Mickey înspre maşină. O lăsaseră în celălalt capăt al parcării, un simplu teren din faţa tavernei, acoperit cu scoici zdrobite.

Mickey se aşeză pe scaunul de lângă şofer. Fiind partener subordonat în afacerea asta, era treaba lui Shaw să conducă maşina. Ceea ce-i convenea. Nu-i plăcea să conducă altcineva lângă el. Dacă şi când situaţia devenea periculoasă, îi plăcea să aibă controlul vehiculului.

Băgă cheia în contact, dar Mickey spuse:

— Aşteaptă. Nu plecăm nicăieri încă.

Inima bătu cu putere în pieptul lui Shaw.

— De ce nu?

— O facem aici.

Răpirea

Shaw îl privi lung.

— Glumeşti?

— Nu. Panella a spus că prezentul este cel mai bun moment.

— E pe dracu’! şuieră Shaw, făcând un gest înspre bar. Am fost văzuţi acolo.

— Încă un motiv pentru care Panella a spus să facem treaba.

— Nu are sens.

— Ba sigur că are.

— Doar dacă vrei să fii prins. Iar eu unul nu vreau.

— Atunci, ai grijă să nu fii.

Mickey scoase un geamăt de efort în momentul în care îşi extrase pistolul din tocul prins sub burta

considerabilă.

— Panella ne-a recomandat şi treaba asta.

— Sigur, lui îi e uşor să vorbească. Nu e pielea lui în joc, nu?

Mickey îl privi lung.

— E prima oară când lucrăm împreună şi deja eşti fricos?

— Nu sunt fricos, bătrâne. Doar precaut. Nu înţeleg ce-i cu atâta grabă.

— Ţi-am explicat.

— Da, dar şi mâine este foarte bine.

— Nu mai este. Panella s-a răzgândit. Un oraş mic ca ăsta, unde toată lumea ştie pe toată lumea? Imediat se află că sunt nişte străini prin zonă.

— Bine. Atunci aşteptăm până vine ea în New Orleans.

— Asta ar putea să ne întârzie câteva zile. Nu vine în mod regulat în oraş. Lucrează foarte mult de aici, de acasă. În orice caz, nu este hotărârea noastră. Panella a zis să-i dăm drumul, mai ales acum după ce am fost surprinşi sub acelaşi acoperiş cu ţinta.

Shaw înţelegea argumentele, dar tot nu-i plăcea. Nu-i plăcea deloc.

Mickey îi dădea înainte:

— La fel ca şi tine, Panella se teme că poate n-a fost o coincidenţă faptul că a apărut aici în seara asta.

— E drept, aşa am spus, dar ziceam şi eu doar. Cu siguranţă că e o întâmplare. Nu avea cum să ştie de noi.

— Ei, oricum ar fi, Panella a zis să o facem acum, aşa că…

În loc să-şi termine fraza, Mickey se mulţumi să-şi încarce revolverul de 9 mm.

Shaw înţelese două lucruri: votul lui nu conta şi discuţia era inutilă.

— La dracu'!

Îşi scoase la rândul lui pistolul din toc şi aruncă o privire înspre uşa barului, cu firma stricată, de neon.

— Şi cum vrei s-o facem?

— Aşteptăm aici până când iese. Dacă dobitocul ăla e cu ea, îl elimini tu. De ea mă ocup eu.

— Şi dacă iese singură?

— Lasă onorurile în seama mea, spuse Mickey, îndesându-şi mâinile în mănuşi de latex.

Îi întinse o pereche lui Shaw.

— Tu îi iei geanta. Panella a zis să pară un jaf care s-a terminat prost. O crimă la întâmplare.

— Fără nicio legătură cu el sau cu fratele ei.

— Fără nicio legătură cu nimic.

Shaw pufni.

— De parcă o să creadă cineva asta!

Mickey râse înfundat.

— Nu-i treaba ta cine ce crede. Tu o să fii undeva departe şi-o să te bucuri de jumătatea ta din cele două sute de mii de dolari.

— O să-mi pot cumpăra o bărcuţă frumuşică.

— Şi nişte gagicuţe frumuşele.

— Ai o minte foarte murdară, Mickey.

Partenerul său râse din nou.

— Şi-mi place foarte mult aşa.

Observând o mişcare cu coada ochiului, Shaw privi din nou în oglinda retrovizoare.

— Uite-o!

— E singură?

Shaw aşteptă până când uşa se închise în spatele lui Jordie Bennett, fără ca nimeni să vină în urma ei, şi abia apoi răspunse:

Răpirea

— Da.

Fiindcă taverna nu avea nicio lumină exterioară, parcarea era cufundată aproape în întregime în beznă. Luna subţire şi palidă era ascunsă de ramurile încărcate de muşchi ale unui stejar masiv, care se întindeau peste aproape trei sferturi din parcare. Nu se vedeau faruri apropiindu-se din nicio direcţie a şoselei înguste.

Profitând de ocazie, Mickey deschise portiera şi ieşi

din maşină, mişcându-se cu mai multă agilitate decât l-ar fi crezut Shaw în stare. Grăsanul intrase în priză. În mod clar, lui Mickey Bolden îi plăcea meseria lui.

Dar şi lui Shaw îi plăcea. Paharele de tequila nu-i dăduseră nici pe jumătate plăcerea pe care i-o dădea acum adrenalina.

Făcând cât mai puţin zgomot cu putinţă, o urmară pe Jordie Bennett în timp ce aceasta înainta prin parcare. Era plină de camionete ruginite şi de bucăţi de metal, mâncare de sare. Sedanul ei ieşea mult în evidenţă – era nou şi strălucitor. Deschise portiera din dreptul şoferului cu telecomanda.

Shaw simţi din nou parfumul seducător în clipa în care Jordie întoarse brusc capul.

Se pare că paşii lui şi ai lui Mickey pe scoicile zdrobite nu fuseseră chiar atât de uşori pe cât îşi închipuiseră.

Sau poate că instinctul o alertase că se afla în pericol de moarte.

Oricum ar fi fost, când îi văzu înaintând spre ea, buzele i se depărtară şi trase puternic aer în piept, iar ochii i se lărgiră, alarmaţi.

În timp ce micşora rapid distanţa dintre ei, Mickey întinse mâna dreaptă într-un gest hotărât şi precis.

Dispozitivul montat pe pistol amortiză zgomotul împuşcăturii, dar, în liniştea din jur, sunetul îi păru lui Shaw la fel de puternic ca alarma de pe o ambulanţă.

Mickey se prăbuşi ca un sac de ciment, cu sângele curgându-i şuvoi din rana din cap, peste scoicile zdrobite.

Jordie Bennett privea îngrozită cum dâra de sânge se apropie de sandalele ei. Apoi ridică privirea spre Shaw.

Sandra Broion care ţinea în continuare pistolul la nivelul umărului, cu braţul întins spre ea.

— Jumătatea mea tocmai s-a dublat, spuse el.

Capitolul 2

Agentul special FBI Joe Wiley tocmai se pregătea să se aşeze la masa pe care-l aştepta o suculentă friptură de porc la cuptor, când îi sună telefonul mobil.

Soţia lui, Marsha, se încruntă. Deja trebuise să-i încălzească friptura, pentru că ajunsese prea târziu ca să mai mănânce odată cu copiii. Dar ştia că nu avea rost să protesteze în clipa în care îi spuse:

— Iartă-mă, scumpo, trebuie să răspund.

Apoi deschisese telefonul.

— E important, Hick? Tocmai m-am aşezat la masă.

— Îmi pare foarte rău să te întrerup, spuse agentul

Greg Hickam, pe un ton ce părea sincer. Dar, da, este important. Am fost sigur că o să vrei să afli imediat.

Aruncându-i Marshei o expresie de scuză, Joe ieşi în camera de serviciu.

— Bine, te ascult.

— Acum câteva ore, Mickey Bolden a fost găsit mort în Terrebonne Parish, în faţa unei taverne, la aproximativ cincisprezece minute drum cu maşina de Tobias.

Şi uite aşa, masa caldă dispăru din viitorul apropiat al lui Joe.

Îşi trecu mâna peste faţă, peste gură, peste bărbie.

— Îmi imaginez că nu pot exista mai mulţi de Mickey Bolden.

— Poate-or exista, dar ăsta e Mickey al nostru. Era.

— Explică-mi cum a fost „găsit mort”. Îmi închipui că nu a murit liniştit, în somn.

— Cineva i-a băgat un glonţ prin moalele capului. De aproape. I-a distrus aproape jumătate din faţă.

— Atunci, de unde ştim că-i el?

— Permisul de conducere pe care îl avea în buzunar era fals, dar medicul legist a luat amprentele cadavrului. Autorităţile locale au intrat în priză când au văzut

Răpirea că avea legătură cu cazul lui Billy Panella şi, aşa cum cere protocolul, au contactat cel mai apropiat birou FBI.

— Norocul nostru, mormăi Joe.

Privi prin uşa deschisă în bucătărie, unde Marsha stătea aşezată la masă, în faţa scaunului său, rămas gol. Sorbea dintr-un pahar de ice-tea cu o expresie preocupată.

Spuse apoi în telefon:

— Bolden o mierleşte în Tobias, vineri seara, la doar trei zile după…

— Marţi. Trebuie să existe o legătură.

— Eşti sigur sau îţi dai cu presupusul? întrebă Joe.

— Pe toţi dracii, sunt aproape sigur. Jordie Bennett era în zonă când a fost ucis Bolden.

— Ce-ai spus?

— Jordie Bennett…

— Nu contează. Te-am auzit de prima oară. Pe toţi dracii! Stai, ai spus că era?

— Ea şi Mickey Bolden erau în bar în acelaşi timp.

— Împreună?

— Nu. Dar au plecat la doar câteva minute unul după celălalt. El mai întâi. Dar uite care-i buba – Lexusul ei este încă în parcare. Mickey era la doar trei metri distanţă de el când i s-a fisurat scăfârlia.

— L-a împuşcat ea?

— Puţin probabil.

— De ce?

— Dacă l-ar fi omorât ea, de ce-ar mai fi maşina ei încă acolo?

Joe nu avea habar.

— Îmi lipsesc informaţii. Pune-mă la curent.

— Un tip de la bar îi făcea avansuri domnişoarei Bennett. Femeia i-a cerut cu frumosul să se care şi, când individul n-a ascultat-o, i-a zis să se ducă dracului, şi-a luat geanta şi a ieşit din bar. Nimeni n-a mai văzut-o şi n-a mai vorbit cu ea de atunci.

— Dumnezeule! Te rog spune-mi că n-am auzit asta.

— Îmi pare rău, dar asta ai auzit, spuse Hick. Nu se mai ştie nimic de ea.

— Parcă aveam oameni acolo care o ţineau sub supraveghere încă de marţi.

— Un om. Unul. Hai, bine, două ajutoare de şerif care făceau cu schimbul. Băiatul care a fost în tura de noapte a spus că Jordie Bennett a ieşit din casă la nouă treizeci şi doi. Fără să lase impresia că se grăbeşte, a luat-o spre

oraş. Dar, odată ce a ajuns la periferie, a călcat pedala şi a reuşit să scape de el.

— Şi s-a dus la o tavernă?

— Unde a fost văzută ultima oară. Nu e nimeni la ea acasă, nici la sediul firmei. În ambele locaţii, uşa e bine încuiată. Şi nimic nu pare să fie în neregulă. Alarmele sunt încă în funcţiune. Şeriful bănuieşte că s-a întâmplat ceva…

— Nu mai spune?

— …şi deja i-a dat în urmărire, şi pe ea şi pe individul din bar.

— A venit după ea când a ieşit din bar?

— Nu ăla, celălalt.

— Care celălalt?

— Prietenul lui Mickey.

— Mickey avea un prieten?

— Ştiu, este de neimaginat. Dar au intrat împreună, au băut ceva, păreau amici. Nu s-au certat, nu exista nicio tensiune între ei. Nimic de genul ăsta. Nu au intrat în vorbă cu nimeni altcineva şi au plecat împreună. Dar, dacă tipul i-a spulberat faţa lui Mickey, îmi imaginez că nu erau totuşi chiar atât de buni camarazi.

Hick făcu o pauză şi trase aer în piept.

— Asta-i situaţia şi de-asta ţi-am întrerupt cina. Spune-i Marshei că-mi pare rău.

— Locul a fost securizat?

Agentul pufni.

— Detectivul care m-a anunţat pe mine lucrează la biroul de criminalistică din Tobias şi e detaşat la biroul şerifului. Părea destul de dezgheţat. A ajuns la scurt timp după ce a fost anunţat, dar tot a fost prea târziu. Mi-a spus că, imediat ce a fost descoperit cadavrul, clienţii barului s-au împrăştiat ca gândacii atunci când se aprinde lumina. Crede că cel puţin încă vreo zece aveau mandat pe numele lor. Încălcaseră termenii de eliberare condiţionată. Fugiseră de pe cauţiune. Făceau trafic

Răpirea de droguri. E genul ăla de local. Detectivul nostru şi încă doi băieţi au reuşit să prindă vreo câţiva întârziaţi. Nu mulţi. Şi ăştia nu prea au chef să stea de

vorbă cu autorităţile.

— Păi sigur, deprinderi înrădăcinate.

— E şi asta, dar erau foarte nemulţumiţi că erau reţinuţi din cauza lui Josh Bennett. Mi s-a spus că, de câte ori îi rosteau numele, scuipau pe jos.

— Nu-mi imaginez că fie Josh Bennett, fie Billy Panella a fost văzut pe-acolo?

— Doar prin reprezentant.

— Sora lui Bennett, Jordie.

— Şi Mickey Bolden. Ştim că era omul lui Panella pentru treburi murdare.

— Ştim, dar n-am avut niciodată vreo dovadă, zise Joe.

Imaginându-şi martorii necooperanţi şi o scenă a crimei atât de contaminată încât nu mai era de niciun folos, Joe oftă şi-şi trecu mâna prin părul ce începea să se răărească.

— Spune-i detectivului să reţină martorii până putem să stăm şi noi de vorbă cu ei. Nu-mi pasă cât de tare o să vocifereze. Pregăteşte elicopterul. Ne întâlnim la heliport.

— La ce oră?

— Plec chiar acum. Trimite un echipaj de-al nostru la scena crimei.

— Am trimis, chiar înainte să te sun. Probabil că o să ajungă înaintea noastră.

— Bun. Ne vedem în câteva minute.

Joe închise telefonul şi intră înapoi în bucătărie. Cu buzele strânse într-o expresie de resemnare, Marsha făcea un sandviş cu şuncă şi caşcaval. Joe îşi puse tocul de umăr şi-şi luă haina din cuiul de pe spatele uşii.

— E cazul Panella-Bennett, altfel aş rămâne să mănânc. Friptura miroase bine. Ai pus rozmarin?

Cu o mişcare nervoasă, Marsha îi puse în mână sandvişul învelit în folie de plastic.

— Nu-mi place să te ştiu zburând pe întuneric în elicopterul ăla hodorogit.

— Ştiu, dar…

— Cât de vechi este?

— E vechi, dar rezistă.

O sărută pe gură, dar nu primi decât nişte buze ţuguiate.

— Spune-le copiilor că-mi pare rău că nu i-am văzut. Te sun.

— S-ar putea să nu răspund. Mă uit la Top Guri.

Se opri în drum spre uşă.

— E filmul meu preferat.

— Ştiu. Şi o să pun de două ori unt pe pop-corn şi o să mănânc singură cu o sticlă de vin.

Îi zâmbi răutăcios.

— Distracţie plăcută!

Joe se duse înapoi lângă ea, se aplecă şi îi şopti:

7 Ştii care e partea mea preferată din filmul ăla?

Îi puse mâna pe un sân şi strânse.

— Când Maverik îşi face de cap cu fata.

Marsha îl împinse de lângă ea.

— Du-te! îi spuse cu voce aspră, dar zâmbea.

Când simţi că acoperise o distanţă suficient de mare cât să fie în siguranţă să oprească, ieşi de pe autostradă pe un drum forestier, care dădea înspre o pădure deasă. Opri motorul şi stinse farurile. Pentru ce avea el nevoie să facă, putea folosi lanterna de la telefon – care era nou. Doar el avea numărul.

Lumină scaunul ca să vadă în ce stare era Jordie Bennett. Din câte-şi putea da seama, era încă lipsită de cunoştinţă şi nu se mişcase de când o aşezase pe bancheta din spate. Dar nu avea să rămână aşa la nesfârşit, şi Shaw trebuia să se pregătească pentru acest moment inevitabil.

Coborî, luă ce-i trebuia din portbagaj, apoi deschise portiera din spate şi aşeză telefonul pe podeaua maşinii ca să aibă lumină.

Jordie era moale ca o cârpă şi lui Shaw nu-i fu greu să-i repoziţioneze braţele şi picioarele. La un moment dat, mormăi ceva neinteligibil şi Shaw se opri din ce făcea ca să fie sigur că nu era pe punctul să se trezească.

Cu cât rămânea mai mult leşinată, cu atât mai bine pentru el.

Cu atât mai bine şi pentru ea.

Dar Jordie nu-şi reveni aşa că, mişcându-se repede, Shaw îi scoase sandalele, înjurând cataramele finuţe de pe barete, apoi îi legă eficient mâinile şi picioarele. Se retrăgea înapoi prin uşă, când se opri să-i dea la o parte o şuviţă de păr de pe obraz. Observă petele de sânge de pe faţa ei.

— La dracu'!

Avea să facă o criză. Se gândi, apoi hotărî că vreo câteva minute în plus n-aveau să conteze.

Când termină tot ce avea de făcut, închise încet portiera din spate şi portbagajul, apoi urcă înapoi la volan. Telefonul ei şi cel al lui Mickey erau pe scaunul de alături, unde le aruncase când fugise din parcarea barului.

Începu cu al ei şi constată uşurat că avea semnal. Accesă jurnalul apelurilor recente şi îl studie rapid, scanând apelurile pe care le iniţiase sau le primise în decursul acelei zile şi în ultimele două. Toate numerele erau trecute la Contacte. Nimic nu părea deosebit.

Nimic în afară de ultimul număr care o sunase.

Primise apelul puţin după ora nouă în acea seară. Codul unei zone din apropiere. Un număr care nu avea ataşat niciun nume. Sunase la rândul ei de două ori la acel număr. Shaw stătu o clipă pe gânduri, apoi iniţie apelul. Sună de câteva ori, dar nu răspunse nimeni. Închise.

Întoarse capul şi o privi gânditor cum doarme, preţ de câteva clipe. Apoi îi închise telefonul, îi scoase bateria şi puse ambele obiecte în torpedo.

Luă apoi telefonul lui Mickey, accesă „Apeluri recente" şi îşi dădu seama că numărul neidentificat îi aparţinea lui Panella. Cu siguranţă că stătea ca pe ghimpi, aşteptând ca Mickey să-i confirme că-şi îndeplinise misiunea.

— Ghinion, dobitocule! şopti Shaw. Ai de-a face cu mine acum.

Scoase bateria şi din telefonul lui Mickey şi îl băgă apoi şi pe acesta în torpedo, lângă cel al lui Jordie. Simţind de acum presiunea timpului, porni maşina.

Intrând înapoi pe autostrada întunecată şi pustie, îşi recapitula în minte evenimentele zilei. Lucrurile nu merseseră aşa cum îşi imaginase, dar situaţia prezentă era chiar mai bună decât anticipase. Plecase cu prada cea mare. Aceasta zăcea acum, lipsită de cunoştinţă, pe bancheta din spate a maşinii lui.

Capitolul 3

— Dumnezeule mare! oftă Hick, după ce coborâră din maşina de patrulă a şerifului şi îşi aruncară o privire peste scena crimei. Este pe cât de rău mă aşteptam să fie.

Elicopterul cu care veniseră el şi Joe aterizase într-un câmp pe care, la începutul toamnei, se organiza bâlciul din zonă. Un ajutor de şerif îi luase apoi cu maşina şi îi dusese la locul crimei lui Mickey Bolden.

Fuseseră aduse lumini portabile. Taverna urâtă era acum luminată mai ceva decât un bulevard din Las Vegas.

Bărbaţii în uniformă, care se învârteau în toate direcţiile, aruncau umbre stranii care se întindeau înspre pădurea din jur, fiind în cele din urmă absorbite de aceasta.

— Mai rău, zise Joe, ca răspuns la evaluarea de situaţie făcută de Hick.

Cei doi se aplecară şi trecură pe sub banda galbenă, care avea scopul de a nu lăsa lumea să intre în parcare, dar care fusese, în cea mai mare parte, ignorată. Totuşi, cei mai mulţi dintre gură-cască adunaţi la faţa locului se ţineau la o distanţă considerabilă de Lexus. Joe şi Hick se duseră direct spre acesta.

Un agent tânăr şi eficient pe nume Holstrom, unul din investigatorii de la biroul din New Orleans, se consulta cu un bărbat al cărui costum fercheş, din crep, şi atitudine detaşată nu se potrivea prea bine în această zonă, unde nimeni nu avea curaj să spună lucrurilor

Răpirea pe nume şi simpla noţiune de control al traficului de arme era luată în râs de către toţi localnicii.

Joe şi Hick se salutară discret cu colegul lor, care-l prezentă pe bărbatul micuţ cu care discuta drept Dr. Cutărescu, medicul legist din zonă. Purtau cu toţii mănuşi aşa că nu-şi strânseră mâna, ceea ce era chiar convenabil, având în vedere că ar fi trebuit să se întindă peste balta de sânge pe jumătate coagulat dintre ei.

Intrând direct în subiect, medicul spuse:

— Este deja la morgă, dar, când a fost identificat, m-au chemat înapoi aici ca să stau de vorbă cu voi. Am primit imagini cu el, când am ajuns.

Atinse ecranul iPad-ului şi ridică tableta, ca să poată vedea toţi. Le arătă mai multe imagini cu cadavrul lui Mickey Bolden, făcute din diverse unghiuri şi de la diferite distanţe. Niciuna nu era plăcută. Lui Joe aproape că-i era milă de bietul nenorocit.

Hick, catolic convins, şopti o rugăciune şi-şi făcu semnul crucii.

Joe, care era şi el catolic, dar mai puţin convins, zise:

— Nu e cazul să întreb care a fost cauza morţii.

— Nici n-a simţit glonţul, zise legistul, cu o răceală pe care Joe nu s-ar fi aşteptat să o întâlnească la un om cu o expresie atât de amabilă.

Joe arătă spre una dintre fotografiile de pe iPad, mai exact înspre pistolul care era pe pământ, la doar câţiva centimetri de mâna întinsă a lui Mickey.

— Cine i-a luat arma?

— Primii ofiţeri veniţi la faţa locului au constatat că nu a fost utilizată recent, spuse Holstrom. Dar i-au lăsat pe şefii lor să o ridice.

— Poarte bine.

Joe observă de asemenea din fotografii că mâinile lui Mickey erau acoperite de mănuşi. Întrebă ce se întâmplase cu acestea.

— A ajuns cu ele la morgă, spuse legistul. Le-am pus într-o pungă de plastic. Le-a luat un băiat de la biroul şerifului, aşa că şi ele sunt tot acolo. S-a notat cine ce a luat şi cui a dat.

— Mulţumesc. Avem nevoie de raportul de autopsie cât mai curând…

— Ştiu, ştiu. Voi nu spuneţi niciodată: „Nu-i nicio grabă, doctore, dă-ni-l tu când poţi”.

Medicul legist arăta ca un spiriduş, dar avea atitudinea unui şarpe cu clopoţei. Joe hotărî că nu-l plăcea. Privind în jur, observă două semne cu markerul făcute pe pietriş.

— Ce-a fost acolo?

— Poşeta şi cheile domnişoarei Bennett, răspunse Holstrom. Le-a luat detectivul.

Joe privi mai departe, căutând urme în pietriş care să indice că avusese loc o încăierare sau că cineva – Jordie Bennett – fusese târâtă de acolo. Dar nu găsi nimic de genul ăsta.

— Nicio urmă de luptă?

— Ce se vede e tot ce avem. Încă mai căutăm, adăugă Holstrom, arătând spre un membru al echipei lui care era la câţiva metri distanţă, ghemuit, cercetând suprafaţa parcării. Dar managerul, care mai şi serveşte la bar, estimează că, în momentul în care s-a petrecut treaba, erau vreo cincisprezece, poate chiar douăzeci de maşini în parcare.

Hick, care observă că rămăseseră numai cinci, zise:

— Îmi închipui că a fost un adevărat exod.

Holstrom dădu din cap.

— Avem zeci de urme de cauciucuri intersectate şi doar câteva urme de pantofi.

Îşi ridică mâinile, într-un gest de neputinţă.

— Nimeni nu a observat o maşină plecând? întrebă Hick.

Holstrom clătină din cap.

— Nimeni n-a venit încă să spună nimic. Totuşi, e încă posibil să apară cineva.

— Da, la fel cum e posibil să ningă până mâine, mormăi Joe.

Prinse între degete cămaşa umedă şi o dezlipi de pieptul transpirat. Adresându-i-se din nou lui Holstrom, îl

întrebă:

— Camere de supraveghere?

Agentul mai tânăr zâmbi fără umor.

— Canalizarea este cel mai sofisticat sistem pe care o să-l găseşti prin aceste locuri. Şi sistemul ăsta este o toaletă în spate, care nu are uşă, dar care are un afiş scris de mână care ne anunţă că apa merge doar din când în când.

— Înţeleg că nu există camere de supraveghere, concluziona Joe.

— Nu există niciun fel de securitate. Dacă nu iei în calcul cele două puşti încărcate din spatele barului.

— Probabil că astea sunt cel mai eficient sistem, remarcă Hick.

Joe arătă înspre o băltoacă urâtă, la aproximativ un metru de radiatorul maşinii.

— Aia e vomă?

— Mai exact, un cheeseburger pe jumătate digerat, cartofi prăjiţi cu sos iute şi foarte mult whisky, raportă legistul.

— Cine a fost stimatul proprietar? întrebă Hick.

— Din primele rapoarte pe care le-am primit, rezultă că tânărul care a descoperit cadavrul şi-a vomitat maţele, zise Holstrom. Aici, apoi înăuntru, de încă trei ori. Din fericire, au o găleată pe care o ţin la îndemână, pentru astfel de situaţii.

— Unde-i tipul acum? întrebă Joe.

— Tot acolo. Abia l-am ţinut pe loc, până aţi ajuns voi.

— Cu mine aţi terminat? întrebă legistul.

Joe îi mulţumi, apoi, mai mult ca să-l enerveze, îi aminti că raportul de autopsie era un factor important în investigaţia lor. Medicul legist se îndepărtă, bombănind.

Joe se întoarse spre Holstrom.

— Drăguţ băiat. Apoi: Cu titlul de ce mama dracului s-a întâmplat? ai vreo informaţie utilă pe care poţi să ne-o împărtăşeşti?

Holstrom îşi scărpină absent un punct roşu de pe

obraz, ce părea să fie o muşcătură de ţânţar.

— Mă tem că nu mare lucru. Maşina este înregistrată pe numele lui Jordan Bennett. A fost găsită descuiată, dar toate uşile erau închise. Un ajutor de şerif

Sandra Brown o să ia amprentele, dar, sincer, eu unul nu cred c-a mai ajuns până la maşină după ce a ieşit din bar.

— Aşadar, a plecat cu persoana care l-a găurit pe Mickey? întrebă Joe.

Când niciunul din ceilalţi doi agenţi nu-i răspunse sau nu-i oferi vreo altă ipoteză, Joe continuă:

— Bine, atunci, a plecat cu această persoană de bunăvoie sau cu forţa?

Agentul Holstrom se uită la Hick, care ridică din umeri.

— În cazul ăsta, votul e unanim, pentru că nici eu nu ştiu, zise Joe.

Începu să se îndrepte spre intrarea barului, adresându-i-se peste umăr lui Holstrom:

— Anunţă-mă imediat ce găseşti ceva.

— S-a făcut.

— Cum îl cheamă pe detectivul cu care ai vorbit? îl întrebă Joe pe Hick, în timp ce deschidea uşa barului.

— Cliff Morrow.

Morrow avea aproximativ treizeci şi cinci de ani şi nu avea nimic distinctiv, în afară de felul în care era îmbrăcat. Avea o şapcă de baseball pe cap, un tricou polo, pantaloni scurţi şi adidaşi acoperiţi de praf. Joe şi Hick îşi scoaseră mănuşile de cauciuc şi dădură mâna cu el. Morrow se grăbi să le explice:

— Antrenez echipa de softball a fetei mele. Sărbătoream victoria din seara asta la o pizza, când am fost chemat. Nu am mai apucat să mă schimb.

Părea competent şi foarte dispus, ba poate chiar uşurat, să împartă investigaţia cu ei.

— Oamenii de pe aici nu prea îl au la inimă pe Josh Bennett, zise el. Băiat din partea locului.

— Care-a luat-o pe căi greşite.

— Asta ar putea să i-o ierte, spuse detectivul. Dar cei mai mulţi îl consideră un trădător.

— Mult mai rău decât un escroc, zise Joe.

Morrow rânji.

— Pentru unii, da.

— Dar pentru tine? îl întrebă Hick.

Răpirea 31

— Eu sunt ofiţer de poliţie. Josh Bennett a încălcat legea.

Era un răspuns simplu şi concis, pe care Joe se bucură să-l audă.

— Aşadar, în ciuda conexiunilor locale ale lui Bennett, avem totala ta cooperare?

— Categoric. Aveţi susţinerea întregului departament din Terrebonne Parish. Şeriful m-a însărcinat să vă spun asta. Deja l-a făcut cu ou şi cu oţet pe băiatul care a pierdut-o din vedere pe domnişoara Bennett. E începător. E ajutor de şerif de doar trei săptămâni. Nici măcar nu ştia de ce este ţinută sub urmărire. De fapt, nimănui nu i s-a spus motivul pentru care aţi cerut să fie supravegheată.

Joe se prefăcu că nu aude întrebarea subtilă. Poate că ar fi fost mai bine dacă i-ar fi comunicat şerifului motivele pentru care ceruse ca Jordie Bennett să fie ţinută sub supraveghere, ca să înţeleagă importanţa acestui lucru. Poate că atunci şeriful ar fi desemnat un poliţist cu mai multă experienţă. Dar era prea târziu acum, răul fusese făcut şi nu avea timp să se întrebe ce-ar fi fost dacă.

Spuse:

— Pune-mă la curent, domnule detectiv Morrow.

— Imediat ce am ajuns aici, eu şi partenerul meu i-am separat pentru interogatorii.

Se referea la un grup de bărbaţi cu mutre deloc plăcute, împrăştiaţi prin bar.

Evaluându-le expresiile posace în mod individual şi colectiv, Joe spuse:

— Ia să ghicesc. Nimeni nu ştie nimic.

Morrow rânji.

— Cam aşa. Dar până acum nimeni nu s-a dat de gol

că ar şti cu adevărat ceva. Partenerul meu stă de vorbă cu barmanul în camera din spate, dar tot ce am aflat până acum arată că nu a fost cu nimic implicat în povestea asta, la fel ca ceilalţi. Poate că doar a observat mai multe. Şi este singurul care a interacţionat cu Bolden şi cu tovarăşul lui.

— Nimeni nu l-a identificat încă pe acest tovarăş?

— Toţi susţin că nu l-au mai văzut niciodată până acum.

— Evident, zise Joe. N-avem noi norocul să aflăm numele şi adresa suspectului principal. Unde este pistolul lui Bolden?

Morrow Îi conduse până la bar. Pistolul fusese băgat în pungă de plastic şi etichetat.

— Unealta meseriei lui, remarcă Joe, în timp ce studia pistolul cu amortizorul încă ataşat.

— Nu a tras cu el în seara asta, zise Morrow. Încărcătorul e întreg, cu excepţia cartuşului de pe ţeavă.

Joe ridică apoi punga de plastic în care era o poşetă roşie. Nu avea nimic special, doar că părea scumpă. Spera ca Marsha să nu-şi dorească vreodată aşa ceva.

Tot pe bar, în altă pungă de plastic, erau cheile de la maşina lui Jordie Bennett, un gloss de buze cu numele Gossamer Wmgs, o carte de credit, o bancnotă de douăzeci de dolari şi un permis de conducere emis de statul Louisiana.

— Doamna nu umbla cu multe după ea, zise Morrow, în timp ce Joe şi Hick studiau pe rând obiectele.

Printre obiectele recuperate nu se afla şi un telefon mobil, iar Hick remarcă acest lucru.

— Am observat şi eu, spuse Morrow. Poşeta era deschisă când am găsit-o. Îmi imaginez că tipul i-a scos telefonul.

— Dar a lăsat banii şi cartea de credit, zise Hick.

— Ăsta n-a fost un jaf, spuse Joe, oftând. A răpit-o pentru că e cine e, pentru că ştie pe cine ştie şi poate şi pentru ce ştie.

Se întoarse spre Morrow.

— Ai crescut aici, în Tobias?

— De la opt ani.

— Cât de bine cunoşti familia Bennett?

— Ne vorbim şi ne întrebăm de sănătate. Cam atât. Am fost în clasă cu Josh, dar nu eram prieteni. Jordie era cu doi ani mai mare ca noi.

— Exista vreo rivalitate între ei? întrebă Joe.

Răpirea

— Nimic de proporţii. Cel puţin nu din câte ştiu eu. Amândoi erau deştepţi, luau note bune. Ea era în gaşcă cu puştii populari.

— Şi Josh nu?

— Josh era departe de a fi popular şi nu avea niciun fel de gaşcă. Era un tocilar, şi nu o spun cu răutate. Lui îi plăceau jocurile video şi chestiile de genul ăsta.

— Ea era socială, el era deştept. Am zis bine?

Morrow stătu o clipă pe gânduri, apoi dădu din cap, aprobând concluzia lui Hick.

— Ai zis bine. Dar, ca frate şi soră, erau apropiaţi.

Joe ridică sprâncenele.

— Oh?

— Ştiţi ce i s-a întâmplat lui Josh când era mic?

Atât Joe, cât şi Hickam dădură din cap în semn că ştiau.

— Ei bine, cred că, din cauza asta, Jordie a fost mereu protectoare cu fratele ei.

Când se opri, Joe îi făcu semn să continue.

— În clasa a douăsprezecea, Jordie se vedea cu un tip, un super drogat. Dar ştia să se ascundă. Într-o zi, după ore, stătea cu el în maşina lui, în parcarea şcolii. Lumea zicea că se certau. În orice caz, Josh s-a dus cu scuterul până la maşină. Nu era un Harley, nu ceva puternic de genul ăsta. A schimbat câteva cuvinte cu drogatul pe geamul maşinii şi Josh, fie din greşeală, fie dinadins – poveştile diferă –, a lovit partea din faţă a maşinii cu roata de la scuter. Nu i-a făcut nici măcar o zgârietură, dar individului i-a sărit ţandăra. A coborât din maşină şi a

ameninţat că-i rupe capul lui Josh. Ţipa, încerca să-l doboare pe Josh de pe scuter, îl făcea în toate felurile. Josh nu a ripostat – fie nu a vrut, fie nu a putut. Dar a făcut-o Jordie. A ieşit ca apucată din maşină şi i-a sărit direct în faţă individului. Ăsta cu siguranţă avea cel puţin cincizeci de kilograme mai mult decât ea, dar l-a făcut totuşi să dea înapoi. Apoi a urcat pe scuterul lui Josh şi a plecat cu el. Şi aşa s-a terminat povestea ei de dragoste cu drogatul. I-a dat papucii şi, din câte ştiu eu, n-a mai vorbit niciodată cu el.

Sandra Brown

Joe analiză în mintea lui povestea, apoi îl privi lung pe Morrow, încercând să-şi dea seama dacă era sau nu de încredere.

— Te întrebai de ce am cerut ca Jordie Bennett să fie ţinută sub supraveghere? Ei, uite motivul!

Privirea inteligentă a detectivului înregistră semnificaţia cuvintelor lui Joe. Fluieră prelung.

— Voi – băieţii de la FBI, vreau să zic – nu aţi zis nimic.

— Aşa este, spuse Joe. Şi vrem ca povestea să nu devină publică – sub nicio formă – până când nu spunem noi că se poate.

— Din cauza a ceea ce ar putea face Billy Panella dacă ar afla.

Hick dădu din cap.

— Exact. Acum ne temem însă că Panella a aflat deja, acolo în gaura aia în care se ascunde. Altfel, ce căuta Mickey Bolden aici, în seara asta? Era omul lui Panella.

— Pe mine nu mă întristează câtuşi de puţin că nu trebuie să-mi mai fac griji din cauza lui Mickey, zise Joe. Dar mai e şi celălalt individ, care s-ar părea că nu-i timid deloc. Rămâne necunoscut şi în libertate.

Iar Jordie Bennett a dispărut în acelaşi timp.

Înţelegând gravitatea situaţiei, Morrow îşi scoase şapca şi-şi şterse fruntea cu podul palmei.

— Nu am făcut rost de numărul ei decât abia acum zece minute. E vineri seara. Nimeni nu mai lucrează. Dar

am reuşit în sfârşit să dăm de asistenta ei de birou. Ne-a dat numărul domnişoarei Bennett şi am tot sunat la el.

— Stai să ghicesc, zise Hick. Nimic.

— Nici măcar mesageria vocală.

— Cu siguranţă băiatul nostru e suficient de deştept cât să scoată bateria, ca să nu-i putem lua urma, zise Joe. Aţi găsit vreun telefon la Mickey?

— Nu, răspunse Morrow.

— Cu siguranţă că l-a luat şi pe ăla.

Joe îşi puse mâinile în şold şi mormăi o înjurătură.

— Acest tovarăş necunoscut al lui Mickey începe să mă îngrijoreze.

Răpirea capitolul 4

Zgomotul, altfel inofensiv, avu impactul unui foc de armă. Jordie îngheţă.

Când primul clic fu urmat imediat de un altul, îşi dădu seama ce reprezenta.

De pe scaunul şoferului, bărbatul apăsase un buton care elibera sistemul de blocare a uşilor pentru siguranţa copiilor, apoi îl activase la loc, luând astfel în râs parcă încercarea ei zadarnică de a deschide portiera.

Cu aproximativ o oră în urmă fusese trezită din starea de inconştienţă de o durere seacă într-o parte a capului. Instinctul de conservare o avertizase să nu se dea de gol că îşi revenise. Până în acest moment crezuse că-şi jucase destul de bine rolul, suficient cât să-l facă să creadă că era încă leşinată.

Se pare că nu fusese totuşi chiar atât de convingătoare pe cât crezuse.

Ea era fraiera, nu el.

După ce se trezise şi-şi evaluase situaţia atât cât era cu putinţă fără să deschidă ochii, ajunsese la concluzia că se afla întinsă pe bancheta din spate a unui vehicul în mişcare, cu mâinile şi picioarele legate.

Mişcându-se imperceptibil şi cu cât mai puţin zgomot, descoperise că, dacă-şi întindea o idee picioarele, tălpile ei goale ajungeau la portiera din spate. Cu o frustrare crescândă şi crampe musculare tot mai

accentuate, încercase să ridice în secret mânerul cu degetele, convinsă în tot acest timp că cel care o răpise nu avea habar de ce se petrecea în spatele lui.

Dându-şi seama acum că ştia ce încearcă, mai mult chiar, că ştiuse probabil de la bun început, scoase un geamăt adânc de disperare, teamă şi furie.

După ce-şi revenise şi după ce mintea i se mai limpezise, îşi dăduse seama că nu se afla în maşina ei. Obrazul i se odihnea pe o suprafaţă de tapiserie textilă. Senzaţia şi mirosul familiar al tapiseriei de piele din maşina ei i-ar fi oferit cât de cât o senzaţie de securitate, dar, aşa cum stăteau lucrurile, maşina aceasta îi era la fel de necunoscută ca şi bărbatul din spatele

Sandra Broxvn volanului. La fel cum nu ştia nici unde se aflau, nici încotro se îndreptau.

Nemaifiind nevoie să se prefacă lipsită de cunoştinţă, deschise ochii şi clipi, ca să-şi adapteze vederea.

Singura lumină venea de la becurile din bord. Niciun felinar nu se vedea prin geamul portierei. Niciun panou luminos, nicio pasarelă care să indice că erau pe o autostradă sau vreo şosea circulată, niciun set de faruri care să vină din sensul opus. Nu vedea nimic pe geam, în afară de cerul presărat cu câteva stele.

Era însă o privelişte suficient de bună pentru ca Jordie s-o folosească în încercarea de a bloca imaginile din mintea ei, cu bărbatul supraponderal îndreptându-şi pistolul spre fruntea ei, înainte ca faţa să i se dezintegreze şi să se prăbuşească la pământ, cu sângele întinzându-se înspre picioarele ei, la fel de repede şi la fel de negru ca cerneala vărsată dintr-o călimară.

Îşi amintea ţeava unui pistol îndreptată direct spre ea şi vocea unui al doilea bărbat spunând: „Partea mea tocmai s-a dublat”.

Când se trezise, fu mai înainte de orice uimită să constate că era încă în viaţă.

În loc să o împuşte, bărbatul mai înalt o pocnise probabil cu amortizorul montat pe ţeava pistolului, apoi o răpise de la locul crimei brutale pe care o comisese în faţa

ei. Lăsând-o acum să se întrebe de ce nu o omorâse şi pe ea. Nu ar fi fost mai practic şi mai eficient decât să o răpească? De ce o lăsase în viaţă?

Speculaţiile în legătură cu potenţialele motive aduseră după ele un val de panică şi, pentru că nu mai avea niciun rost să stea nemişcată, începu să se zbată ca să-şi elibereze mâinile. Erau strânse la spate şi legate cu nişte legături subţiri, dar incredibil de rezistente, care-i intrau în carne. Eforturile ei de a se elibera se înteţiră, devenind de-a dreptul frenetice.

— Încetează.

Comanda neaşteptată venită de pe scaunul şoferului o sperie, şi, preţ de-o clipă, rămase complet nemişcată. Apoi spuse:

— Du-te dracului!

Şi începu din nou să tragă ca apucata în toate direcţiile, ca să-şi elibereze mâinile.

Dar, după cinci minute, era acoperită de transpiraţie – transpiraţie pe care aerul condiţionat din maşină o transformă numaidecât în apă îngheţată.

Ajunse la concluzia că, oricât ar fi încercat, era o luptă zadarnică din care nu avea cum să iasă altfel decât epuizată şi cu încheieturile însângerate.

Se forţă să se întindă pe spate, trase de câteva ori aer în piept pe gură, apoi făcu un efort de voinţă ca să-şi potolească panica.

Ceva mai calmă acum, încercă să izoleze un singur avantaj de care ar fi putut să profite şi constată curând că legăturile de la picioare erau mai moi şi mai flexibile decât cele de la mâini.

Îşi înălţă capul şi privi în lungul corpului – forţându-se să înghită bila amară care îi năvălise în gură în clipa în care văzuse petele întunecate de pe bluza ei albă.

Sânge uscat. Sângele bărbatului care murise.

Se cutremură, dar nu-şi îngădui să se gândească la felul în care murise. Dacă ar fi făcut-o, teama că era foarte posibil să-i împărtăşească soarta ar fi paralizat-o, atât psihic, cât şi fizic.

Strângând din dinţi şi făcând un efort să privească dincolo de petele hidoase de pe hainele ei, văzu că gleznele îi fuseseră legate cu un batic cu model de camuflaj. Începu să-şi frece picioarele între ele, încercând să întindă pânza de bumbac suficient cât să-şi poată elibera picioarele, şi apoi…

Şi apoi ce?

Portiera din spate avea să fie în continuare blocată, răindu-i orice mijloc de scăpare.

Îl putea lovi cu piciorul în moalele capului pe bărbatul de la volan. O lovitură bine plasată, dată prin surprindere, era posibil să-l scoată din joc preţ de câteva secunde.

În care să răstoarne maşina într-un şanţ sau s-o izbească de un copac.

Sau care să-l determine să o omoare mai devreme decât intenţiona.

Sandra Brown

Poate că ar fi reuşit să-i distragă cumva atenţia. Dacă scotea un sunet, dacă se prefăcea că se îneacă, poate, sau dacă făcea altceva ca să-l forţeze să oprească maşina şi să deschidă portiera din spate ca să vadă ce se întâmplă cu ea, poate că ar fi avut o şansă să iasă şi să fugă, dacă…

Erau o sumedenie de dacă şi niciuna dintre variante nu avea prea mari şanse de succes. Dar, pe toţi dracii, refuza să stea întinsă, neputincioasă, aşteptând ca nenorocitul ăla să facă ce voia cu ea, când avea el chef. Nu o să-i fie la fel de uşor cu ea cum îi fusese cu victima lui anterioară. De ea n-o să se descotorosească fără o luptă.

Totuşi, ştia în acelaşi timp că nu era un bărbat uşor de păcălit sau de dominat fizic. Când ieşise din bar, parcarea fusese întunecată şi, crezuse ea, pustie. Sunetul unor paşi zoriţi pe pietriş ofertaseră în legătură cu apropierea celor doi atacatori. În fracţiunea de secundă dintre momentul în care se răsucise pe călcâie şi se descărnase pistolul, îi recunoscuse pe amândoi – îi văzuse cu doar câteva minute în urmă în bar. Pe bărbatul masiv care nu-i lăsase niciun fel de impresie, şi pe el, pe care îl

remarcase.

În clipa în care trecuse pe lângă scaunul de bar pe care stătea ea, privirile li se întâlniseră o clipă. Ţinea minte că era mai înalt decât majoritatea, avea un pas controlat, dar care amintea de mersul unui animal de pradă, un chip sever şi o privire atât de ascuţită, încât ar fi putut şlefui diamante. Avusese o reacţie viscerală în faţa acelei priviri incisive şi întorsese repede capul.

Ar fi trebuit să asculte acea voce din interiorul ei care o avertizase că e în pericol, dar, la acel moment, o confundase cu un alt tip de reacţie, cu un alt tip de pericol.

Orice mişcare bruscă făcea ca durerea care-i pulsa în tâmplă să devină şi mai ascuţită, aşa că acum îşi înclină uşor capul, ca să-l poată vedea mai bine.

Deasupra tetierei din dreptul scaunului de la volan se vedea părul răvăşit din vârful capului şoferului. Îşi amintea că avea părul lung şi dezordonat. Părea mai închis la culoare în lumina albăstruie a becului din bord

decât îi păruse în lumina maro-gălbuie, încărcată de fum, din bar.

Prin spaţiul dintre cele două scaune i se vedea o parte din braţul drept, acoperit de cămaşa bleumarin, din bumbac foarte fin. Îşi amintea că se închidea cu capse perlate. Mânecile îi erau rulate aproape până la coate.

Nu îi lăsase impresia că ar fi fost un bărbat deosebit de musculos, nu genul care merge la sală ca să-şi umfle bicepşii. Dar, în mod clar, era suficient de puternic cât să o care până la maşină, pentru că, evident, nu ajunsese acolo pe propriile picioare.

Fu obligată să admită cât de dificil i-ar fi fost, dacă nu imposibil, să îl domine fizic.

Nu, dacă voia să supravieţuiască, trebuia să fie mai deşteaptă decât el, iar pentru asta, nu putea acţiona într-un spaţiu vid. Avea nevoie de informaţii, iar el era singura ei resursă.

Îşi drese vocea.

— Felicitări. M-ai luat. Cine eşti?

Păru că nici nu o aude, parcă ar fi fost surd.

— Ai o destinaţie anume în minte, sau punem doar distanţă între noi şi locul crimei?

Rămase tăcut, fără niciun fel de reacţie.

— Cât timp am fost inconştientă?

Nimic.

— Câteva ore?

Când nu primi nici de această dată vreun răspuns, zise:

— De fapt, nu contează. Cu siguranţă poliţia a dedus numaidecât că l-ai omorât pe celălalt bărbat cu sânge rece şi că m-ai răpit.

Tăcere de mormânt.

— Fără îndoială că au pornit deja în căutare. Răpirea este un delict federal. Aşa că nu te vânează doar autorităţile locale, ci şi FBI-ul. Şi nu o să se dea bătuţi până n-o să mă găsească. Şi o să mă găsească!

— Le dau trei zile.

Având în vedere că nu răspunsese la nimic altceva, Jordie fu momentan surprinsă să-i audă din nou vocea

Sandra Brown şi de-a dreptul alarmată când constată că frânase treptat. În timp ce maşina încetinea, viră la dreapta.

După ce ieşiră de pe şosea, imaginea de pe geamul maşinii se schimbă. Lumina farurilor dansa nebuneşte peste trunchiuri de copaci care obturau priveliştea cerului deschis. Preţ de vreo cincizeci de metri, auzi pietre lovind în scutul maşinii, care sărea peste gropi.

— Minim trei zile, spuse el. Şi până atunci, eu voi fi înapoi în Mexic, unde o să beau cocktailuri şi o să mă interesez de bărci de pescuit.

— Şi eu?

Opri maşina, o scoase din viteză şi se întoarse spre ea, privind-o prin spaţiul dintre cele două scaune.

— Tu n-o să vii în Mexic.

Cuvintele acestea atât de directe îi aduseră un nou val de fiere în gât.

Opri motorul, stinse farurile şi coborî din maşină.

Lumina de interior se aprinse în clipa în care deschise portiera. Jordie clipi în faţa luminii bruşte, care bătea direct spre ea.

Bărbatul deschise portiera din spate şi băgă capul înăuntru. Jordie simţi din nou muşcătura privirii lui pătrunzătoare.

Lumina de deasupra capului îi crea umbre ascuţite pe faţă, scoţându-i în evidenţă pometii proeminenţi şi buzele ce nu păreau să ştie să zâmbească.

Fără niciun cuvânt, îi cuprinse glezna stângă cu degetele. La atingerea lui, Jordie îşi ridică brusc genunchii, eliberându-şi picioarele din mâna lui şi încercând apoi să îl izbească în faţă. Se retrase în ultimul moment. Călcâiul ei abia îi atinse bărbia.

Încercă din nou. Rămase la o distanţă la care să nu-l poată ajunge. La a treia încercare, întinse mâna, o prinse de gleznă şi îi lipi tălpile de pieptul lui, unde i le ţinu cu o mână în timp ce, cu cealaâtă, luă-una din sandalele ei şi începu să i-o îndese în picior. Închise cureluşa subţire cu aceeaşi detaşare cu care descărcase pistolul în ţeasta partenerului său.

— Vrei să mă omori, nu-i aşa?

Privirea de gheaţă se ridică spre a ei.

Răpirea

— Nu în maşină.

După ce-i puse sandalele, se retrase şi închise portiera. Înconjură maşina şi o deschise pe cea din spatele capului ei. Întinse mâinile, o prinse de subsuori şi o trase afară.

Imediat ce o aşează cu picioarele pe pământ, o întoarse cu faţa spre el.

— Nu mai încerca vreo idioţenie, cum ar fi, de pildă, să mă loveşti.

— Du-te dracului!

Ca şi cum n-ar fi auzit-o, spuse:

— Sunt curios. Dacă ai fi reuşit să deschizi portiera cu degetele de la picioare, ce ai fi făcut? Ai fi încercat să cobori din maşină fără ca eu să observ? Ăsta era planul

tău?

Nu-i oferi vreun răspuns, îl sfredeli doar cu privirea.

— Şi, să zicem că ai fi reuşit să cobori din maşină, ce-ai fi făcut apoi, Jordie?

Genunchii aproape că îi cedară în clipa în care îl auzi rostindu-i numele.

Desigur, dacă-i luase geanta atunci când o răpise, cu siguranţă că îi citise numele pe permisul de conducere şi pe cartea de credit. Nu?

Nu! Pentru că pe amândouă era trecut numele ei legal, nu cel cu care o alintau prietenii, Jordie.

O cunoştea.

Ce-i provoca însă cea mai mare disperare era faptul că nu fusese cu adevărat surprinsă când i se adresase pe nume. Când îi văzuse pe cei doi îndreptându-se spre ea în parcare, îşi dăduse seama pe loc care era scopul lor şi cine îi trimisese.

Singurul lucru pe care nu îl ştia era „De ce acum?”

— Nu prea ai stat să te gândeşti, zise el, continuând pe acelaşi subiect. Mergeam cu peste o sută de kilometri la oră. Dacă ai fi deschis portiera, ai fi creat un zgomot ca de uragan. Şi, să zicem că ai fi reuşit să sari din maşină. Te-ai fi izbit de asfalt aşa cum se izbesc insectele de parbriz.

Făcu un gest cu mâna, ca să-i arate la ce se referea.

Sandra Brmvn

— Pleosc! Aş fi fost nevoit să mă opresc şi să te adun de pe jos, chestie care ar fi fost foarte neplăcută şi m-ar fi făcut să pierd foarte mult timp.

— De ce te-ai mai fi obosit să te opreşti şi să mă aduni de pe jos?

Răspunse fără să clipească:

— Pentru că trebuie să prezint cadavrul tău, ca să-mi încasez plata.

Capitolul 5

Ei bine, ea întrebase.

Iar el îi răspunsese fără vreo ezitare, fără vreo inflexiune a vocii, fără să tărăgăneze măcar puţin cuvintele. Iar o voce lipsită de orice emoţie este cu mult

mai înspăimântătoare decât una încărcată de ameninţare. Era în concordanţă cu maniera expeditivă şi sângele rece cu care îşi împuşcase partenerul.

Jordie înghiţi cu dificultate.

— Cine era bărbatul pe care l-ai omorât?

— Mickey Bolden. Ucigaş plătit.

— Fusese angajat să mă omoare?

O privi fără să spună nimic.

— Acum o s-o faci tu, singur.

Expresia lui nu se schimbă.

— Cine te-a angajat?

După cum se aştepta, nu-i răspunse. Nu că ar fi avut nevoie de răspunsul lui.

Spuse:

— Presupun că ar trebui să mă simt flatată că a considerat că e cazul să trimită doi oameni după mine. Ai făcut de multe ori echipă cu domnul Bolden?

— Era prima oară.

Îl privi surprinsă.

Bărbatul ridică din umeri, cu un gest de completă indiferenţă.

— Ar fi trebuit să se pensioneze de mult timp. Începuse să se simtă mult prea în largul lui pe teren. Era neglijent. De exemplu, când ai intrat în bar, mi-a spus să mă relaxez

Răpirea şi să mă las dus de val. Credea că faptul că ai apărut acolo fix în seara asta era doar o coincidenţă.

Jordie sesiză momeala şi nu spuse nimic.

— Dar, vezi tu, eu am avut o problemă cu teoria asta. Nud întrebă ce fel de problemă, dar îi spuse oricum: – Pentru început, bomba aia de la periferie nu este exact genul de local pe care să-l frecventezi tu.

Tonul lui avea o urmă de prejudecată, părea să facă aluzie la snobism, iar asta o puse pe Jordie în defensivă.

— Habar nu ai ce fel de localuri frecventez eu!

— Ei bine, aici te înşeli, Jordie. Mi-am făcut temele. Ştiu multe despre tine.

Adevărul probabil al acestei afirmaţii o deranjă

profund, dar nu spuse nimic şi rămase pe poziţie, ţinându-şi privirea aţintită asupra lui, la fel cum făcea şi el.

— Chiar şi fără să-mi fac temele, aş fi ştiut că o femeie ca tine nu socializează într-un bar în care vin toate secăturile din partea locului. Am avut o problemă şi cu iubitul tău.

— Iubitul meu? Jackson?

— Jackson Tarrell. Mickey mi-a spus despre el. Mi-a zis că ţi-a dat papucii şi şi-a luat tălpăşiţa la primele semne că existau probleme. S-a răsucit pe călcâie şi-a şters-o văzând cu ochii. E adevărat?

Se încăpăţână să nu spună nimic.

— Nu contează, zise el. Oricum, nu despre el vorbeam. Vorbeam despre tipul care a venit lângă tine la bar, în seara asta.

Jordie pufni scurt, parcă nevenindu-i să creadă.

— Nenorocitul ăla? Nu l-am mai văzut niciodată.

— Era călare pe tine.

— Nu cu invitaţie.

Bărbatul îşi înclină capul.

— Voi doi nu v-aţi dat o oră şi un loc de întâlnire? Jordie deschise gura, gata să-i răspundă, apoi se gândi mai bine, îşi înghiţi vorbele şi nu-i spuse nimic.

Bărbatul ridică o sprânceană.

— Voiai să spui…?

— Voiam să-ţi spun să te duci dracului!

Şi nu se opri aici, ci continuă cu un şir întreg de înjurături. Bărbatul din faţa ei făcu faţă şuvoiului fără să clipească, dar, când începu să se repete, îi apăsă degetul arătător pe buze.

— Opreşte-te!

Se opri, la fel cum se oprise din încercările de a-şi dezlega mâinile, atunci când îi spusese. Mai mult din cauza tonului ca de gheaţă cu care fusese dat ordinul, decât ca urmare a cuvintelor în sine.

Buzele ei îi captară atenţia preţ de câteva momente. Poate că le observa cum se albesc sub apăsarea degetului

său. Apoi, treptat, îşi ridică degetul şi privirea îi urcă înapoi spre a ei.

— Ai o gură pe cinste, Jordie Bennett.

Din nou, mai degrabă felul în care vorbi o zdruncină pe dinăuntru. Nu credea că se referea strict la cuvintele pe care le rostise şi implicaţia acestei posibilităţi o paralizã. Când îşi aminti să respire din nou, îl găsi ghemuit în faţa ei, lărgindu-i eşarfa din jurul gleznelor.

În clipa în care nodul se desfăcu, zbură ca din puşcă.

Apucase să facă trei paşi în clipa în care braţul lui o cuprinse pe după talie, oprind-o brusc, apoi întorcând-o cu faţa spre el.

Era furios.

— Să nu-ţi închipui că poţi să mă păcăleşti, să mă îmbrobodeşti sau să fugi de mine. Nu poţi. Dacă încerci, n-o să reuşeşti decât să te pui într-o situaţie şi mai neconfortabilă.

— Te preocupă confortul meu?

— Nu sunt plătit să te torturez.

— Doar să mă omori.

— Cam asta e în fişa postului.

Jordie şuieră şi înghiţi în sec.

— Atunci, de ce nu m-ai omorât în parcarea în care ţi-ai împuşcat prietenul? De ce ai lungit-o, de ce toată… toată… tortura asta? De ce sunt încă în viaţă?

Îşi apropie chipul de al ei.

— Pentru că pielea ta valorează mult mai mult decât suma cu care s-ar fi mulţumit Mickey şi nu am apucat încă să renegociez afacerea.

Răpirea 45

Ca întotdeauna, vorbise şi de această dată franc şi la obiect. Cel puţin acum Jordie înţelegea de ce mai respira încă.

O împinse uşor, creând un spaţiu între ei.

— În plus, trebuie să mă uşurez.

O apucă de cot şi o împinse uşor în faţa lui pe drumul acoperit cu pietriş şi mărginit pe ambele părţi de pădure deasă. Dincolo de strălucirea difuză creată de lumina din

interior a maşinii, întunericul din jur era de nepătruns.

Jordie simţi mirosul greoi de apă stătută, simţi vietăţi privindu-i din cuiburile de deasupra şi din ascunzători săpate în frunziş şi simţi atingerea fantomatică a aripilor de insecte pe braţe şi faţă.

O frică paralizantă o cuprinse din nou, odată cu bezna fertilă. Nu putea face nimic în legătură cu bezna, dar trebuia cu orice preţ să ţină la distanţă frica ucigătoare. Informaţii, îşi aminti ea.

Fără informaţii, nu avea nicio şansă să scape.

— Partea ta s-a dublat în clipa în care ţi-ai omorât partenerul.

— Dacă-ţi aminteşti când am spus asta, înseamnă că nu te-am lovit prea tare.

— Cu pistolul?

— O singură dată.

— Suficient de tare cât să-mi pierd cunoştinţa.

— Ochii ţi s-au dat peste cap, genunchii ţi-au cedat. Te-am prins pe umărul meu în clipa în care te-ai aplecat în faţă. A trebuit să fac nişte mişcări destul de agile ca să pot lua telefonul tău şi pe al lui Mickey. Dar am reuşit.

În timp ce Jordie înregistra informaţia că avea telefonul la îndemână, bărbatul continuă:

— Te-am dus în braţe până la maşină.

— Unde m-ai legat.

— Nu, am condus vreo opt, zece kilometri înainte să mă opresc să te leg. Când te-am întins pe bancheta din spate, ai gemut de două ori, dar nu te-ai trezit. Am folosit o sticlă de apă ca să-ţi şterg faţa. Nici asta nu te-a trezit.

Jordie coborî privirea spre bluza pătată. Cu siguranţă şi faţa ei fusese stropită cu… Nu voia să se gândească

Sandra Broxvn la materia pe care el o spălase de pe faţa ei. Cum nu voia să se gândească nici la faptul că o spălase, că o atinsese, că pusese mâinile pe ea.

Se depărtau tot mai mult de maşină şi de cercul slab de lumină pe care îl oferea aceasta. Pământul devenise mocirlos. Tocurile sandalelor i se afundau la fiecare pas, îngreunându-i mersul.

Ori de câte ori se împiedica, mâna lui se strângea pe cotul ei, ajutând-o să-şi recapete echilibrul. Însă nu-i dădea drumul şi continua să o împingă în faţă.

Poate că doar spusese că voia să renegocieze suma, ca să o calmeze, ca să o facă să coopereze, să vină de bunăvoie, ca să nu depună prea mare efort înainte de a-şi termina treaba.

Păstrându-şi vocea cât putea mai controlată, spuse:

— O să te prindă, să ştii.

— Nu prea curând. Nu ştiu ce maşină am.

— O să obţină o descriere a maşinii de la cineva care te-a văzut ieşind din parcare.

— Nu m-a văzut nimeni. Am avut grijă. Am mers un kilometru şi jumătate înainte să aprind farurile şi, oricum, nu m-am întâlnit cu nicio altă maşină pe fundătura aia. Când m-am oprit să te leg, am schimbat şi plăcuţele de înmatriculare. Am pierdut câteva minute, dar a fost o măsură de precauţie care a meritat. Am schimbat numărul de Louisiana cu unul de ăă, Arkansas, cred. Sau poate Tennessee?

— Dacă ai avut mai multe state din care să alegi, înseamnă că erai pregătit.

— Meritul e al lui Mickey. Înainte să pornim spre Tobias, a băgat mai multe plăcuţe de înmatriculare în portbagaj.

— Cineva neglijent nu ar fi făcut asta.

— Avea un orgoliu chiar mai umflat decât burta. Credea că nu poate fi prins. Genul ăsta de aroganţă este o garanţie pentru dezastru. Atrăgea atenţia asupra lui, lăsa o impresie. Obiceiuri foarte proaste pentru un ucigaş plătit.

— Şi faptul că l-ai executat n-o să atragă atenţia asupra ta? N-o să faci tu impresie cu asta?

Răpirea

Bărbatul râse.

— Fără îndoială.

— Şi asta nu te îngrijorează?

— Nu.

— Ar trebui.

— Nu mângrijorează. Aici.

Brusc, o întoarse de pe potecă şi o împinse în nişte buruieni înalte.

Jordie simţi cum i se strânge inima. În ciuda vociferărilor de mai devreme, se simţea cuprinsă de o groază mortală şi nu-şi putu stăpâni un scâncet. Îşi ridica pistolul? Avea să audă un clichet în clipa în care apăsa trăgaciul? Avea s-o doară? Sau poate… poate că n-avea să simtă nimic. „Te rog, Doamne!”

Îl ruga pe Dumnezeu să-i salveze viaţa. Dar refuza să-l implore pe el să i-o cruţe.

Când ajunseră în dreptul unui trunchi mai gros, începu să se descheie la blugi cu mâna liberă. Jordie ridică privirea spre el, nereuşind să-şi ascundă uimirea.

— Ce?

De data asta, vocea lui avea o notă ironică, ce se potrivea cu felul în care i se ridicase un colţ al gurii.

— Ţi-am spus că am nevoie să urinez. Ce credeai?

— Ştii foarte bine ce credeam, nenorocitule!

Furia ei păru să-l amuze. Scoase un râs scurt şi se întoarse uşor înspre copac.

— Dacă nu vrei să te bucuri de privelişte, îţi sugerez să închizi ochii.

Îi închise şi nu-i deschise la loc până când nu-l auzi spunând:

— Bine, poţi să te uiţi acum.

Se închisese la şliţ, dar căuta acum ceva în buzunarul (lin faţă al blugilor. Inima i se opri în piept în clipa în care îl văzu scoţând un cuţit. Era mic, dar, cu o mişcare a degetelor, bărbatul făcu să apară o lamă câtuşi de puţin plăcută.

— Întoarce-te!

Jordie ezită, făcându-l să se încrunte.

— Vrei să ai mâinile libere sau nu?

— Doi.

Cu cât rămânea mai mult în viaţă, cu atât îi creşteau

şansele de a scăpa sau de a fi salvată.

Îi simţi încheieturile apăsându-i pe buric în clipa în care îşi strecură mâna în betelia blugilor ei, ca să-i desfacă primul nasture.

Scoase un strigăt scurt.

— Bine!

Îşi trase mâna ceva mai încet decât o băgase acolo. Se întoarse cu spatele şi făcu doi paşi, înainte ca el să o prindă de maiou şi să o tragă înapoi.

— Îmi imaginez că ai destulă minte cât să nu încerci să fugi, zise el. Priveşte în jur. Ce-i aici? Beznă totală, mlaştină, trestii, aligatori, şopârle, câini sălbatici, lipitori, insecte, pantere şi tot felul de creaturi care muşcă sau sug sângele.

Îşi smulse maioul din mâinile lui.

— Aş avea o şansă să supravieţuiesc în condiţiile astea. Am vreo şansă cu tine?

O privi cu ochi duri, fără niciun licăr de căldură sau de compasiune, nimic care să-i dea speranţă. După câteva clipe, îi făcu semn cu bărbia înspre cealaltă parte a copacului.

— Grăbeşte-te!

Dincolo de toate motivele pe care i le enumerase, îşi dădea seama cât de inutil ar fi fost să încerce să scape. Dacă reuşea să fugă de el suficient cât să ajungă la drum, i-ar fi fost foarte uşor să o prindă din urmă cu maşina, înainte să apară altcineva. Dacă reuşea să scape de el în întunericul mlaştinii, fără apă, fără să ştie încotro să se îndrepte, fără vreun mijloc de apărare, avea mult prea puţine şanse să supravieţuiască înainte să găsească ajutor sau înainte ca ajutorul să o găsească pe ea.

Cu grabă şi gândindu-se cât mai puţin posibil, făcu ce era necesar. Când reapăru din spatele copacului, îi prinse încheietura şi strecură o altă cătuşă de plastic în jurul ei.

— Te rog! şopti ea.

Încă nu avea încredere în ce-i spunea, dar promisiunea de a avea mâinile libere era prea puternică pentru a-i putea rezista. Se întoarse cu spatele la el şi

aproape că plânse de uşurare în clipa în care cuţitul eliberă strânsoarea plasticului.

Revenindu-şi, îşi scutură mâinile ca să şi le dezmorţească.

— Mulţumesc.

Bărbatul strecură cuţitul înapoi în buzunar.

— Poţi să te duci în spatele copacului.

Dându-şi seama de ce îi dezlegase mâinile, Jordie scutură din cap.

— Categoric nu.

— Ţi-e frică de şerpi? De gândaci? Sau eşti doar ruşinoasă? Ce, eşti prea doamnă?

— Nu mă duc.

— Ştii că ai nevoie. Ai băut vinul ăla.

Adevărul era că simţise presiunea încă de când îşi revenise.

Bărbatul aşteptă cât i-ar fi luat să numere până la zece şi, când ea tot nu se mişcă, zise:

— Nu vreau să faci în maşină.

— N-o să fac.

— Exact, n-o să faci. Pentru că o să faci aici şi o să faci acum.

Jordie clătină din nou din cap.

— Nu avem timp de asta, Jordie, aşa că uite cum stă treaba. Poţi să te duci după copacul ăla, sau să stai aici şi eu să mă uit la tine. Poţi să te deschei singură la blugi şi să-i dai jos, sau pot s-o fac eu. Pentru mine chiar nu contează, deşi a doua opţiune este mai interesantă, pentru că atunci o să aflu ceva ce m-am întrebat din clipa în care te-am văzut pe scaunul ăla de bar, şi anume dacă mai ai ceva pe sub blugii ăia. Aş putea afla oricum, dar mama nu m-a crescut bădăran, aşa că te las pe tine să alegi. Şi ai exact două secunde să te hotărăşti. Unu.

Jena de a se uşura lângă el era preferabilă umilinţei de a face pe ea. Şi, dacă-şi făcea griji să nu se scape în maşină, însemna că nu avea de gând să o omoare prea curând. 50

Preţ de câteva clipe, se uită la urmele urâte şi roşii pe care legăturile i le lăsaseră pe piele, apoi privi în ochii ei.

— Spune-mi despre iubitul tău.

— Oh, zău aşa!

— Are un nume?

— Sunt sigură că are, dar nu îl ştiu.

Ochii lui se îngustară.

— Păstrează-ţi talentul actoricesc pentru cineva care să-l aprecieze. Nu ţine cu mine. Acum, te mai întreb o dată: Cum îl cheamă?

— Nu ştiu. Îţi jur. Dacă mi-a spus, nu-mi amintesc.

— De ce ţi-ai dat întâlnire cu el acolo, în seara asta?

7 Nu mi-am dat nicio întâlnire!

Îi susţinu sfidătoare privirea, dar tot ea fu prima care cedă. Lăsă capul în jos şi se adresă uneia dintre capsele perlate de pe cămaşa lui. Vorbi încet:

— Ţi-am spus adevărul. Era un străin care a venit şi s-a oferit să-mi cumpere ceva de băut. I-am mulţumit, dar l-am refuzat.

— I-ai spus mai mult decât atât. Despre ce altceva aţi mai vorbit?

— În principal despre cum aş fi vrut să plece şi să mă lase dracului în pace.

— Nu te-ai dus special să te întâlneşti cu el?

— De câte ori trebuie să-ţi spun?

— Până o să te cred.

— Nu m-am dus special să mă întâlnesc cu el.

Brusc, duse braţul în spatele ei, îi puse o mână pe fund şi o trase, lipind-o de el. Înainte ca Jordie să apuce să reacţioneze, bărbatul îşi strecură mâna stângă în buzunarul din spate al blugilor ei şi scoase ceva de acolo. La fel de brusc pe cât o lipise de el, o îndepărtă cu o altă mişcare. Se uită la bucata de hârtie pe care o scosese, înjură, apoi i-o vârî la câţiva centimetri sub nas.

— Mickey m-a întrebat dacă tipul punea ceva la cale. I-am spus că nu, că era un beţiv care nu voia decât să-ţi dea chiloţii jos. Dar ştiam că nu era aşa. L-am văzut când

ţi-a strecurat asta.

Continuă încet, dar pe un ton ameninţător:

Răpirea

— Acum, gândeşte-te dacă vrei să susţii în continuare că nu îl cunoşteai, Jordie. Pentru că, minţindu-mă, rişti să-ţi pui sănătatea în pericol.

Capitolul 6

Joe Wiley îi ceru ajutorului de şerif Morrow să i-l arate pe tânărul care îi făcuse avansuri lui Jordie Bennett, ieşise după ea din bar şi descoperise cadavrul lui Mickey Bolden.

Detectivul făcu un semn din cap, arătând dincolo de mesele de biliard, înspre peretele din spate. Un spaţiu de doar treizeci de centimetri separa tavanul de cele trei ferestre acoperite cu folie neagră. Sub acestea era un şir de separeuri, dintre care numai unul era ocupat.

— L-am pus să stea colo, singur-singurel.

Joe şi Hick o luară în direcţia indicată. Între două bănci ponosite, acoperite cu imitaţie de piele roşie, crăpată, era o masă pe care fuseseră încrustate nenumăra-te nume şi iniţiale, precum şi sentimente de iubire sau ură. Unele păreau recente, altele lăsau de bănuit că erau acolo de zeci de ani.

Agenţii se strecurară în separeu, în faţa unui bărbat de douăzeci şi un pic de ani, cu părul lung şi sârmos.

Cu excepţia părului şi a celor câteva fire rare de pe bărbie, semăna izbitor cu craniul cenuşiu de pe tricoul negru, decolorat, pe care îl purta.

Îi aruncă lui Hick clasica privire invidioasă a incompetentului care se găseşte faţă în faţă cu un bărbat de culoare care îi este, în mod evident, superior din toate punctele de vedere. Pufni dispreţuitor:

— Cine eşti tu? Popa, ginerele sau cadavrul?

Hick, care era întotdeauna elegant îmbrăcat, răspunse cu un zâmbet plăcut la remarca ironică privind costumul lui negru, cămaşa albă şi cravata de la gât.

Joe întrebă:

— Cum te numeşti?

Tânărul îşi mută privirea înceţoşată asupra lui Joe.

— Cine întreabă?

Sandra Brozvn

Joe îl privi preţ de câteva secunde fără să spună nimic, apoi scoase portmoneul de acte, îl deschise şi îl întinse peste masa soioasă.

Reacţia tânărului fu imediată:

— Hai fugi de-aici! Sunteţi federali? Da' n-am făcut nimic.

— Nu s-ar zice, la cum vedem lucrurile eu şi agentul Hickam. Ai hărţuit o femeie…

— Nu am hărţuit…

— Te-ai dus după ea când a plecat, iar asta înseamnă urmărire.

— Prietenii mei m-au provocat…

— Un tip a sfârşit-o cu creierii împrăştiaţi pe jos şi tu zici că aşa l-ai găsit.

Joe făcu o pauză, lăsându-l pe tânăr să-şi imagineze implicaţiile situaţiei pe care i-o descrisese, apoi spuse:

— Ştii ce-aş face eu în locul tău? Aş renunţa la fanfaronadă şi aş încerca să nu scot din sărite nişte agenţi federali.

Tânărul se strâmbă, înghiţi, scărpină ochiul roşu al craniului de pe tricou, apoi, în sfârşit, îşi aminti cum îl chema – Royce Sherman.

Hick deschise iPad-ul şi începu să verifice dacă Royce Sherman avea cazier.

Joe întrebă:

— Locuieşti în zonă, Royce?

Le dădu numele unui oraş din apropiere, nu Tobias.

— Ce te-a adus aici în seara asta?

— M-am întâlnit cu nişte amici să facem o bilă, să bem ceva, să ne distrăm…

— O cunoşteai pe Jordan Bennett?

— Nu am văzut-o niciodată, înainte să intre în bar. Nu o cunosc nici acum.

— Dar ai recunoscut numele.

— Nu. Nu i l-am ştiut până nu mi-a spus el.

Arătă spre Morrow.

— Martorii i-au spus ajutorului de şerif Morrow că i-ai făcut avansuri destul de insistente domnişoarei Bennett. Este adevărat?

— Nu.

Răpirea

Ceva din atitudinea sfidătoare se mai domolise. Se lăsă şi mai jos pe banchetă.

— M-am dus şi am întrebat-o dacă puteam să-i cumpăr ceva de băut. Atâta tot.

Vorbi apăsat, împungând masa cu vârful degetului arătător.

— Dintre toate femeile de la bar, tocmai pe ea ţi-ai ales-o. De ce?

Tânărul râse scurt.

— Mă iei la mişto?

Expresia lui Joe nu se schimbă.

— Îl iau la mişto, agent Hickam?

— Nu cred, domnule.

Tonurile lor sobre făcură să dispară rânjetul tânărului. Se foi din nou pe băncuţă.

— Dacă aţi fi văzut-o, nu m-aţi mai fi întrebat. Este super sexy.

— Am văzut-o. Ba chiar agentul Hickam şi cu mine am petrecut foarte mult timp cu domnişoara.

Ochii împăienjeniţi ai lui Royce Sherman se mutară de mai multe ori de la un agent la celălalt.

— Pe bune?

— La datorie.

— Ce-a făcut?

— Ţi-e cunoscut numele unui dezertor, Billy Panella?

— Dezertor? A fugit de justiţie?

— Ai auzit de el?

— Nu.

— De Joshua Bennett?

— Rudă cu ea?

— Fratele ei.

— Nici pe el nu-l ştiu.

Joe nu-l credea suficient de deştept cât să mintă atât de bine.

— Din câte spun martorii, domnişoara Bennett nu a primit avansurile tale şi a refuzat băutura pe care i-ai oferit-o.

— Mi-a spus că a băut deja, mi-a mulţumit şi mi-a sugerat să mă car.

— Dar nu te-ai cărat. Ai insistat.

Sandra Brozvn

— Nu e nicio lege care să împiedice un băiat să stea de vorbă frumos cu o fată, nu? Am…

Oprindu-se ca să tragă de timp, se uită la Hick, care era cu privirea aţintită asupra lui, aşteptând un răspuns.

— Am… Ei, ştiţi voi, am…

— Ai insistat, repetă Joe. Ai hărţuit-o.

— Nici măcar nu am atins-o!

— Dar nu ai acceptat refuzul ei.

Tânărul lăsă umerii să-i cadă, oftă şi îi privi chiorâş.

— Bine. M-am oferit din nou să-i cumpăr ceva de băut şi, când m-a refuzat din nou, i-am spus că părea singură. Mi-a spus că nu era şi că, oricum, nu era treaba mea dacă se simţea sau nu singură. Apoi am întrebat-o dacă aştepta pe cineva.

Joe se aplecă în faţă.

— Şi ea ce a zis?

— Nimic.

— Nu ţi-a răspuns?

Tânărul clătină din cap.

— Mi-a întors spatele.

— Şi cum ai interpretat asta?

— Poftim?

— Ce impresie ţi-a lăsat? Că poate, într-adevăr, aştepta pe cineva?

— Nu ştiu, zise Royce, cu un rânjet stupid. Nu gândeam prea limpede.

Joe o ţinu aşa preţ de câteva minute, dar deveni evident că tânărul, într-adevăr, nu gândise deloc limpede şi că băuse mai mult de doar „câteva păhărele” împreună cu

amicii lui. Văzuse o femeie frumoasă şi fusese îmboldit să o abordeze, fără niciun alt plan decât posibilitatea de a avea un noroc chior.

— Martorii au auzit-o când ţi-a spus să te duci dracului.

— S-a dovedit că nu era deloc o fată prietenoasă. Adevărul e că era o afurisită îngâmfată. Cine are nevoie de aşa ceva? Sincer, chiar mă bucur că m-a respins.

Fără să creadă asta nici măcar o clipă, Joe se uită la Hick, care râse înfundat. Nici el nu credea.

Răpirea întorcându' Se spre tânăr, Joe întrebă:

— La cât timp după ce a ieşit nervoasă din bar te-ai dus după ea?

— Amicii mei râdeau de mine pentru că-mi dăduse cu flit, aşa că cinci minute, poate.

Hick, uitându-se pe notiţele pe care i le dăduse Morrow, îi şopti lui Joe:

— Prietenii lui au spus că au fost mai degrabă vreo zece minute.

— De unde ai ştiut unde era parcată maşina ei? întrebă Joe.

— N-am ştiut. M-am dus împiedicându-mă prin parcare, pe întuneric, uitându-mă să văd dacă pot s-o prind din urmă înainte să plece.

— Şi ai prins-o?

Părul sârmos i se lovi de obraji în clipa în care scutură vehement din cap.

— Jur pe toţi sfinţii! N-am mai văzut-o. Nu am mai găsit nimic altceva în afară de… de… ştiţi voi, de cadavru.

Înghiţi atât de greu, încât Hick îl întrebă dacă avea iar nevoie de găleata în care să vomite.

— Nu. Sunt bine.

— Ai atins ceva?

— Unde, acolo? La dracu', nu. Adică, poate aripa maşinii. Cred că m-am sprijinit cu mâna de ea când m-am aplecat să vomit.

— Nu ai observat faruri sau vreun vehicul ieşind din parcare? întrebă Hick.

Royce scutură din nou din cap.

— Eram prea ocupat să-mi vărs maţele.

— L-ai remarcat pe Mickey Bolden în bar? întrebă de data asta Joe.

— Pe ăla de-a murit?

După ce agentul îi confirmă cu o înclinare a capului că despre el era vorba, Royce spuse:

— Da. Chiar înainte să plece, s-a dus lângă tonomat şi a vorbit ceva cu celălalt tip.

— Cum arăta celălalt tip?

Tânărul ridică din umerii osoşi.

— Ca un tip.

— Tânăr, bătrân, scund, înalt, negru, alb?

— Alb. Şi destul de înalt. Mai în vârstă decât mine. Mai tânăr decât tine.

Apoi se uită la Hick.

— Poate cam de vârsta ta.

— Avea tatuaje, vreun obiect vestimentar distinctiv, barbă sau mustaţă?

— N-aş putea să spun. Mă zgâiam la posteriorul fetei ăleia, nu studiam bărbaţi.

Joe se uită la Hickam, care îi răspunse cu o privire care spunea: „N-avem unde să mergem în direcţia asta”.

Joe observă că tonomatul era aproape de capătul barului, unde i se spusese că se aşezase Jordie Bennett. Reveni la tânăr.

— În timp ce stăteau acolo, lângă tonomat, cei doi au manifestat vreun interes faţă de domnişoara Bennett?

— N-am remarcat. Dar, cum am spus, nu eram atent la ei şi eram şi foarte beat.

Morrow se apropie şi întrebă dacă putea discuta ceva cu Hickman. Acesta ieşi din separeu, ca să poată vorbi în particular.

Royce Sherman se lăsă pe spate, îşi frecă ochii şi gemu:

— Pot să plec acum?

— Trebuie să ajungi undeva? întrebă Joe.

— Coana mare o să-mi tăbăcească pielea dacă nu sunt acasă la ora la care i-am promis.

— Eşti însurat?

— Nu, dar aşa ai zice, la cum se ţine de capul meu. Primul poliţist care m-a interogat mi-a luat telefonul, aşa că nu pot nici măcar s-o sun.

Hick se strecură înapoi în separeu.

— Domnule Sherman, ai o problemă.

Royce îi aruncă o privire piezişă lui Hick.

— Ce?

În loc să i se adreseze lui, Hick se întoarse spre Joe.

— Un martor spune că l-a văzut pe domnul Sherman strecurând ceva în buzunarul domnişoarei Bennett.

Răpirea

Joe se lăsă pe spătarul banchetei, îşi împături braţele la piept şi fixă o privire acuzatoare asupra tânărului, care deveni dintr-odată agitat.

— Oh. Asta. Da. Păi…

Îşi trecu limba peste buze. Îşi trosni degetele.

— Am uitat de asta.

— Probabil ne crede proşti, agent Hickam, zise Joe.

— Aşa s-ar zice.

— Jur! chiţăi Royce. Am uitat.

— Mi-ai spus că nu o cunoşteai.

— Nu o cunoşteam. Nu o cunosc.

— Că nici măcar nu ai atins-o.

— Nu am atins-o. Cu… excepţia asta.

— Ce i-ai dat?

— Numărul.

— Poftim?

— Numărul meu de telefon. Înainte… înainte să mă duc la ea, am rupt o bucată din ambalajul hamburgerului şi mi-am scris numărul pe ea. I l-am vârât în buzunarul blugilor.

— Şi ea ce-a făcut?

— Mi-a spus să-mi iau mâna de pe fundul ei. Nu cu aceste cuvinte, dar…

— Ai armă?

— Ce?

— Nu mă bâlbâi, Royce. Răspunde-mi la întrebare.

Fu evident că se gândea să mintă, apoi însă dădu din cap cu resemnare.

— Am o puşcă de vânătoare în portbagajul maşinii. Dacă nu cumva mi-a furat-o cineva de cât timp mă ţineţi voi aici.

— Arme mici?

Din nou, pe chipul lui se citi o dezbatere interioară, apoi însă mormăi:

— Două.

— Unde sunt?

— Una în camioneta mea, sub scaunul şoferului. Cealaltă e acasă, la Coana. O ţine pe noptieră când vin târziu seara. Poţi s-o suni şi s-o întrebi.

Sandra Brown

— Oh, poţi fi sigur oo să facem asta, Royce. O să dureze ceva până facem rost de mandat de percheziţie pentru maşina ta. Totuşi, poţi să ne dai tu permisiunea şi renunţăm la mandat.

Royce avu nevoie de câteva momente ca să priceapă, apoi, din buzunarul din faţă al blugilor murdari, scoase un set de chei şi le împinse pe masă, către Joe.

— Căutaţi cât vreţi. N-am nimic de ascuns.

— Cum ar fi, de exemplu, antecedentele? zise Hick.

Royce înjură în barbă, apoi ridică bărbia şi se apără mormăind:

— Nu e om care să nu fure ceva dintr-un magazin măcar o dată în viaţă.

— Ai făcut treizeci de zile de închisoare pentru asta. Şi încă o sută douăzeci pentru vandalizarea unui magazin de anvelope.

— Nenorocitul ăla m-a concediat fără niciun motiv.

— Am auzit destul.

Joe îl înghionti pe Hick. Hick ieşi din separeu, iar Joe veni în urma lui.

Dar, în clipa în care Royce Sherman se ridică să plece, Joe spuse:

— Tu rămâi aici. În timp ce noi îţi verificăm armele, tu stai aici şi încearcă să-ţi aminteşti restul amănuntelor pe care ai uitat să ni le spui în legătură cu întâlnirea ta cu domnişoara Jordie Bennett.

Îl lăsară protestând, strigând în gura mare că-i erau încălcate drepturile. Joe nu credea că era un conspirator, nici măcar ceva pe aproape, dar, când ajunse lângă ajutorul de şerif Morrow, îi întinse cheile lui Royce Sherman şi-l puse la curent.

— Nu am niciun motiv să cred că o să descoperim arma crimei, dar, după ce-i verifici maşina, pune pe cineva să confirme că una din arme este acasă, la Coana mare. Şi ai grijă ca ofiţerii care îi interoghează pe prietenii lui să întrebe ce anume a strecurat în buzunarul din spate al pantalonilor lui Jordie Bennett.

Morrow îi promise că se va ocupa de ambele aspecte şi plecă să se asigure de acest lucru.

— Bine, îi spuse Joe lui Hick, urmează acum barmanul.

Bărbatul din spatele barului era un uriaş cu pieptul ca un butoi, cu o barbă neagră şi stufoasă care i se pierdea în părul pe care îl purta împletit la spate, într-o coadă care îi ajungea aproape până la talie. Purta un maiou mulat, de culoare kaki, care-i lăsa la iveală tatuajele complicate de pe braţe.

Dacă Joe ar fi deţinut un bar în zona asta, cu o clientelă atât de pestriţă, cu siguranţă ar fi vrut să-l aibă pe băiatul ăsta ca păstreze ordinea.

Le oferi lui Joe şi lui Hick câte o cafea, pe care cei doi o acceptară. După ce refuzară lapte sau zahăr, Joe începu interviul întrebându-l dacă Jordie Bennett se număra printre clienţii regulaţi ai localului.

Bărbatul râse, făcând să strălucească o dantură remarcabilă, cu dinţi drepţi şi albi.

— Nu. Când a apărut aici în seara asta, a făcut mare vâlvă. Am rămas cu gura căscată în clipa în care am văzut-o că intră. De-aia am observat ceasul. Ora zece fix.

Joe şi Hick schimbară o privire care spunea: „Ca şi

cum ar fi venit să se întâlnească cu cineva1.

Joe se întoarse la bărbos.

— Nu a fost niciodată aici, totuşi ai recunoscut-o.

— Din clipa în care a intrat pe uşă. Ea şi frate-său sunt vedete în oraşul ăsta. Şi cei care nu-i ştiau dinainte au aflat cu siguranţă cine sunt după povestea cu Billy Panella. Încă nu l-aţi prins?

— Ne ocupăm, zise Joe, strângând din buze.

— Aţi găsit banii?

Joe nu-i răspunse.

— Victima, bărbatul care a fost împuşcat… El a mai fost vreodată aici, înainte de seara asta?

— Nu din câte-mi amintesc. Şi am un adevărat talent când vine vorba de ţinut minte chipuri. Mai ales ca ale lui. Tare urât era, afurisitul.

— E şi mai urât acum, murmură Hick.

— Da, zise barmanul, cu un uşor sunet de regret. Când a dat buzna puştiul, zbierând şi vărsându-şi maţele, am ieşit să văd ce se întâmplase.

Barba care-i acoperea obrajii nu-i ascunse decât pe jumătate grimasa.

Sandra Brozvn

— Am mai văzut aşa ceva în Irak. Singura parte bună când mori în felul ăsta este că nu apuci să-ţi dai seama ce se întâmplă. Îmi imaginez că nenorocitul a întors spatele cui nu trebuia. Când au venit, mi-am dat seama din prima clipă că erau amândoi înarmaţi. Dar nu aş fi crezut niciodată…

— Cum de ţi-ai dat seama că erau înarmaţi? îl întrebă Joe.

— Şi pentru asta am un adevărat talent, zise barmanul, fără falsă modestie. Dacă văd că cineva are armă, stau cu ochii pe el. Sau pe ea. Dar ăia doi nu păreau să caute necazuri.

— Domnişoara Bennett avea armă?

— Nu. Poşeta era prea mică şi hainele stăteau prea bine pe ea.

Le adresă un zâmbet ca de la bărbat la bărbat şi Joe

fu nevoit să facă un efort ca să nu-i răspundă în acelaşi fel.

— Povesteşte-mi despre celălalt individ.

Barmanul miji un ochi.

— Mai arătos decât amicul lui, asta-i sigur. De fapt, nu mi-au lăsat impresia a doi oameni care ar fi putut fi prieteni. Erau la fel de diferiţi unul de celălalt cum e ziua de noapte.

— În ce sens?

— Din toate punctele de vedere. Grăsanul părea mai flexibil. Te privea în ochi când vorbea cu tine. A băut bere şi a terminat un castron de pop-corn. Celălalt nici nu s-a atins. A băut două shoturi de tequila. Oh, îmi pare rău pentru pahar.

Aflaseră de la Morrow că barmanul îl spălase imediat ce clientul îl golise, aşa că nu existau mari şanse să găsească vreo amprentă pentru identificare. Sticlele de bere din care băuse Mickey Bolden ajunseseră într-un tomberon, împreună cu alte gunoaie, dar nu avuseseră nevoie de ele ca să-l identifice.

— Ce ne mai poţi spune despre ei? întrebă Joe.

— Grăsanul era mai vorbăreţ. Celălalt nu spunea prea multe. Evita să te privească în ochi. Nu l-am văzut zâmbind. Mi-a lăsat impresia unui om cu multe pe cap.

Răpirea

— Taciturn, zise Joe.

— Dacă asta înseamnă „Nu te pune cu mine”, atunci da. Parcă i-ar fi fost scris pe frunte.

— Ai observat vreo reacţie din partea lor în clipa în care a intrat domnişoara Bennett? întrebă Hick.

— Sincer, n-aş putea spune, pentru că întreaga mea atenţie era îndreptată spre ea. Îmi amintesc, totuşi, că le-am mai servit un rând după ce a venit ea. Tipul cu berea nu părea prea grăbit să termine. Dar celălalt a dat repede pe gât tequila, apoi s-a dus la tonomat.

Le spuse că Mickey dăduse un telefon şi că, după ce terminase de vorbit, achitase nota cu bani gheaţă şi se dusese la prietenul lui, lângă tonomat. Curând după aceea, plecaseră împreună.

— Niciunul nu i-a spus nimic domnişoarei Bennett? întrebă Joe.

— Nu. Şi sunt sigur de asta, pentru că puştiul se dusese deja lângă ea şi începuse să o agaseze. Tocmai mă pregăteam să-i spun s-o lase mai moale, când tipa s-a ridicat şi a plecat.

— La cât timp după cei doi?

— La câteva minute. Poate vreo cinci.

Joe îşi frecă ochii. îi simţea nisipoşi din cauza lipsei de somn şi îl usturau de la ceaţa de fum din bar.

— Bun, să ne întoarcem la tipul taciturn… Poţi să ne faci o descriere fizică mai detaliată?

Începu prin a întreba cât era de înalt, curios să afle dacă ce-şi amintea barmanul coincidea cu descrierea lui Royce Sherman.

— Cel puţin un metru nouăzeci. Zvelt, dar cu muşchi. Mai degrabă la primire, decât la înaintare, dacă vă pricepeţi la fotbal american.

Joe dădu din cap şi-l întrebă:

— Vârsta aproximativă?

— Hmm, treizeci şi cinci, până în patruzeci de ani. Cu o faţă atât de severă, e greu de spus.

— Părul?

— Castaniu. Lunguţ. Nu chiar cât al meu.

Joe observă lungimea cozii barmanului şi zâmbi.

— Ar fi greu să găseşti un bărbat care să te întreacă.

— Al lui îi ajungea până la guler, în spate.

— Barbă, mustaţă?

Bărbatul îşi mângâie barba impunătoare.

— Nu. Aş fi observat.

— Tatuaje? Cicatrici? Piercinguri? Ceva de genul ăsta?

— Nu avea tatuaje. Cel puţin nimic la vedere.

Îşi întinse braţele.

— Aş fi remarcat cerneala. Avea totuşi o cicatrice. Aici.

Îşi atinse bărbia, într-o parte.

Joe simţi cum îi tresaltă inima.

Hick, care tot apăsa ceva pe ecranul iPadului, se opri şi ridică privirea.

Joe îşi drese vocea.

— Eşti sigur?

— În legătură cu cicatricea? Da, răspunse barmanul. Am observat-o pentru că era neras şi ieşea în evidenţă. Oh, asta se pune ca barbă? Stătuse vreo două, poate trei zile fără să se bărbierească.

— Descrie-ne cicatricea.

— Păi, de unde îl vedeam eu era…

Folosi bărbia lui Joe ca să-l ajute să-şi amintească precis.

— Pe partea stângă. Uşor curbată, ca un fel de C, dar pe dos, spuse el, desenând cu degetul în aer, la doar câţiva centimetri de faţa lui Joe.

Fără să-şi ia ochii de la barman, Joe îl întrebă pe Hick.

— Ai vreo poză la îndemână?

Inima lui Joe începuse să bată din nou şi acum îi bubuia în piept, aşteptând cu groază în timp ce Hick urma paşii necesari pentru a deschide folderul de fotografii.

Acesta scoase pe ecran o fotografie făcută din faţă, o mări şi întoarse tableta înspre barman, care exclamă bucuros:

— El este! Nu încape îndoială.

Apoi, când le citi expresiile, zâmbetul îi dispăru de pe faţă.

— Nu-i de bine?

Răpirea

Joe se întoarse şi-şi scoase telefonul mobil, spunându-i lui Hick peste umăr:

— Mă duc să alertez biroul.

Hick rămase să răspundă întrebării barmanului.

— Nu, nu-i bine deloc. Mai ales pentru Jordie bennett.

Capitolul 7

— Ei? întrebă Shaw.

— Ce-i aia?

Puse bucăţica de hârtie de ambalaj alimentar fix sub ochii lui Jordie Bennett şi o întinse, ca să poată vedea mai bine ce scria pe ea.

— Un număr de telefon. Cu prefix local.

— Era în buzunarul meu?

Privi de la bucata de hârtie înspre ochii lui.

— Nu ştiu nimic despre asta.

Desfăcu capsa buzunarului de la piept şi îndesă bucaia de hârtie înăuntru.

— Sigur. Şi nesimţitul ăla din bar îţi era cu desăvârşire străin.

— Exact.

— Totuşi, n-ai zis nimic, n-ai ţipat când străinul ăsta ţi-a pus mâna pe fund.

— Nu am vrut să provoc o scenă.

— Ai provocat o scenă din clipa în care ai intrat în bodega aia.

— I-am spus să-şi ia mâinile de pe mine. Nu mi-am dat seama că mi-a băgat ceva în buzunar.

— Ce convenabil că avea numărul deja scris! Ca şi cum ar fi ştiut că o să fii acolo şi se gândise deja cum să ţi-l dea.

— Îţi spun că nu ştiu absolut nimic despre asta.

— Mai urmează să-mi spui şi că te numeri printre clienţii fideli ai localului, că te duci acolo în fiecare seai a ca să bei un pahar de vin alb.

Când nu-i răspunse imediat, Shaw înclină capul.

— Ei? Ai mai trecut vreodată pragul barului ăluia, înainte de seara asta? Ai trecut măcar vreodată cu maşina pe lângă el?

Niciun răspuns.

— Mă gândeam eu.

Îi strânse cotul în mână şi o împinse în faţă.

— Dar te-ai dus acolo în seara aia şi l-ai lăsat pe cretinul ăla să te pipăie.

— Exact. Era un cretin. La ce mi-ar fi trebuit numărul

lui?

Se opri brusc şi se întoarse spre ea:

— Nu am spus nicio clipă că era numărul lui.

Respiraţia lui Jordie se opri. Se priviră lung preţ de câteva momente apăsătoare, apoi ea clipi de câteva ori şi spuse:

— Al cui altcuiva să fie?

Shaw se aplecă spre ea şi-i şopti:

— Tu să-mi spui mie, Jordie.

Îi susţinu privirea, fără să pară intimidată de el. Ba chiar miji ochii.

— Dar tu şi partenerul tău de unde ştiaţi că o să fiu în barul ăla?

Shaw se trase mai în spate.

— Nu ştiam. Adevărul e că a fost un adevărat şoc pentru noi să te vedem acolo. Tocmai mă gândeam c-o să mă delectez cu un film XXX în camera de hotel, urmat de un somn bun. Când iată-te. S-a dus planul A. Ne trebuia planul B. Aşa că m-am apucat să evaluez situaţia. Între timp, Mickey dă un telefon, apoi vine la mine şi zice: „O aranjăm! 11 „Aici? Acum?”, întreb eu. „Aici, acum”, zice el. Nu aveam de ales, trebuia să fac ca el. Până la un punct.

Lăsă cuvintele să-şi facă efectul.

— Dar să nu faci greşeala să crezi că i-am găurit creierul ăla care înota în osânză ca să-ţi salvez ţie pielea. Mi-am salvat-o pe a mea. Pentru că, în timp ce eu şi Mickey ne apropiam de tine, mi-am dat seama că, atunci când o să plece din parcare, o să lase două leşuri pe pământ – şi că unul din ele o să fie al meu.

Răpirea 65

Înaintă vreo câţiva centimetri, venind din nou prea aproape de ea.

— Aşa că, Jordie, înţelegi de ce e important pentru mine să ştiu ce căutai acolo în seara aia, fix în acel moment? Pentru că mie personal îmi miroase a înscenare.

Buzele ei se depărtară –, dar, orice ar fi avut intenţia să spună, rămase nerostit. În cele din urmă zise:

— Nu am luat parte la nicio înscenare în ceea ce te

priveşte. Nici măcar nu ştiu cum te cheamă.

— Shaw Kinnard. Îmi pare bine. De ce erai în bar?

— Dintr-un impuls.

— Pe dracu'!

— M-am oprit să beau ceva.

— Într-un local în care, în mod obişnuit, n-ai fi fost prinsă nici moartă. Şi nu încerc să fiu ironic. Cine te-a trimis acolo?

— Nimeni.

— Cineva.

Jordie trase adânc aer în piept şi scutură din cap, dându-şi părul pe spate.

— Bine, o să-ţi fac jocul. Ce anume crezi tu că ţi s-a înscenat?

— Trebuia să pară că eu te-am omorât. Mickey chiar mi-a spus să-ţi iau poşeta. Să fac să pară că a fost un jaf care s-a terminat prost, ca să nu poată fi legat de altcineva.

— Asta ar fi presupus o regie foarte complicată. Nu ar fi putut…

— Ba ar fi putut. A făcut-o şi altă dată. Era profesionist. Poliţiştii îl ştiau foarte bine, dar nu a fost niciodată acuzat. Şi una dintre metodele prin care ieşea întotdeauna basma curată era să dea vina pe mort.

Jordie se gândi preţ de câteva clipe, apoi spuse:

— Nu ştiu nimic despre el, despre reputaţia lui sau despre vreo înscenare. Eşti pur şi simplu paranoic.

— Poţi fi sigură că sunt.

Rosti cuvintele pe un ton grav, apăsat, care parcă vibră între ei.

— Acum. Pentru ultima oară. Cine te-a trimis acolo în seara asta?

Privirea ei cobori înspre buzunarul cămăşii lui, unde îndesase bucata de hârtie cu numărul de telefon, apoi întoarse capul, ferindu-se să-l privească în ochi.

— Nimeni. Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Minţi de-ngheaţă apele. Dar nu am de gând să mai

pierd timp încercând să extrag adevărul de la tine aici.

O apucă din nou de cot şi o împinse înspre maşină.

Jordie păru uşurată că scăpase, cel puţin pentru moment, şi veni cu el ceva mai docilă. Dar, când ajunseră la maşină şi Shaw îi strânse mâinile la spate, se opuse.

— Nu, te rog! Mă doare.

— Asta e vina ta. Nu te mai zbate.

O întoarse cu spatele spre el, dar, înainte să strângă colierul de plastic, zise:

— Dar, ca să-ţi arăt că pot să fiu şi băiat de treabă…

Îi înfăşură încheieturile mâinii cu un alt batic, înainte să-i pună legătura de plastic.

Jordie nu-i mulţumi, nici nu comentă în vreun fel gestul. În schimb se trase departe de atingerea lui în clipa în care o împinse pe bancheta din spate. Privi fix în faţă în timp ce el îi scotea sandalele şi îi lega gleznele cu baticul original.

Când termină, Shaw deschise portbagajul şi scoase o sticlă de apă dintr-un rucsac. Se întoarse la portiera din dreptul banchetei din spate, care rămăsese deschisă, deşurubă dopul şi întinse sticla înspre gura ei.

— Nu e rece, dar e udă.

— Nu-mi trebuie.

— O să te deshidratezi.

— Cu cât mor mai repede, cu atât mai repede poţi să-ţi iei banii.

— Tocmai asta e. Durează prea mult să mori de sete.

Îi atinse buzele cu marginea sticlei şi, când ea tot refuză să bea, spuse:

— E un mod chinuitor de a muri, dar faci cum vrei.

Aplecă sticlă spre propria gură şi o goli. Apoi îşi şterse bărbia cu dosul palmei.

O surprinse uitându-se la cicatricea lui.

— Ce-i?

Răpirea

— Nimic.

— Am căzut de pe bicicletă în copilărie.

Privirea rece pe care i-o adresă îi spuse că ştia că

minte. Era o cicatrice mult prea recentă ca să fi fost provocată de un accident din copilărie.

— Te doare capul? o întrebă.

— Nu.

Îşi strecură două degete prin părul de la tâmpla ei şi-i cercetă scalpul. Când localiză o mică umflătură, o simţi încordându-se.

— De ce minţi? Am ceva pentru durere.

— Nu, mulţumesc.

— Ascultă, ţi-am spus că nu am de gând să te torturez. Aşa că ia nenorocita de…

— Nu-mul-ţumesc!

— Bine.

Se duse înapoi la portbagaj, aruncă în el sticla de apă goală, îl închise, apoi se întoarse la ea.

— Întinde-te.

— Stau aşa.

— O să stai mai bine întinsă, cu mâinile legate la spate, decât în şezut.

Întoarse capul, evident sfidându-i sugestia.

— Nu-ţi mai las de ales de data asta, Jordie. Fie te în inzi, fie îţi leg picioarele de portieră şi n-o să mai poţi să stai altfel.

— Du-te dracului!

— Am fost pe la el.

Tocmai se pregătea să o întindă cu forţa, însă ezită. În schimb, îşi aşeză vârful degetului arătător în centrul Irunţii ei şi îi contură profilul încăpăţânat, trecând peste nas, peste gură şi peste bărbie, înainte să-şi lase mâna să cadă.

— Trebuie să recunosc că-ţi admir îndrăzneala. Puteai i ţipi, să plângi, să mă impâori.

— N-o să-ţi cer nimic în viaţa mea!

— Punem pariu că da.

— O să fii dezamăgit.

Shaw lăsă să treacă vreo câteva secunde, apoi spuse:

— Poate că nu. Plânsetele şi implorările sunt mai

degrabă stilul fratelui tău. El cedează repede, nu?

Întoarse brusc capul şi îl fulgeră cu privirea.

Shaw râse scurt.

— Ei bine, se vede clar că am atins un punct sensibil.

Cu un rânjet satisfăcut, îi făcu semn să se întindă.

— Nu mă obliga să te leg.

Privirea pe care i-o adresă ar fi putut declanşa un incendiu, dar se întinse pe o parte. Shaw închise portiera, urcă la volan, băgă maşina în marşarier şi ieşi de pe drumul forestier înapoi pe şosea.

Niciunul din ei nu mai spuse nimic, dar îi putea simţi furia domolindu-se. În cele din urmă se calmă şi, peste o jumătate de oră, când privi printre scaune, văzu că adormise. Fie asta, fie învăţase să facă mai bine pe mortul.

Când o lăsase să se ducă în spatele copacului ca să-şi facă nevoile, nu o făcuse din bun simţ, pentru pudoarea ei. Fusese un test pe care îl trecuse.

Ştia foarte bine că idiotul cu craniul de pe tricou nu fusese pentru ea nimic mai mult decât un dobitoc sâcă-itor. Dacă ar fi fost un jucător cât de cât cu importanţă, ar fi memorat numărul de telefon pe care i-l dăduse, după care ar fi scăpat de dovadă, probabil înainte să iasă din bar, dar, dacă nu atunci, cu siguranţă în clipa în care fusese singură, în spatele copacului. Dacă ar fi ştiut de hârtia pe care o avea în buzunar, cu siguranţă aceasta nu ar mai fi fost acolo când se întorsese la el.

Dar se gândise că, dacă făcea caz din asta, dacă o bombarda cu întrebări în legătură cu individul ăla şi cu numărul de telefon, avea şansa să o facă să cedeze în cele din urmă şi să afle de ce se dusese la bar în seara asta. Pentru că ştia cu absolută certitudine că nu fusese o întâmplare.

Când soarele începu să apară la orizont, ieşi de pe şoseaua cu două sensuri pe un alt drum forestier, care era aproape la fel de accidentat ca primul. Lăsând

maşina scoasă din viteză, dar cu motorul pornit, coborî şi deschise portbagajul.

Scoase ce avea nevoie din el şi, când veni să deschidă portiera banchetei din spate, o găsi făcând eforturi să se ridice în şezut. Shaw întinse mâna să o ajute, dar Jordie se trase ca arsă, spunând:

— Mă descurc!

— Poate, dar mă faci să pierd timpul.

Îi puse o mână pe umăr şi o ridică. Jordie îi aruncă o privire piezişă, apoi însă observă baticul pe care îl despăturea.

— Câte dintr-astea ai?

— Se vând în pachet de câte douăsprezece.

— Ăsta pentru ce mai e?

Shaw îşi puse piciorul în dreptul portierei şi-şi folosi genunchiul pe post de suport, ca să împăturească baticul într-un triunghi. îi împături apoi partea din mijloc de câteva ori, până când formă o fâşie lată de vreo zece centimetri.

— Ca să te leg la ochi.

— Poftim?

— Ca să te leg…

— Vrei să mă legi la ochi? De ce?

Îi adresă o privire de parcă i-ar fi pus o întrebare stupidă.

— Ca să nu văd când o să mă împuşti?

Vocea îi tremura de panică. Doar o idee, dar sesizabil.

— Întoarce capul, spuse el.

— Nu.

— Nu te duc în faţa unui pluton de execuţie, Jordie. Atâta tot că nu vreau să vezi unde mergem.

— Habar nu am unde suntem, cu atât mai puţin unde mergem. Nici măcar direcţia…

— Întoarce capul!

— Nu pot să văd nimic întinsă pe banchetă. De-asta ai insistat să stau aşa, nu? Ca să nu văd indicatoarele de pe marginea drumului? Singurul lucru pe care îl pot vedea pe geam e cerul.

— Ceea ce era foarte bine pe întuneric. Dar acum începe să se lumineze.

— N-o să pot vedea nimic.

— Nu şi dacă eşti legată la ochi. Acum întoarce capul, ca să pot să-ţi pun asta.

— Va trebui să o legi cu forţa.

— Aşa vrei?

Nu se clinti.

— Pe toţi dracii! mormăi el. A fost o noapte lungă. M-am săturat de porcăria asta.

— Eu m-am săturat de tine! zise ea, şi vocea îi cedă. De ce nu termini odată? Panella n-are cum să ştie…

Se opri când îşi dădu seama că-i spusese numele. Rămase în aer, plutind între ei preţ de câteva clipe.

Cu mişcări încete, Shaw se aplecă şi o privi în ochi.

— Vai! rosti el încet, dar suficient de apăsat încât să-i simtă respiraţia atingându-i faţa. Ceva mai devreme ai întrebat cine ar fi putut să ne angajeze pe mine şi pe Mickey să te omorâm. De ce-ai făcut pe proasta când ştiai că era Billy Panella?

Când nu răspunse, îi prinse bărbia între degetul mare şi arătător şi îi dădu capul pe spate, ca să fie nevoită să se uite direct la el.

— Ştii unde este, Jordie?

— De unde să ştiu?

— A naibii de bună întrebare.

— Nimeni nu ştie. A dispărut. Nimeni nu l-a mai văzut, nimeni n-a mai auzit nimic despre el…

— Mickey ştia.

Asta o derută preţ de câteva clipe. Apoi spuse:

— Ei bine, eu cu siguranţă nu ştiu. Sunt ultima persoană din lume pe care ar contacta-o.

— Chiar nu ai nici cea mai vagă idee unde este?

— Nici cea mai vagă.

— Atunci de ce era dispus să plătească două sute de mii de dolari ca să te bage la gheaţă?

— Poţi să-l întrebi tu, când o să renegociezi afacerea. Dar dacă-şi închipuie că ştiu ceva în legătură cu… orice… \

atunci aruncă banii pe fereastră.

Răpirea

— Dar fratele tău, Josh? El ştie unde se află Panella?

Ochii ei albaştri erau încărcaţi de furie, frustrare, poate teamă, o serie de emoţii puternice, însă nu transpuse nimic în cuvinte, poate de teamă să nu-i mai scape şi altceva.

O privi cu un rânjet rece.

— Ţi-ai înghiţit limba?

— Câtuşi de puţin. Pot să spun foarte clar Du-te dracului!

Se priviră reciproc preţ de câteva clipe, apoi Shaw spuse:

— Interesant.

Jordie nu-l întrebă ce era interesant, dar el continuă, ca şi cum ar fi făcut-o.

— Ieri de dimineaţă, în timp ce eu şi Mickey ieşeam din oraş, mi-a arătat un panou de pe autostradă.

Chipul ei rămase lipsit de orice emoţie.

— Nu putea fi ratat. Scria Extravaganza cu litere de tipar mari, strălucitoare şi cu câteva artificii explodând din litera E. Şi, în partea de jos a reclamei, era numele tău.

Îi lăsă timp să comenteze. Nu o făcu.

— Acum, având în vedere că fratele tău este certat cu legea…

— Josh nu a mărturisit că ar fi comis vreo infracţiune, nici nu a fost vreodată condamnat.

— …aş fi crezut că tu, sora lui mai mare, ai vrea să nu ieşi prea mult în evidenţă. M-aş fi aşteptat să te muţi în altă localitate, unde să nu fii chiar atât de cunoscută, poate chiar să-ţi schimbi numele ca să eviţi orice asociere cu el.

Îşi coborî vocea şi continuă aproape în şoaptă:

— Dar nu ai făcut asta, Jordie. Ţi-ai trecut numele pe un panou de pe autostradă, unde să-l poată vedea toată lumea.

— Vrei să spui ceva cu povestea asta?

— Fie… şi aici lucrurile devin interesante…

— Era şi timpul.

— Fie, spuse el apăsat, reclama aia este o declaraţie că eşti o femeie independentă, complet separată de Josh şi de acţiunile lui…

— Fie?

— Fie e felul tău personal de a le spune tuturor să se ducă undeva. Să creadă ce vor despre fratele tău mai mic. Ţie nu-ţi este ruşine cu el. Tu îi rămâi devotată orice ar fi.

Aşteptă o clipă.

— Te distanţezi de Josh sau anunţi lumii că fratele tău va avea întotdeauna dragostea şi susţinerea ta, că vei fi oricând gata să îl ajuţi, dacă va avea nevoie? Care din două, Jordie?

— Ce importanţă are pentru tine?

— Nu are, zise el. Dar, în mod evident, are importanţă pentru Billy Panella.

Capitolul 8

Joe Wiley intră în biroul lui, aruncă o pungă de la Subway peste grămada de hârtii de pe birou şi, fără vreo introducere inutilă, zise:

— Credeam că e în Mexic.

— Era, zise Hick.

— Şi că se ocupă de un şef al unui cartel de droguri.

— Se ocupa.

Era prima şansă pe care o aveau să discute liberi despre Shaw Kinnard.

Imediat după ce informase biroul despre aparenta implicare a lui Kinnard în uciderea în stil execuţie a lui Mickey Bolden, Joe terminase treaba în Tobias cât mai repede cu putinţă, lăsând tot cazul în seama ajutorului de şerif Morrow, astfel încât el şi Hick să-şi poată concentra eforturile înspre căutarea lui Shaw Kinnard şi a lui Jordie Bennett.

Simţindu-le graba, Morrow îi pusese la curent cu ce aflase în timp ce ei stătuseră de vorbă cu barmanul. Singura crimă a lui Royce Sherman, dincolo de o prostie

Răpirea incomensurabilă, era faptul că deţinea mai multe arme de foc neînregistrate şi că avea un pistol

asupra lui, fără să deţină şi un permis de port-armă. Nu aflase nimic substanţial de la niciunul din ceilalţi martori, aşa că îi lăsase să plece.

Nu se găsise nicio altă dovadă fizică în parcare sau în împrejurimi, dar echipele FBI erau încă prezente la locul faptei, alături de echipajele locale, continuând căutările.

Fuseseră luate amprentele din maşina lui jordie Bem nett. Ale ei erau înregistrate în sistemul vamal al Statelor Unite şi la Poliţia de Frontieră, datorită statutului ei de persoană cu liberă trecere. Dacă aveau să găsească şi alte amprente în maşină, în afară de ale ei, Morrow le promisese să-i anunţe numaidecât.

Se oferise să-i conducă până la câmpul pe care îi aştepta elicopterul, dar, la cererea lui Joe, se opriseră mai întâi la biroul lui Morrow, ca să ia de acolo ce mai rămăsese din glonţul pe care medicul legist îl extrăsese din ţeasta lui Mickey Bolden. Joe voia ca laboratoarele I BI-ului să facă testele balistice, deşi rezultatele aveau să i le pur academice. Ştiau deja cine îl scosese definitiv din joc pe Mickey Bolden.

Ferindu-se de elicele care începuseră să se învârtească, Morrow îi salutase ducându-şi mâna la tâmplă şi le promisese că se va ocupa personal de investigaţia crimei şi că îi va anunţa de îndată ce apăreau noi amănunte. În timp ce se ridicau în aer, Joe plecase cu sentimentul că lăsau treaba pe mâinile unui bărbat capabil.

Din cauza zgomotului, Joe şi Hick nu putuseră discuta în timpul scurtului zbor înapoi spre New Orleans. Şi, fiindcă fiecare plecase cu maşina proprie de la heliport, acolo se despărţiseră. Joe se oferise să se oprească în drum spre birou şi să ia nişte sandvişuri.

Acum, Hick scoase un sandviş din pungă, îl desfăcu, descoperi chiftele înotând în mozzarella topită şi i-l întinse lui Joe, care spuse:

— Nu-ţi face griji. Am ţinut cont şi de dieta ta vegetariană.

Muşcă apoi din sandvişul cu chiftele şi vorbi cu gura plină:

— Să locuieşti în New Orleans şi să fii vegetarian…

— …e o mare risipă. Mi-ai mai spus. De vreo zece mii preotul. O să vezi că o să fie de acord cu mine.

Luă un şerveţel şi şterse sosul din colţul gurii.

— Aşadar, Kinnard nu mai este în Mexic.

— Băieţii noştri au făcut săpături. Uite ce-au aflat până acum.

Hick sorbi din ceaiul cu gheaţă, luă un dosar şi îl deschise.

— Şi-a făcut o ieşire remarcabilă.

Întoarse dosarul ca Joesă poată vedea fotografia din vârful teancului de hârtii. Într-un Mercedes model vechi erau cadavrele a doi bărbaţi, amândouă pline de sânge şi, indiscutabil, lipsite de viaţă.

— Maşina, aşa cum o vezi aici, a fost lăsată la două blocuri de sediul poliţiei de stat, adică atât de aproape cât permitea bariera de sârmă ghimpată din jurul complexului.

— Sunt sigur că poliţia a apreciat gestul.

— Nu prea.

Hick înclină capul înspre fotografie.

— Tipul în uniformă? Era eljefe.

— Şeful poliţiei statale?

Când Hick dădu din cap, Joe împacheta la loc ce-i mai rămăsese din sandviş şi îl dădu la o parte, anticipând că va avea nişte arsuri serioase.

— Dar nu plânge după el, zise Hick. Era corupt până în măduva oaselor, juca în ambele tabere în războiul drogurilor şi îşi lua mita de la toată lumea.

Joe se uită din nou la fotografie.

— Cine-i al doilea tip?

Hick dădu la o parte fotografia de deasupra şi o scoase la iveală pe cea de sub ea. Un nume fusese trecut în partea de jos, cu un marker roşu.

— Un american în vârstă de treizeci şi doi de ani, originar din Phoenix, crescut într-o familie de clasă mijlocie, de ori.

— Mai rău decât o risipă. E o blasfemie. Întreabă-ţi

fiul a doi profesori universitari. A început să se ocupe de droguri din liceu.

— Începutul unei ilustre cariere?

Hick dădu din cap.

— Unul din principalii jucători pe piaţa drogurilor şi armelor. Răposatul şef de poliţie juca rol de bodyguard principal, dar avea o armată întreagă – şi avea nevoie de ea. Pe lângă o mulţime de duşmani care-i voiau pielea, avea şi un preţ pe capul lui, era vânat de toate agenţiile federale, inclusiv de noi, de ATF, de DEA. Şi lista continuă.

Joe examină fotografia făcută cu obiectiv telescopic – un bărbat cu faţă de copil, aşezat în ceva ce părea să fie un separeu dintr-un club de noapte, cu o ţigară atârnându-i în colţul gurii şi un zâmbet insolent.

— Arată ca un băieţel răzgâiat.

Hick zâmbi.

— În mare, cam asta era şi mentalitatea lui. Un agent I) EA sub acoperire raportează că intrase în conflict cu aliaţii lui de la sud de graniţă, care erau îngrijoraţi de standardele lui de viaţă mult prea ridicate, care atrăgeau atenţia. O plantaţie mare. Maşini luxoase. Petreceri de pomină. Şi tocmai la unul dintre chefurile astea a dat Kinnard lovitura.

— Când s-a întâmplat asta?

— Marţi noaptea.

Joe se strâmbă.

— Marţea asta? Marţea noastră?

— Mda.

— Nu poate fi o coincidenţă.

— Nu. Kinnard era oaspete în vila tipului. Una din fetele de companie angajate pentru distracţia din acea seară le-a spus autorităţilor că amicul nostru Kinnard, băieţelul răzgâiat şi bodyguardul au plecat împreună de la petrecere în Mercedes, cu Kinnard la volan.

— I-a împuşcat în maşină, a abandonat Mercedesul lui r-un loc în care să fie sigur că o să fie găsit, şi apoi?

— Nu putem decât să ne dăm cu presupusul, zise I lick. Nimeni nu ştie cum a ieşit din zonă sau unde şi cum a traversat graniţa. A ajuns în New Orleans

Sandra Brozvn marţi la prânz, cu un avion din Dallas, de pe Fort Worth. A mâncat ceva la un fast-food din aeroport înainte de îmbarcare.

— Cum a ajuns în Dallas?

— Băieţii noştri încearcă să afle, dar, până acum, nu au găsit vreo urmă. Tot ce se ştie este că a chemat un taxi să-l ducă la aeroport de la un motel local, unde şi-a petrecut noaptea. Şi îl avem pe mai multe camere de supraveghere din DFW.

Hick răsfoi fotografiile, arătându-i-l pe Shaw Kinnard în mai multe imagini înceţoşate, surprins în aeroportul aglomerat.

— Când a ieşit din aeroportul nostru, a oprit un taxi şi i-a spus şoferului să-l ducă la Doubletree. Dar nu a rămas acolo.

— A luat-o pe jos şi a ieşit pe altă uşă.

— Nu înainte de a face cu mâna la camerele de supraveghere, zise Hick, pe un ton acru. A ieşit pe uşa care se deschidea spre străduţa laterală, a făcut câţiva paşi pe trotuar, şi atunci a fost văzut ultima oară, înainte să apară la bar, în compania lui Mickey Bolden.

Joe îşi duse pumnul la gură şi râgâi încet.

— Ce document de identificare a folosit când a trecut de punctul de securitate de pe DFW?

— Un permis de conducere de Georgia. N-a avut nicio problemă. A lăsat un bagaj la cală. Probabil că avea armele înăuntru.

— Nu fi sigur de asta, mormăi Joe.

Îndesă resturile sandvişului în punga de hârtie, apoi se ridică şi începu să înconjoare încăperea micuţă, lăsându-i timp lui Hick să mănânce şi el.

Apoi Joe reluă întrebările:

— Altceva mai ştim despre cazul ăsta?

— Mickey Bolden avea un apartament în Biloxi. Ceva de bază. Nimic luxos, nici pe departe. îl plătea cu ce

câştiga din meseria de maestru de ceremonii la un cazinou dintr-un hotel nu prea fandosit. Îşi plătea toate taxele şi impozitele, ca orice bun cetăţean, îşi achita toate facturile la timp. Hobby-ul lui, pentru care, din câte se vede avea o adevărată pasiune, era cu mult mai

Răpirea profitabil decât slujba de la restaurant. Din nefericire, Biroul nu descoperise încă unde îşi ţinea încasările obţinute din meseria de ucigaş plătit. Şi acesta a fost singurul motiv pentru care nu au reuşit niciodată să întemeieze un caz valid împotriva lui. Miercurea trecută, Bolden i-a spus şefului său că avea nevoie de câteva zile libere, spuse Hick.

— Chestie pe care o făcea regulat.

— Fără ca cineva să-l întrebe vreodată pentru ce-i trebuiau.

— Probabil pentru că toată lumea ştia motivul, observă Joe.

— Probabil. În orice caz, n-a mai fost văzut pe la apartamentul din Biloxi de joi seara. Dar maşina înregistrată pe numele lui e încă în parcare.

— A închiriat o altă maşină?

— Nu am găsit niciun contract pe numele lui.

Joe nici nu se aşteptase să fi găsit ceva. Cu siguranţă Mickey avusese un om care să-i asigure vehiculele necesare atunci când pleca cu o treabă.

— M-a sunat Morrow, spuse Hick, dar nu te entuziasma prea tare. Ajutoarele de şerif au luat la cercetat cartierul lui Jordie Bennett. O doamnă a observat o maşină necunoscută parcată în capătul străzii, ieri. Pe scurt, tot ce-şi aminteşte e că era de culoare închisă şi că avea patru roţi.

Joe pufni.

— E posibil să fi fost doi oameni înăuntru. Dar nu era sigură.

Agenţiile din Louisiana şi statele învecinate erau în alertă şi îi căutau pe Shaw Kinnard şi pe Jordie Bennett, dar nu ştiau după ce fel de vehicul să se uite sau în ce direcţie se îndrepta Kinnard. Până acum nu sunase nimeni

să raporteze că îi văzuse pe cei doi, nici măcar nebunii care sunau de obicei să spună că îi zăriseră pe l lvis sau pe Osama bin Laden.

— Agenţii au stat de vorbă cu angajaţii domnişoarei Bennett şi cu prietenii cu care ţine legătura, spuse Hick. Toţi au devenit isterici când li s-a spus că a dispărut şi că e posibil să fi fost răpită. Nimeni nu ne-a spus nimic

Sandra Brown care să ne fie de ajutor, dar toţi cântă acelaşi refren: cu siguranţă are legătură cu fratele ei şi cu Billy Panella.

— Spune-mi ceva ce nu ştiu deja, mârâi Joe. L-a contactat cineva pe Jackson Terrell?

— A fost contactat prin telefon, la un centru balnear de lux din Colorado. A fost trezit din somn şi nu era singur.

— Are o iubită nouă?

— O soţie nouă. S-au căsătorit acum câteva luni.

— Se pare că n-am fost invitaţi.

— Se pare că nu.

— Dar ştim că nu e bosumflat din cauza despărţirii de Jordie Bennett.

— Nu s-ar zice. Totuşi, nu ştim cum stă treaba în cazul ei.

Joe se gândi, analiză informaţiile şi ajunse la concluzia că nu aveau nimic. Nicio pistă, fie ea şi una falsă, pe care să o cerceteze. Parcă s-ar fi aflat într-o gaură neagră – o situaţie enervant de asemănătoare cu cazul precedent în care Shaw Kinnard fusese suspectul lor.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Hick întrebă:

— Ce căuta cu Mickey Bolden?

— Mickey era o legătură către Panella şi către treizeci de milioane de dolari – mai mult sau mai puţin.

Cu o expresie gânditoare, îşi împinse buza de jos înainte.

— E doar o presupunere, dar eu zic că Shaw Kinnard l-a abordat pe Bolden cu ceva timp în urmă şi a pregătit terenul. În speranţa că o să ajungă la Panella şi la tot mălaiul lui, a stabilit un cvasi-parteneriat cu omul lui de încredere.

— Şi-a oferit serviciile.

— E doar o presupunere, îi aminti Joe.

— Totuşi, mi se pare logic, zise Hick. I-a dat de înţeles lui Bolden că era disponibil pentru treburile murdare, apoi s-a dat la o parte şi a aşteptat să fie contactat.

— Ceea ce s-a întâmplat marţi.

— Aşa că şi-a terminat repede treaba în Mexic şi a apărut aici.

După o pauză, Hick întrebă:

Răpirea

— Crezi că ştia cine era ţinta?

— Probabil că a presupus că era Josh Bennett.

— În ce moment crezi că a aflat că era de fapt sora.1 cestuia?

Joe îşi frecă fruntea, într-un gest de oboseală.

— Nu ştiu.

Îşi trecu degetele prin păr, observă că era soios şi-şi dădu seama că avea mare nevoie de un duş. Nici măcar I lick nu mai arăta chiar ca scos din cutie.

— Hai să facem o pauză de vreo două ore, spuse Joe, luând la subraţ dosarul cu fotografiile morbide. Trebuie să iau legătura cu familia. Cred că avem programat să mergem la un carnaval la şcoala copiilor în seara asta.

— Cum o să reacţioneze Marsha când o să-i spui că nu vii?

— O să fie furioasă, dar o să mă ierte. În cele din urmă. Ţie cum îţi mai merge? Tot în relaţia aia „promiţătoare” eşti?

— Da. Şi e tot promiţătoare.

— Nu zău? Şi când o să treceţi la nivelul următor?

— Nu în viitorul apropiat.

— De ce?

— Din cauza celorlalte „relaţii promiţătoare” din viaţa mea.

Joe îşi dădu ochii peste cap şi îl împinse pe Hick înspre uşă, dar acesta rămase pe loc.

— Am uitat să-ţi spun ceva mai devreme.

Animatoarea de la petrecere, care a stat de vorbă cu autorităţile din Mexic…

Joe dădu din cap.

— Era cu cei trei bărbaţi în clipa în care au plecat de la petrecere.

— Explică.

Hick îi spuse că, după ce fuseseră găsite cele două cadavre în apropiere de sediul poliţiei, tânăra fusese adusă de la vilă, împreună cu toţi ceilalţi invitaţi. Arătă spre dosarul de sub braţul lui Joe.

— A cooperat cerând în schimb să i se păstreze anonimatul, aşa că n-o să-i găseşti nici numele, nici fotografia acolo. Dar ea este cea care l-a identificat pe Shaw

Sandra Brozvn

Kinnard. Le-a spus investigatorilor că, în toiul petrecerii, Kinnard l-a abordat pe răzgâiat şi i-a spus că trebuia să se întâlnească cu cineva, cu o persoană dintr-un cartel rival care voia să schimbe taberele. Ca să-şi dovedească sinceritatea, tipul era dispus să le spună tot ce ştia despre operaţiunea rivalilor. Dar trebuia să se întâmple chiar atunci, înainte ca ceilalţi să se prindă şi să-i astupe definitiv gura. Răzgâiatul nostru nu prea voia să lase de-o parte sexul, drogurile şi toată distracţia, dar Kinnard l-a convins că era foarte posibil ca individul să ajungă la concluzia că viaţa unui trădător este foarte scurtă şi să abandoneze ideea, de frică. Trebuia să acţioneze imediat sau să-şi ia adio de la o ocazie rară. Aşa că băieţelul răzgâiat a bombănit, dar, s-a dus cu Kinnard şi, la sugestia acestuia din urmă, şi-a luat doar un singur bodyguard, ca viitorul trădător să nu se sperie prea tare.

— Şi răzgâiatul şi-a ales omul cel mai bun, pe şeful poliţiei statale.

— De fapt, Kinnard l-a ales, spuse Hick, pe un ton obosit. Ştim toate astea pentru că răzgâiatul era călare peste domnişoara în cauză în tot timpul acestei discuţii, aşa că fata a auzit totul. Când a venit vremea să plece, răzgâiatul a insistat să vină cu ei, ca să „îi ţină companie11. Cuvintele ei. S-au îngrămădit toţi în

Mercedes. Kinnard era la volan. Imediat ce au trecut de poarta de securitate a vilei, a oprit maşina şi i-a ordonat fetei să iasă. Răzgâiatul a protestat, dar Kinnard i-a spus că ar trebui să se concentreze pe individul care avea să le furnizeze informaţii importante, nu să stea cu gândul la o fată cum găseai pe toate drumurile. Jefe era de acord cu Kinnard. Acesta a coborât din maşină, i-a deschis fetei portiera din spate şi i-a spus să-şi ia tălpăşiţa.

Hick se opri să respire.

— Aşa… îl îmboldi Joe.

— De ce-a făcut asta? De ce n-a omorât-o şi pe fată? Ar fi fost mai rapid şi mai curat.

Ridică din umeri.

— Poate că are o slăbiciune pentru femei.

Răpirea 81

Joe se gândi preţ de câteva clipe, apoi, bombănind din nou, spuse:

— Nu te baza nici pe asta.

Capitolul 9

Când maşina încetini, apoi se opri, Jordie îşi apăsă coloana de spătarul banchetei, reuşind astfel să se ridice în şezut. Şi dacă nu-i convenea, ghinion!

— Unde suntem?

După părerea ei, trecuse aproximativ o oră de când se opriseră şi o legase la ochi. Avea senzaţia că merseseră în cerc, dar, fără să poată vedea, era foarte posibil să-şi fi pierdut simţul orientării.

Fără să spună vreun cuvânt, Shaw deschise portiera din dreptul şoferului şi coborî.

runde te duci?

Întrebarea ei rămase fără răspuns, dar îşi putea da seama după sunetul paşilor lui că se îndepărta de maşină, călcând cu băgare de seamă. Ce făcea? Ce se pregătea să facă?

Cuprinsă de panică, se zbătu să-şi elibereze mâinile şi picioarele. În zadar, desigur, dar trebuia să facă ceva, altfel ar fi înnebunit de groază.

Sări ca arsă, cu inima oprindu-i-se în piept, în clipa în

care portbagajul se deschise – probabil acţionat prin telecomandă. Când îl auzi întorcându-se la maşină, întrebă:

— Ce faci?

— Verificam.

— Te rog, ia-mi chestia asta de pe ochi.

— Sunt ocupat.

Se îndepărtă din nou şi, câteva secunde mai târziu, tăcerea fu întreruptă de sunetul zgomotos al metalului izbindu-se de metal, urmat de un fel de scrijelit şi de un scârţâit ce părea să fie scos de nişte balamale ruginite.

Shaw se întoarse la maşină şi puse la loc obiectul pe care îl luase din portbagaj. Acesta aterizã cu o bufnitură puternică. O unealtă de vreun fel? Nu se obosi să încuie

Sandra Broivn portbagajul înainte de a urca din nou la volan şi de a băga maşina în viteză.

— Ce-a fost gălăgia aia? Ce ai făcut?

Maşina o luă încet în faţă, iar Jordie distinse zgomot de pietriş sub roţi. Îşi dădu seama din prima clipă că intraseră într-o zonă mică şi închisă. Chiar şi legată la ochi, îşi putea da seama că nu mai erau în lumina soarelui şi calitatea aerului se schimbase – devenise umed şi apăsător, cu un miros vag de ulei de motor şi de şoareci.

Shaw opri maşina, opri motorul şi coborî. Lipsi un minut sau două, dar Jordie îl putea auzi mişcându-se în jur. Apoi se întoarse la maşină şi deschise portiera din spate. Când Shaw îi atinse obrazul, Jordie se trase în spate.

— Uşurel, îi spuse.

— Ce faci?

— Încerc să-ţi întorc capul.

— De ce?

— Parcă voiai să-ţi dau jos eşarfa de la ochi.

Ezită o clipă, apoi întoarse capul cu spatele la el. îi dezlegă eşarfa şi o prinse în clipa în care îi căzu de la ochi. În timp ce clipea ca să-şi adapteze vederea, îl văzu îndesând un colţ al baticului în buzunarul din faţă al blugilor.

Niciunul din ei nu spuse nimic când Shaw se ghemui

în dreptul portierei din spate şi întinse mâna ca să-i dezlege baticul de la glezne. Când îşi îndreptă spatele, o privi în ochi, dar nu spuse nimic. îi făcu semn A să iasă din maşină. Era destul de greu, cu mâinile legate la spate, dar el nu schiţă nicio mişcare ca s-o ajute, probabil pentru că-i refuzase atât de categoric încercările precedente.

Odată ce se văzu în picioare, lângă maşină, Jordie făcu o mică răsucire ca să-şi dea seama unde se află. Când se întoarse cu faţa spre el, spuse:

— Priveliştea nu merită drumul lung pe care l-am făcut până aici.

— Văd că tot mai ai de comentat.

Se duse în spatele ei şi îi tăie legătura de plastic, apoi dezlegă baticul pe care i-l înfăşurase în jurul încheieturilor.

Răpirea 83

În timp ce şi le masa ca să-şi repună sângele în circulaţie, îl întrebă:

— Ce e locul ăsta?

— După cum arată, e un fel de garaj multifuncţional. Astăzi este o ascunzătoare.

Acoperişul scorojit văzuse şi zile mai bune. Pereţii erau construiţi din lemn, nevopsiţi şi înnegriţi de vreme. Lumina zilei se strecura prin despărţiturile verticale şi strălucea ca nişte felinare micuţe prin golurile lăsate de noduri.

În cea mai mare parte, spaţiul cavernos era gol, însă o pată mare de ulei din mijlocul podelei de beton arăta că, la un moment dat, adăpostise o maşinărie sau un vehicul. Într-un colţ era o stivă de anvelope. Câteva unelte de pescuit, printre care şi o plasă, stăteau atârnate pe nişte cuie bătute într-un perete. Mai era şi un arc, cu coarda prinsă doar într-o singură parte. Nu văzu vreo săgeată. Un motor de barcă zăcea într-o parte, lângă un perete. Capătul uneia dintre lamele ruginite se rupsese, iar cutia motorului era acoperită de vaselină şi de pânze de păianjen.

Când reveni cu privirea asupra lui Shaw Kinnard, îl găsi introducând o baterie în partea din spate a unui

telefon mobil.

Inima i se strânse într-o tresărire de optimism.

— E al meu?

— Al lui Mickey.

— Al meu unde e?

— Ce n-ai da' tu să ştii! zise el. L-am ascuns. Dar nu în acelaşi loc în care i-am ascuns bateria sau în care ţi-am pus cheile de la maşină.

Îşi desfăcu braţele.

— Poţi să cauţi, dacă vrei. N-o să le găseşti şi, chiar dacă le-ai găsi, nu ţi-ar folosi la nimic.

Îşi ridică partea de jos a cămăşii ca să-i arate că pistolul lui, fără amortizor, era încă prins de centură. Privi apoi ecranul telefonului, aşteptând să prindă viaţă.

— Poliţia poate lua urma apelurilor, spuse ea.

— Da, dar asta e o cartelă SIM preplătită. Nou-nouţă. Mickey a băgat-o în telefon ieri-dimineaţă, înainte

Sandra Brozvn să plecăm din New Orleans, spre Tobias. A sunat o singură persoană de pe ea şi o singură persoană a sunat pe numărul ăsta.

Nu trebuia să ghicească cine era acea persoană.

— Ai de gând să-l suni acum?

— Nu. îl las pe el să mă sune.

— Şi dacă nu sună?

— A sunat deja. De cinci ori.

Întoarse telefonul în aşa fel încât Jordie să poată vedea jurnalul. Existau, într-adevăr, mai multe apeluri de la un număr necunoscut.

— O să sune.

Băgă telefonul în buzunarul de la piept, unde pusese şi bucata de hârtie cu numărul de telefon.

— Idiotul ăla cu craniul pe tricou îţi poate confirma că ţi-am spus adevărul, că nu a încercat decât să mă agaţe şi că nu am ştiut că mi-a băgat numărul lui în buzunar. Poţi să-l suni de pe telefonul lui Mickey.

— Nu-i o idee bună.

— De ce?

— Pentru că, până acum, poliţia a stat cu siguranţă

de vorbă cu toţi cei care se aflau în bar în momentul comiterii crimei, inclusiv cu el. În special cu el, având în vedere cât de apropiaţi aţi fost voi doi. Probabil că telefonul i-a fost confiscat în timpul interogatoriului. Aşa că, dacă sun la numărul pe care ţi l-a dat şi se dovedeşte că este, într-adevăr, al lui, o să-mi răspundă un poliţist.

— Dar de pe un număr preplătit…

— Au şi poliţiştii metodele şi mijloacele lor. Nu-mi asum niciun risc.

Se încruntă, cu tristeţe.

— Îmi pare rău. Probabil că sperai să fac greşeala asta. Eu nu fac greşeli.

Tonul lui compătimitor şi superior în acelaşi timp o scotea din sărite.

— O să faci una.

Păru că-i compătimeşte şi mai mult iluziile.

— Trebuie să calci strâmb, la un moment dat.

— Aşa este.

Răpirea

O luă de mână şi o trase înspre uşa garajului, pe care o lăsase deschisă după ce băgase maşina înăuntru.

— Trebuie să vezi asta.

Era o uşă lată, ca o uşă de hambar. Un lacăt spart atârna deAun cârlig, ceea ce explica zgomotul de mai devreme. îl rupsese cu o rangă. Balamalele uriaşe erau acoperite de rugină.

O scoase prin deschizătură afară din garaj.

— Priveşte bine în jur. Eşti în mijlocul pustietăţii.

Jordie simţi cum i se strânge inima, pentru că descrierea nu putea fi mai exactă. Şi priveliştea era identică cu peisajul mlăştinos pe care îl văzuse cu câteva ore în urmă. Probabil că merseseră în cerc toată noaptea, nu doar de când o legase la ochi, ci din clipa în care o băgase în maşină şi ieşiseră din parcarea barului.

Drumul îngust, cu pietriş, pe care intraseră, trecea peste un şanţ lat de vreo douăzeci de metri. Era plin cu o apă atât de opacă şi de neliniştitor de potolită, încât nu-ţi puteai da seama cât era de adâncă. De cealaltă parte a

şanţului, drumul dispărea într-un crâng de chiparoşi şi de copaci de esenţă tare care blocau lumina zilei, creând o penumbră adâncă sub ramurile acoperite cu ciorchini deşi şi trişti de muşchi spaniol.

— Şi în spatele nostru…

O trase până la colţul clădirii şi Jordie văzu că aceasta se afla pe malul unei ape de o vâscozitate asemănătoare cu cea din şanţ. Şerpuia printre pâlcuri de copaci şi fâşii de pământ, creând un labirint aparent nesfârşit de canale ce se întindeau până la orizont în ambele direcţii.

— Vezi cu ce te confrunţi dacă încerci să fugi? Apa este, la propriu, un proiect ştiinţific. Nu-ţi recomand o baie.

Când îşi întoarse bărbia în direcţia mlaştinii, privirea lui Jordie fu atrasă de cicatricea în formă de C, care era şi mai evidentă acum, după ce barba îi mai crescuse puţin. Asociindu-i cicatricea cu aroganţa, cu atitudinea dominatoare, Jordie îşi canaliză furia înspre aceasta.

Apoi îl privi în ochi şi spuse sfidător:

— O să găsesc eu ceva.

Shaw Kinnard ridică doar din umeri, se întoarse cu spatele la ea şi o apucă spre uşă.

— Mi-e foame.

Felul în care nu lua câtuşi de puţin în serios ameninţarea ei o făcea să se simtă deznădăjduită mai mult decât orice altceva. Nu mai avea mâinile şi picioarele legate, dar Kinnard nu-şi făcea griji că ar fi putut să încerce să scape. Şansele de reuşită ale unei asemenea tentative erau egale cu zero şi, dacă Jordie murea în această încercare zadarnică, el tot şi-ar fi luat banii de la Panella – şi probabil că ar fi fost bucuros că nu fusese cazul să mai irosească încă un glonţ.

Când ajunse în pragul uşii se opri şi, privind înapoi spre ea, făcu un semn din cap înspre deschidere. Jordie rămase unde era. Kinnard rămase aşteptând. Fără să bată nervos din vârful pantofului. Fără vreun gest de

exasperare. Doar aşteptând. Un bărbat suprem de încrezător că o să facă aşa cum voia el.

Atitudinea lui o călca pe nervi, dar nu avea nimic de câştigat dacă se răzvrătea acum. Nu ar fi făcut decât să irosească energia pe care avea nevoie să o păstreze. Totuşi, nu avea de gând să-l lase să o vadă învinsă. Purtându-se ca şi cum ar fi fost ideea ei, se îndreptă spre uşă şi intră, trecând pe lângă el. Kinnard închise uşa în urma lor.

— Nu poţi s-o laşi deschisă, ca să intre un pic de aer?

— Nu.

— E înăbuşitor aici. Şi miroase oribil.

— Atunci, ţine-te de nas. Uşa rămâne închisă.

Se duse la maşină şi scoase din portbagaj o pungă de cumpărături, pe care o ţinu deschisă în faţa ei.

— Mickey a făcut cumpărăturile, aşa că nu garantez pentru ce-i acolo. Alege.

Zgâlţâi punga. Înăuntru erau mai multe preparate culinare, la conservă.

— Sardine. Cârnăciori cu fasole. Chili. Ravioli. Supă de roşii.

— Nu mi-e foame.

— Şi o cutie de linguri de plastic.

Răpirea

— Nu-mi e foame.

Întoarse capul şi îl străpunse cu privirea.

Ceea ce se dovedi a fi o greşeală. Pentru că îşi apropie faţa atât de aproape de a lui, încât aproape că se atingeau.

Ochii lui de granit străluciră, apoi coborâră spre buzele ei depărtate.

— Eşti sigură?

Şoapta lui îi aminti de atingerea unui şmirghel foarte lin. O simţi până în adâncul stomacului şi, preţ de-o clipă – mult prea mult –, fiecare nerv al trupului ei tremură, acut conştient de prezenţa lui. Era fierbinte, era puternic – era masculinitate şi forţă brută, iar reacţia ei la toate acestea o făcu să intre în panică.

Întoarse privirea şi se trase în spate.

— Da, sunt sigură, zise ea, cu vocea răguşită şi lipsită de forţa şi de hotărârea pe care şi-ar fi dorit să o aibă.

Pe care şi-ar fi dorit să o simtă.

Kinnard rămase nemişcat cât ai număra până la cinci, apoi scoase o lingură de plastic din punga de ustensile de picnic, luă o cutie de mâncare şi puse sacoşa înapoi în portbagaj.

Se duse în dreptul unei cutii goale din lemn, o întoarse cu susul în jos şi se aşeză pe ea. Cu o strâmbătură, băgă mâna sub cămaşă, scoase pistolul din toc şi îl aşeză pe ladă, lângă el. Apoi deschise capacul conservei şi începu să mănânce. Aplecat, îndesa mâncarea în gură cu o eficienţă agresivă gândită să potolească foamea, nu să savureze, nici măcar să simtă gustul.

Jordie se retrase cu spatele până la maşină şi se aşeză pe capotă. De la această distanţă sigură, îl urmări. După ce trecu un minut întreg, întrebă, rupând tăcerea:

— De ce nu m-ai omorât?

— Ţi-am spus.

— Nu cred c-o s-o faci.

Ţinându-şi în continuare capul aplecat, Kinnard înlemni cu lingura oprită la jumătatea distanţei până la gură şi rămase aşa preţ de câteva clipe, înainte să termine mişcarea şi să bage mâncarea în gură.

— Să crezi.

Sandra Brown

— Nu cred.

— Ascultă, doar pentru că am fost la un pas să ne atingem buzele…

— Nici într-o mie de ani!

Ridică privirea preţ de-o clipă.

— În fine. Tu eşti marfa mea. Valorezi pe puţin două sute de mii de dolari, iar eu zic că mai este încă mult de scos.

— Atunci, de ce nu l-ai sunat încă pe Panella?

— Dacă îl contactez eu primul, pierd avantajul în timpul negocierii. Cu siguranţă este îngrijorat, nu ştie de

ce n-a primit încă veşti de la Mickey şi nu înţelege de ce Mickey nu i-a răspuns la telefon. 11 las să fiarbă.

— Şi tu cât ai de gând să-i ceri?

— Nu te priveşte.

— E vorba de viaţa mea şi nu mă priveşte?

— Nu te priveşte preţul de pe etichetă. Treaba asta e între mine şi Panella.

O privi câteva clipe, apoi spuse:

— Ai ştiut de la bun început că e vorba de el.

— Da.

— De ce nu ai spus?

— Nu voiam să accept adevărul.

— Periculoasă treabă.

Se întoarse la conservă.

— Nu-mi imaginez că i-a spus lui Mickey unde este.

Kinnard pufni la auzul unei asemenea absurdităţi.

— Nu, dar nici el nu ştie unde sunt eu. Sau, mai precis, nu ştie unde eşti tu. O să stea ca pe ghimpi până când o să primească asigurări că eşti moartă.

Gândurile ei fugeau şi se schimbau la fel de repede ca norii de furtună, îngreunându-i gândirea coerentă.

Dar se agăţă de un cuvânt:

— Asigurări? Nu trebuie să-i mai prezinţi cadavrul meu?

— N-a trebuit niciodată. Cum să te duc la el când nu ştiu unde este şi când, cu siguranţă, el n-o să-mi spună? Ţi-am spus asta doar ca să fii… cooperantă.

— Îngrozită.

— A mers.

Răpirea

Obrajii i se încinseră de furie şi de jenă că fusese atât de credulă. Dar voia să continue conversaţia. Cu cât afla mai multe, cu atât avea să fie mai bine înarmată. Trebuia doar să-şi activeze talentul de detector de minciuni, pentru că, evident, Kinnard era un mincinos fi tarte priceput.

Dar, presupunând că spunea măcar în parte adevărul, îl întrebă:

— Ce fel de asigurare o să-ţi solicite?

— Voi şti când o să-mi spună.

— Ai avut douăsprezece ore, dacă nu mai mult, să renegociezi cu el. Dar iată-te aici, cu mine pe cap, în acest peisaj de poveste.

Arătă spre o ruptură în acoperişul de tablă ce părea să fi fost făcută cu un deschizător de conserve de modă veche.

— Nu vrei să te întorci în Mexic, la viaţa uşoară de acolo? Ce te reţine?

Adună ultima lingură de mâncare din conservă, aruncă lingura înăuntru şi o puse pe jos. Scoase baticul din buzunar şi-şi şterse gura şi mâinile, apoi îşi întinse picioarele în faţă, îşi împreună mâinile în zona taliei şi-şi încrucişă gleznele.

Jordie observă că tălpile cizmelor lui de cowboy văzuseră multe drumuri. Cunoscuseră viaţa. Ca şi faţa lui.

— Îţi iubeşti fratele?

Întrebarea neaşteptată o făcu să ridice brusc privirea spre el.

— De ce întrebi?

— Răspunde-mi doar.

— Fireşte că-l iubesc. E fratele meu.

— Este un găinar trădător.

Reacţionând de parcă i-ar fi dat o palmă, Jordie i-o întoarse:

— Ce ştii tu despre Josh? Despre orice?

— Chiar şi unul ca mine se mai uită din când în când la televizor.

— Da, la filme deocheate.

— Uneori mă uit şi la ştiri. Şi ce nu ştiam deja spre cazul Panella am aflat ieri de la Mickey, în timp ce te filam.

— Mă filaţi?

— Te-am urmărit prin tot oraşul. Am aşteptat până ţi-ai făcut manichiura. Am parcat pe următoarea stradă de lângă casa ta.

— M-aţi spionat.

— Nu atât spionat, cât am discutat cum să… ştii tu.

— Aţi formulat planul A. Care era planul A?

— Nu contează. S-a şters. Revenind la fratele tău… cum era viaţa voastră în copilărie?

— De ce te interesează?

— Nu-mi mai răspunde cu o întrebare la tot ce te întreb.

— Atunci, nu mă mai întreba!

— Nu-ţi plac întrebările mele?

— Nu-mi place că eşti băgăcios. Sau face parte din modul tău de operare să afli istoria victimelor tale?

— Modul meu de operare?

Părea amuzat.

— Se pare că şi tu te uiţi la televizor.

Pentru prima oară, lui Jordie i se păru că schiţează un zâmbet, însă acesta nu îi înmuie cu nimic linia dură a gurii sau celelalte trăsături ale feţei. Ba parcă îi scoase şi mai mult în evidenţă trăsăturile ascuţite.

Şi nici nu fu de durată. Dispăru în timp ce-şi înclina capul într-o parte ca să o studieze. Apoi spuse:

— Mi-a venit o idee. Dar, înainte să ţi-o prezint, aş vrea să ştiu de ce gândul la fratele tău te face să devii irascibilă şi să baţi în defensivă.

— Nu-i adevărat.

Nu îi răspunse decât cu o privire neînduplecată ce părea să spună: „Ştiu că aşa e”.

După o perioadă de timp interminabilă, Jordie se dădu bătută, îşi masă partea din spate a gâtului, se întinse şi oftă prelung.

— Nu a existat nimic extraordinar în viaţa noastră. Eram familia tipică de clasă mijlocie. Era mama, era tata, eram eu, sora mai mare şi Josh, fratele mai mic.

Răpirea

— Aveai grijă de el?

— Mai mult sau mai puţin. Aşa cum fac fraţii mai mari.

— Şi cum era? Mai mult sau mai puţin?

— Dacă trebuie să aleg, aş zice că mai mult.

— De ce?

Se surprinse mutându-şi greutatea de pe un picior pe celălalt – foindu-se – şi se opri.

— Fiecare familie are o dinamică unică.

— Astea sunt cuvinte goale, fără nicio substanţă.

— În familia noastră, asta însemna că eu, fiind copilul mai mare, aveam responsabilitatea de la sine înţeleasă de a-mi proteja fratele mai mic.

De fapt, responsabilitatea ei de a avea grijă de Josh fusese mai mult decât de la sine înţeleasă. Era ceva Je care i se amintea zilnic, dacă nu cu o admonestare verbală, atunci cu oftaturi de dezamăgire sau priviri încărcate de reproş care erau la fel de eficiente, dacă nu mai eficiente.

— De a-l proteja faţă de ce anume?

— De pericolele normale, fireşti, ale copilăriei.

— Hmm.

Pierzându-şi răbdarea, adăugă:

— Cum ar fi să calce pe un cui ruginit. Să se împiedice pe scări. Să alerge cu foarfecile în mână.

— Obositoare sarcină şi lipsită de orice satisfacţie pentru un copil, spuse el.

Jordie nu-i răspunse.

— Tendinţa ta de a-l proteja a continuat şi după ce aţi devenit adulţi?

— Nu. Am crescut amândoi.

— Josh a crescut şi a devenit hoţ. Ce părere au avut mama şi tatăl tău de treaba asta?

— Dar părinţii tăi ce părere au avut în legătură cu ce ai devenit tu? i-o întoarse ea.

— Sincer, tata a fost încântat. Am călcat pe urmele lui şi au fost nişte urme foarte mari. A fost celebru, în meseria noastră.

— Oh. Înseamnă că tu categoric nu ai avut o copilărie obişnuită.

Kinnard ridică din umeri.

— A fost ceva obişnuit pentru mine. Eram copil, nu ştiam că există şi alt fel de viaţă de familie.

Jordie se gândi la asta, apoi îşi aminti că o

menţionase, ceva mai devreme, pe mama lui.

— Mama ta te-a învăţat să te porţi frumos cu o femeie, dar nu a avut nimic de comentat în legătură cu meseria pe care ţi-ai ales-o?

— Ba nu. A murit dorindu-şi să-mi fi ales alt drum.

— E moartă?

— Amândoi sunt. Tata a împuşcat-o, apoi şi-a lipit revolverul de tâmplă şi a apăsat trăgaciul.

Jordie nu-şi putu ascunde şocul. Trăsăturile lui, dimpotrivă, rămaseră nemişcate, de nepătruns.

Încerca oare să o uluiască cu această sinceritate crudă? spunea măcar adevărul? Nu avea de unde să ştie. Îşi dădea seama că putea minţi cu nonşalanţă, în acelaşi timp putea face dezvăluiri teribile cu aceeaşi indiferenţă.

— Josh a fost întotdeauna pârâcios? întrebă el.

— Nu vreau să mai discut despre asta, zis ea. Mai ales despre Josh.

— Vezi tu, ar trebui să vorbeşti cu mine despre el.

— De ce-aş face asta?

— Pentru că, Jordie, e posibil ca frăţiorul tău să-ţi salveze, în cele din urmă, funduleţul ăla obraznic.

Ignorându-i remarca, Jordie se concentră pe esenţialul celor spuse de el.

— Cum?

— La un moment dat în decursul lungii noastre plimbări de astă noapte…

— Nu ai mers în cerc chiar tot timpul, nu?

— Vrei să auzi sau nu?

Domolită de tonul lui aspru, Jordie tăcu şi dădu încet din cap.

— Uite, aici te priveşte pe tine, viaţa ta. Pentru că, la un moment dat între miezul nopţii şi zorii zilei, mi-a trecut prin minte gândul că s-ar putea să valorezi mai mult vie decât moartă.

Răpirea

Inima lui Jordie începu să bată mai tare. Se uită la pistolul care era în continuare aşezat pe ladă.

— Vrei să spui că n-o să mă omori până la urmă?

— Depinde. Tot ce trebuie să faci tu ca să preîntâmpini asta este să-mi spui unde e fratele tău.

Flacăra de speranţă se stinse. Lăsându-şi umerii să cadă, ridică mâinile în laterale şi râse sec.

— Nu am nici cea mai vagă idee unde e Josh.

— Jordie, spuse el, vorbind blând, ce ţi-am spus eu să nu mă minţi?

— Ăsta e adevărul! Când Josh a devenit informator, a fost pus sub protecţie. Nici măcar eu nu ştiu unde a fost trimis. Nu mi se permite să iau în niciun fel legătura cu el. Este păzit de agenţi federali douăzeci şi patru de ore slin douăzeci şi patru.

— Nu mai este.

Jordie simţi un gol în stomac.

— Cum?

— Frăţiorul tău, Josh, a reuşit să scape de gardieni şi…

Scoase un sunet prelung, însoţit de un gest din mână, care sugera un avion decolând.

— …a zburat din cuib.

Cuvintele şi semnificaţia lor erau atât de şocante încât, la început, nu putu înţelege.

Apoi în mintea ei pătrunse semnificaţia deplină a vorbelor lui şi Jordie simţi că nu mai are oxigen. Gândurile răzleţe pe care încercase să le organizeze cu câteva momente în urmă dispărură cu desăvârşire.

— Minţi.

Kinnard clătină încet din cap.

Jordie trase cu zgomot aerul în piept.

— Josh…

— A spălat puţină.

— A părăsit protecţia guvernamentală?

— Şi-a luat tălpăşiţa marţi dimineaţă din locaţia în care îl sechestraseră federalii.

În timp ce Jordie încă mai încerca să asimileze această informaţie, Kinnard se ridică şi începu să se îndrepte spre ea cu pas măsurat.

— Ştii ce cred eu? Cred că Panella nu are cele treizeci de milioane pe care le-a furat împreună cu fratele tău. Mai rău, nici măcar nu ştie unde sunt ascunse. Dar ştie Josh. Şi acum nimeni, nici federalii, nimeni nu îl mai poate proteja pe Josh de Billy Panella.

Ajungând la capota maşinii pe care stătea Jordie, îşi puse mâinile de-o parte şi de cealaltă a coapselor ei şi se aplecă spre ea.

— În afară de tine.

Capitolul 10

Din momentul în care ajunsese la concluzia că o înţelegere cu guvernul federal era cea mai bună opţiune pentru el, Josh Bennett începuse să se pregătească pentru ziua în care avea să-şi încalce cuvântul.

Fusese luat pe sus şi dus în casa de securitate doar cu hainele pe care le avea pe el şi o geantă mică de pânză, în care erau câteva obiecte personale. Geanta şi obiectele fuseseră cercetate, dar nu cu foarte mare atenţie.

Agentul special Joe Wiley şi oamenii lui fuseseră mai preocupaţi să nu aducă cu el vreun obiect cu care să-şi poată pune capăt zilelor. Când nu găsiseră nimic de acest fel, îi dăduseră înapoi geanta de pânză, cu cele câteva flecuşteţe rămase nedescoperite.

Mai importantă decât acestea era însă bogăţia de informaţii pe care Josh o cărase cu el în minte. Temnicerii lui – nu aşa li se spunea, dar asta erau – nu aveau habar câte zeci de parole, numere de cont şi altele de genul ăsta erau scrise pe hard-drive-ul memoriei lui.

Pe parcursul ultimelor şase luni, şi-ar fi putut păcăli gărzile şi ar fi putut fugi în orice moment, dar aşteptase până când se stabilise o rutină, până când monitoriza-rea se mai relaxase şi agitaţia creată de decizia lui de a se preda FBI-ului se mai potolise.

Nu că Josh stătuse degeaba în această jumătate de an. Folosise timpul ca să-şi schimbe, treptat, înfăţişarea.

Răpirea

Plângându-se că-şi simte ochii uscaţi, renunţase la lentilele de contact şi trecuse la ochelari. Prefăcându-se i

a-şi pierduse pofta de mâncare, odată cu pofta de viaţă în general, pierduse cele zece kilograme care i se adunaseră în jurul taliei pe vremea când stătuse la masă cu Panella.

Înainte, se bărbierise întotdeauna în fiecare zi, însă acum nu mai era atât de exigent cu igiena personală, i se bărbierea doar o dată la câteva zile. Barba lui avea

O neaşteptată nuanţă arămie, astfel încât nici măcar apropiaţii – şi aceştia erau puţini – nu l-ar fi recunoscut neras şi aşa de neîngrijit.

Se pregătise bine şi, în dimineaţa zilei de marţi, îşi pusese planul în acţiune.

Îşi scosese brăţara de monitorizare de la gleznă – lucru care se presupunea a fi imposibil, dar nu era. Cu fiarbă şi perciuni roşcovani de două zile şi luând cu el doar un rucsac cu obiecte pe care le şterpelise în timp, ieşise pe fereastra dormitorului de la al doilea etaj şi ajunsese pe jos până la cea mai apropiată autostradă.

În cea mai mare parte, oamenii din Tennessee, Mississippi şi Louisiana erau prietenoşi. În nişte vremuri în care vrajbele nefondate se rezolvau în măceluri de proporţii, în care erau implicaţi o sumedenie de străini nevinovaţi, Josh se bazase pe esenţa bunătăţii umane ca; 1 poată să evadeze fără să fie prins.

Şi uite aşa, într-un timp foarte scurt, fusese luat în i ick-up-ul unui poliţist în rezervă, care îşi aducea acasă Imita de dulăi de vânătoare, după ce petrecuseră o lună l, i antrenament, în Georgia. Din când în când, câinii urlau în cuştile lor din spatele maşinii, iar Josh aflase mai multe informaţii despre căpuşele albastre decât şi-ar fi dorit să ştie vreodată.

Se despărţise de proprietarul câinilor în Greenwood, Mississippi, unde Josh se dusese în toaleta unei benzinării şi îşi aplicase un tatuaj temporar pe gât. Îşi pusese

1 ichelari de soare şi o şapcă veche şi murdară, pe care o îi ni se dintr-o cutie cu lucruri donate pentru săraci, într-o I în care ieşise la cumpărături cu gardienii lui. Astfel

Sandra Brown deghizat, se dusese fix în centrul oraşului şi se alăturase haosului de-abia controlat dintr-un

birou aglomerat de locuri de muncă.

Îşi petrecuse restul zilei completând formulare interminabile cu informaţii pe care le inventa pe măsură ce se ivea nevoia. Era trimis de la o coadă la alta, la fel ca alte zeci de oameni asistaţi de funcţionari nervoşi şi nepăsători. Era o ascunzătoare excelentă.

Când biroul se închisese la sfârşitul zilei, Josh îşi aruncase vraful de formulare în cel mai apropiat coş de gunoi şi folosise o altă toaletă ca să-şi spele tatuajul şi să-şi radă barba, folosind o lamă numărul doi. Mersese pe jos câteva străzi, până la un motel, unde îşi luase o cameră pe un nume fals, folosind cartea de credit pe care reuşise să o ascundă în geanta de pânză când fusese ridicat din New Orleans.

Îşi petrecuse cea mai mare parte a serii de marţi schimbând canalele la televizor. Pe niciunul din posturi, ediţiile de ştiri nu menţionaseră evadarea lui. Se gândi că probabil serviciile federale nu doreau să facă public faptul că o dăduseră în bară. Cu siguranţă fuseseră alertate agenţiile locale, care probabil că îl căutau deja, dar spera acum mai mult decât oricând că va reuşi să se piardă în mulţime.

Nu ar fi trebuit să fie prea dificil. Nu căutase niciodată să fie în centrul atenţiei. Ba chiar îşi petrecuse cea mai mare parte a vieţii evitând cu orice preţ să iasă în evidenţă. Avea atât de multă experienţă în a se face nevăzut, încât ar fi trebuit să-i fie uşor să treacă neobservat în viaţa de zi cu zi.

Chiar şi aşa, hotărî că prefera să fie precaut decât să fie prins, aşa că alese să stea ascuns şi îşi petrecu încă două nopţi în motel, înainte să plece mai departe.

Vineri dimineaţa se îmbrăcă în costumaţia lui de şomer fără o leţcaie. Renunţă însă la tatuaj şi îşi dădu părul cu foarte mult gel, în aşa fel încât ce se vedea de sub şapcă părea de o culoare mult mai închisă. Făcu din nou autostopul şi fu luat de un şofer de tir care îi ţinu tot drumul predici despre uneltirile viclene ale

diavolului, despre cum să le vezi şi cum să eviţi să fii prins în ele.

Josh râse în sinea lui, gândindu-se: „De-ai şti tu!”

După ce refuză să fie botezat, dar promise că o să se mai gândească, coborâse la intersecţia a doua autostrăzi, aproape de graniţa dintre Mississippi şi Louisiana, şi se întoarse pe jos până la un magazin Army Navy pe care îl observase din tir. Cumpără ceva de acolo, apoi se duse la un motel de pe marginea drumului şi-şi luă

O cameră.

Acolo starea lui de mulţumire de sine se schimbase în temere.

Nu-i mai venea să râdă în barbă, în schimb se plimba agitat dintr-o parte în alta a camerei, aşteptând să se întâmple ceva, dar temându-se în acelaşi timp de ce s-ar

1 i putut întâmpla. Tresărea la orice sunet. La fiecare set de faruri care se apropia, îşi ţinea răsuflarea până când maşina trecea de el.

Pe măsură ce noaptea înainta, sentimentul de paranoia era tot mai puternic, iar Josh începu să se teamă că poate nu fusese chiar atât de invizibil pe cât crezuse. Nu păcălise pe nimeni? Oamenii pe care îi întâlnise pe drum aveau să şi-l amintească şi să-l descrie poliţiei? Oare autorităţile erau chiar acum în drum spre el?

Prin cap i se învârteau tot felul de scenarii, care mai de care mai groaznice – se vedea arestat, judecat, trimis. lupă gratii, toate astea petrecându-se sub lumina reflectoarelor. Camera începu să-l sufoce, părându-i o celulă de închisoare.

Acum, într-o stare de intensă anxietate, îşi strânse puţinele bunuri şi-şi puse pantalonii kaki pe care îi cumpărase de la magazinul Army Navy. Îşi trase şapca mai Ios pe frunte. În timp ce părăsea motelul, încercă să nu privească peste umăr, dar impulsul era prea puternic ca A i reziste.

Era cu mult înainte de răsăritul soarelui, dar tirurile i camioanele porniseră deja la drum. Doar două trecuia pe lângă el, înainte ca unul să oprească în dreptul lui. / clerul

îl invită să urce. Aproape imediat, Josh regretă

Sandra Brown că-i acceptase invitaţia. Nu îşi dorea decât pace şi linişte, ca să se poată gândi în voie, dar şoferul de tir era vorbăreţ nevoie mare şi începu numaidecât să-i povestească despre numeroasele şi sălbaticele – şi fictivele, după părerea lui Josh – lui întâlniri amoroase cu femeile.

Josh făcu un efort să nu-l audă şi rămase îmbufnat, încercând să nu zbiere la el să tacă odată.

Trebuia să reziste doar până când ajungea în locul spre care se îndrepta. Trebuia doar să ajungă acolo! Odată ce vedea că totul era în regulă, avea să fie şi el în regulă.

După ce intrară în estul statului Louisiana, ceru şoferului să-l lase să coboare la un popas de pe marginea drumului. Aşteptă până când tirul dispăru din vedere, apoi merse pe şosea până la un magazin universal. Avea nevoie de câteva provizii de bază – nu mai mult decât putea căra confortabil în rucsac – care să-l ţină până când implementa faza numărul doi a planului său de evadare.

Luă repede ce-i trebuia şi puse lucrurile pe banda de la casă. Conştient că era filmat de camerele de supraveghere, îşi ţinu capul în jos, în aşa fel încât cozorocul să-i ascundă faţa.

Casiera îi zâmbi prietenos.

— E totul în regulă, dragule?

— Da, mulţumesc.

— Vrei o cafea la pachet?

— E-n regulă.

Dintr-odată, atenţia i se îndreptă de la fardul albastru de pe ochii femeii la televizorul din spatele ei.

Mai bine zis îi fu atrasă de chipul surorii lui, Jordie, care apăruse pe ecranul televizorului.

În partea de jos, pe bandă roşie, scria: Jordan Bennett, VICTIMĂ A UNEI POSIBILE RĂPIRI.

Josh simţi cum se face brusc lac de sudoare. Genunchii aproape că îi cedară.

— M-am răzgândit, îi spuse el femeii şi luă un bilet de loto din vraful de lângă casă. Adaugă-l la total.

Făcu un efort să-şi ţină sub control tremuratul mâinii în timp ce înnegrea numerele de pe bilet cu vârful

Răpirea unui pix, trăgând în acest timp cu ochiul la ştirile de dimineaţă transmise de un post de televiziune din New Orleans.

Fotografia lui Jordie fu înlocuită cu un film în care era înfăţişată scena unei crime, înconjurată cu bandă ulbenă. Titlul de pe banda din josul ecranului se schimbă în: Transmisie live din Terrebonne Parish. Josh recunosi u Lexusul lui Jordie în fundal, în spatele reporterului, «» re stătea chiar în faţa benzii galbene.

Un alt client intră în magazin şi o salută pe casieră pe un ton familiar. Josh rămase cu capul plecat, colorând meticulos spaţii de pe biletul de loto în timp ce urmărea acţiunea de pe ecranul televizorului.

— Ai auzit? o întrebă clientul pe casieră.

Cu coada ochiului, Josh îl văzu arătând spre televizor.

— Dă mai tare.

Josh se prefăcu dezinteresat, dar asculta cu nesaţ fie – are cuvânt. Crimă. Posibilă răpire. Detectivi. Vocea reporterului accentua cuvintele cheie, până când Josh abia se l'Wtu abţine să nu urle.

Reporterul încheie spunând:

— În acest moment, autorităţile au mai multe întrebări decât răspunsuri în ceea ce priveşte brutala. urnă. Totuşi, echipa noastră a aflat că există un poihil suspect.

Fotografia unui bărbat, făcută direct din faţă, apăru pe ecran.

— Shaw Kinnard a fost văzut în bar, în compania vieilmei, şi a plecat împreună cu aceasta. Se crede că el îi îi responsabil nu doar pentru crima care a avut loc în parcare, ci şi pentru dispariţia domnişoarei Bennett. V crede că este înarmat şi periculos. Anunţaţi cea mai apropiată agenţie de implementare a legii dacă aveţi MVO informaţie în legătură cu acest om. Un purtător le cuvânt din partea companiei domnişoarei Bennett.

I xtravaganza, şi-a exprimat îngrijorarea…

Casiera luă telecomanda şi dădu volumul mai încet, i luat în timp ce clientul remarca:

Pun pariu pe orice că Billy Panella e în spatele întrei îi poveşti. E felul lui de a se răzbuna pe Josh Bennett. 100

Sandra Brown

Casiera dădu din cap.

— N-o mai găseşte nimeni pe fata asta, doar dacă o s-o 1 pescuiască cineva din vreo mlaştină.

Bărbatul o apucă agale înspre raftul cu lactate, spujnând:

— Şi între timp frate-său a scăpat basma curată. Dacă 1 fata păţeşte ceva, ar trebui să-l pună pe nenorocitul ăla \ în lanţuri şi să-l lase să putrezească într-o temniţă.

Urechile lui Josh începură să bâzâie cu zgomot. Abia îşi putea controla respiraţia. Jordie fusese răpită?

— Asta sunt numerele norocoase?

Fiecare muşchi din corp i se încordă în clipa în care-şi 1 dădu seama că femeia de la casă i se adresa lui. Josh se forţă să zâmbească şi îi întinse biletul.

— Să sperăm.

Casiera îi înregistră numerele şi făcu totalul cumpărăturilor. Josh plăti cu bani gheaţă şi avu impresia că i femeia stă o eternitate să-i bage cumpărăturile în pungă.] Când termină, Josh îi mulţumi şi se îndreptă spre uşă. 1

— O zi frumoasă! îi strigă femeia, în timp ce ieşea din magazin.

O luă la fugă ca din puşcă şi continuă să meargă pe marginea şoselei până când văzu o cărare care se pierdea între copaci. O urmă preţ de cel puţin o sută de metri şi, când ajunse într-un luminiş, aruncă sacoşele din mână, îşi scoase rucsacul din spate şi se prăbuşi peste rădăcinile ca nişte funii ale unui stejar uriaş. Îşi şterse ochelarii, îşi lipi fruntea de genunchii îndoiţi şi respiră de câteva ori adânc pe gură.

Cuvintele pe care le auzise la ştiri îl asaltau asemenea unor strigoi dintr-o casă bântuită.

…brutală…

…Mickey Bolden, suspect în numeroase crime nesoluţionate… 9

…Înarmat şi periculos…

…fratele domnişoarei Bennett, Joshua Bennett, a fost acuzat de…

…se presupune că Billy Panella şi Joshua Bennett au…

…a devenit informator pentru procurorii federali…

Erau veşti cumplite. Cumplite!

Răpirea

Bâzâitul din urechile lui deveni tot mai puternic, însoţit de bătăile rapide ale inimii, care-i răsunau în timpane. Începuse să-i curgă nasul. Se simţea lipicios i claustrofobic. Era ameţit şi avea o puternică senzaţie de vomă. Pielea de pe spate i se întinse în acea durere t rânsă, familiară, neiertătoare.

Jordie răpită? Nu era cu putinţă. Pur şi simplu era imposibil. Cu siguranţă se înşelaseră reporterii de la televizor. Nu avea să creadă până n-o auzea din gura lui Jordie.

Cu mişcări frenetice, deschise fermoarul rucsacului i scoase telefonul mobil pe care îl luase de la gardieni în prima lui săptămână de detenţie. Săptămâni întregi lupă aceea îl auzise pe şerif certându-şi angajaţii fiindi; vi pierduseră. Josh înlocuise cartela SIM cu una nouă, nedetectabilă, pe care o strecurase în casa în care fusese ţinut ascunzând-o în căptuşeala genţii de pânză.

După ce găsi telefonul, nu dădu imediat de bateria care se ataşa la acesta.

Din ce în ce mai disperat, răsturnă conţinutul mesaj ului pe pământ, apoi începu să cotrobăiască printre haine şi diferitele obiecte, împrăştiindu-le asemenea unei tornade, până când găsi bateria telefonului. Cu degetele parcă înţepenite, respirând gâfâit şi clipind pentru ca ttanspiraţia de pe frunte să nu-i intre în ochi, reuşi să introducă bateria şi, de îndată ce avu semnal, începu, tasteze numărul de mobil al lui Jordie.

Apoi însă mintea lui urlă: „Ai înnebunit?”

Se opri brusc şi rămase o clipă să se gândească.

Fie că Jordie era moartă sau nu, oricum nu avea cum \ răspundă la telefon.

Dar ar fi putut răspunde altcineva. Cel care o răpise, poate. Sau poate că poliţia. Şi persoana care răspundea i u siguranţă ar fi dorit să ştie cine o sună. Ce să spună?

sunt fratele ei. Cel care l-a tras în piept pe nemilosul l'illy Panella şi i-a râs în nas guvernului federal? Care a vadat marţea trecută? Poate c-ai auzit de mine?"

Gândind ceva mai raţional acum, se sprijini de nunchiul solid al copacului, închise ochii şi se forţă

Sandra Brown să respire adânc, regulat. Trecură aşa câteva minute. Transpiraţia încetă să i se mai scurgă din toţi porii. Bătăile inimii încetiniră. Nasul încetă să-i mai curgă şi greaţa se mai potoli.

Se controlă.

Deschise ochii, îşi găsi ochelarii printre lucrurile împrăştiate pe jos şi îi puse la ochi.

Ca şi cum ar fi avut lentile magice, Josh începu să vadă situaţia dintr-o perspectivă cu totul nouă – perspectiva lui Billy Panella.

Pentru că, în timp ce lucrase mână în mână cu acesta, detestându-l până în măduva oaselor, ajunsese totuşi să admire puterea pe care Panella o exercita. Nimănui nu-i tremurau genunchii în clipa în care se rostea numele lui Josh Bennett. Dar era suficient să se audă cel al lui Billy Panella, rostit în cea mai înceată şoaptă, şi toţi bărbaţii îşi udau pantalonii. Josh îl invidia pentru asta.

Ori de câte ori se întâmplase ceva neprevăzut, văzuse cu ochii lui cum explodează legendarul temperament vulcanic al lui Panella. Dar îl văzuse totodată recăpătându-şi rapid controlul şi rezolvând problema. Niciodată panica sau teamă nu îl împiedicaseră să îşi atingă un obiectiv.

Josh hotărî să nu se lase nici el copleşit.

Cu mâinile acum sigure, scoase bateria din telefon şi puse amândouă piesele înapoi în rucsac.

N-o s-o sune pe Jordie. Chiar dacă, prin cine ştie ce minune, ar fi putut vorbi cu ea, ce să-i spună?

Panella îl ameninţase că o să se ducă după ea dacă Josh ar fi îndrăznit să-l trădeze. Şi oare Josh nu-i transmisese acest avertisment?

Ba da. De nenumărate ori.

Ar fi trebuit să asculte, ar fi trebuit să fie mai atentă.

Oricare i-ar fi fost acum soarta, era singura vinovată, singura responsabilă.

Josh nu trebuia să se gândească decât la ce era mai bine pentru el.

Răpirea capitolul 11

Jordie se trase mai la distanţă de el, dar nu putea. scăpa de privirea lui hipnotică.

Când îşi dădu seama că respiră pe gură, îşi strânse Imzele, dar respiraţia îi rămase neregulată, în timp ce analiza în minte această veste tulburătoare.

„Ce-o fi în mintea lui Josh?”

Făcuse o înţelegere foarte bună, mult mai bună decât îndrăznise Jordie să spere. Negociase la sânge şi procurorul îi acordase în cele din urmă imunitate totală, în schimbul mărturiei lui împotriva lui Billy Panella. Şi, totuşi, în mod incredibil, fratele ei aruncase pe fereastră… I ra incredibil, nu?

Miji ochii şi îl privi pe bărbatul care o răpise, care era încă aplecat peste ea, aplicând presiune fără ca măcar 4 o atingă.

— Eşti un criminal nenorocit şi mincinos! De ce aş i iede orice din ce-mi spui tu?

— Nu te mint.

— Nu? Spune-mi ceva care să mă convingă că este idevărat.

— Incă-ţi mai bate inima.

Rosti cuvintele fără pauză, fără să stea să se gândeasiA. Un simplu fapt. Dacă nu l-ar fi luat în calcul pe Josh, lordie ar fi fost acum moartă. Bărbatul din faţa ei ar fi niorât-o demult.

Îi spuse:

— În clipa în care mori, îţi pierzi orice valoare. Cât eşti încă în viaţă, pot să negociez.

— Cu Panella.

— Şi cu fratele tău.

Jordie pufni.

— Scoate-ţi din cap ideea că Josh are banii. Sau că şi ic măcar unde sunt. Dacă ar fi ştiut, ar fi spus atunci i And…

…când şi-a pierdut sufletul devenind un turnător?

Când şi-a salvat sufletul făcând ceea ce trebuie.

— Şi-a salvat sufletul pe dracu'! Tot ce a făcut vreodată Sfântul Josh a fost pentru propriul interes. Acum însă e

Sandra Brozvn într-o mare încurcătură. A renunţat la înţelegerea pe care o făcuse cu federalii. Şi, ca şi cum asta n-ar fi suficient 1 de rău, i-a făcut şi de râsul curcilor în clipa în care le-a I fugit de sub nas. Dacă-l prind, s-a ars. O să-şi petreacă I restul zilelor într-o închisoare federală. Dar ar fi mai bine I pentru el să-l prindă oamenii legii înaintea lui Panella. I Pentru că Panella o să-i smulgă limba aia despicată, o I să-i verse maţele şi-o să-l dea la aligatori. Oricum ar fi, I Josh a încurcat-o. Cu excepţia cazului în care ajung I eu primul la el.

Jordie se temea că previziunile lui Shaw despre viito-l rul fratelui ei nu erau prea deplasate.

— Dacă ajungi tu primul la el, ce se-ntâmplă?

— Îl conving că este în interesul lui să-mi dea o parte din bănuţii ăia care au stârnit atâta vâlvă. Dacă o face, I ne putem întoarce cu toţii fericiţi acasă. Ei bine, nu chiar acasă. Dar ai înţeles ideea.

— Asta este ideea ta?

— E o idee foarte bună, după părerea mea.

Jordie îşi apăsă degetele pe frunte şi-şi masă spaţiul, dintre sprâncene.

— Este o idee foarte proastă, domnule Kinnard. Care I se bazează în întregime pe o speculaţie eronată. Josh nu are banii. Nu are niciun ban. Şi, să spunem că ar avea. l să spunem că ar avea buzunarele doldora de bani. Ar I putea fi oriunde! Cum ai de gând să-l găseşti?

— N-o să fie nevoie să-l găsesc eu. O să vină el la

mine. I Pentru că te am pe tine.

Îi adresă un rânjet de crocodil.

— Mai devreme sau mai târziu, o să afle că ai foşti răpită.

— O să presupună că sunt moartă.

— Probabil. Până când o să-l anunţi tu că nu e aşa.

— Şi cum să o fac asta?

— În acelaşi mod în care ai comunicat tot timpul cu el.

De data asta, Jordie chiar râse. 1

— Nu am avut niciun fel de contact cu fratele meu de când a fost luat în custodia FBI-ului. Nimic. Zero!

Răpirea 105

Îşi uni degetul mare şi arătătorul în formă de cerc, ca să sublinieze cuvintele.

— A fost una dintre condiţiile înţelegerii pe care a făcut-o cu guvernul.

Kinnard rămase privind-o, fără să clipească, fără să se mişte.

— Bine, n-ai decât să crezi ce vrei, zise ea. Lucrurile nu se schimbă. Nu ştiu unde a fost ţinut Josh în ultimele şase luni şi nu ştiu cum să iau legătura cu el. Punct. Am ierminat discuţia.

— S-o crezi tu. Discutăm despre fratele tău mai mic, pe 111 re l-ai protejat şi de care ai avut grijă să nu alunece pe scări şi să nu se zgârie în cuie ruginite. Vrei să-mi pui că n-a dat fuga la tine, cu faţa-n lacrimi, după ce a fugit de la Unchiul Sam?

— Ăsta e adevărul.

— Nu ştiai că a evadat?

— Nu! Am aflat abia când mi-ai spus tu.

Se aplecă mai mult spre ea.

— Chiar dacă aş crede că nu te-a contactat în ultimele patru zile, şi nu cred, FBI-ul ar fi sărit pe tine ca nişte copoi de vânătoare pe-o raţă din baltă. Cum a făcut Billy Panella. îl vrei pe Josh Bennett, dar nu poţi să-l găseşti?

I simplu. Rămâi cu ochii pe soră-sa, cea mai

apropiată rudă a lui, prima şi singura persoană la care dă fuga atunci când a-ncurcat-o.

— FBI-ul nu m-a anunţat că a fugit.

O fixă cu privirea, ca şi cum ar fi încercat să o intimideze şi să o forţeze să-i spună adevărul. Chestie care nu-i plăcea, pentru că nu ştia să mintă prea bine. Nu că ar fi minţit acum. Nu tocmai.

Era adevărat, nicio agenţie guvernamentală nu o înştiinţase de dispariţia lui Josh. Dar era foarte posibil ca autorităţile să fi stat cu ochii pe ea ca să vadă dacă nu cumva frate-său apărea la uşa ei.

Cu o seară în urmă, când plecase de acasă şi se duse-Mla bar, văzuse farurile unei maşini în oglinda retrovinare. Rămăseseră mereu la aceeaşi distanţă faţă de ea.

I ra posibil să fi fost o simplă coincidenţă. Dar fusese

Sandra Broum suficient de paranoică încât să scape intenţionat de maşină când ajunsese pe drumurile lăturalnice.

Totuşi, nu avea de gând să-i împărtăşească lui Shaw Kinnard acest amănunt.

Îşi păstra în schimb expresia cât mai lipsită de orice emoţie, iar Kinnard renunţă în cele din urmă şi se îndepărtă, lăsându-i spaţiu să respire. Jordie se ridică complet în şezut şi, pentru prima oară în ultimele minute, reuşi să tragă adânc aer în piept.

— Te înşeli în privinţa lui Josh şi a banilor furaţi, spuse ea. Billy Panella a fugit cu ei. Toată lumea ştie asta. I-a mutat undeva în afara ţării.

— Apoi şi-a luat zborul şi s-a dus fericit la o întâlnire J cu milioanele lui?

— Nu ţi se pare logic?

— Foarte logic. Aşa că răspunde-mi la o întrebare: dacă Panella se scaldă acum în bani, de ce este atât de deranjat de recenta ispravă a lui Josh?

— Nu ştiu. Poate… Poate…

Nu găsi nimic.

Hmm? Ce-ai spus?

Îi mai lăsă câteva clipe să găsească un răspuns şi,

când asta nu se întâmplă, spuse:

— Mickey mi-a spus că Panella voia să te omoare ca I să-i transmită lui Josh un mesaj. Nu a uitat şi nici n-a I iertat faptul că fratele tău l-a trădat. Şi vorbesc despre I o răzbunare în stil mafiot, Jordie. Panella gândeşte cam 1 aşa: „Mă tragi pe sfoară, îţi măcelăresc întreaga familie. I De preferat sub ochii tăi".

Jordie nu avea nevoie de o lecţie despre mentalitatea lui Panella. O cunoştea mult prea bine.

Josh lucra la o mică firmă de investiţii când Panella îl contactase şi-i făcuse o ofertă. Fusese o asociere ciudată: Panella, cu costumele lui impecabile şi alunecos precum peştele în apă, şi fratele ei, timid, mereu jenat, care nu-şi găsea niciodată locul în cercurile sociale. Dar Panella avea nevoie de mintea genială a lui Josh şi nu-i trebuise mult să-l ademenească cu linguşeli şi promisiuni de îmbogăţire. Totuşi, de îndată ce Panella îl atrăsese de partea 1

Răpirea lui, stabilise o relaţie de lucru pe care Jordie o considerase mereu extrem de nesănătoasă. O înfuria şi o durea să vadă cum Panella menţinea controlul asupra fratelui ei folosindu-se de slăbiciunile şi de lipsa lui de încredere, uneori în moduri de-a dreptul sadice.

La fel de îngrijorătoare erau zvonurile cum că Panella un fi fost implicat şi în alt fel de afaceri, în afară de cea la i are lucra împreună cu Josh. îl implorase pe Josh să deschidă ochii şi să vadă cine era cu adevărat Billy Panella. C) secătură care intimida şi manipula, în cel mai bun „>z. În cazul cel mai rău, un jucător abil, poate chiar i îi minai, în care nu se putea avea încredere. Aşa cum tăcea întotdeauna, Josh se încăpăţânase să nu o creadă şi nu îi ascultase rugăminţile, acuzând-o chiar că nu îl plăcea pe şeful lui din pură invidie.

Fusese aproape o uşurare pentru Jordie momentul în >me castelul de cărţi de joc pe care îl construiseră Josh şi Panella se prăbuşise. Însă se prăbuşise în capul lui Josh. Participarea lui la întreaga operaţiune era incontestabilă aşa că, atunci când FBI-ul îi dăduse şansa să devină informator, insistase pe lângă el să accepte.

Panella avea mai multe motive să nu o placă, dar faptul că ştia că Josh nu ar fi cedat fără îndemnul ei o transforma în duşmanul lui de moarte. Şi, judecând după zvonurile care circulau în legătură cu el, Panella nu se purta prea frumos cu duşmanii lui.

Timp de săptămâni întregi după ce Josh fusese luat la custodie federală şi Panella părăsise, se presupunea, l ira, Jordie trăise cu teamă, privind mereu cu băgare de seamă în jur, îngrozită de gândul că Panella ar fi putut I se hotărască să-şi verse frustrarea pe ea şi să se răzbune în felul ăsta pe Josh. Josh făcuse chiar şi o aluzie în legătură cu această posibilitate atunci când începuse i se gândească la opţiunea de a cădea la înţelegere eu FBI-ul.

— O să te omoare şi pe tine, se văicărise el. Mi-a spus i;! aşa o să facă.

Dar, pe măsură ce timpul trecea şi nu se întâmpla nimic, Jordie începuse să se relaxeze. Abia când îi văzuse

Sandra Brozvn pe Mickey Bolden şi pe Shaw Kinnard apropiindu-se de ea cu o seară în urmă îşi dăduse seama că Josh nu fusese doar melodramatic. Fusese un avertisment real.

Încercând să-şi ascundă gândurile de bărbatul de lângă ea, spuse:

— Panella a avut şase luni timp să se răzbune. De ce acum?

Shaw îi răspunse cu voce înceată:

— Ştii de ce, Jordie. Panella s-a pus în mişcare în clipa în care s-a pus şi Josh. Poate că-l cunoaşte pe fratele tău mai bine decât tine. Poate că şi-a dat seama de la bun început că Josh îi duce de nas pe federali. A stat în umbră, a aşteptat şi, când Josh a făcut exact ce se aştepta Panella să facă, a pus în mişcare planul pe care îl avusese de la bun început.

— Să mă omoare pe mine?

— Pentru că şi-a dat seama că să te omoare pe tine ar fi cea mai dură pedeapsă pe care i-ar putea-o da fratelui tău pentru că l-a trădat. Şi, dacă tu eşti moartă, nu le poţi spune agenţilor tot ce ştii.

— Tot ce ştiu eu? exclamă ea. Eu nu ştiu nimic.

— Cu siguranţă, Panella are altă impresie.

— Ei bine, se înşală.

— Din câte spunea Mickey, după ce Panella a dispărut, ai fost luată destul de mult la întrebări.

Jordie dădu din cap, amintindu-şi şedinţele fără de sfârşit.

— Agenţii FBI m-au interogat în repetate rânduri, pe parcursul a câtorva săptămâni. Nu le-am putut spune nimic, pentru că nu ştiam nimic.

— Şi te-au crezut?

— Desigur.

Kinnard scoase un sunet încărcat de scepticism.

— De ce desigur? I-ai convins cu faţa asta onestă? I-ai dat pe spate cu o figură Sharon Stone în camera de interogatoriu?

Revoltată, Jordie sări în picioare.

— Stai jos!

Îi puse o mână în mijlocul pieptului şi o împinse înapoi pe capota maşinii.

Răpirea 109

Jordie îl apucă de încheietură şi îi dezlipi mâna de corpul ei.

— Le-am spus agenţilor adevărul şi ei m-au crezut.

— Poate. Dar se pare că Panella este convins că le-ai spus ceva, poate chiar fără să vrei, care i-a pus în pericol retragerea din peisaj.

— Nu le-am spus nimic.

— Îi e frică de tine, Jordie. Altfel de ce ar fi trimis doi ucigaşi plătiţi să-ţi închidă definitiv gura? Panella l-a mgajat de nenumărate ori pe Mickey să-l scape de persoane care-l deranjau – din motive mult mai nesemnifiiative decât faptul că ar fi vorbit cu federalii despre el.

— Ei bine, ai avut tu grijă să nu-mi mai fac griji în legătură cu Mickey, nu-i aşa?

— Panella are şi alţi oameni. Şi nu se sfieşte nici să facă singur treaba, atunci când e cazul. Ba chiar cred că i-

ar face plăcere. Ochi pentru ochi? Asta e legea lui Panella.

În contradictoriu cu gândurile pe care le avusese chiar ea câteva clipe mai devreme, Jordie spuse:

— Astea-s doar zvonuri. Exagerări. Apărute de la diverşi indivizi care voiau să demonstreze că-l cunosc, odată ce a devenit un om căutat de lege.

— Zvonuri spui? Şi atunci, eu şi Mickey ce suntem? I'lăsmuiri ale imaginaţiei tale?

Nu aşteptă un răspuns.

— L-am căutat pe Mickey Bolden pentru că şi ucigaşii plătiţi vorbesc între ei. Şi auzisem că Panella plăteşte bine. Dacă-ţi închipui că singura lui crimă este aceea că i furat economiile de-o viaţă ale unor oameni cinstiţi, le înşeli amarnic.

Josh făcuse aluzii vagi la „puterea de convingere" a lui Panella, dar nu-i dăduse niciodată detalii, iar Jordie nu-i ceruse, pentru că nu voise ca bănuielile pe carele. ivea în legătură cu latura mai sinistră a lui Panella să-ilie confirmate. Nu voia să le recunoască acum, în faţa lui Shaw Kinnard, care-i crea o imagine înfricoşătoare, menită să-i servească scopului pe care îl avea.

Spuse:

Sandra Brown

— Tot ce ştiu eu despre afacerile lui Panella e ce ştie toată lumea. A furat treizeci de milioane de dolari şi a dispărut cu banii.

— Nu a dispărut de tot, spuse Kinnard. Mickey a vorbit cu el la telefon chiar noaptea trecută.

— Putea să vorbească cu el în timp ce se afla în celălalt capăt al lumii. În Elveţia. În Katmandu. În America de Sud.

— Aşa e.

Două cute verticale apărură între sprâncenele lui.

— Dar, dacă Panella ar fi în America de Sud, cu treizeci de milioane la dispoziţie, ar sta acum întins pe o plajă, lipit de vreo două fete măslinii în bikini, iar ultimul lucru la care s-ar gândi ar fi sora bărbatului care l-a ajutat să pună mâna pe bani, ca apoi să devină informator. Dacă

Panella ar fi avut acces la bani, ar fi retezat orice fel de legătură cu Statele Unite ale Americii. Şi cu toţi cei de aici. În schimb, omul e obsedat. Nu voia să pleci în viaţă din barul ăla şi îmi imaginez c-o să facă o criză în clipa în care o să-i spun că nu eşti moartă. Acum, spune-mi tu, de ce e atât de înverşunat? Este în acelaşi timp şi extrem de paranoic, continuă Kinnard. Mickey a spus că foloseşte un sintetizator de voce. Dacă ar fi în Elveţia sau în Katmandu, de ce s-ar mai obosi să-şi deghizeze vocea? Mă urmăreşti, Jordie? Dacă ar huzuri pe undeva, aprinzându-şi trabucuri cu bancnote de o sută de dolari, l-ar durea fix în dos că Josh a sărit pârleazul. În schimb, pozna lui Josh de marţi seara l-a înfuriat. Acum e nervos şi vrea sânge.

Jordie încercă să nu-i arate cât de mult o intimidau aceste cuvinte. Nu era de bine, nici pentru ea, nici pentru Josh.

— Dar cum a aflat el că Josh a fugit? Nu s-a spus nimic la ştiri despre asta.

— Poţi fi sigură că federalii sunt nervoşi până peste poate că le-a fugit martorul principal, dar n-o să se ducă acum la TV şi să spună în gura mare că au lăsat mielul să le scape din ţarc.

— Atunci, de unde a auzit Panella?

Răpirea

— L-am întrebat şi eu asta pe Mickey. A pretins că nu i le. Poate că nu ştia. Presupunerea mea este că Panell i are oameni infiltraţi în FBI. Cu siguranţă cineva l-a iţiitat să fugă. Documente false. Un avion privat. Ar fi putut unge pe mulţi cu treizeci de milioane.

— Ai spus că nu are banii.

— Nu are cea mai mare parte din ei, dar sigur a păstrat un milion sau două ca să-şi acopere cheltuielile.

— Cum ar fi să vă plătească pe voi.

— Da, exact. Două sute de mii, minim.

Îşi puse mâinile pe genunchi şi se aplecă din mijloc.

I să ajungă la acelaşi nivel cu ea.

— Dar nu trebuie să te temi c-o să te omor eu dacă-mi pui unde e frate-tău.

— Ne-am întors la asta?

— Unde e, Jordie?

— Cât de clar trebuie să-ţi spun? Nu ştiu!

— Fă-ţi o favoare. Nu te ascunde de mine.

— Nu mă ascund.

— Au trecut patru zile şi Josh nu a luat legătura cu tine în niciun fel?

— Nu.

— Un mesaj într-o sticlă, semnale cu fum, cerneală i ransparentă?

Nu catadicsi să-i răspundă.

Apropiindu-se de ea, îi şopti:

— Ce căutai în barul ăla?

Inima îi tresări. Nici la asta nu renunţase, afurisitul! fiindcă nu era sigură că putea vorbi calm, nu spuse nimic.

Îi zâmbi răutăcios.

— Te-ai dus acolo sperând că o să-l găseşti pe Josh, nu-i aşa?

Jordie întoarse capul. Shaw făcu la fel şi, când se întoarse înapoi spre el, îi prinse faţa între mâinile lui.

— Eu şi Mickey am stricat cumva o înduioşătoare reuniune de familie?

Jordie închise ochii, ca să nu poată vedea hotărârea neclintită din ochii lui. Şi ca să nu-l lase să citească ceva într-ai ei.

Sandra Brown

— Unde e fratele tău, Jordie?

Îşi strânse buzele, refuzând să răspundă.

— Fii isteaţă şi spune-mi. Panella o să mă plătească bine ca să te omor. Josh o să mă plătească bine ca să nu te omor.

— O să mă omori oricum.

— Ba nu. Pe cuvânt de onoare.

Tonul lui zeflemitor o înfuria. îl prinse de încheietura mâinii, înfigându-şi unghiile în pielea lui.

— Opreşte-te! Nu vreau să te lovesc.

— Eu vreau să te lovesc pe tine!

— Doare al dracului.

— Atunci dă-mi drumul.

— O să-ţi dau, imediat după ce-mi spui unde-l găsesc pe frate-tău.

— Nu pot, spuse ea, forţând cuvintele printre dinţii încleştaţi. Nu ştiu.

— Ultima şansă. N-o să te mai întreb. Spune-mi sau nu îmi laşi altă opţiune decât să continui cu planul lui Panella. Pentru că am investit mult timp şi mult efort ca să obţin poziţia asta. Am ajuns direct în vârful ierarhiei. Şi sub nicio formă n-o să plec cu mâna goală.

Jordie deschise ochii, ca să-şi dea seama cât era de hotărât, şi expresia de pe chipul lui o îngheţă până în măduva oaselor. Se hotărî să-i testeze cacealmaua.

— În cazul ăsta, cred că va trebui să mă omori.

Priviră unul în ochii celuilalt – fiecare la fel de neînduplecat ca şi celălalt – până când sună telefonul din buzunarul cămăşii lui.

Capitolul 12

Joe intră în casă pe uşa de la bucătărie, aruncă pe masă dosarul pe care îl adusese de la birou, apoi, cu gesturi obosite, îşi scoase sacoul mototolit şi îl agăţă în cuierul de lângă uşă. Îşi aşeză tocul cu arma pe etajera de deasupra, ca să nu fie la îndemâna copiilor.

— E cineva acasă?

Deschise frigiderul şi se hotărî asupra sucului de portocale.

Marsha îl prinse bând direct din cutie.

— Până şi copiii ştiu să nu facă asta.

— Ştiu că nu e bine să se lase prinşi.

Goli cutia şi o aşeză pe blatul din bucătărie, lângă un dovleac mare.

— Ce-i asta?

— Se numeşte dovleac.

Joe o privi chiorâş.

— Pentru carnaval. Trebuie să-i desenez o faţă.

Îi arătă markerul negru pe care îl adusese cu ea.

— Unde sunt copiii?

— Sus. Molly e în cadă. Henry e îmbrăcat şi este gata. I: În camera lui, se joacă un joc video.

— Sunt bine?

— S-au certat rău de tot azi-dimineaţă în legătură cu al cui este rândul să golească maşina de spălat vase.

— Cine a câştigat?

— Eu.

Joe zâmbi, apoi trase un scaun de sub masă şi se prăbuşi pe el.

— Cum a fost Top Gun?

— Goose moare de fiecare dată.

— Şi vinul?

— Era mai bine dacă nu mă zgârceam şi cumpăram o sticlă de opt dolari.

— Orice merge băut cu un castron de pop-corn.

— Am renunţat la unt. Am început să mă îngraş, întinse mâna după ea şi o trase pe genunchii lui. îi mângâie coapsa şi spuse:

— Ai forme feminine.

— Până şi blugii pe care i-am purtat imediat după ce am născut încep să-mi fie strâmţi.

— Îmi plac strâmţi. Hai în pat.

— Riscăm să intre copiii peste noi şi trebuie să desenez faţa pe dovleac.

— Durează doar un minut.

— Dovleacul sau sexul?

Joe râse.

— La cât sunt de obosit, s-ar putea să am nevoie de ceva mai mult.

Lăsând gluma la o parte, Marsha îi atinse faţa, îngrijorată.

— Pari epuizat. Ce se petrece?

— Josh Bennett s-a săturat de ospitalitatea guvernamentală şi a spălat puţină.

Profitând de faptul că soţia lui rămăsese mută, Joe spuse:

— Să nu anunţi chestia asta la microfon, în timpul

carnavalului. Încă nu e informaţie publică. Sperăm să-l prindem înainte să fie nevoie să facem anunţul.

— Cum naiba a reuşit să scape?

— Nu a coborât la micul dejun. Ofiţerii s-au dus să vadă ce-i cu el. Camera era goală, patul neatins.

— Parcă avea brăţară de monitorizare la gleznă.

— Deştept cum e, afurisitul, a reuşit să şi-o scoată. Asta s-a întâmplat marţi. Apoi, aseară…

Îi povesti tot ce se petrecuse de când primise telefonul lui Hick.

— Am hotărât să facem o pauză scurtă, apoi trebuie să ne întoarcem la treabă. Acum că a dispărut sora lui Josh Bennett şi că toată povestea asta încâlcită a ieşit iar la suprafaţă, s-ar putea să fiu nevoit să fac totuşi publică informaţia că dobitocul a evadat. În orice caz, nu o să ajung la carnaval. Îmi pare rău.

— E-n regulă.

Îl mângâie pe cap. Ştia mai bine decât oricine cât de mult îl chinuise cazul lui Billy Panella.

Timp de trei ani de zile, Panella reuşise să-i ademenească pe clienţii companiei sale de investiţii să cumpere acţiuni false, obligaţiuni municipale, să investească în produse pentru tratarea cancerului, în staţiuni exclusiviste şi aziluri de lux, chiar şi în companii de pescuit – deşi niciuna dintre acestea nu exista.

Cu talentul de vrăjitor al lui Josh Bennett când venea vorba de cifre şi de jonglarea banilor, Panella reuşise să comită fraude în valoare de peste treizeci de milioane de dolari. Şi reuşise să ţină treaba în mişcare o vreme.

Răpirea plătind din când în când dividende şi promiţându-le i lienţilor sume considerabile în viitorul apropiat.

Dar acestea nu veniseră niciodată. Dividendele deurniseră tot mai mici, în timp ce lista de plângeri ale clienţilor către Comisia Federală de Comerţ şi Comisia pentru Burse şi Valori Mobiliare era din ce în ce mai mare. Până când un dosar gras aterizase pe biroul lui Joe; i acesta iniţiase o investigaţie în forţă, deşi nu la vedere, a

companiei Panella Investmens Group.

După luni de cercetare, Joe şi Hick ajunseseră la concluzia că Josh Bennett era veriga slabă a parteneriatului. Îl abordaseră, îi spuseseră că escrocheria lui şi a lui Panella se terminase şi îi oferiseră o reducere a capetelor de acuzare în schimbul mărturiei lui împotriva lui Panella şi a dovezilor pe care putea să le aducă.

Josh Bennett se ţinuse tare până când obţinuse imunitate totală şi, după o sumedenie de mişmaşuri legale, procurorul federal fusese de acord să-i îndeplinească condiţiile. Joe strânsese din dinţi, îl chinuise să-l v adă pe Josh scăpat, dar Panella era un peşte mult mai mare. Se presupunea că era băgat în mult mai multe afaceri murdare, dar, cu informaţiile obţinute de la Bennett, departamentul lui Joe fusese primul care reuşise să construiască un caz solid împotriva lui. Cum r întâmplase şi în cazul lui Al Capone, care fusese în i ele din urmă închis pentru evaziune fiscală, puteau pune capăt carierei ilicite a lui Panella şi hobby-urilor ale ilegale.

Se părea însă că Panella, în ciuda aparenţelor, ştiuse i \ Bennett îl trădează. În spatele firewall-urilor construim de Josh Bennett, Panella reuşise să mute sume mari de bani, fără ca măcar partenerul său genial să fie conştient de acest lucru.

Când Bennett descoperise în cele din urmă că toate i unturile erau golite sistematic, fusese prea târziu. Joe şi Hick veniseră cu un mandat federal de arestare pe numele lui Panella, la casa acestuia din St. Charles Aveune, dar găsiseră locuinţa părăsită. Panella plecase în mare grabă.

Sandra Brown

Când auzise că Panella era în libertate, Josh Bennett căzuse într-o depresie cu tendinţe sinucigaşe.

— Mai bine mi-aş tăia singur beregata, spusese acesta, atunci când Joe îi adusese vestea cea proastă.

Partea mai tristă era că avea toate motivele să gândească aşa. Zvonurile despre temperamentul violent al lui Panella şi despre firea lui răzbunătoare circulau de mult în rândul agenţiilor de implementare a legii. Nu fusese

niciodată stabilită vreo legătură directă între el şi Mickey Bolden, dar Joe bănuia că Panella se afla în spatele mai multor cazuri de persoane dispărute şi de crime hidoase, în care se ştia cine fusese autorul, dar nu putea fi dovedit nimic concret. Autorităţile nu reuşiseră niciodată să-şi fondeze acuzaţiile pe dovezi solide.

Ameninţarea pe care Panella o reprezenta pentru Josh Bennett, turnătorul, era cât se poate de reală. În aceeaşi zi în care Panella dispăruse, Biroul se grăbise să-şi mute informatorul din Dodge. Până la căderea serii, Bennett fusese relocat într-o casă sigură din Tennessee şi pus sub pază strictă.

Evident, nu suficient de strictă.

Joe spuse:

— În toate cele şase luni şi opt zile cât a fost acolo, poliţiştii l-au descris ca fiind deprimat, abătut şi îngrozit de propria umbră. Convins că Panella o să-l găsească şi o să-l omoare.

— Credeam că Panella a fugit din ţară, cu toţi banii.

— Aşa se spune. Dar, chiar dacă e adevărat, Panella are braţul lung, iar Josh Bennett ştie asta mai bine decât oricine. Doar el era cel care-l plătea pe Mickey Bolden pentru serviciile aduse. Ceea ce ridică întrebarea: de ce a părăsit ascunzătoarea şi protecţia guvernamentală, punându-şi astfel viaţa în pericol?

— Panică?

— Posibil. Conform declaraţiilor celor care îl păzeau, era tot mai speriat pe zi ce trecea. A făcut o criză când au lăsat să intre un băiat ca să repare aerul condiţionat. Josh era convins că-i un asasin trimis de Panella.

— L s-a făcut o evaluare psihologică?

Răpirea

— Chiar mai multe. Are un coeficient de inteligenţă i are iese din toate tabelele. Dar şi nivelul de paranoia este la extrem şi…

— Şi e foarte fricos.

— Da. La cât e de deştept, a făcut o mare prostie. Şi-a tăiat singur craca de sub picioare. Cu siguranţă în ceea

ce ne priveşte pe noi. Dar şi pe Panella. În clipa în care a aflat că Bennett a fugit, Panella şi-a şi trimis oamenii după soră-sa.

— De ce după ea?

— Ca să-i transmită un mesaj lui Josh: „N-ai decât să (rugi, trădătorule. O s-o omor pe soră-ta în locul tău”.

Marsha stătu o vreme pe gânduri.

— Ştiu că tu şi Hick aţi stat de vorbă cu ea. Aţi bănuit vreodată că ar fi putut fi implicată în escrocherie?

— Nu cred să fi fost. Dar…

Ridică un umăr.

— Femeile pot fi escroci foarte buni.

— Sigur, fiindcă suntem foarte viclene.

Joe zâmbi şi o sărută repede pe gură.

— Categoric.

— Şi acest Mickey Bolden a fost omorât de partenerul lui?

— Unul dat dracului. îl cheamă Shaw Kinnard. Nu ştim să mai fi avut vreo legătură cu Mickey, dar a fost o vreme asociat cu un personaj de aici, din New Orleans, iire se ocupa de trafic de droguri şi arme şi de spălare de bani. Aşa am auzit eu şi Hick de el. Totuşi, n-am ipucat să îl interogăm. Am dus un dosar plin de cadavre pe numele lui la sediul procuraturii. Dar afurisitul de procuror n-a vrut să deschidă cazul. A zis că nu existau uficiente dovezi.

— I-au dat drumul?

— Da. Kinnard a dispărut în asfinţit. Dar, câteva luni mai târziu, a reapărut pe radarul biroului din El Paso. Suspect principal într-o crimă. A evitat arestarea fugind în Mexic, unde nimeni nu a fost în stare să-l prindă, pentru că se ascunsese în fortăreaţa unui notoriu trafi –, mt de droguri.

Sandra Brown

Privi spre dosarul de pe masă. Nu îl deschise ca să-i arate fotografiile oribile, dar îi spuse Marshei despre fata care plecase de la petrecere împreună cu cei trei bărbaţi, dintre care doi nu mai văzuseră lumina zilei.

— Unul dintre ei era gazda lui Kinnard, celălalt era

şeful poliţiei statale.

— Dumnezeule mare!

— Era o secătură. Amândoi erau. Dar Kinnard i-a executat cu sânge rece. Numai pentru asta şi e nevoie de multă tărie de caracter.

Îi povesti cum lăsase cadavrele în gardul poliţiei, cum făcuse apoi cu mâna unei camere de supraveghere din hotelul din New Orleans.

— Ca şi cum nu i-ar păsa că ştim că s-a întors în oraş. Ne scoate din sărite! mârâi Joe.

— Şi el a răpit-o pe sora lui Josh Bennett?

— Păi, el nu mai e şi nu mai e nici ea. Nu arată prea bine.

— Nu bănuieşti că ar putea fi împreună?

Joe râse.

— Jordie Bennett cu unul ca el? Nici gând. Ea are stil. E sofisticată. El, dimpotrivă.

— Au fost oameni care au spus acelaşi lucru despre noi doi.

Joe se aplecă şi-şi frecă nasul de clavicula ei, prin gulerul deschis al cămăşii.

— Am spus-o chiar eu.

O sărută pe gât, apoi se retrase.

— Trebuie să presupunem că Jordie Bennett este în pericol. Dacă nu cumva a şi omorât-o.

— Dacă voia s-o omoare, de ce n-a făcut-o când l-a împuşcat pe Mickey Bolden?

— Mă tem să fac vreo presupunere. Pentru că a lăsat-o în viaţă pe fata din Mexic, Hick crede că are o slăbiciune pentru femei.

— Şi tu ce crezi?

Joe îşi aminti chipul lui Shaw Kinnard, din fotografia din dosar – rigiditatea trăsăturilor, privirea lipsită de orice sentiment, fixată direct în aparat.

Răpirea

— Eu nu cred că individul ăsta are vreo slăbiciune. Nici măcar pentru sine însuşi.

Preţ de câteva clipe după ce sună telefonul, Shaw şi

Jordie rămaseră ca nişte stane de piatră – niciunul nu mai făcea nicio mişcare, niciunul nu mai spunea nimic.

Shaw se mişcă primul, îşi deschise buzunarul de la piept şi scoase telefonul mobil, în timp ce Jordie îl privea cu ochii măriţi.

Dădu telefonul pe difuzor şi răspunse:

— Ce mai faci, Panella?

— Ce dracu'? Cine-i acolo? Unde e Mickey? De ce răspunzi tu la telefonul ăsta?

— Nu-mi vine în minte decât o singură explicaţie.

Shaw o observase pe Jordie cutremurându-se în clipa în care auzise vocea electronică a lui Panella. Poate i A, într-adevăr, voia să-şi ascundă amprenta vocală, dar Shaw bănuia că Panella folosea dispozitivul şi pentru că ştia că suna sinistru, iar asta îi sporea aerul misterios.

În acea clipă însă, nu spunea nimic, nu i se auzea decât respiraţia şuierătoare.

Apoi:

— Eşti secundul lui Mickey?

— Exact.

— Unde e Mickey?

— Din cauza unor circumstanţe neprevăzute, n-a mai putut veni cu noi.

— Ce înseamnă asta?

— Cred că poţi să-ţi dai seama.

— Nenorocitule!

— Nu aşa mă cheamă.

— E mort?

— Mulţumită mie. Dar am luat-o pe Jordie Bennett, puse Shaw. Nu cadavrul ei. Pe ea. Ceea ce înseamnă

a, dacă încă o mai vrei moartă, trebuie să negociezi cu mine.

Panella eliberă un şuvoi de înjurături şi ameninţări, care se auziră tare şi clar, în ciuda vocii camuflate.

— Te crezi tare deştept, nu-i aşa?

— Am fost mai deştept decât Mickey. Nu materia mea cenuşie au adunat-o poliţiştii de pe jos.

— I-am spus să nu te implice.

— Serios? Aşadar, a fost ideea lui Mickey să-mi pună mie în cârcă lovitura?

Panella nu comentă.

— Sunt dispus să trec asta cu vederea, zise Shaw. Dar, pentru că mă simt profund jignit, voi avea nevoie de o compensare mai substanţială decât cea cu care s-ar fi mulţumit Mickey.

— De unde ştiu că o ai pe Jordie?

— Haide, Panella, încetează cu rahaturile! Ştiai cu cine stai de vorbă în clipa în care am răspuns la telefon. Ştiai deja că Mickey e mort. Sunt sigur că evenimentele de seara trecută au apărut până acum pe toate canalele.

— Nu şi la mine.

Shaw nu-l credea, dar nu spuse nimic.

— Sună la departamentul şerifului din Terrebonne Parish. O să-ţi confirme că Jordie a fost răpită. Detectivii au primit cu siguranţă descrierea mea şi probabil că m-au identificat deja ca fiind Shaw Kinnard.

— Ei bine, contractul meu nu a fost cu Shaw Kinnard. Aşa că nu mă simt obligat să-l onorez. Dacă, într-adevăr, ai luat-o pe Jordie, n-ai decât să faci cu ea ce vrei. Nu sunt obligat să-ţi plătesc nimic.

— M-am gândit şi la asta. Dar există anumite consecinţe ale acestei decizii. În primul rând, o să sun de pe telefonul ei la cel mai apropiat birou FBI şi o să anunţ că e în viaţă. Puţin cam zdruncinată, poate, dar cât se poate de in viaţă.

Făcu o pauză, dar Panella nu spuse nimic. Shaw îi captivase atenţia.

— Las telefonul pornit, ca să poată capta semnalul şi să vină direct la ea. Până când o să ajungă ei, eu voi fi plecat demult, dar tot o să se bucure s-o vadă pe ea. Încântaţi să o aducă înapoi. E prietena lor de săptămâni bune, ştiai? Cooperantă. Vorbăreaţă. Cine ştie, poate că această experienţă traumatizantă a ajutat-o să-şi amintească ceva despre tine şi fratele ei ce uitase să menţioneze la primele interogatorii.

— Nu le-am spus nimic! ţipă Jordie.

Shaw închise difuzorul şi îşi apăsă telefonul pe piept.

— Taci! îi şuieră el. Dacă-mi strici treaba, n-o să fiu deloc bucuros.

— Şi crezi că-mi pasă?

— Ar trebui să-ţi pese. Sunt singura şansă care ţi-a mai rămas, drăguţă.

Jordie îşi ridică bărbia într-un gest sfidător, dar nu mai spuse nimic şi Shaw ridică telefonul la ureche.

— Ei, ai auzit-o? E cu mine. Dar începe să mă cam sâcâie, iar opţiunea numărul doi devine din ce în ce mai tentantă.

— Care e opţiunea numărul doi? întrebă Panella.

— Să las baltă toată povestea asta. N-o să ştii dacă e în viaţă, în cuibul federalilor, sau îngropată undeva unde n-o s-o găseşti niciodată.

— Dacă laşi totul baltă, nu te mai alegi cu nimic.

— Aşa e, dar şi tu rămâi în aceeaşi situaţie. Şi uite de ce nr. trebui să te intereseze asta. Mai întâi nu poţi să dormi noaptea, întrebându-te ce s-a întâmplat cu Jordie.

— Nu-mi pasă chiar atât de mult.

— Pe dracu’ nu-ţi pasă! Pentru că, dacă nu o ai pe soră-sa, Josh o să profite de faptul că a scăpat de fede-rali şi-o să se ducă după bani. Pentru că banii nu sunt la tine.

— Zici tu.

— Da, zic, pentru că, dacă ar fi, nu te-ar mai interesa nimic din toate astea. Nu am mai avea această discuţie.

Panella nu răspunse.

— Dacă scapă, continuă Shaw, Josh o să ia banii şi-o să trăiască până la adânci bătrâneţi într-un tărâm îndepărtat, huzurind şi bucurându-se de viaţa pe care ţi-ai imaginat-o pentru tine. Dacă e prins din nou, federalii o să-l închidă cu zece lacăte şi o să arunce cheile, iar banii vor rămâne să mucegăiască, pentru că tu n-o să ulii niciodată unde sunt. În ambele cazuri, tu rămâi cu buza umflată.

Lăsă vorbele să-şi facă efectul, apoi spuse:

— Fii deştept, Panella. Plăteşte-mi cât îţi cer. Jordie moare. Josh apare la suprafaţă. Câştigi o nouă ocazie de a te răzbuna pe el, plus şansa de a afla unde ţi-a ascuns banii.

Singurul sunet care se auzea acum în telefon era o respiraţie greoaie, amplificată de laringele electronic. Panella se gândea. În cele din urmă, spuse:

— L-am avertizat pe Josh că, dacă mă trage vreodată în piept, o să-l omor. Dar nu înainte de o omorî mai întâi pe soră-sa. Şobolanului ăluia trebuie să i se aducă aminte că eu îmi ţin întotdeauna promisiunile. Nu e o opţiune ca Jordie să scape cu viaţă din povestea asta.

Shaw simţi un nod în stomac. Îi era greu, dar privi în ochii ei şi spuse:

— Am înţeles.

— Bine atunci, zise Panella. Rezolvă şi sună-mă când ai terminat.

— Nu am căzut încă la o înţelegere.

— Cinci sute de mii.

— Două milioane. O zi frumoasă!

După ce închise, Shaw continuă să o privească pe Jordie o clipă sau două, apoi se întoarse cu spatele şi se concentră să scoată bateria din telefonul lui Mickey. Puse apoi telefonul într-unul din buzunarele din faţă ale blugilor şi bateria în celălalt.

Jordie veni în faţa lui.

— Două milioane de dolari?

— Ţi se pare mult sau prea puţin?

— Şi tot mai vrea să mă omori?

Shaw trecu pe lângă ea şi se duse la portbagajul maşinii, de unde scoase o sticlă de apă. Desfăcu dopul, îşi turnă jumătate de sticlă peste faţă, apoi bău restul.

Jordie lovi sticla cu mâna, făcând-o să zboare cât colo.

— Răspunde-mi!

Shaw privi sticla care aterizase pe jos şi se rostogolise, oprindu-se în vârful ghetei lui drepte. Apoi îşi ridică privirea înapoi spre ea. Îi venea să o strângă de gât şi, în

acel moment, ar fi făcut-o bucuros, pe gratis.

Răpirea 123

Se duse la portiera banchetei din spate a maşinii, care rămăsese deschisă.

— Intră. Întinde-te.

— De ce?

— Intră şi întinde-te.

— Sau ce?

Veni nervos spre ea, o apucă de mână şi o târî înspre portiera deschisă.

Jordie se zbătu, încercând să se elibereze.

— Ai spus că nu vrei să-mi faci rău.

— Nu vreau. Crede-mă, când o să te împuşc, n-o să înţi nimic.

Când ajunseră în dreptul portierei, Jordie o izbi cu piciorul şi o închise, ceea ce-l enervă şi mai tare. Se luptară, deşi nu fu nicio clipă o luptă adevărată. O lipi cu uşurinţă de maşină, cu mâinile prinse la spate. O ţinu pe loc, apăsându-şi trupul peste al ei.

— Mai bine ai spera ca Panella să nu fie de acord cu condiţiile mele.

— Nu vrei să mă omori. Altfel ai fi făcut-o deja.

— Pentru două milioane de dolari…

— Pentru nicio sumă, i-o întoarse ea. Nu cred c-o s-o faci.

— Ştii foarte bine că o s-o fac. M-ai văzut în acţiune. Mickey? N-a fost primul. Nici măcar primul din săptămâna asta.

Ochii ei se măriră.

— Oh, da, Jordie. Marţi seara am lăsat două cadavre în Mexic, înainte să vin în New Orleans. Aşa că nu te amăgi singură.

Jordie înghiţi în sec. Ochii ei albaştri care aruncaseră tgeţi cu doar câteva momente în urmă erau acum plini de îndoială. O simţi la propriu înmuindu-se lângă el, simţi cum îi slăbeşte rezistenţa.

Ca să-i facă o impresie mai puternică, o strânse şi mai tare de umeri.

— L-am împuşcat pe Mickey fără să clipesc. Pe ăia doi din Mexic. Pac! Nici nu am stat să mă gândesc.

— Dar ai stat să te gândeşti în cazul meu.

— Nu tocmai.

Sandra Brown

— Atunci, ce te opreşte?

Se uită în ochii ei sfidători, apoi îşi coborî privirea spre umărul ei, de unde breteaua sutienului îi alunecase şi-i atârna acum pe braţ. Îşi strecură două degete sub bretea, atingându-i pielea. Era caldă şi netedă ca breteaua de satin pe care o ţinea între degete.

Când îi ridică breteaua şi o puse înapoi sub bluza fără mâneci, nu-şi retrase numaidecât degetele de dedesubt, ci le lăsă acolo şi le plimbă de-a lungul umărului ei, o dată, de două ori, privindu-şi mâna alunecând pe pielea ei, atât de moale în locul în care se uneau braţul şi pieptul.

Rămase o clipă acolo, apoi îşi retrase mâna. Îşi ridică ochii spre ai ei şi o privi preţ de câteva clipe, apoi făcu brusc un pas în spate şi se răsuci pe călcâie, spunând cu voce răguşită:

— Ai fi prima mea femeie.

Capitolul 13

„Ai fi prima mea femeie.11

Vorbise cu un mormăit abia audibil, dar, chiar şi dacă ar fi strigat din toate puterile, impactul cuvintelor lui ar fi fost la fel de mare. O făcură să i se taie respiraţia şi îi spulberară orice brumă de speranţă care-i mai rămăsese în suflet. Preţ de o clipă sau două, îndrăznise să spere că faptul că era femeie o să conteze la ceva, că o să-i determine să renunţe la înţelegerea cu Panella.

Dar această rază de speranţă fusese nimicită de temnicerul ei. Ba chiar părea acum şi mai furios decât fusese mai devreme – poate că era furios pe sine însuşi, pentru că-şi trădase latura umană.

Luă încă o sticlă de apă din portbagaj şi o deschise.

— Bea sau îţi jur că ţi-o torn pe gât.

O aruncă în aşa fel încât fie trebuia să o prindă la

piept, fie să o lase să cadă – şi nu îndrăznea asta. Nu după ce îl văzuse gata să o omoare pe loc în clipa în care îi dărâmase sticla din mână şi o aruncase pe podea.

Răpirea

Bău.

După ce termină, îi luă sticla goală din mână şi o aruncă în portbagaj, apoi se duse în dreptul lăzii şi-şi luă pistolul, pe care îl îndesă în toc. Când se întoarse la ea, ÎI luă mâna. Jordie şi-o smulse, dar el i-o luă din nou şi, de data asta, o ţinu strâns. O trase spre uşă.

— Unde mergem?

— La baie.

Deschise uşa doar atât cât să aibă loc să treacă prin ea, apoi se dădu la o parte şi îi făcu semn din cap.

Jordie privi afară.

— În plină zi?

— Nu e nimeni care să te vadă.

— Aştept până se face întuneric.

— Trebuie să dorm. Nu vreau să mă trezeşti pentru că ai nevoie la toaletă.

— N-o să te deranjez.

Păru să numere în gând până la zece, apoi spuse:

— Mai am şi o altă opţiune, să ştii. Aş putea să-l sun pe Panella şi să-i spun că las dracului totul. Să-i spun unde suntem, să te leg bine şi să plec. Ce-o să facă?

O să trimită pe altcineva, care probabil că o să rezolve ireaba pentru cincizeci de mii. Chiar mai puţin decât ceruse Mickey. Iar cu asta ar trebui să-ţi faci o idee despre genul de individ care ar veni. Pot să-ţi garantez că n-o să fie nici pe departe atât de drăguţ sau de reţinut ca mine.

Îi lăsă timp să se gândească, apoi adăugă:

— Ai două minute de intimitate, înainte să vin să te caut.

Jordie ieşi. Două minute erau mai mult decât necesar. Termină în jumătate din acest timp, apoi alergă până în cealaltă parte a clădirii, gândindu-se că poate exista un motiv pentru care Kinnard nu i-o arătase mai devreme.

1 far, când ajunse la colţul garajului, fu deznădăjduită să constate că priveliştea de pe cealaltă parte era la fel de tristă şi deprimantă. Ba trestia din spatele clădirii era parcă şi mai înaltă, şi mai ţepoasă, apa din care ieşea părea şi mai opacă, şi mai vâscoasă.

Sandra Brown

Ajunse înapoi la uşă chiar în clipa în care el ieşea. Observă că avea faţa udă de transpiraţie şi ghici motivul.

— Te-ai dus să explorezi? Puteam să-ţi spun şi eu că nu este nicio barcă pentru motorul ăla stricat. M-am uitat deja.

„Sigur, eşti tare deştept!” Păşi pe lângă el şi intră înapoi în garaj. Shaw Kinnard veni după ea şi, când îi apucă mâinile pregătindu-se să i le lege iar cu cătuşe de plastic, îl întrebă:

— Chiar este necesar?

Îi răspunse cu o privire sardonică.

— O eşarfă bine strânsă ar fi la fel de bună.

— Nici pe departe.

O întoarse cu spatele.

— Poţi măcar să mi le laşi în faţă?

— Nu în timp ce dorm.

— Ce-aş putea face cu mâinile legate?

— Nu ştiu sigur, dar nu vreau să fiu surprins. Să nu te mişti din locul ăsta.

Ieşi din clădire.

Jordie nu se mişcă, dar cercetă cu privirea în jur.

Îi ascunsese telefonul. Bateria de la telefon. Cheile de la maşină. „Unde, unde, unde?”

Când se întoarse, încă îşi mai încheia nasturii de la şliţ.

— Intră pe bancheta din spate şi întinde-te.

— O să mă sufoc în maşină!

— Vrei să-ţi scot hainele?

La privirea pe care i-o aruncă, râse înfundat:

— Nu credeam. Du-te şi întinde-te.

— Când o să-l suni iar pe Panella?

— După ce o să aibă timp să se gândească. Sau ai

putea să-mi spui cum să-l contactăm pe Josh şi să terminăm povestea.

— Nu pot.

— Atunci, treci în maşină.

— Dacă aştepţi prea mult, s-ar putea ca Panella…

— Nu mai trage de timp. Sunt obosit.

Răpirea

Fiindcă nu se simţea pregătită pentru un alt meci de wrestling, de data asta cu mâinile legate la spate, Jordie e duse la maşină, se băgă înăuntru şi se întinse pe parica dreaptă.

— Îmi amorţeşte braţul în poziţia asta.

— Când îţi amorţeşte, poţi să te întorci pe cealaltă parte.

— O să vorbesc, o să cânt, o să te ţin treaz.

— O să-ţi pun căuş la gură.

Se duse la portbagaj şi cotrobăi printre lucrurile dinăiintru. Jordie ascultă clinchetul plăcuţelor de înmatriculare, bufnitura levierului de anvelope, foşnetul sticlelor le plastic goale şi a sacoşelor cu alimente, încercând să le gândească la metode în care ar fi putut folosi ceva din i poate acestea ca să-l scoată din funcţiune, cel puţin atât

It să apuce să sune la 911.

Levierul ar fi fost ideal, dar, chiar dacă lăsa portbagaint deschis, la ce-i folosea să aibă acces la ce era înăuni i u, cât timp mâinile îi erau legate la spate?

Când reveni în câmpul vizual pe care i-l permitea portiera banchetei din spate, avea în mână o prelată împăturită, de culoare albastru aprins, pe care o aruncă pe i >s. Se întoarse spre ea şi, ca şi cum i-ar fi citit gândurile.

11 vorbi, accentuându-i neputinţa pe care o simţea.

Îţi las picioarele libere. Nu poţi face mare lucru fără aţi foloseşti mâinile. Presupun că ai putea să încerci să fugi până la şoseaua principală înainte să te prind, dar Hi garantez că nu ai şanse de reuşită.

— Dacă oricum o să mor, aş putea măcar să încerc a fug.

Îţi admir spiritul de luptătoare, Jordie. Sincer. 1 bestia e că eu nu mă trezesc bine dispus nici în zilele ele mai bune. Dacă mă trezeşti cu vreo trăsnaie sorină eşecului, o să fiu atât de supărat, încât o să-ţi leg i i< ioarele, o să-ţi pun căuş şi o să te închid în maşină – i atunci chiar că o să te sufoci. Sau pot oricând să te log în portbagaj.

În timp ce se întorcea, Jordie mormăi:

— Nu eşti drăguţ deloc.

Sandra Brown

Se întoarse cu faţa spre ea.

— Ce-ai spus?

— Nimic.

O privi cu ochii mijiţi, apoi îşi coborî privirea pe corpul ei, urcă din nou, oprindu-se în locuri pe care Jordie le simţea înfierbântându-se sub inspecţia lui.

— Nu sunt nici chiar atât de reţinut.

Întotdeauna avea ultimul cuvânt, nu-i îngăduia nici cel mai mic triumf. îl privi înciudată cum întinde prelata.

— Îmi imaginez că o foloseşti ca să înfăşori cadavrele în ea.

— Are mai multe utilităţi.

Întinse prelata peste podeaua murdară, la câţiva metri de maşină, apoi îşi deschise primii doi nasturi de la cămaşă şi şi-o trase peste cap.

Jordie întoarse repede capul, ca să nu-i vadă pieptul gol.

— Jordie.

Veni şi se opri în spatele portierei deschise.

— Jordie.

Simţindu-se netoată şi laşă, întoarse dintr-o smucitură capul înapoi spre el.

— Ce?

— Pistol.

Îşi atinse tocul de pe coapsă.

— Telefon mobil.

Bătu cu mâna peste buzunarul drept al blugilor.

— Bateria telefonului mobil.

Bătu cu mâna peste buzunarul stâng.

— Poate că reuşeşti să-mi iei unul din aceste obiecte, dar nu pe toate trei.

Mâinile îi rămăseseră lipite de buzunare, cu degetele mari sprijinite de betelia şliţului pe care fu uşurată să constate că-l închisese până la capăt. Betelia blugilor era joasă şi largă, uşor depărtată de corpul lui, lăsând să i se vadă pielea şi părul umede de transpiraţie.

Răpirea

Laşă sau nu, întoarse din nou capul şi închise ochii. Auzi tălpile uzate ale ghetelor lui atingând betonul în timp. e se îndepărta, foşnetul prelatei, îl auzi întinzându-se.

Apoi se lăsă o tăcere atotcuprinzătoare, aproape palpabilă. Următorul sunet pe care îl auzi fu respiraţia reiulată a cuiva care a adormit instantaneu, dar adânc.

El dormea ca un prunc în timp ce ea încă încercă l găsească o definiţie pentru felul în care o atinsese iiunci când îi ridicase la loc breteaua sutienului. Nu voia să se gândească la gestul lui ca la o mângâiere, însă asta fusese.

Aspectul cel mai ciudat, care îi făcuse respiraţia să i se „lrească, era felul în care păruse absorbit de gest, fixaţia 1 le care păruse cuprins.

Mânată de curiozitate şi de o agitaţie pe care nu şi-o putea stăpâni, îşi înălţă capul în aşa fel încât să-l poată vedea prin portiera deschisă.

Era întins pe spate, cu cămaşa făcută ghem sub cap. l) mână îi era întinsă pe lângă corp. Cealaltă, cea care-i uranjase breteaua de satin cu atâta delicateţe, era aşezată ileasupra pistolului.

Dar, în ciuda ridicării şi coborârii ritmice a cutiei le toracice, Jordie nu credea că era cu desăvârşire cu Lundat în mrejele somnului. Orice stimul l-ar fi trezit Într-odată, cu ochii sclipind, cu muşchii reacţionând numaidecât.

Îşi lăsă capul la loc şi se aşează mai confortabil pe canapea. Dacă îl provoca, era foarte posibil să facă aşa cum „amenințase şi să închidă uşile maşinii, sau să o înghesuie în portbagaj, sau să ajungă la concluzia că, pentru Ivuă milioane, putea trăi şi cu conştiinţa încărcată

de aleea de a fi ucis o femeie.

Avea toate şansele să ajungă oricum la această concluic. Chiar dacă trebuia să se mulţumească cu mai puţin, nu a să stoarcă cât putea de la Panella, după care o să-şi termine treaba.

Treaba comandată de Panella, dar provocată de Josh.

Sandra Brozvn

De ce făcuse fratele ei un lucru atât de prostesc? Şi unde era? Se oprise măcar să ia în calcul tragica înlănţuire de evenimente declanşată de gestul lui iresponsabil? Când fugise din custodia guvernamentală, fusese o decizie de moment, provocată de disperare? Sau plănuise totul cu meticulozitate?

Fireşte că plănuise, îşi spuse Jordie. Josh nu lăsa nimic la voia întâmplării.

Ca întotdeauna, gândurile legate de fratele ei erau contradictorii, suspendând între loialitate şi indignare, îngrijorare şi agitaţie. Îşi făcea griji pentru siguranţa lui şi ar fi vrut să ştie că era teafăr. Dar ar fi vrut în acelaşi timp să-l zgâlţâie până nu mai ştia de el pentru că provoca în continuare atâta îngrijorare şi durere atâtor oameni – printre care şi ei. Furase bani munciţi din greu de la sute de persoane, dar Jordie nu ştia să fi exprimat vreodată remuşcare sau regret pentru ceea ce făcuse. De fapt, la un moment dat chiar spusese că victimele lui fuseseră nişte oameni naivi şi lacomi care se grăbiseră să-şi toarne economiile de o viaţă în nişte investiţii atât de evident fictive.

Nu, nu conştiinţa îl mânase pe Josh să spună totul poliţiei. Mai degrabă teama de a nu primi o pedeapsă mai aspră dacă nu o făcea.

Până şi Shaw îşi dăduse seama că tot ce făcuse Josh fusese pentru propriul interes, dar ea era singura care ştia până unde se întindea egoismul fratelui ei. Ea nu fusese adusă la sapă de lemn de uneltirile ilicite ale lui Josh şi Panella, dar fusese prima dintr-o lungă serie de victime ale manipulării fratelui ei.

Când venise şi îi mărturisise ce făcuse, îi acordase

toată susţinerea ei morală. Dar, într-un moment intim, când Josh, chinuit de nehotărâre, îi ceruse sfatul în legătură cu ce ar fi trebuit să facă, îi spusese fără nicio ezitare: „Acceptă-ţi pedeapsa ca un bărbat11.

Şi fiindcă nu asta îşi dorea Josh să audă, schimbase numaidecât rolurile şi o acuzase pe ea că este o persoană rea, pentru că nu e de partea lui. Pentru că nu făcea suficient, pentru că nu nega din tot sufletul faptul că fratele ei făcuse ceva rău.

Răpirea

Ca întotdeauna, adusese din nou în discuţie accideni ui care stabilise ordinea în relaţia lor. Era scuza lui întotdeauna, justificarea pe care o avea pentru orice greşeală, pretextul sub care îşi masca egoismul fără margini.

Acele momente din 1992 stabiliseră un drum de la care Jordie şi fratele ei nu se abătuseră niciodată. Pe parcursul copilăriei, adolescenţei şi maturităţii, o ţinuse legată de el la fel cum este corabia legată de ancoră.

Rămăsese gardianul lui Josh până în ziua în care fuse-M* luat de agenţii federali.

Nu mai erau nişte bătăuşi de care să-l poată apăra. osh nu mai era un copil. Era bărbat şi trebuia să răspundă pentru faptele lui.

În timp ce îl îmbrăţişase de rămas-bun, îi şoptise în ureche: „Gata, Josh. Eu am terminat”.

Şi vorbise foarte serios. Josh reuşise să facă în aşa fel încât să scape de toate acuzaţiile şi i se acordase o a doua însă, ceea ce era mai mult decât cinstit. Depindea numai de el ce făcea cu această şansă.

Şi Josh o irosise.

Aşa că, din nou, Jordie suferea acum de pe urma deciziilor lui greşite şi a interesului său exclusiv pentru propria persoană. Oriunde ar fi fost, ştia oare ce se întâmplase cu ea noaptea trecută? I-ar fi păsat, dacă ar fi liut? Dacă nu scăpa cu viaţă, avea să recunoască vreodată, măcar în sinea lui, că murise din cauza egoismului ui fără limite?

Shaw – îi spusese Shaw în gândul ei?... Shaw n-o io omoare. Sau da? Cu siguranţă, nu. Nu după ce o atinsese aşa...

Respiră adânc, ca şi cum ar fi tras în piept un aneste. îi. Îşi simţea fruntea umedă. Obrajii îi ardeau.

O picătură de transpiraţie îi curgea între sâni, gâdilând-o. Ameţită, îşi dădu seama că îi simţea plini şi iau dureroşi.

Cedând în faţa ameţelii produse de căldura înăbuşitoare şi de ritmul regulat al respiraţiei lui Shaw, în Iţise ochii.

Sandra Brown capitolul 14

În mod dezamăgitor, ştirile de prânz nu dezvăluiră nimic în legătură cu vreo eventuală pistă în cazul crimei şi al răpirii din Terrebonne Parish.

Avură însă darul de a motiva un procuror din Orléans Parish să vină să facă o vizită la biroul FBI-ului.

Numele lui era Xavier Dupaw şi numele pompos nu-i era întrecut decât de orgoliul exagerat.

Intră cu pas apăsat în biroul lui Joe, anunţând:

— Luam masa, când am auzit ştirile de prânz. Se pare că Shaw Kinnard a reapărut în scenă.

Joe Wiley, care nutrea o ostilitate făţişă faţă de procurorul care refuzase să deschidă cazul împotriva lui Kinnard atunci când îl prinseseră, nu catadicsi să îl să-lute în niciun fel.

Hick fu doar o idee mai politicos:

— Interesant cum merg lucrurile, Dupaw. Când laşi un criminal să plece, ajunge să omoare iar pe cineva.

Dupaw păru ofensat.

— Am avut mâinile legate. Poliţia nu avea nimic împotriva lui.

— Încă mai căutam.

— Între timp, un om nevinovat suferea după gratii.

— Nu era...

— Nevinovat până la proba contrarie! spuse procurorul. Îţi sună cunoscut?

Joe tare-ar mai fi vrut să-i răspundă într-un mod pe

care procurorul să-l înţeleagă cu siguranţă. Dupaw era genul de procuror care evita orice caz pe care avea şansa să-l piardă.

— Aveţi vreo pistă solidă în cazul crimei lui Bolden şi a dispariţiei acestei femei, Bennett?

Hick îi aruncă o privire lui Joe, care rămase tăcut şi posac. Vorbind pentru amândoi, Hick zise:

— Ne asistă o echipă de specialişti pe teren, dar uci derea lui Bolden este investigată de şeriful din Terre bonne Parish.

Dupaw se încruntă.

— Oamenii de acolo sunt suficient de capabili?

Răpirea

— A fost o crimă destul de simplă, zise Hick. Kinnard s-a apropiat din spatele lui Bolden şi l-a împuşcat în cap.

— Da, dar asocierea victimei cu Billy Panella transformă moartea lui în ceva mai mult decât o crimă simplă. Nişte poliţişti de la ţară nu au habar cum să…

— Poliţiştii ăştia de la ţară au curaj, zise Joe, care îşi păstrase cumpătul cât timp putuse. Când o să-l prindă pe Kinnard, o să-l acuze de crimă şi n-o să le pese cât u m^2 o să sufere nenorocitul după gratii.

Xavier Dupaw îşi umflă obrajii în semn de indignare profund justificată, apoi ieşi din birou.

Joe se ridică, apăsând atât de tare în scaunul cu rotile, încât acesta lovi peretele din spatele biroului. Fiecare minut care trecea fără ca nimic să se întâmple îl scotea din minţi, pentru că fiecare minut care trecea reducea însele ca Jordie Bennett să fie găsită în viaţă.

Şi, dacă ea murea, Joe avea să se învinovăţească în 11 ea ga viaţă că nu o anunţase că fratele ei scăpase din ustodie de îndată ce descoperise că nu mai era în casa păzită de poliţie. Joe nu avusese suficientă încrederea în ea încât să-i împărtăşească această informaţie, apoi „ţinuse sub observaţie, ca să vadă dacă Josh venea să-i < ară ajutorul. Şi, dacă se întâmpla asta, să vadă ce măuri ar fi luat Jordie: i-ar fi oferit adăpost sau l-ar fi prelat autorităţilor?

Era posibil să nu afle niciodată, iar chestia asta îl roil ea îngrozitor.

Recitise împreună cu Hick declaraţiile martorilor din I ar până când ar fi fost în stare să le recite din memoi io. Singura pistă a lui Morrow – o femeie care sunase la biroul şerifului jurând că o văzuse pe Jordie Bennett aruncată într-un aparat de tăiat cherestea – se dovedise a fi doar imaginaţia unei bolnave de schizofrenie care ml a se să-şi ia medicamentele. Familia îşi ceruse mii de uze, însă investigatorii nu putuseră recupera timpul pe care îl pierduseră urmând o pistă falsă.

Acum, simţind că se sufocă în biroul îngust, Joe o apucă spre uşă.

— Mă duc la baie. Sună încă o dată la biroul din Tennessee. Află dacă au găsit ei ceva.

Hick păru că se pregăteşte să protesteze, dar întinse totuşi mâna după telefonul de pe birou. Când se întoarse, Joe îl găsi punând receptorul în furcă, vădit dezgustat.

— Cinci minute de conversaţie care se rezumă la două cuvinte: încă nimic.

Joe nu se aşteptase cu adevărat la cine ştie ce, dar îi împărtăşea dezamăgirea şi supărarea lui Hick.

Josh Bennett lipsea de patru zile şi singurele urme pe care le descoperiseră până acum fuseseră brăţara de la gleznă şi nişte urme de pantofi sport, care duceau de la casa în care fusese reţinut într-o pădure care se întindea pe aproximativ trei kilometri şi care ajungea în cele din urmă la autostrada care traversa continentul de la est la vest, unde presupuseseră că Bennett făcuse autostopul.

Frustrat, Joe se întoarse la biroul lui, se aşeză pe scaun şi îşi ciupi nasul până când simţi că începe să-l doară.

— Unde e afurisitul ăla mic?

— E şi mai mic decât atunci când l-am văzut noi ultima oară.

Joe îşi coborî mâinile de pe faţă şi clătină din cap în semn de uimire.

— Ce nu pricep eu este cum de nimănui nu i-a dat de bănuit faptul că Bennett începuse să facă atâtea schimbări la felul în care arăta.

— Diagnosticul de ochi uscaţi a fost primit de la un oftalmolog, îi aminti Hick. I-a prescris chiar şi nişte picături.

— Bine, dar pierderea substanţială în greutate? Dacă slăbesc eu zece kilograme, poate că Marsha o să observe, dacă mă vede gol în faţa ei, sau poate că nu. Dar, în cazul lui Bennett, se observă din prima.

— Nu şi dacă a slăbit pe parcursul a şase luni.

— Poate că aşa e, spuse Joe, oftând. Ideea de bază e că i-a jucat pe degete.

— Ne-a jucat pe toţi, Joe, spuse Hick, blând.

Joe îl aprobă cu o strâmbătură.

Răpirea

Pe măsură ce ora înainta, se hotărârâ să folosească ştirile de seară ale postului local ca să anunţe public statutul de fugitiv al lui Joshua Bennett.

Joe o chemă pe purtătoarea de cuvânt a biroului.

— Anunţă posturile locale. Spune-le dinainte că nu voi răspunde la întrebări. Voi citi doar cu voce tare o declaraţie, aşa că vezi să fie una bună.

Femeia îi zise, glumind:

— Şi ce să spun? Contabil în libertate? înarmat cu un i alculator mortal?

Lui Joe nu i se păru amuzant.

— Spune că este căutat pentru întrebări în cazul presupusei răpiri a surorii lui şi al uciderii lui Mickey Bolden.

Hick se uită chiorâş la Joe.

— Chiar aşa? De când?

— De când zic eu, i-o întoarse Joe. Şi este sută la sută adevărat. Dacă Bennett n-ar fi plecat la plimbare, Panella nu şi-ar fi trimis ucigaşul preferat, însoţit de un complice, după soră-sa. Mickey n-ar mai fi mort şi ea n-ar mai fi dispărută. Seara trecută ar fi fost doar o partidă» bişnuită de biliard pentru amicul nostru craniu-pe-trii ou şi

tovarăşii lui, ajutorul de şerif Morrow şi-ar fi terminat liniştit pizza, eu aş fi strâns-o în braţe pe Marsha în timp ce ascultam Talce M; y Breath Away, iar tu ai fi încercat una din relaţiile tale promiţătoare.

De-acum era de-a dreptul înfuriat.

— Tocilarul ăla a reuşit să se fofileze de agenţiile de implementare a legii timp de patru zile. Poate că oamenii de rând pot face o treabă mai bună şi poate reuşesc vi găsească ei pentru noi. Aşa că puţin îmi pasă dacă punem că este ucigaş în serie înarmat cu o secure sau lunetistul care chiar l-a împuşcat pe Kennedy, vreau ca imaginea schimbată a lui Josh Bennett să apară pe toate mlevizoarele diseară, la ora cinci.

Purtătorul de cuvânt plecă să scrie declaraţia oficială.

Câteva ore mai târziu, Joe şi Hick se uitau la prima

Hi ţie de ştiri ale serii, în timp ce mâncau cina luată în pachet, de pe birou. În timp ce Joe citea declaraţia.

Sandra Broivn pe ecran apăreau imagini din cazul Panella-Bennett şi o fotografie a lui Josh, făcută la momentul deschiderii cazului, alături de o schiţă care îl înfăţişa aşa cum arătase atunci când fusese văzut ultima oară, în Tennessee.

— Ei, hai să vedem dacă ajungem undeva cu asta, spuse Hick, oprind sonorul televizorului. Totuşi, ar fi trebuit să te consulţi cu mine când te-ai hotărât cum să te îmbraci.

Marsha sună să-i spună că îl văzuse şi ca să-l întrebe când ajungea acasă. Îi spuse să nu îl aştepte prea curând. Ar fi putut să aştepte noi informaţii acasă la fel de bine ca la birou, dar, cât timp oamenii în uniformă erau pe teren, cercetând tufişurile şi întorcând pietrele pe toate părţile, avea senzaţia că trebuia să rămână şi el la datorie.

Se învârtea dintr-o parte în alta în birou, în vreme ce Hick recapitula paşii făcuţi.

— Sună-l iar pe Morrow.

— Joe, am vorbit cu el acum o oră. Mi-a promis că sună dacă…

Se opri în clipa în care sună telefonul. Răspunse şi se identifică.

— Noi suntem.

Ascultă preţ de câteva clipe, apoi sări de pe scaun şi îi făcu semn lui Joe să se ridice şi el.

— Te sunăm din maşină să ne spui pe unde se luăm.

Hick închise repede. Joe era deja la uşă. Hick veni după el.

Străbăteau coridorul în viteză, când Joe reuşi să-şi umezească suficient gura cât să întrebe:

— Domnişoara Bennett?

— Frate-său.

— Mort.

— Viu.

Până ajunseră la lift, Hick îi spuse că un bărbat care locuia într-un orăşel lângă statul Mississippi sunase la biroul şerifului după ce văzuse ştirile de seară. Raportase că îl văzuse pe Josh Bennett într-un magazin, ceva mai devreme.

Răpirea

— Nu-i şi ăsta vreun schizofrenic, nu? întrebă Joe, apăsând de mai multe ori butonul de coborâre.

— Şeriful s-a dus şi a discutat cu casiera din magazin. Nu văzuse ştirile, dar i-au arătat desenul cu Bennett. A confirmat.

— La dracu'!

— Luăm elicopterul?

Hick începuse deja să tasteze numărul în telefon.

În timp ce Hick făcea aranjamentele, Joe se gândea la osh Bennett şi, de îndată ce Hick termină de vorbit, îşi exprimă nedumerirea cu voce tare.

— A fost atât de deştept cât să evadeze, dar e aşa de prost încât să se întoarcă aici?

— Aici este domnişoara Bennett, iar ea este refugiul lui osh. Totodată ştie că aici este singurul loc de pe planetă unde poate fi sigur că n-o să dea peste Billy Panella.

— Da, dar…

— Ce? întrebă Hick, în timp ce înaintau cu paşi lungi

prin parcarea subterană, înspre maşina lui Hick.

Joe deschise portiera locului de lângă şofer.

— Dacă e un lucru pe care l-am aflat din cele petrecute noaptea trecută, este până unde se întinde influenţa lui Panella. Kinnard este pe undeva pe aproape. Josh nu e conştient de ameninţare? Dobitocul ar trebui să se predea.

— Mă îndoiesc c-o s-o facă, Joe. Ştie că o să-l băgăm Jupă gratii pentru totdeauna.

— Da, dar n-o să-i despicăm burta.

— Domnule Panella? Este un moment potrivit să discutăm?

— Un moment potrivit a fost acum două ore, când n-am sunat.

— Îmi pare rău, nu am fost disponibil. Cu ce vă pot I i de folos?

Bancherul era asiatic, dar îşi cultivase accentul britanic atât de bine, încât era acum la fel de fin ca smântână de Devonshire. Inspira încredere. Vocea distorsionată i lui Panella nu îl şocă. Era felul în care îşi desfăşurau iiacerile de ani de zile şi omul înţelegea necesitatea

Sandra Brown măsurilor extreme de precauţie ale lui Panella. Nu se lăsă descurajat nici de lipsa de politeţe a clientului său, cu care se obişnuise de asemenea. Oamenii care foloseau bănci off-shore ca să ascundă sume impresionante de bani rareori pierdeau timp preţios cu conversaţii de complezenţă.

— Vreau să confirmi bilanţul curent al contului meu.

Bancherul se scuză şi se întoarse în scurt timp, prezentându-i o sumă.

— Până la ultimul peni, spuse Panella.

Bancherul zâmbi pentru sine. Sumele rotunjite nu fuseseră niciodată satisfăcătoare pentru acest client. Domnul Billy Panella testa frecvent precizia băncii.

— Voiam totodată să vă anunţ că voi face curând o extragere considerabilă.

— Sper că nu vă vom pierde de client.

— Nu cât timp faceţi ce vă spun, atunci când vă spun.

— Aveţi garanţia mea.

— Voi solicita un transfer de bani şi s-ar putea să fie din scurt.

— Sunt bucuros să vă asist. Instituţia noastră este specializată în operaţiuni în care factorul temporal este o chestiune delicată.

— Lucru pe care l-am apreciat întotdeauna.

— Transferul pe care l-am făcut ceva mai devreme în această săptămână a fost mulţumitor?

— Voi aţi făcut ce trebuia să faceţi. Din nefericire, nu şi alţii.

— Îmi pare rău să aud asta.

— De aceea este necesar acest transfer adiţional. Şi nu trebuie să existe probleme. Ai înţeles? Vreau ca banii să fie pregătiţi atunci când voi avea nevoie de ei.

— Desigur. Dolari americani, domnule Panella?

— Da.

— Prea bine. Şi ce sumă?

Bancherul aşteptă liniştit, dar, când nu primi niciun răspuns, îşi îmboldi politicos clientul:

— Domnule Panella?

— Pe toţi dracii, două milioane!

Răpirea capitolul 15

La început, Jordie era prea ameţită de somn ca să încerce să identifice zgomotul care o trezise. Rămase întinsă, cu ochii închişi, cu creierul înceţoşat de somnul fără vise şi căldura înăbuşitoare. În subconştientul ei nu voia să se trezească, aşa că încercă să rămână adormită. Totuşi, zgomotul persista şi în cele din urmă o trezi. Toate simţurile îi reveniră dintr-odată.

Un elicopter!

Făcu un efort să se ridice în şezut, blestemând faptul că avea mâinile legate la spate, chestie care o încurca îngrozitor. Reuşi să iasă pe portiera deschisă şi se ridică în picioare. Când îşi lăsă greutatea pe piciorul drept, se simţi ca săgetată de mii de ace. Nu-l putea folosi.

I ăsându-şi aproape întreaga greutate pe piciorul stâng, se repezi clătinându-se înspre uşă.

Silueta lui Shaw se vedea în deschizătură, privind spre cer din interiorul clădirii, de unde nu putea fi văzut. O auzi venind şi se întoarse la timp ca să o prindă înainte să apuce să iasă.

Jordie ţipă cât putu de tare.

— Nu te obosi, Jordie. N-o să te audă.

Ştia că era inutil, dar continuă să ţipe oricum, mai mult de frustrare, în timp ce îl lovea în fluierul piciorului, în tot ce nimerea. Când îşi îndreptă genunchiul spre locul dintre picioarele lui, Shaw se retrase la timp, curbându-şi corpul. Dar ajunsese periculos de aproape şi îşi dădea şi el seama de asta.

Prinzându-i materialul maioului în pumn, o împinse departe de el şi o ţinu la distanţă, cu braţul întins, în t! m² ce închidea uşa cu cealaltă mână. Zgomotul elicopierului care se apropia deveni şi mai puternic. Acoperişul de tablă vibră şi se zgâlţâi în clipa în care aparatul de zbor trecu pe deasupra lor. Apoi zgomotul începu să se diminueze şi, odată cu el, pieri şi scurta speranţă a lui Jordie.

În cele din urmă, Shaw îi dădu drumul, deschise uşa şi privi afară.

Sandra Brozvn

— Ar face bine să ajungă repede acolo unde se duc. Vine furtuna.

Jordie fu surprinsă să descopere că dormise aproape întreaga după-amiază. Soarele era jos înspre apus şi blocat de un strat gros de nori care crescuse umiditatea din aer. Acum garajul nu mai părea un cuptor cu convecţie, ci o saună.

Priviră amândoi în urma elicopterului, până când acesta dispăru.

Shaw îşi scutură mâinile.

— Asta a fost tot. Nu aveai niciun motiv să te agiţi.

Superioritatea lui o înfurie într-atât încât, fără să se mai gândească la consecinţe, se năpusti asupra lui. Începu din nou să-l lovească cu picioarele, dar, în loc să se dea în spate, de data asta Shaw o trase lângă el şi îşi puse un picior într-ale ei, făcând astfel ca eforturile să-i devină

inutile.

Letargiei care o cuprinsese cu câteva minute în urmă îi luă locul o hotărâre maniacă. Îşi canaliza până la ultimul strop de energie pe care îl avea în încercarea de a-i provoca durere, sau cel puţin disconfort, orice care să-i diminueze afurisita aia de mulţumire de sine. Se suci şi se răsuci, oarbă de nervi, înnebunită de furie, fără să mai ţină cont de nimic.

Până când îşi dădu seama că nu se lupta decât cu ea însăşi. El nu i se opunea.

Mâinile lui erau încă apăsate pe coapsele ei, dar felul în care o ţinea lipită de el nu trăda agresivitate.

Jordie se opri şi îşi ridică faţa spre el.

— Acum îmi vine mie să mă agit.

Vocea lui avea o răguşeală primitivă, la care corpul ei răspunse involuntar cu o multitudine de senzaţii.

Îngrozită, se dădu împleticindu-se înapoi şi, spre surprinderea ei, mâinile lui căzură şi îi dădu drumul. Dar gestul nu făcea decât să sublinieze faptul că era, ca întotdeauna, alegerea lui, că, în ciuda crizei ei de mai devreme, el deţinea controlul.

Ea nu avea niciun pic de control, nici măcar asupra propriului trup. Respiraţia i-o luase razna. Ştia că era roşie la faţă. Ochii lui de culoarea oţelului se mutau

Răpirea de la obrajii îmbujoraţi la sânii ei şi, într-o încercare de a-şi explica evidenta reacţie fizică, Jordie spuse:

— Sunt furioasă. Asta e tot.

— Da? Adu-mi aminte să te fac mai des să te înfurii.

Simţindu-se ofensată, îi spuse:

— Ascultă, m-am săturat de aluziile tale. Asta nu e un fel de…

Când nu reuşi să găsească cuvintele potrivite, Shaw ridică o sprânceană.

— Un fel de… ce?

— Nu te flata singur, domnule Kinnard. Şi să n-ai nicio îndoială: dacă o să mi se iveaască ocazia să te o omor, o s-o fac.

O privi preţ de câteva clipe.

— S-a notat.

Dădu să treacă pe lângă ea, dar se opri brusc şi-i luă bărbia în palmă, forţându-i capul pe spate. Îşi trecu degetul mare peste buza ei de jos.

— Şi nici tu să nu ai vreo îndoială: dacă mă hotărăsc să schimb relaţia dintre noi, n-o să mă folosesc de aluzii. O să-ţi spun direct în faţă că o să ţi-o trag.

Josh privi fix în televizorul care pâlpâia, aceasta fiind. ingura lumină pe care şi-o îngăduise în acea seară.

Două imagini cu el apărură pe ecran. Până şi el fu şocat să constate cât de schimbat era faţă de cum arătase cu şase luni în urmă.

Jordie primise toate genele bune, chiar şi pe cele de frumuseţe. El unul nu avusese niciodată cu ce să se laude, dar arăta chiar deplorabil în desenul pe care îl prezentau la televizor. Era doar o schiţă făcută de un artist de poliţie, dar… totuşi.

Nu era de mirare că gardienii lui se relaxaseră. Cine i ar fi putut imagina că un nătărău slăbănog ca el o să-i tragă pe sfoară pe cei mai buni agenţi ai Unt liiului Sam?

Dar o făcuse. Ar fi trebuit să se aplaude, să se cinicască cu un pahar pentru o asemenea realizare.

În schimb, la fel cum se întâmplase cu o seară în urmă, în camera mohorâtă din motelul de la marginea

Sandra Brown şoselei, după ce văzuse cele două chipuri ale lui Joshua Bennett unul lângă celălalt la ştirile de seară, che-ful de sărbătoare şi încrederea în sine îi dispăruseră cu desăvârşire.

Îşi dezlipi atenţia de la schiţa prezentată de poliţie şi se concentră pe ceea ce se spunea despre el. Prezentatorul reluă povestea pe care Josh o auzise în magazin la ora prânzului, în legătură cu cele petrecute în faţa unui bar din oraşul lui natal, Tobias.

Povestea fu urmată de o recapitulare a fraudei Panella-Bennett şi a evenimentelor petrecute cu şase luni în urmă. Dar asta numai pentru a le aminti telespectatorilor cine era Josh şi de ce era o ştire faptul că

se afla acum în libertate.

Momentan, povestea lui era prezentată ca un „amănunt nou" în „desfăşurarea acestui bizar caz", care rezultase în uciderea presupusului criminal plătit Mickey Bolden şi în „presupusa, dar nedovedita răpire" a unei femei de afaceri din partea locului, Jordan Bennett.

Când începură reclamele, Josh opri sonorul şi rămase privind în gol către ecran, în timp ce se gândea cum ar fi putut răpirea lui Jordie să-i afecteze planurile atât de bine gândite – pentru că în niciun caz nu luase asta în calcul.

Şi ceea ce-l rodea cel mai tare era faptul că FBI-ul, hotărât să îl prindă din nou, exploata această situaţie.

Joe Wiley, cu figura solemnă a lui Hickam în fundal, citise o declaraţie de la un pupitru cu microfon din sediul biroului de teren al FBI-ului. Agentul nu arătase direct cu degetul spre el, dar din tot ce spusese lăsase să se înţeleagă că Josh era singurul vinovat pentru situaţia tragică în care se afla acum sora lui.

Şi aici Wiley juca murdar.

— Este limpede că domnul Bennett nu a stat să cântărească eventualele consecinţe ale evadării sale.

Cu o mutră cât se poate de gravă, Wiley îşi continuase discursul, amintindu-le telespectatorilor că turnătorii care întorceau spatele poliţiei nu aveau, de regulă, o viaţă prea lungă.

Răpirea

— Nu cred că domnul Bennett înţelege în ce pericol şi-a pus sora. La fel cum nu îşi dă seama de pericolul în care se află el însuşi. Îl sfătuiesc să se predea. Nu este în siguranţă decât în custodia noastră.

Îl avertiza în legătură cu Panella, fireşte.

— Vai, cât eşti de subtil! i se adresă Josh televizorului lat pe silenţios, luând peste picior tactica transparentă a agentului FBI.

Totuşi, Josh se dovedise deja mai deştept decât bătrânul vulpoi, nu?

— Aşa că mai du-te undeva, agent Wiley!

Dar bravada lui nu era decât de faţadă. Nu putea

ignora cu desăvârşire avertismentul lui Wiley. Adevărul gol-goluţ? Crease, într-adevăr, o situaţie periculoasă pentru sine. Ba chiar simţea că începe să i se facă rău gândindu-se la asta.

Privirea îi fu atrasă de telefonul mobil de pe masă.

I ra tentat să îl ia şi să sune la numărul lui Jordie, doar i s-a vadă cine-i răspunde – presupunând că i-ar fi răspuns cineva. Dar, ca şi mai devreme, renunţă la idee. În izul puţin probabil în care acest Kinnard – cine mama

Îl racului mai era şi el? – îi lăsase telefonul atunci când o i. ipise, riscul de a o suna era foarte mare. Şi-i imagină pe Wiley şi pe Hickam şi pe Dumnezeu ştie cine altcineva ulunaţi în jurul aparatului, aşteptându-l să sune ca să poată să ia urma apelului şi să afle unde este.

Din punct de vedere geografic, era puţin cam prea aproape ca să rişte asta.

Altfel, se simţea rezonabil de sigur în ceea ce privea ascunzătoarea lui, pregătită dinainte pentru ziua în care avea să-şi pună în aplicare planul de evadare. Se pregătise bine. Înainte să fie luat pe sus şi dus în Tennessee, plătise facturile de utilităţi pe un an în avans. Se asigur a se că frigiderul şi cămara erau burduşite. Mâncarea i i veche de şase luni, dar Josh nu acordase niciodată prea mare importanţă datelor de expirare şi mâncase, piobabil, produse şi mai vechi.

Mai devreme sau mai târziu, unul din oamenii cu care se intersectase de marţi încoace avea să facă legătura

Sandra Brown între autostopistul zdrenţăros şi Josh Bennett, escroc, devenit informator şi acum evadat.

Dacă era identificat de casieră sau de clientul din magazin, autorităţile aveau să afle că se întorsese în stat. Dar, de la magazinul ăla din Hicksville, îşi acoperise bine urmele.

Sub stejarul uriaş din pădure, făcuse uşoare schimbări în înfăţişarea lui. De acolo, mersese pe jos vreo cinci kilometri până la o unitate publică de depozitare, unde lăsase o maşină, cu şase luni în urmă. Aşteptase până când nu mai fusese nimeni prin preajmă, apoi îşi

deschisese unitatea şi reconectase cablurile de la bateria maşinii. Cu câteva încurajări minore, motorul pornise.

Desigur, erau camere de supraveghere pe peste tot, dar luase măsuri ca să se asigure că asta nu avea să fie o problemă. Dacă, printr-o minune, era identificat şi se afla că intrase pe jos şi plecase cu maşina, schimbase numerele de înmatriculare de două ori în drumul până aici. Aşa că era destul de sigur că n-o să-l găsească niciodată.

Nu exista nicio persoană în viaţă care să se gândească să-l caute aici. Nici măcar Jordie. Cea mai apropiată proprietate ocupată era la mai bine de trei kilometri depărtare. Cât timp nu era văzut şi folosea minimum de lumină în fiecare noapte, ar fi trebuit să poată sta liniştit acolo, pe timp nelimitat.

Răpirea lui Jordie era un amănunt neplăcut, dar nu se putea lăsa dat peste cap de asta. Refuza să se lase afectat. Trebuia doar să stea acolo până când putea implementa ultima etapă din planul lui. Atunci avea să fie liber pentru totdeauna.

Totuşi, discursul lui Joe Wiley îi strica optimismul. Ce ştia FBI-ul şi nu ştia el? Ceva legat de Panella, care să deschidă o nouă pistă de investigaţii? Ceva legat de răpirea lui Jordie, ceva ce nu voiau să spună presei?

Televizorul era conectat la video. Înregistrase emisiunea de ştiri. O privi acum din nou.

Apoi încă o dată, şi încă o dată, devenind puţin mai paranoic şi mai panicat de fiecare dată când Joe Wiley spunea: „posibilele consecinţe ale evadării sale…”

Răpirea capitolul 16

După ce-i spusese, lui Jordie îi venea greu să-l mai privească direct pe Shaw. Cu coada ochiului, îl văzu scoţând din buzunar cuţitul de acum cunoscut. Apoi rămase acolo, aşteptând.

Ar fi vrut să posede încăpăţânarea de a-l face să aştepte, de a-l face să-i poruncească, dar era mult prea nerăbdătoare să-şi simtă mâinile libere, aşa că se întoarse cu spatele la el, asemenea unui animal de companie cuminte şi bine dresat. Cu o mişcare eficientă, Shaw tăie

cătuşa de plastic.

Când se întoarse din nou, Jordie îl văzu cotrobăind prin portbagaj. Veni înspre ea cu mai multe obiecte în mână, printre care unul dintre baticurile cu imprimeu de camuflaj rămase nefolosite.

— Câte mai ai?

— Mi-au mai rămas câteva.

Se întrebă ce-o să se termine mai întâi, baticurile sau timpul ei.

Îi întinse baticul şi o bucată mică de săpun, în genul celor oferite de hotelurile ieftine, mare cam cât o napolitană, încă înfăşurată în hârtia albă, lucioasă. îi întinse apoi o sticlă de apă.

— Să nu stai mult.

Când îşi dădu seama că-i sugera să se spele, ideea i se păru atât de minunată, încât îi veni să plângă de recunoştinţă. Pe de altă parte, acest gest suplimentar de bunătate îi dădea de bănuit, şi probabil că expresia de pe faţa ei îi trădă gândurile.

Shaw făcu un gest, arătând spre partea din spatele lui.

— Atâta vreme cât eşti cuminte, poţi să stai în jumătatea aia. Promit să păstrez distanţa şi să mă-ntorc cu spatele.

— Şi-ar trebui să te cred?

— N-ar trebui.

Privi dincolo de el, la zona din ce în ce mai întunecată din spatele clădirii. Deşi umbrele ar fi ascuns-o cât de cât, locul întunecat nu-i părea câtuşi de puţin

Satidra Brown îmbietor. Totuşi, ideea de a fi curată era extrem de îmbietoare.

Trecu pe lângă el şi se îndreptă spre zona în care întunericul era cel mai adânc. La nivelul ochilor, pe peretele scorojit, o scândură groasă şi lată stătea sprijinită orizontal pe o muchie îngustă. Scoase bucata de săpun din ambalaj şi o aşeză acolo, împreună cu sticla de apă.

Aruncă o privire peste umăr. Shaw împăturea prelata, gest pe care Jordie îl interpretă ca pe un lucru bun. N-

ar fi făcut asta dacă ar fi avut de gând să o utilizeze în curând. Nici n-ar mai fi lăsat-o să se spele. În orice caz, nu se uita în direcţia ei.

Ţinând colţul baticului între dinţi, îşi trase maioul peste cap şi, înainte să apuce să se răzgândească, îşi scoase blugii. Îi fu destul de greu să-i tragă peste sandale, dar nu avea de gând să pună picioarele goale pe podeaua murdară, dacă putea evita acest lucru.

De fapt, nu era nicio diferenţă între a fi în sutien şi chiloţi sau în costum de baie. Dar, simţindu-se expusă şi vulnerabilă, se grăbi să-şi toarne apă în palmă şi frecă apoi săpunul în mâini.

După ce se spălă în toate locurile în care putu ajunge, udă bine baticul şi îl folosi ca să şteargă săpunul. Cu ce-i mai rămăsese din apă, udă din nou cârpa şi şi-o trecu a doua oară peste corp.

— Timpul a expirat.

Înlemni şi se uită din nou spre el. Era cu spatele la ea. Îşi punea cămaşa. îi strigă că aproape terminase.

— Număr descrescător de la şaizeci, spuse el.

— Nu-i suficient ca să mă usuc. Umiditatea…

— Cincizeci şi şapte.

Jordie mormăi o înjurătură şi-şi puse repede blugii. Pielea şi lenjeria îi erau umede.

Chiar şi aşa, se simţea considerabil mai bine. Încercând să nu se gândească la petele de sânge uscat de pe maiou, şi-l trase pe ea şi îşi trecu braţele prin găuri. Îşi scoase părul afară şi îl adună într-o coadă la spate, pe care o legă cu eşarfa.

— Treizeci şi patru.

Se întinse după bucata de săpun şi, în grabă, o scăpă pe jos.

— La dracu’!

Douăzeci şi doi. Douăzeci şi unu.

Se ghemui şi începu să se uite pe jos, după săpun.

Descoperi însă altceva. Ceva cu desăvârşire neaşteptat.

Îşi dădu seama pe dată ce era, dar, dacă nu ar fi fost atât de aproape, obiectul ar fi trecut neobservat, pentru că era înghesuit între capătul uneia dintre şipcile verticale şi o altă scândură, care se întindea deasupra podelei ca un fel de bază.

Îl apucă, dar era bine îndesat în crăpătura dintre cele două bucăţi de lemn, care, în ciuda faptului că erau toarte vechi, refuzau să cedeze. Trase cu putere ca să îl scoată de acolo, dar, chiar dacă ar fi reuşit, unde ar fi putut să-l ascundă până când ar fi apărut o ocazie în care să-l poată folosi? Momentul trebuia să fie perfect. Ar fi trebuit să fie aproape de el, şi iute ca fulgerul, pentru că n-ar mai fi avut o a doua şansă, aşa că trebuia să reuşească din prima şi să fie…

— Zece, nouă, opt.

Trase cu putere pentru ultima oară.

— Şapte. Şase.

— Vin acum!

Se folosi de ultimele cinci secunde ca să-şi potolească respiraţia, apoi se ridică şi începu să se îndrepte spre el.

— Mă simt mult mai bine, mulţumesc. A fost minunat, sincer. Cine ar fi crezut că să te speli cu o cârpă poate fi atât de…

— Ce ai la-spate?

— Nimic? îmi bag doar maioul în pantaloni…

Nu apucă să termine de rostit ultimul cuvânt că Shaw la lângă ea, o răsuci şi-i apucă încheietura. îi deschise pumnul cu forţa. Înăuntru era bucata de săpun.

— Am vrut s-o păstrez, spuse ea, cu voce stinsă. S-ar putea să ai mai puţine bucăţi de săpun decât batice.

Inima continuă să-i bubuie până când Shaw îşi mută privirea sfredelitoare de la ea.

— Eu o să mănânc, spuse el. Poţi să mănânci şi tu au nu.

Sandra Brown îi lăsă mâna şi se îndepărtă. Veni după el, dar gândul îi era la arma pe care trebuise să o lase între scândurile din perete. Ca să o poată găsi, tot ce trebuia să facă era să se uite după sticla goală de apă pe care o

lăsase la nivelul ochilor, pe bordura improvizată.

Problema ei cea mai mare avea să fie să ajungă până acolo.

Jordie punea ceva la cale.

Dacă Shaw nu şi-ar fi dat seama de la bun început, din clipa în care o văzuse venind spre el, cu zâmbetul ăla fals şi îndrugând verzi şi uscate, felul în care se fâţâia acum de pe un picior pe celălalt ar fi dat-o de gol de la o poştă. Şi continua să vorbească.

— Mă mânca pielea de la transpiraţia uscată. Tu nu te-ai simţit mai bine după ce te-ai spălat?

— Nimic nu se compară cu senzaţia de curăţenie.

— Şi acum, aceste delicatese rafinate!

Îi adresă un zâmbet ce se apropia de flirt.

Da, era ceva în spatele acestei schimbări de dispoziţie şi a fluturărilor din gene.

Goli conserva micuţă şi linse bine lingura.

— Mai vrei ceva? o întrebă.

— Nu, mulţumesc.

Îi luă conserva goală şi o aruncă, împreună cu cea pe care o mâncase el, în portbagaj, înainte să coboare capacul. Când făcu asta, lumina se diminuă şi, odată cu ea, pieri şi zâmbetul fals al lui Jordie.

Privi în jur, îngrijorată.

— Ce-o să se întâmple când n-o să mai avem lumina zilei?

— O să fie întuneric.

— Dar… am putea… am putea să deschidem o portieră, ca să avem puţină lumină din maşină. Sau să ţinem portbagajul deschis.

Shaw clătină din cap.

— Ar consuma prea mult din baterie.

— Am văzut o bateria mare, dintr-alea pătrate, în portbagaj.

Răpirea

— Doar pentru situaţii de urgenţă.

— Ai putea…

— O lumină se vede de la kilometri distanţă, Jordie.

— Se vede chiar de pe şoseaua principală? Cât e de departe?

— Fără lumină.

— Şi o să stăm aşa, fără lumină, toată noaptea?

— Ţi-e frică de întuneric?

Când Jordie nu răspunse, Shaw zise:

— Întotdeauna e întuneric când ai ochii închişi.

— Am dormit prea mult azi. N-o să mai adorm preţ de încă vreo câteva ore.

— Atunci, presupun că va trebui să găsim ceva ce să putem face pe întuneric. Timp de câteva ore.

Jordie se aşezase pe lada răsturnată. Bărbatul se duse lângă ea.

— Oh, scuze. Iar a sunat a aluzie? N-a fost asta intenţia, îi aruncă o privire chiorâşă.

— De fapt, mă gândeam că l-am putea suna din nou pe Panella, zise el. Aşa, ca să ne mai omorâm din timp.

Urmărind-o cum îl priveşte, puse din nou bateria în telefonul lui Mickey şi îi dădu drumul. În clipa în care aparatul porni, îi studie chipul în lumina slabă a ecranului.

— Ce ai făcut acolo, în spate?

— M-am spălat.

— Ce altceva?

— Am încercat să nu calc în excremente de şoarece.

— Atâta tot?

— Ce altceva aş fi putut să fac?

— Nu ştiu, dar nu-mi plac surprizele.

— Mi-ai mai spus.

Se uita fix în ochii lui, provocându-l. Accesă jurnalul de apeluri şi-şi apăsă degetul pe ecranul telefonului, apoi porni difuzorul.

Panella răspunse la primul apel.

— Bine, dobitocule, spuse el, cu voce sugrumată. Două milioane. 150

Sandra Brown

Panella spunea:

— Am anunţat deja o bancă off-shore că voi transfera suma asta. După ce primesc dovada incontestabilă că ai

omorât-o, desigur.

— O să-ţi trimit o fotografie prin MMS.

— Nu.

— Nici nu mă gândeam că o să accepţi, spuse Shaw. Atunci, cum să-ţi confirm că e moartă?

— Fac eu aranjamentele în privinţa asta.

— Aha. Sunt convins. Cum a fost şi aranjamentul în legătură cu mine, pe care l-ai pus la cale împreună cu Mickey.

Când Panella nu răspunse, Shaw zise:

— Nu că n-aş avea încredere în tine, Panella, dar o să am nevoie de o dovadă de bună-credinţă.

— Ce anume ţi-ar dovedi buna mea credinţă?

— Jumătate în avans.

— Las-o baltă.

— Jumătate în avans, sau aleg una din opţiunile pe care ţi le-am prezentat mai devreme.

— Ştii ce anume ţi-ar demonstra ţie buna-credinţă? Dacă ai lăsa prostelile şi ai face odată treaba. Acum. Înainte ca trădătorul de frate-său să fie prins din nou. Nu e nevoie de ceva complicat. Vreau doar ca Josh Bennett să ştie că-i moartă. Curând.

Shaw aşteptă câteva clipe, apoi spuse brusc:

— O să revin.

Şi închise.

Pe perioada întregii discuţii, nu întrerupsese contactul vizual cu Jordie. După ce închise, trecură câteva momente încărcate, în care niciunul din ei nu mişcă. Apoi Jordie o zbughi ca din puşcă. Abia reuşi să o prindă de maiou şi să o ţină în timp ce se trăgea. Se întoarse într-un arc larg şi pumnul ei îi ateriză cu putere în obraz.

— Pe toţi dracii!

Durerea îi aduse brusc lacrimi în ochi. Îi scăpă maioul din mână şi Jordie reuşi să se îndepărteze câţiva metri

Răpirea de el, înainte să o prindă de la spate, şi să o cuprindă cu braţele, ţinându-i totodată braţele lipite de corp.

— Opreşte-te! Ascultă! Nu trebuie să mori!

Jordie continuă să se zbată, până când îşi dădu seama de zădărnicia eforturilor ei şi auzi, în sfârşit, ce-i spunea.

Coada în care îşi legase părul îi lovi faţa în clipa în care întoarse capul şi îl privi peste umăr.

— Ce?

— Vrei să mă asculţi? Sau o să te porţi ca o nebună până când o să mă forţezi să te împuşc, doar ca să scap de tine?

Jordie nu spuse nimic, dar încetă să se mai zbată ca să scape din strânsoarea lui. Neavând deplină încredere în capitularea ei, Shaw slăbi o idee strânsoarea, dar o apucă de braţ şi o trase înapoi lângă ladă.

— Stai jos.

Jordie se lipi cu spatele de ladă, dar părea gata să ţâşnească în orice secundă şi Shaw observă privirile pe care le arunca înspre partea din spate a garajului.

Îşi atinse obrazul cu podul palmei. Îl durea. Nu crăpase pielea, dar locul începea să se umfle.

— M-a durut al dracului.

— Să nu te-aştepţi să-mi cer scuze.

Scoase bateria din telefonul lui Mickey, dar, în timp «e băga ambele componente într-un buzunar, scoase un alt telefon din celălalt buzunar. Recunoscând logoul i xtravaganza de pe carcasă, Jordie se ridică, atentă.

— E telefonul meu.

— Aşa e.

— Mi-ai spus că l-ai ascuns.

— L-am scos azi după-amiază, în timp ce dormeai.

Deschise partea din spate a telefonului ei şi introduse bateria.

— În momentul în care îl deschid, îmi asum riscul ca semnalul să fie reperat şi să aduc astfel poliţia şi federalii I i rect peste noi. Dar vreau să vezi ceva. Soarta ta chiar ilepinde de tine.

Sandra Brown

Porni telefonul. Când ajunse la jurnalul de apeluri,

întoarse ecranul spre ea.

— Aseară, la nouă treizeci şi trei, ai primit un apel. Fără numele apelantului. Dar ai sunat înapoi, trei minute mai târziu. Apoi din nou, la nouă treizeci şi şapte. Presupun că telefonul ăsta l-ai dat în timp ce conduceai, pentru că locuinţa ta se află la câţiva kilometri de barul ăla nenorocit. În jur de ora zece, ai intrat în local şi te-ai aşezat la bar, integrându-te în peisaj cam tot aşa cum s-ar potrivi un elefant într-un magazin de porţelanuri. O singură persoană te-ar fi putut aduce într-o speluncă aşa ca aia într-un timp atât de scurt. Acum…

Se aplecă peste ea şi nasul i se opri la doar câţiva centimetri de al ei.

— Unde e frăţiorul Josh?

Jordie păli.

— Asta-i salvarea mea?

— Exact.

— Atunci sunt moartă.

— Asta depinde exclusiv de tine. Mori sau trăieşti. Fie accept cele două milioane murdare ale lui Panella, fie mă direcţionezi tu spre Josh, şi spre cele treizeci de milioane ale lui.

— Nu pot! Ţi-am spus de o sută de ori că nu ştiu unde este!

— Mi-ai mai spus şi că nu te-a chemat nimeni în barul ăla! ţipă el, scuturându-i telefonul în faţă. M-ai minţit în legătură cu asta şi mă minţi şi acum.

Jordie se dădu în spate şi îşi strânse braţele la piept. Shaw observă urmele roşii şi vânătăile pe care legăturile de plastic i le lăsaseră pe încheieturi şi simţi o strângere de inimă, dar nu lăsă asta să-l oprească.

— Josh te-a sunat ca să-ţi ceară ajutor, nu-i aşa, Jordie? Un mesaj SOS. Te-a rugat să vii şi să-l iei din barul ăla nenorocit.

— Nu.

— Şi să-l duci cu maşina la o ascunzătoare?

— Nu.

Răpirea

— Sau poate că nu avea încă o ascunzătoare şi avea nevoie să se sfătuiască cu tine. Aveaţi de gând să purtaţi o discuţie ca de la frate la soră şi să vă analizaţi opţiunile?

— Nu.

— Urma să-ţi lase un mesaj la bar, să te anunţe unde se duce?

Când Jordie nu răspunse de această dată, Shaw înclină capul.

— Asta era?

— Nu.

— Unde se ducea?

— Nu ştiu! încetează cu întrebările. Îţi baţi gura degea-ba. Nu am vorbit cu Josh. Nu m-a sunat aseară.

— Minţi.

Jordie scutură zdravăn din cap.

— Atunci, dacă nu era Josh, cu cine ai vorbit la telefon?

— Cu nimeni, zise ea, dar Shaw putea citi pe faţa ei cât ele repede i se învârteau rotiţele în minte.

Insistă, dar întrebă blând:

— Cu cine ai vorbit?

— De ce ţi-aş spune?

— Pentru că ştii ce-o să se-ntâmple dacă nu-mi spui.

— Ştiu ce-o să se-ntâmple dacă-ţi spun!

— O să ne ducem la Josh…

— O să ne omori pe amândoi!

— Şi să ratez şansa de a pune mâna pe treizeci de milioane? Nu prea cred.

— Josh nu are…

— Cine te-a sunat?

— …banii!

— Cu cine ai vorbit?

— Cu nimeni!

— Spune-mi acum, sau îţi jur că accept înţelegerea cu Panella.

Jordie trase aer în piept, îşi umezi buzele şi spuse cu glas răguşit:

— Nu am vorbit cu nimeni.

— Dumnezeule, Jordie, nu…
— Dar am…
— …fi proastă!
— Dar am primit un telefon.

Capitolul 17

Bubuitul unui tunet întrerupse tăcerea bruscă şi încordată dintre ei. Shaw nu păru să observe. Cuvintele pe care Jordie tocmai le rostise îi captivaseră întreaga atenţie.

— Poţi să-mi dai puţină apă, te rog? îi ceru ea.

Îşi îndreptă spatele şi se duse la maşină. Se întinse peste volan şi apăsă butonul de deschidere a portbagajului, de sub bord. Capacul se ridică, lumina dinăuntru se aprinse şi Jordie se simţi recunoscătoare pentru strălucirea ei difuză. Se înserase şi doar câteva raze slabe mai pătrundeau prin crăpăturile din perete, aşa că înăuntrul clădirii se făcuse aproape întuneric.

Partea din spate, mai ales, era aproape cufundată în beznă.

Shaw se întoarse cu o sticlă de apă. îi mulţumi şi bău adânc. După ce Jordie se sătură, Shaw îi luă sticla din mână.

— Începe să se termine.

Bău ei restul, aruncă sticla goală în portbagaj şi se întoarse la ea.

— Bărbat sau femeie?
— Poftim?
— Persoana care te-a sunat.
— Bărbat.
— Dar nu era Josh?
— Nu cred. E posibil să fi fost, dar nu cred. Avea vocea înfundată.
— Panella şi maşinăria lui caraghioasă?
— Nu. Nu era ceva de genul ăsta. Doar…
— Înfundată.
— Da.

— Şi ce a avut de zis această voce înfundată, care ar

fi putut sau nu să fie a lui Josh?

Jordie ignoră nota de scepticism din vocea lui.

— Mi-a spus: „Dacă vrei informaţii despre fratele tău, vino acum”. A subliniat că trebuie să fie acum şi mi-a spus unde era barul. Nu mi-a dat ocazia să spun sau să întreb ceva înainte să închidă.

Shaw se gândi preţ de câteva clipe.

— Ce a spus când l-ai sunat tu?

— L-am sunat imediat, pentru că aveam nevoie de indicaţii mai precise ca să pot găsi barul. Se grăbise şi nu fusese suficient de clar. Dar, când l-am sunat, nu mi-a răspuns.

— Deşi tocmai te sunase?

Jordie ridică din umeri.

— Nu a răspuns.

— Totuşi, n-ai pierdut timpul şi ai ieşit.

— Exact.

Se gândi să-i spună despre maşina care era aproape sigură că o urmărise, dar îşi zise că era mai bine să nu ofere nimic din proprie iniţiativă.

— După cum ai presupus, l-am sunat din nou, când. un ieşit de pe şoseaua principală. Nu mi-a răspuns nici; atunci. Ăsta e adevărul. E tot ce ştiu. Îţi jur.

— Ăsta e adevărul?

— Da.

— Tot ce ştii?

— Da.

— Atunci, de ce nu mi-ai spus de la început? De ce nu mi-ai spus aseară, când te-am întrebat – în repetate rânduri – de ce te-ai dus la bar?

Lui Jordie îi sări ţandăra.

— Hm, poate că reacţia mea a avut legătură cu faptul a tocmai îţi împuşcaseşi partenerul, mă răpiseşi, mă Ieziseşi şi mă duseseşi într-o pădure întunecată, unde mă temeam că aveai de gând să mă execuţi.

Simţindu-se din ce în ce mai nervoasă, continuă:

— Eram înnebunită de frică! Te văzusem omorând unnin sub ochii mei şi sugerai că eu – se lovi cu palma

Sandra Brown peste piept – făcusem parte dintr-un complot de a te transforma pe tine în ţap ispăşitor. M-am temut că, dacă ţi-aş fi spus că primisem un telefon, ai fi vrut să ştii mai multe şi nu puteam să-ţi spun mai multe, pentru că nu ştiu mai mult!

Ajunsese acum să ţipe.

Netulburat, Shaw o privi preţ de câteva clipe, îi lăsă timp să se potolească, apoi spuse:

— Să vedem.

— Ce?

— Sună iar. Să vedem dacă de data asta-ţi răspunde.

Îi întinse telefonul.

Un telefon funcţional. O linie spre viaţă. I-l oferea ei. Dar n-ar fi avut timp să formeze 911 înainte să o oprească şi nu îndrăznea să-l sune pe bărbatul necunoscut care o trimisese la bar. Dacă, într-adevăr, acea persoană fusese Josh…

Lăsă telefonul neatins în palma lui Shaw.

— Nu? făcu acesta. Atunci sun eu iar.

7 Iar?

Întoarse telefonul cu ecranul spre ea.

— Vezi? Aseară. Zece cincizeci şi doi. Plecasem cam de jumătate de oră din parcarea barului când m-am oprit să schimb plăcuţele de înmatriculare. Am profitat de ocazie ca să mă uit în telefonul tău. Din curiozitate, am apelat numărul necunoscut.

Îl privea, aşteptându-l să continue.

— Şi ce s-a întâmplat?

— A sunat. Nu a răspuns nimeni. Nu a intrat nicio căsuţă vocală. Am mai sunat de încă trei ori de atunci, dar la fel.

Îi arătă jurnalul apelurilor, dintre care cel mai recent fusese dat în acea după-amiază, în timp ce ea dormea.

— Poate c-o să avem noroc de data asta.

Apăsă ecranul şi ridică telefonul, în aşa fel încât Jordie să poată auzi cum sună. Inima îi bătea cu putere, dar nu răspunse nimeni.

După ce sună de şapte sau opt ori, Shaw închise.

Jordie nu ştia dacă să se simtă dezamăgită sau uşurată, dar felul în care o privea o neliniştea.

Răpirea

— Nu te-a abordat nimeni în bar, în afară de idiotul ăla care ţi-a dat numărul de telefon.

— Nu avea nicio legătură cu nimic, spuse ea. Nu el mă sunase.

— De unde ştii?

— Ţie ţi s-a părut o persoană de încredere? Cineva care să transmită un mesaj periculos, din partea lui Josh?

În ciuda tonului ei dispreţuitor, privirea lui Shaw nu se clinti.

Jordie adăugă:

— Cred că, atunci când a venit lângă mine, l-a speriat pe cel care mă sunase. Şi tocmai ăsta a fost motivul pentru care m-am enervat atât de tare pe el.

— L-a speriat pe bărbatul misterios care te sunase şi-ţi spusese că o să-ţi dea informaţii în legătură cu Josh.

De data asta, Jordie observă sarcasmul.

— Crezi că mint.

— N-am spus asta.

— Dar asta a sugerat tonul tău.

— Mai întâi te plângi de aluziile mele, acum de tonul meu. Încep să mă întreb dacă o să pot vreodată să te mulţumesc. Ah! făcu el, cu o strâmbătură exagerată. Altă aluzie.

Împinse picioarele în podea şi se ridică de pe ladă.

— Cred că tu l-ai speriat.

— Când l-am împuşcat pe Mickey? Greşit. Pentru că atunci tu deja îţi dăduseşi seama că ţi-a tras clapa şi plecaseşi din bar.

— Am plecat pentru că mi-am dat seama cât de stupid şi iraţional fusese să vin acolo de la bun început. Când am primit telefonul, nu ştiam că Josh evadase. M-am gândit că poate cineva îmi aducea un mesaj de la el, sau îmi putea spune o metodă prin care să iau legătura cu el. Ceva de genul ăsta.

Îşi dădea seama că nu o crede. Oftând, se aşează din

nou pe ladă şi-şi frecă tâmplele.

— Sincer, nu ştiu ce – a fost în mintea mea. Am reacţionat fără să gândesc. În clipa în care am intrat în bodega aia mi-am dat seama ce prostie fusese să plec aşa, de nebună, în noapte. Cu cât stăteam mai mult acoao.

Sandra Brown certându-mă cu imbecilul ăla, cu atât mai puternic era sentimentul că telefonul fusese o farsă, că cineva făcuse o glumă crudă. Încă mă mai gândeam că fusese o farsă când m-am întors, v-am văzut pe tine şi pe Mickey venind spre mine şi mi-am dat seama că Billy Panella era în spatele întregii poveşti.

— El a aranjat să fii omorâtă, dar nu el te-a trimis acolo.

— Oh, aşa e. Sosirea mea acolo a fost un şoc. Am apărut în bar şi a trebuit să renunţaţi la planul A.

Făcu un gest de neputinţă.

— Ne întoarcem de unde am plecat. Nu ştiu cine m-a sunat şi nici de ce m-a trimis la barul ăla.

Shaw nu avu nicio reacţie câteva momente. În cele din urmă, ridică din umeri şi spuse:

— Bine.

Dar atitudinea lui sugera că nu era bine deloc.

— Trebuie să mă crezi.

— Am zis bine.

Cu gesturi metodice, scoase bateria din telefon şi le puse pe amândouă în buzunarul din faţă. O apucă de braţ, o ridică de pe ladă şi o trase spre uşă.

— Începe să plouă. Trebuie să te duci afară cât încă mai poţi.

— Te rog, ascultă-mă, eu…

— Te-am ascultat.

— Dar nu cred că m-ai crezut. Nu-i aşa?

Când ajunseră la uşă, Shaw o împinse şi o deschise, apoi rămase acolo, respirând greu, strângându-i o idee mai tare braţul cu degetele.

— Nu mint, îţi jur.

Brusc, o întoarse cu faţa spre el. Niciodată nu-i păruse mai periculos, mai intimidant.

— Îţi spun tot ce ştiu. Te rog, crede-mă. Te rog…

— Taci, Jordie.

Comanda fusese rostită încet, dar pe ton poruncitor. îi acoperi gura cu a lui, cu un gest urgent şi nereţinut. îi pusese o mână în spatele capului şi i-l ţinea nemişcat, cu putere, ca să nu poată scăpa. Cealaltă mână ajunsese pe gâtul ei.

Răpirea

În timp de degetul mare îi mângâia pielea sensibilă de sub bărbie, buzele lui aspre apăsau peste ale ei, forţându-le să se deschidă şi, când reuşiră, limba îi alunecă peste a ei, provocând un val puternic de căldură, care-i cuprinse tot corpul. Înclinându-şi capul în cealaltă direcţie, îi exploră şi mai adânc gura.

Apoi însă scoase un geamăt de frustrare şi îi dădu drumul.

— A trebuit să fac asta. Doar o dată. Înainte să înţeleagă pe deplin ce se întâmplase, Jordie se trezi afară, înconjurată de ceaţă, privind în întuneric, simţindu-şi întreg trupul pulsând. Cu degete tremurânde, îşi atinse buzele umede şi, chiar în acea clipă, un scâncet scăpă dintre ele. Un scâncet de dorinţă, de groază, de chin. Îi simţise respiraţia fierbinte pe faţă, trupul dur, îi auzise vocea răguşită, îi văzuse ochii sclipind în întuneric. Puternic şi posesiv ca un stăpân.

„A trebuit să fac asta. Doar o dată”.

O dată. Cu asta spusese totul.

Avea s-o omoare.

Capitolul 18

Se făcuse deja noapte când elicopterul aterizâ lângă magazinul universal unde li se raportase că fusese văzut Josh Bennett, făcând cumpărături – alimente, produse de igienă şi un bilet loto. Joe şi Hick ceruseră să iea de vorbă cu angajata şi cu clientul care îl văzuseu Cei doi îi aşteptau la casă în clipa în care intrară lu’ magazin.

Amândoi păreau încântaţi de ideea de a fi implicaţi într-o poveste atât de incitantă ca recapturarea unui bărbii care devenise informator FBI şi care avusese apoi oirajul

să evadeze. În clipa în care dădu mâna cu ei, l urbatul gălăgios, cu pieptul umflat, spuse:

Josh Bennett v-a tras şi pe voi pe sfoară, este?

I i fel cum i-a dus de nas pe toţi amărâţii ăia, împreună 111 Panella.

Sandra Brown

Când fu întrebat, le făcu o descriere a lui Bennett, aşa cum arătase în acea dimineaţă, şi le împărtăşi impresiile lui în legătură cu evadatul.

— Sincer să fiu, eram mai atent la ştirea de la televizor.

Când veni rândul casierei, femeia îşi exprimă chiar îngrijorarea în legătură cu fugar.

— Am simţit că era ceva în neregulă cu el.

— Era rănit, bolnav, ce? întrebă Joe, în timp ce Hick era ocupat să tasteze răspunsurile martorilor în iPad.

— Nu, părea în regulă în clipa în care a intrat. Abia după ce a început să completeze biletul la loto a părut să i se facă rău. A fost momentul în care am început să ne uităm la ştiri. Presupun că atunci a aflat ce s-a întâmplat ieri cu sora lui. Cu siguranţă a fost un şoc. Nu poate să nu-ţi pară puţin rău pentru el.

Hick şi Joe schimbară o privire, într-un acord tacit că niciunul din ei nu simţea nici măcar o fărâmă de compasiune pentru Joshua Bennett. Joe se întoarse la casieră.

— A spus ceva în legătură cu răpirea sau cu crima?

Atât femeia, cât şi bărbatul clătinară din cap.

Ea spuse:

— Şi-a strâns lucrurile ca şi cum s-ar fi grăbit să plece cât mai repede. Era agitat. Transpira. Era îmbrăcat într-un costum kaki, în genul celor militare. Mi-am imaginat că poate tocmai se întorsese din Siria sau de prin alt loc de genul ăsta. Ştiţi, stresul post-traumatic…

— Părea să fi fost înarmat? întrebă Joe.

De data asta, răspunse bărbatul:

— Nu. Dar n-aş putea spune ce avea în rucsac.

Cei doi nu le putură oferi prea multe alte informaţii

valoroase, deşi bărbatul îşi aminti că îl văzuse pe Josh plecând pe jos, după ce ieşise din magazin.

— Mergea pe lângă şosea, a luat-o spre vest. Avea rucsacul în spate şi ducea în mână sacoşele cu bunurile pe care le cumpărase. Mi-a trecut prin minte să mă duc după el şi să mă ofer să-l iau cu maşina, apoi însă m-am luat şi eu cu nişte bilete la loto şi, până când am ieşit eu din magazin şi am ajuns la maşină, nu l-am mai văzut.

Răpirea

Joe ceru să vadă înregistrările de pe camerele de supraveghere ale magazinului. El, Hick şi vreo câţiva poliţişti locali le urmăriră de mai multe ori, dar nu aflată nimic important, în afară de cele spuse deja de cei doi martori.

Totuşi, Hick comentă în legătură cu schimbarea înfăţişării lui Bennett.

— Nu sunt sigur că l-aş fi recunoscut pe loc.

Joe fu nevoit să îşi aprobe colegul.

Departamentele de implementare a legii din municipalităţile din apropiere, biroul şerifului şi secţiile de poliţie locale fuseseră mobilizate pentru a începe o căutare, deşi nimeni nu spera că ar putea da de urma lui Bennett înainte să se facă lumină.

Aşa că Joe fu relativ surprins când primi vestea că fuseseră găsite nişte resturi într-un luminiş din pădure, nu la mare depărtare.

— Nu lăsa pe nimeni să atingă nimic înainte să ajungem noi!

Luminişul era la ceva depărtare de şosea şi se ajungea l. i el pe o potecă pe care toţi aveau grijă să nu păşească, i roindu-şi în schimb drum prin pădurea întunecată.

Ajutorul de şerif care făcuse descoperirea îi conduse la un strejar bătrân de cel puţin o sută de ani, după estimările lui Joe. Dacă nu chiar de două sute.

— Oricine a crescut pe aici ştie poteca şi copacul Asta, le spuse ajutorul de şerif. Adolescenţii cumpără bere de la magazinul universal, de obicei cu acte false, şi vin

aici să bea şi să se distreze. În liceu, îi ziceam copacul cu lipici, pentru că… mă înţelegeţi. Aşa mi-am amintit de el şi m-am gândit să vin să verific. După. uni vedeţi…

Lumină cu lanterna gunoaiele împrăştiate peste labii nitul de rădăcini mari care şerpuiau pe pământ, la bază. opacului. Joe nu-şi făcea prea multe speranţe. Gunoaide ar fi putut fi lăsate de Josh Bennett, la fel de bine i i de nişte adolescenţi înfierbântaţi, înarmaţi cu şase. mii de bere cumpărate ilegal.

Cu grijă, se lăsă pe vine şi studie diversele ambalar şi pungile de plastic goale. Dintre ele, ridică un bon

Sandra Brown de casă. Era de la magazinul universal şi momentul cumpărării coincidea cu cel în care Bennett fusese acolo. Printre cumpărături se număra şi un bilet de loto.

Ajutorul de şerif spuse:

— Am mai observat încă un lucru pe potecă. Există un set de urme care vin încoace şi încă unul, de urme care se întorc spre autostradă.

— Şi-a schimbat hainele cât a stat aici? întrebă Hick.

— Eu aşa aş crede, spuse ajutorul de şerif. Un băiat deştept ca el trebuie să-şi fi dat seama că a fost înregistrat pe camerele din magazin. Cu siguranţă a vrut să-şi schimbe repede hainele.

Joe era de aceeaşi părere. Totodată, observă printre gunoaie ambalajul gol al unei lame de ras. I-l arătă lui Hick.

Acesta spuse:

— A scăpat de barba aia urâtă.

Joe se ridică şi privi înapoi înspre cărare.

— Să spunem că a venit aici şi şi-a schimbat cel puţin pantofii, s-a bărbierit, şi-a îndesat cumpărăturile în rucsac şi s-a întors la autostradă. Apoi?

— A făcut autostopul, a sugerat unul din poliţiştii grupaţi în jurul luminişului.

— A luat-o la picior cu pas iute.

Ajutorul de şerif care găsise urmele îi spuse lui Joe:

— Dacă a mers pe jos, e posibil să-i luăm urma cu

câinii de căutare. Am putea chema o unitate canină aici mâine dimineaţă.

— Ce-ai zice de chiar acum? întrebă Joe. Câinii nu ştiu cât e ceasul.

Omul ezită.

— Este un contractor privat. Plătiţi?

— Plătim.

Ofiţerul îşi atinse borul pălăriei.

— Atunci îl sun.

Lăsându-i pe ceilalţi să bage probele în pungi, Joe şi Hick o porniră înapoi spre şosea. Telefonul lui Joc sună. Răspunse:

— Joe Wiley.

Răpirea

— Desenul ăla pe care l-aţi arătat la televizor este o porcărie.

Joe se opri locului.

— Josh?

Când auzi numele, Hick se răsuci pe călcâie. Joe depărtă puţin telefonul de ureche, ca Hick să poată asculta.

— De unde ai numărul meu de mobil? întrebă Joe.

— Îl ţin minte de acum şase luni. Sunt deştept la chestii de-astea.

— Iar faptul că m-ai sunat acum ca să te predai e cel mai deştept lucru pe care l-ai făcut vreodată.

— N-o să mă predau niciodată.

— Atunci, ai sunat doar ca să ne critici desenul?

— Jordie e moartă?

Întrebarea directă şi emoţia evidentă din spatele ei îl surprinseră pe Joe.

— Nu ştiu, Josh. Sper că nu.

Bennett scoase un sunet de parcă s-ar fi sufocat.

— Eu cred că e moartă, dar nu vreţi să faceţi încă anunţul.

— Spune-mi unde eşti. Vin la tine şi stăm de vorbă.

— Vezi să nu.

— Ai lăsat o urmă de la magazinul universal. Eu şi

agentul Hickam nu suntem mult în spatele tău. Şi-o să ne ţinem după tine până te găsim.

— Nu vă mai pierdeţi timpul ţinându-vă după mine şi t'jisiţi o pe sora mea!

Vocea îi cedă când rosti ultimele cuvinte.

— Facem tot ce putem.

— Credeţi că a omorât-o deja, nu? Tipul ăla, Kinnard. Zbaw Kinnard. I-au arătat fotografia la televizor.

— Nu-i un băiat drăguţ. Dat dracului. Dar el şi Mickey Bolden erau doar ucigaşi plătiţi. Angajaţi de Billy Panella. Ştii asta la fel de bine ca mine.

— Încerci doar să mă sperii. Lui Billy nu-i mai pasă t le mine.

— Josh, ai lucrat pentru el. Ştii să fi lăsat vreodată o inMiltă nepedepsită? Iar tu cu siguranţă l-ai insultat când în ai dus să ciripeşti despre el.

Sandra Brown

Profitând de faptul că-şi auzi interlocutorul înghiţind un nod ce i se ridicase probabil în gât, Joe dădu zarurile pe faţă.

— Distanţa n-o să fie un impediment. Panella are mai mulţi bani decât i-ar putea trebui vreodată. Cu treizeci de milioane poate cumpăra mulţi ucigaşi plătiţi. Îi poate trimite unul după altul. O să vină în valuri. Deja a trimis doi deodată. N-o să moară fericit până când nu te vede pe tine murind devastat.

Josh începu să plângă de-adevăratelea.

— Întotdeauna a ameninţat că o s-o omoare mai întâi pe Jordie. Mi-a jurat că aşa o să facă, dacă o să-l înşel vreodată.

— Şi se pare că a vorbit cât se poate de serios, nu? Ai idee cine urmează? Tu. Singura ta salvare e să laşi guvernul să te apere.

— Să mă apere? Ha! O să mă băgaţi la închisoare.

— Poate că reuşeşti să faci iar o înţelegere. Dar îţi pierzi orice avantaj în privinţa asta dacă vei continua să fugi. Şi, dacă nu suntem noi să te protejăm, eşti o ţintă sigură pentru Panella. Aşa că spune-mi unde eşti. O să vin

împreună cu agentul Hickam să te luăm. Vei fi în siguranţă.

— Eu sunt în siguranţă. Vreau să fie Jordie în siguranţă.

Se auzi un smiorcăit plângăcios, apoi Bennett mormăi:

— Cred că am putea lucra împreună.

Joe îi aruncă o privire lui Hick, care îşi ridică sprâncenele, cu interes.

— La ce te-ai gândit, Josh?

— Mai întâi trebuie să-mi spuneţi adevărul. Jordie e moartă?

— Îţi jur pe Dumnezeu că nu ştiu.

— Dar credeţi că a omorât-o, nu-i aşa? Nu-i aşa?

Joe îşi imagina că Josh Bennett se pregătea să facă o altă înţelegere cu guvernul, şi micul afurisit se dovedise a fi un negociator al dracului de încăpăţânat. Ar fi fost mai bine s-o ia pe ocolite, sau să-i vorbească direct?

Răpirea

Ştia că Hick se gândea şi el la acelaşi lucru şi îl consultă din priviri. Hick înclină capul ca şi cum ar fi spus: „Tu hotărăşti”.

Joe se hotărî să fie direct cu Josh:

— Ţinând cont de reputaţia acestui bărbat, şansele nu sunt în favoarea lui Jordie.

Shaw Kinnard avea s-o omoare şi să-şi ia cele două milioane de dolari. Asta avea să se întâmple dacă nu reuşea să scape de el sau să-l oprească.

Să navigheze prin labirintul de canale din spatele clădirii nici nu intra în discuţie. Nu avea idee cât de adâncă este apa şi numai să afle acest lucru ar fi fost suficient de periculos. Existau nenumărate pericole mortale la care s-ar fi expus dacă intra în apă: aligatori, şerpi veninoşi… Risca să fie trasă în adâncuri, să rămână prinsă în rădăcinile vegetaţiei care creştea atât la suprafaţă, cât şi în apa opacă.

Totodată nu avea habar cât de întinsă era mlaştina sau în ce direcţie se afla cea mai apropiată margine. Chiar

presupunând că ar fi supravieţuit, ar fi putut să meargă în neştire zile în şir, pentru ca în cele din urmă să cedeze.

Privind în spate, se gândi la drumul cu pietriş pe care veniseră. Dar cât de departe era şoseaua principală? Crezuse că pusese întrebarea legată de această distanţă într-un mod destul de isteţ, dar Shaw îi ghicise jocul şi evitase răspunsul. Dacă încerca să fugă pe jos în această direcţie, i-ar fi fost foarte uşor să o ajungă din urmă cu maşina.

Nu avea aripi.

Nu exista posibilitatea de a scăpa pe calea apei, a pământului sau a aerului. Ceea ce însemna că trebuia să-l împiedice să o omoare.

Singura ei şansă de a face asta era înăuntrul clădirii.

Îşi recapitula din nou opţiunile limitate, dar nu-i veni nicio idee nouă. Nu făcea decât să amâne inevitabilul.

I tremurând, întinse mâna spre zăvorul rupt şi trase uşa.

Sandra Brown deschizând O. Clădirea era cufundată în beznă totală, aerul dinăuntru era umed ca într-o peşteră.

— Intră!

Vocea părea să plutească în aer. Nud putea vedea.

— Nu văd pe unde merg.

După o tăcere lungă în care nu-şi auzi decât bătăile propriei inimi în timpane, Shaw deschise portiera şi lumina dinăuntrul maşinii se aprinse. Mai degrabă adâncea întunericul din jur decât să-l risipească.

Shaw era în picioare, de cealaltă parte a maşinii, şi nu i se vedeau decât capul şi umerii.

— Te-ai udat?

Până când nu o întrebase, Jordie nici măcar nu observase că părul şi hainele absorbiseră într-adevăr particulele de umezeală în timp ce ea analizase singura şansă de supravieţuire pe care o avea.

Simplul gând la ceea ce trebuia să facă îi întorcea stomacul pe dos. Dar gândul de a muri la fel ca Mickey Bolden o îngrozea şi mai mult.

Simţi eşarfa cu care îşi legase părul udă şi grea pe gât, în clipa în care dădu din cap, ca răspuns la întreba-rea lui.

— Da, puţin.

— Poate găseşti în portbagaj ceva cu care să te usuci.

Inima îi sări în piept. Tocmai îi oferise un pretext să se întoarcă în locul în care se spălase. Dar nu voia să pară prea nerăbdătoare să ajungă acolo.

— Ce ai?

— Du-te şi uită-te.

Dispăru din vedere doar atât cât să se aplece sub bord şi să deschidă din nou portbagajul.

Jordie ezită, apoi se îndreptă spre maşină.

— S-ar putea să fiu nevoită să folosesc ultima dintre eşarfele tale.

— La cât de puţine au rămas, n-aş vrea să rămân fără ultima.

— O să-ţi cumpăr eu încă un set.

Îşi dădu brusc seama cât de lipsită de sens era conversaţia pe care o purtau în acest moment. Dar ce puteai spune cuiva în astfel de situaţii? Ce ar fi fost potrivit? Nimic nu-i venea în minte.

Totuşi, i se părea vital să continue să vorbească cu el. Sunetul propriei voci părea să-i întărească hotărârea. Era dovada faptului că nu o împuşcase în cap în clipa în care intrase înapoi în clădire şi că era încă în viaţă. Cât timp încă mai respira, exista speranţă. O speranţă infimă, ce-i drept. Deocamdată însă, mai rămăsese încă un licăr.

Ajunse până la bara din spate, înaintând prin dreapta maşinii. Shaw încă mai stătea în dreptul portierei de lângă volan, cu braţul stâng pe acoperişul maşinii, cu un aer înşelător de relaxat. Ochii în schimb trădau cât de alert era de fapt. Reflectau lumina difuză ca două lame ascuţite, înfricoşători de nemişcaţi în timp ce o urmăreau.

Încercând să lase impresia că nu se teme, Jordie se duse în spatele maşinii, la portbagajul deschis, şi-i făcu scurt inventarul.

Văzu acolo conservele care mai rămăseseră, şase

sticle de apă nedesfăcute, sticlele goale, prelata albastră. Nu-şi văzu telefonul. Nici levierul. Era oare sub prelată? Şi dacă nu, unde era? Ce făcuse cu el?

— Ai găsit? întrebă el.

7 Da.

Întinse mâna în portbagaj, după pachetul de baticuri. Luă unul, apoi aruncă restul pachetului înapoi în portbagaj.

Încercând să nu lase impresia că se grăbeşte, se întoarse şi începu să se îndrepte către partea din spate, i clădirii.

— Dacă mai laşi lumina aprinsă vreo câteva minute, mă duc acolo şi…

— Jordie.

— Ce e?

— De ce te grăbeşti?

— Sunt udă.

— Opreşte-te.

— Ce?

— Am spus să te opreşti.

Se răsuci repede pe călcâie.

Sandra Brown

— De ce?

Se îndrepta spre ea, cu mâna dreaptă în jos, lipită de coapsă.

— După asta te duceai?

Ridică braţul drept. Inima lui Jordie se opri, aşteptându-se să vadă pistolul în mâna lui.

Nu săgeata.

Scoase un strigăt.

Cu o agilitate careu tăie răsuflarea, Shaw ridică genunchiul drept, rupse săgeata, apoi aruncă cele două bucăţi pe jos.

Jordie scoase un strigăt sugrumat, se răsuci pe călcâie şi o apucă la fugă spre spatele clădirii.

Era chiar în urma ei, tot mai aproape.

— M-am întrebat ce anume ţi-a atras atenţia acolo. Am găsit-o adineauri, cât ai stat tu afară.

Când ajunse în dreptul sticlei goale de apă, de pe scândură, aproape că se izbi de perete.

— Chiar credeai…

Se trânti în mâini şi-n genunchi şi se târî în patru labe.

— …că n-o să-mi dau seama că pui ceva la cale?

Aşchiile îi intrară în mâini în timp ce pipăia orbeşte peretele de lemn.

Shaw se lăsă pe vine. Jordie se întoarse cu faţa spre el, lipindu-se de perete, cu mâinile la spate.

— Nu are rost, spuse el. Ţi-am găsit arma secretă. Ce aveai de gând să faci cu săgeata aia? Să pui coardă la arc şi să tragi în mine?

Lacrimile îi umplură ochii. Tremura de frică.

7 Hai, ridică-te!

Îi puse mâinile pe umeri şi încercă să o ridice în picioare, dar Jordie se împotrivi.

Chipul îi devenise înceţoşat, din cauza lacrimilor. Dar îi putea vedea clar cicatricea în barba nerasă şi bu zele care păruseră atât de aspre, dar care o sărutaseră cu o pasiune remarcabilă.

Distinse totodată expresia uluită care-i înlemni trăsăturile feţei în clipa în care îşi împinse mâna dreaptă în abdomenul lui.

Răpirea

Se priviră în ochi preţ de câteva clipe, apoi se mişcară în acelaşi timp, el făcând câţiva paşi în spate şi aterizând în fund, ea punându-şi palmele peste gură ca să-şi înăbuşe urletul de oroare provocat de propriul ei gest violent.

Continuă să o privească bulversat, apoi îşi coborî capul ca să se uite la bucata de elice ruptă care-i ieşea din abdomen.

Capitolul 19

Shaw trase o înjurătură furioasă, apoi îşi ridică privirea şi se uită la Jordie, care rămase cu mâinile la gură încă vreo câteva secunde, apoi se năpusti spre el.

— Pleacă dracului de lângă mine!

Încercase să strige, dar vocea lui deja îşi pierduse din intensitate.

Jordie băgă mâna sub cămaşa lui şi scoase pistolul din ioc. Shaw avea nevoie de mâini ca să se susţină, aşa că

O lăsă să-i ia arma, fără să se împotrivească. Ţinând-o în mâinile tremurânde, Jordie îndreptă pistolul spre el.

— Nu mişca, sau o să te şi împuşc.

— N-ai nicio şansă, cu ăla.

Şuierând de durere, se ridică complet în şezut. Simţea broboanele de sudoare apărându-i pe frunte. Cu orice altă ocazie, l-ar fi neliniştit să o vadă cu o armă de foc în mână, ţinând cont de lipsa ei de experienţă. Acum strânse din dinţi în încercarea de a stăpâni durerea atro

1 e pe care o simţea în zona mijlocului şi spuse:

— Am scos cartuşele.

Jordie încetă să mai agite pistolul şi îl privi cu gurai Uscată.

— Poftim?

— O măsură de precauţie. Manifestai prea mult intercs în legătură cu pistolul meu.

— Unde sunt gloanţele?

— Ascunse.

— Unde?

Sandra Brown

Ignorând-o, închise ochii şi vizualiză desenul anatomiei umane, încercând să-şi amintească organele care, dacă erau fisurate, l-ar fi făcut să sângereze până la moarte. Lama de elice ruptă îi pătrunsese prin că-maşă, pe sub ultima coastă de pe partea stângă. Însemna că nu atinsese pancreasul, ficatul sau stomacul, toate acestea fiind mai sus şi mai la mijloc. Rinichiul stâng? Prea sus şi în spate. Intestinul gros? Posibil. Cu puţin noroc, lama pătrunsese prea mult în stânga şi îl ratase.

În cel mai rău caz, atinsese o arteră mare – cum dracului se numea? – care trecea prin abdomen şi cobora, transformându-se în femurală. Dacă vasul ăsta mare de sânge fusese deschis, chiar şi numai atins, Shaw Kinnard n-avea să mai fie multă vreme o problemă pentru Jordie

Bennett. Timpul care-i rămăsese avea să depindă de mărimea găurii.

Înjură din nou.

— E posibil să nu mai fie nevoie de gloanţe.

Jordie îl lăsă şi fugi la maşină. O auzi cotrobăind prin portbagaj, apoi înjurând în clipa în care încercă să aprindă lanterna.

— Pe toţi dracii! Ai scos bateriile? Unde sunt? Le-ai ascuns?

— Am făcut multe cât ai dormit tu.

Se întoarse, se lăsă în genunchi lângă el şi îşi băgă o mână în buzunarul blugilor lui.

Când nu găsi nimic, căută în celălalt, unde găsi briceagul şi telefonul lui Mickey. Aruncă departe cuţitul, ca Shaw să nu poată ajunge la el, interesul ei fiind captai exclusiv de telefon. Dar, când încercă să-l pornească şi constată că nu se întâmplă nimic, îl întoarse şi-i deschise partea din spate, aşa cum îl văzuse pe el făcând de câteva ori. Văzând că spaţiul era gol, o cuprinse furia.

— Unde e bateria?

Shaw clătină din cap.

— Eşti nebun? Spune-mi. Trebuie să sun la urgenţe.

După ce scuturase din cap, Shaw se simţea şi mai ameţit, şi mai dezorientat. Aşa că nu îi răspunse deloc.

— Dacă nu primeşti ajutor de urgenţă, s-ar putea să mori.

— Nu asta ai vrut?

— Nu! N-am vrut să te omor. Am vrut doar să te împiedic să mă omori tu pe mine.

— Păcat că nu m-ai rugat frumos în loc să-mi îndeşi… ah, la dracu'! Doare.

Îi prinse bărbia în mână şi îi întoarse capul, forţându-l să se uite la ea.

— Spune-mi unde ai ascuns bateria telefonului.

Shaw îşi smuci bărbia din mâna ei.

— Adu-mi o sticlă de apă şi restul baticurilor.

Jordie îl privi cu o expresie consternată, dar se ridică,

se duse la maşină şi, în mai puţin de un minut, se întoarse cu articolele pe care i le ceruse. Shaw reuşi să rămână în şezut, deşi oarecum înclinat, în timp ce luă sticla din mâna ei, îi desfăcu dopul, apoi turnă apă peste bucata de metal care-i ţinea cămaşa lipită de trunchi, lordie îl privi cu o expresie alarmată în clipa în care prinse elicea cu degetele de la ambele mâini.

— Ce faci?

Clipi, ca să scape de transpiraţia din ochi.

— Dă-te mai în spate. Dacă ai retezat o arteră, o să improaşte.

— Vrei să o tragi afară?

— Să ai vreo două baticuri la îndemână. Imediat ce scot lama…

— Nu poţi face asta!

— Nu-i ceva ce fac de plăcere.

Nici el nu ştia dacă făcea bine sau nu să o scoată. Era toarte posibil să funcţioneze ca un dop care împiedica o hemoragie mai gravă.

Dar dacă porcăria aia era la fel de murdară şi de ruginită ca tot ce se găsea aici şi o lăsa acolo, Shaw ştia că ar fi murit cu siguranţă fie din cauza infecţiei, fie de tetanos. Niciuna, nici cealaltă nu era o moarte nici uşoară, nici rapidă. Cel puţin dacă sângele îi ţâşnea ca o fântână n reziană din artera retezată, ar fi murit repede.

— Te rog, spuse ea, cu vocea răguşită. Lasă-mă să sun…

Sandra Brown înainte să apuce să-l facă să se răzgândească, Shaw trase de bucata de elice care ieşea din el, testând să vadă cât de adânc şi cât de ferm pătrunsese. Abia dacă o atinse, dar fu suficient cât să-l aducă la un pas de a-şi pierde cunoştinţa. Trase adânc aer în piept de câteva ori, îşi făcu curaj, apoi trase cât putu de tare. Metalul zimţat îi sfâşie carnea. Sângele i se revărsă cald pe burtă.

O mie de aripi fâlfâind veniră spre el, obturându-i vederea. Clopote îi răsunară în cap. Pielea îi deveni alunecoasă, din cauza transpiraţiei. Stomacul i se încordă,

umplându-i gâtul cu gustul amar şi înţepător al fierii. Renunţă la lupta cu gravitaţia şi se prăbuşi pe spate, având grijă să nu-şi atingă partea stângă.

Ca prin ceaţă, îşi dădu seama că Jordie îi desfăcea capsele de la cămaşă. Apoi se aplecă peste el şi-i apăsă pătrate cu imprimeu de camuflaj peste rană.

— Jordie?

Nu era sigur dacă-i rostise numele cu glas tare sau numai în gând.

Dar probabil că-l spusese tare, pentru că o auzi răspunzându-i pe un ton înţepat:

— Ce-i?

— De ce…

— Taci, sunt ocupată.

— De ce…

— Nu vorbi cu mine!

— De ce nu fugi spre şosea?

Se opri şi îl privi lung. Îşi dădea seama după expresia ei că ideea nici măcar nu-i trecuse prin minte.

Uluirea ei evidentă dură preţ de câteva secunde, apoi îşi încordă maxilarul şi spuse îmbufnată:

— Plouă.

Apoi se aplecă din nou peste el şi îşi reluă eforturile de a-i bandaja rana.

Găsi câteva baterii în compartimentul afundat din portbagaj, unde era depozitată roata de rezervă.

Când le băgă în lanternă, aceasta porni. Folosi lumina ca să caute cu minuţiozitate – în torpedo, sub scaune, chiar şi sub capotă. Dar nu găsi nimic.

Răpirea

Pentru că lumina din interiorul maşinii era din ce în ce mai slabă pe măsură ce se consuma bateria, Jordie închise portierele şi portbagajul, nu înainte de a lua un flacon de Advil şi tot ce altceva se gândi că ar fi putut-o ajuta să-i salveze viaţa lui Shaw.

Duse prelata lângă el. Era conştient pentru că, atunci când îndreptă lumina spre el, mârâi şi-i spuse să închidă nenorocirea aia.

— Trebuie să văd ce fac.

Aşează lanterna pe jos, lângă el, dar destul de departe cât să nu poată ajunge la ea, apoi mai făcu încă alte două drumuri până la maşină, aducând cu ea lucrurile pe care le luase din portbagaj. După ce adună totul, întinse prelata pe jos, lângă el.

— Crezi că poţi să te muţi pe asta?

Shaw se uită la prelată, apoi la ea, apoi clătină din cap.

— E foarte murdar pe jos.

— Şi prelata e murdară.

— Am avut grijă să o întind cu partea curată în sus.

Shaw pufni.

— De parcă mai contează.

Cu un gest lipsit de vlagă, arătă înspre bucata însângerată de metal cu care îl înjunghiase, care zăcea acum pe jos, la vreo doi metri distanţă.

— Sunt suficiente bacterii pe chestia aia cât să omoare un elefant.

— Atunci, lasă-mă să sun la urgenţe.

— Nu.

— Vrei să mori?

O privi chiorâş, apoi făcu un efort să se mute pe prelată. Strânse din dinţi şi gemu de durere.

— Stai să te ajut.

Se duse lângă el şi-i strecură un braţ pe sub umeri şi i clălalt pe sub talie.

— Eu o să-ţi susţin partea de sus, iar tu foloseşte-ţi picioarele…

— M-am prins.

Fu nevoie de trei încercări, care trebuie să fi fost chinuitoare pentru el, dar reuşi să-l mute pe prelată. Când

Sandra Brown se opriră, Jordie îl văzu că transpira din fiecare por şi buzele îi erau atât de tare strânse, încât apăruse o dungă albă în jurul lor.

Cu gesturi cât putu de blânde, începu să-i înlăture baticurile îmbibate de sânge de pe rană şi, când îl dădu la o parte pe ultimul, fu nevoită să înghită ca să nu vomite.

Rana era lungă de zece centimetri şi lată cam de doi, în punctul maxim. Carnea dinăuntru era de culoare roşu aprins.

Shaw se ridică într-un cot, doar atât cât să poată evalua situaţia. Aruncă o privire, apoi se întinse la loc.

— Ai greşit. Ai ratat artera.

— De unde ştii?

— Pentru că ştiu cum să omor un om.

Chiar dacă nu retezase un vas de sânge principal, rana se umplea repede de sânge. Apăsă încă un pătrat împăturit deasupra ei. Shaw spuse cu patos o obscenitate, apoi strânse atât de tare din dinţi încât oasele maxilarului îi ieşiră în evidenţă. Jordie îi luă mâna şi i-o puse peste cârpă.

— Ţine apăsat.

Cu mişcări rapide, Jordie se duse după briceag şi-i desfăcu lama, apoi o spălă cu apă dintr-una din sticlele care le rămăseseră. Nu mai aveau decât trei baticuri. Folosi cuţitul ca să taie unul din ele în fâşii.

Ce faci?

Începu să lege capetele fâşiilor între ele. După ce termină, strânse bine toate nodurile apoi îi înfăşură bandajul improvizat în jurul taliei.

— Bine că eşti slab. Ridică-te.

Probabil că Shaw înţelesese ce voia să facă. Îşi înălţă coapsele suficient cât Jordie să poată trece un capăt al bandajului pe dedesubt. Strânse bine şi făcu două no-duri deasupra pătratului care-i acoperea rana.

— E tot ce pot să fac până mă laşi să sun la urgenţe.

Shaw închise ochii şi respiră greu pe nări, ca şi cum ar fi încercat să potolească valurile de durere. Jordie îi îndesă două pastile de Advil în gură şi desfăcu o sticlă de apă.

— Poftim. Bea.

Răpirea

Shaw îşi înălţă capul cât să ia câteva înghiţituri. Jordie turnă prea repede şi apa i se scurse pe la colţurile gurii. Fără să se gândească, îi şterse bărbia ţepoasă,

cicatricea în formă de C, apoi gâtul.

— Mulţumesc.

— Cu plăcere.

Se trase în spate.

— Shaw…

— Nici gând.

— Nu ştii ce voiam să spun.

Ochii lui rămaseră închişi.

— Nu, dar este prima oară când îmi spui pe nume, aşa că ştiu că n-o să-mi placă nimic ce începe aşa.

— Lasă-mă să sun după ajutor.

Nu făcu decât să clatine din cap.

— Te rog.

— Stinge lumina.

— Nu.

Deschise ochii.

— O să consumi… bateriile… şi sunt singurele pe care le avem.

— Sunt convinsă.

Shaw oftă.

— Pe cuvântul meu.

Părea că e pe punctul să leşine. Îi era greu să-şi ţină ochii deschişi, privirea concentrată. Vorbea încet, ca şi i cum ar fi trebuit să caute fiecare cuvânt şi părea să-i fie rreu chiar şi să gândească coerent.

Repetă încet:

— Stinge lumina.

Pentru că nu găsise alte baterii nicăieri în maşină, Jor→1 io se gândi că era posibil ca Shaw să spună adevărul. Închise lanterna şi întunericul îi învălui.

O vreme, niciunul din ei nu spuse nimic, apoi Shaw murmură:

— Dacă-mi pierd cunoştinţa, o să fugi?

— Sincer? Nu m-am hotărât încă.

— Complicată persoană eşti, Jordie Bennett. Mereu indecisă între moralitate şi propriul interes.

— Poate că ar trebui să fiu mai mult ca tine.

— Lipsită de moralitate, vrei să spui.

— Dacă ai fi lipsit de moralitate, aş fi moartă.

— Lăcomia mea te-a ţinut în viaţă, nu moralitatea.

Se foi uşor şi gemu. Gâfâia de durere ca o femeie în timpul naşterii.

După un minut, spuse:

— Dacă leşin, o să dai totul peste cap ca să găseşti cheile de la maşină?

— Probabil. Şi telefonul meu. Ce-ai făcut cu telefonul meu?

— E secret. Când ai găsit lama de elice?

— În timp ce mă spălam.

— N-ar fi trebuit să fiu aşa de drăguţ cu tine.

— Era înfiptă între două scânduri din perete. N-am putut s-o scot în timpul numărătorii tale inverse. A trebuit s-o las acolo.

— Când am găsit săgeata…

— Nici n-am văzut săgeata aia, înainte s-o rupi pe genunchi.

— Am crezut că te-am prins.

— Şi eu am crezut la fel. Ştiam că am o singură şansă să ajung la elicea ruptă.

— Şi ai luat-o.

— Da.

— Ai fost curajoasă. Dar ţine minte… dacă o să te mai afli vreodată într-o situaţie asemănătoare…

Când vocea i se stinse, îl îndemnă:

— Ce?

— Loveşte într-un punct mortal.

— O să ţin minte.

Prelata fâşâi o vreme sub el, apoi se potoli şi nu mai spuse nimic o vreme. În cele din urmă zise:

râu… tu…

Îşi trase picioarele de sub coapse şi se aplecă mai aproape de el.

— Da?

— Ai fi putut să mă omori de zece ori până acum. Ce te opreşte?

— Ţi-am spus şi am fost foarte sinceră. Nu vreau să mori.

Răpirea

— Din cauza sărutului?

— Sărutului?

— Îl mai ţii minte? Al dracului de sexy. Am accelerat de la zero la o sută într-o secundă şi jumătate. Ce zici de aşa preludiu?

— Eu nu-mi amintesc aşa.

— Nu pe dracu'.

— Pur şi simplu nu vreau să mori. Atâta tot.

— Bine, bine. Mersi pentru asta.

Pipăi prin întuneric până când îi găsi mâna stângă, o trase spre el şi şi-o aşează pe piept. Jordie îi simţi părul moale, pielea fierbinte. Se ridică şi cobora cu mişcări rapide, neregulate. îi mângâie spatele palmei, apoi se rostogoli uşor pe partea dreaptă, cea nerănită.

— Dar, în caz că… în caz că te răzgândeşti…

Prea târziu îşi dădu seama ce făcea. Prinse legătura de plastic între încheietura ei stângă şi dreapta lui. Scoase un geamăt de revoltă – în special faţă de ea însăşi, pentru că se lăsase atât de uşor păcălită de discuţia despre un sărut.

Trase mâna cu putere, ştiind deja că era zadarnic. Apoi îşi aminti de cuţit.

Îl lăsase jos după ce-l folosise să taie baticul în fâşii, începu să-l caute cu mâna liberă.

Dar şi în privinţa asta i-o luase înainte.

— E în buzunarul meu de la spate, spuse el. Unde era şi legătura de plastic. Ai fost foarte neglijentă când l-ai lăsat într-un loc în care să pot ajunge, după ce l-ai folosit.

— Încercam să opresc sângerarea, ca să nu mori.

— Dacă o să mor, o să poţi să mă rostogoleşti, să ajungi la cuţit şi să tai legătura. Dar n-o să reuşeşti decât dacă sunt mort.

— Te rog, nu face asta. Nu pot să te ajut dacă nu mă laşi să mă mişc.

— În momentul de faţă, mă ajuţi dacă te întinzi şi taci

din gură.

— Fii rezonabil, Shaw. S-a terminat. Ai o rană gravă, poate chiar mortală. Nu avem de unde să ştim cât de extinse sunt rănile interne.

O ţinu tot aşa preţ de un minut întreg, rugându-l şi certându-se cu el, până când îşi dădu seama că el nu-i răspundea.

Când Shaw se trezi, ploaia lovea acoperişul de tablă asemenea unui duş de bile. Însă nu zgomotul, ci durerea, pe care Ibuprofenul nu reuşise s-o amorţească, îl trezise. Jordie aşezase lanterna la nivelul taliei lui, cu raza direcţionată spre rană. Palpa zona din jur.

— Vrei, te rog, să încetezi? Doare al dracului.

Avea fruntea încruntată.

— Shaw, ascultă-mă. O să…

— Cât e ceasul?

Îşi îndoi braţul stâng şi clipi ca să poată vedea numerele de pe ceasul de la încheietură. Nu mai era mult până la răsărit şi acesta era motivul pentru care întunericul nu mai era chiar atât de negru, ci mai degrabă un cenuşiu întunecat.

Totuşi, soarele nu avea să apară. Nu la felul în care turna afară.

— Eşti lucid? întrebă Jordie.

Se uită la ea şi dădu din cap.

— E mai rău. Începe să se infecteze.

Deşi trebui să strângă din dinţi ca să nu geamă de durere, se chinui să se ridice, ca să se poată uita singur. Jordie îi desfăcuse bandajul improvizat şi dăduse la o parte baticul îmbibat de sânge, lăsând să se vadă carnea sfâşiată. Zona din jur se umflase şi se înroşise.

— Arzi, îi spuse ea.

Da, îşi dădea seama că avea febră. Îşi simţea pielea parcă prea întinsă şi avea senzaţia de furnicături. Ochii îl usturau. îi era groaznic de sete.

— Dă-mi sticla de apă.

I-o dădu repede, întinzându-se după sticlă cu mâna

dreaptă, având în vedere că stânga-i era prinsă de a lui.

În timp ce ridica sticla spre gură, se opri cu ea în aer.

— Ce-a fost asta?

— Ce?

Urmări direcţia privirii lui, înspre uşă.

— Un fulger. Fulgeră întruna, de cel puţin o oră.

Răpirea întorcându-se din nou spre el, spuse:

— Shaw, trebuie să renunţi. Lasă-mă să mă dezleg. Spune-mi unde e bateria telefonului. Sau unde sunt cheile de la maşină. O să te duc…

— Şşt!

— Nu-mi spune mie şşt! Ai…

O trase jos, lângă el şi se rostogoli pe jumătate peste ea, ca să poată ajunge la lanternă cu mâna stângă. O stinse.

— Ce faci?

Încercă să-l arunce la o parte, dar o ţinea ţintuită de pământ, cu coapsa stângă peste ea.

Îşi îndreptă privirea înceţoşată de febră spre uşă, unde văzu iarăşi un fulger, dar bubuitul pe care-l auzi dincolo de zgomotul ploii care lovea acoperişul nu era de tunet.

— Shaw…

— Taci!

— Lasă-mă să mă ridic.

Nu o lăsă, în schimb, îi acoperi gura cu mâna lui stângă.

— O maşină, zise el. Dacă sufli un singur cuvânt, dacă respiri măcar prea tare, aproape sigur că persoana dinăuntru o să moară. Sângele lui, sau al ei, o să fie pe mâinile tale. Ai priceput?

Ezită preţ de doar o secundă, apoi dădu din cap, atât cât îi permitea mâna pe care i-o apăsase pe gură.

Îşi trase mâna şi clipi apăsat, ca să nu leşine din cauza durerii în clipa în care făcu eforturi să se ridice în şezut, îşi ridică genunchiul drept şi băgă mâna stângă, pe care o avea liberă, pe sub tivul blugilor, în gheată, de unde scoase un revolver Bobcat.

Când văzu pistolul micuţ cât palma, Jordie scoase un strigăt surprins.

— Ce fel de bărbat ar avea la el o singură armă? spuse el.

— Ăsta e încărcat?

— Întotdeauna.

Farurile pe care le văzuse apropiindu-se făcură un irc pe partea din faţă a clădirii, apoi rămaseră pe loc.

Sandra Brown dar aprinse. Preţ de o perioadă nesfârşită de timp, nimic nu se întâmplă. Ceea ce-i transmise lui Shaw mesajul că era un poliţist. Un om pur şi simplu curios ar fi fost mai puţin precaut. Un poliţist plecat în cercetare s-ar fi oprit să-şi transmită poziţia, înainte să-şi continue explorarea.

Lângă el, Jordie rămânea încordată, fixând, ca şi el, uşa cu privirea.

Shaw îşi încordă auzul ca să surprindă zgomotul unei portiere deschizându-se, al unor paşi apropiindu-se, dar ropotul ploii pe acoperiş acoperea orice altceva. Până când o voce cu un distinct accent de Louisiana strigă:

— Sunt ajutor de şerif Clint Morrow, de la biroul din Terrebonne Parish. Identifică-te, te rog.

Lângă Shaw, Jordie tremura, dar nu spuse nimic.

— Ştiu că eşti acolo, spuse bărbatul. Un pescar a văzut lumina aprinzându-se şi stingându-se.

Shaw îi aruncă lui Jordie o privire de reproş, dar aceasta continua să se uite fix spre intrare.

Uşa se deschise încet şi scârţâitul balamalelor se auzi distinct, în ciuda ploii. Un bărbat, în poziţie ghemuită, cu pistolul scos, apăru în cadru, cu silueta conturându-i-se în lumina farurilor – un bărbat înalt, cu pălărie de cowboy. Făcu un pas înăuntru, dar Shaw îi strigă:

— Ajunge!

Bărbatul se opri.

— Shaw Kinnard?

— Plăcerea este de partea mea. Ai familie, ajutor de şerif Morrow?

— Poftim?

— M-ai auzit. Dacă vrei să-i mai vezi vreodată pe cei dragi, du-te înapoi. Altfel te împuşc.

— Şi atunci o să văd scânteia pistolului şi-o să tempuşc şi eu.

— Ba nu. Pentru că s-ar putea să o nimereşti pe Jordie Bennett, care e legată de mine.

Ofiţerul ezită, apoi dispăru din vedere.

— Domnişoară Bennett? strigă el de afară. Sunteţi bine?

Jordie e uită la Shaw, care dădu din cap, în semn că avea voie să vorbească.

— Da. Dar… Dar sunt legată de el şi e înarmat şi…

— Ajunge! spuse Shaw.

— Avem nevoie de o ambulanţă, strigă ea.

— Cine e rănit? întrebă şeriful.

— Să nu mai spui un cuvânt!

Ca să-şi sublinieze ordinul, Shaw trase de mâna legată de a lui. Şi-l imagină pe ajutorul de şerif vorbind încet, dar grăbit în microfonul de la umăr, alertând centralista că au de a face cu un caz cu ostatici, cerând întăriri şi maşini de intervenţie.

— E bun, mârâi Shaw, cu o notă de respect în glas. M-a găsit în mai puţin de trei zile. Fireşte, a avut şi ajutorul tău în povestea cu lanterna.

Jordie îl privi cu evidentă nelinişte.

— Ce ai de gând să faci?

Se gândi preţ de câteva momente, încercând să ignore durerea şi greaţa şi făcând eforturi supreme să nu-şi piardă cunoştinţa.

— Să fii prins e una. Li se întâmplă chiar şi celor mai buni. Dar să fii făcut de râs e cu totul altceva.

Cu mişcări rapide, îi prinse ceafa cu mâna stângă şi îi trase faţa spre a lui, lipindu-i fruntea de fruntea lui şi apăsând cu putere.

— Am refuzat două milioane de dolari, plus o partidă de sex pe care mi-am imaginat-o extrem de fierbinte, în speranţa că o să mă duci la frate-tău şi la cele treizeci de

milioane. Poţi să-mi spui acum. Ai fi făcut asta vreodată? Vreodată?

— N-aş fi putut.

Îşi trase capul puţin în spate ca să-l poată privi direct în ochi.

— Nu ştiu unde e Josh. Nici unde sunt banii. Nici unde e Panella. Nu ştiu nimic. N-am ştiut niciodată.

Rămaseră aşa preţ de câteva clipe, apoi Shaw râse cu autoironie şi-şi luă mâna de pe gâtul ei.

— Morrow? Eşti gata să negociem?

Sandra Brown capitolul 20

Agenţii Wiley şi Hickam avură parte de o călătorie zdruncinată cu elicopterul înapoi spre New Orleans. Marshei nu i-ar fi plăcut să ştie că zburaseră printre fulgere şi rafale de vânt. Joe se simţi de-a dreptul uşurat când aterizară pe heliport.

Se hotărâră să se ducă direct la birou, unde Joe îi înmână telefonul unui tehnician, care i-l schimbă cu altul, spre care fură deviate apelurile lui Joe.

Specialiştii din cadrul agenţiei aveau să încerce să afle locaţia lui Josh Bennett folosindu-se de apelul pe care îl făcuse pe telefonul lui Joe, dar Joe nu trăgea prea mari speranţe că vor afla ceva. Joe sunase de mai multe ori la numărul necunoscut de când închisese Josh, dar nu răspunsese nimeni.

— Probabil că a scos bateria şi cartela SIM din telefon imediat ce a închis, îi spuse Joe lui Hick în clipa în care se opriră lângă maşinile lor, parcate una lângă cealaltă.

— De unde a luat un telefon? Când?

— De unde? De oriunde. Când? Să mă ia dracu’ dacă ştiu, mormăi Joe. E posibil să-l fi avut tot timpul dosit pe undeva. Poate că are chiar mai multe. Cu o rezervă inepuizabilă de cartele SIM.

— Totuşi, părea speriat.

— Ar trebui să fie speriat. Dacă se amăgeşte că Panella e dispus să uite ce s-a întâmplat, e un idiot.

— Nu cred că e idiot.

— Nici eu nu cred. Dincolo de toată bravada, e speriat. Altfel de ce ne-ar fi dat informaţia aia despre Jordie?

— Crezi că e adevărată?

Joe îşi masă ceafa.

— Nu ştiu. Dar…

Se întrerupse în clipa în care-i sună telefonul. Îl scoase repede, gândindu-se că poate era Josh, care-l suna din nou. Dar, după ce văzu numele de pe ecran, îi spuse lui Hick:

— E Morrow.

Şi se pregăti să afle veştile proaste. O găsiseră pe Jordie Bennett? Sau doar ce mai rămăsese din ea?

Răpirea

— Hei, Morrow.

Joe ascultă preţ de câteva secunde, apoi îi făcu gesturi frenetice lui Hick să urce în maşina lui, pe locul de lângă şofer. Spuse în telefon:

— Venim acum.

Chiar dacă el şi Hick ar fi fost dispuşi să facă drum întors cu elicopterul, Joe nu i-ar fi cerut pilotului să rişte să zboare pe o astfel de vreme. Aşa că trebuia să meargă cu maşina şi avea senzaţia că mergeau pe sub apă.

Ştergătoarele nu făceau faţă puhoiului.

La o oră şi jumătate după ce plecaseră din New Orleans, Hick era aplecat peste volanul pe care îl ţinea strâns cu ambele mâini.

— Cum spui unui negru că i s-au albit încheieturile.7 întrebă Joe.

Fără să-şi ia privirea de la drum, Hick zâmbi obosit.

— Nu ştiu, dar se aplică.

— Ar trebui să găsim drumul cât de curând.

Din câte ştia ajutorul de şerif Morrow, nu exista o adresă exactă pentru structura asemănătoare unui hambar în care Shaw Kinnard o ţinea ostatică pe Jordie Bennett. Dar îi spusese lui Joe care era cea mai apropiată intersecţie cu autostrada, pe care Hick o localizase folosind GPS-ul maşinii. De acolo, Morrow le dăduse

indicaţii la telefon.

Acum, în timp ce făceau o curbă pe drumul de ţară, Hick spuse:

— Aici trebuie să fie.

Prin ploaia torenţială, se vedeau luminile tricolore ale mai multor echipaje de poliţie. Câteva maşini erau parcate una în spatele celeilalte pe margine. Una era oprită de-a curmezişul, în mijlocul drumului. Un poliţist local, îmbrăcat cu o pelerină de ploaie, coborî de pe locul de lângă şofer şi veni lângă ei în clipa în care Hick opri maşina şi coborî geamul din dreptul lui.

Un şuvoi de apă de revărsă de pe borul pălăriei ofiţerului în clipa în care acesta se aplecă şi se uită la ei.

— Agent Wiley?

— Eu sunt Wiley. Dumnealui este agentul Hickam. Poliţistul îi salută şi se prezentă la rândul lui.

— Clădirea este cam la un kilometru mai sus şi drumul s-a transformat într-o adevărată mocirlă pe ploaia asta.

— Este singura cale de acces?

— Da, domnule. Se termină la clădire. Iar în spatele clădirii se întinde mlaştina.

— Nu ştim dacă are un vehicul, dar trebuie să presupunem că da. Dacă reuşeşte să ne scape…

— Ar trebui să treacă de noi toţi ăştia de-aici şi asta n-o să se-ntâmple.

Lui Joe îi plăcea încrederea băiatului.

— Nu ştim ce arme are, aşa că fiţi atenţi.

— Şi dumneavoastră la fel.

Poliţistul se depărtă şi-i făcu semn şoferului maşinii parcate de-a curmezişul să se dea la o parte. După ce trecură de blocadă, Hick se luă după indicaţiile poliţistului, care le făcea semn cu lanterna să o ia la stânga.

Drumul era, cu adevărat, o mocirlă. Maşina alunecă în stânga şi-n dreapta pe un kilometru pe care o străbătură ca să ajungă la capăt. Acolo zăriră o clădire pe care Morrow i-o descrisese lui Joe drept o combinaţie între

unhambar şi un garaj umflat cu steroizi.

În faţa clădirii erau parcate numeroase maşini de intervenţie, mai multe SUV-uri cu însemne oficiale şi două ambulanţe. Poliţiştii erau îmbrăcaţi în echipament de ploaie şi, când nu stăteau cu spatele, era dificil să-ţi dai seama care din ce departament provenea. Dar ce-l liniştea cel mai mult pe Joe era faptul că erau mulţi – ceea ce însemna că aveau şi multe arme.

În momentul în care Hick viră cu grijă pe marginea şanţului care începea să dea pe dinafară, unul dintre ofiţeri se detaşă de ceilalţi şi veni spre ei, înaintând cu greu. Era Morrow. Sub borul pălăriei, chipul îi era tensionat.

Joe îi făcu semn să intre în maşină. Morrow deschise portiera din spate şi intră, mormăind nişte scuze că le uda tapiseria. Joe îl întrebă dacă avusese loc vreo schimbare de când vorbiseră ultima oară.

— Niciuna.

— Aşadar nu ştii sigur că e încă în viaţă.

Răpirea

— Era în viaţă când am ajuns aici. Ultimul lucru pe care l-a spus Kinnard a fost că o să se predea ţie şi numai ţie. De când şi-a exprimat această condiţie, n-am mai auzit nimic de la el. Şi am încercat de mai multe ori să-l facem să vorbească. Şi pe ea la fel. Nimic. Dar, dacă a omorât-o, n-a folosit pistolul. Nu s-a auzit nicio împuşcătură.

— Nu v-a spus de ce este nevoie de o ambulanţă?

— Nu. I-am întrebat de mai multe oricare din ei este rănit. N-am primit niciun răspuns. Îmi închipui că nenorocitul a vorbit serios când a zis că nu discută cu nimeni altcineva în afară de Wiley.

Joe se uită la clădirea mătăhăloasă şi îşi trecu o mână peste faţă.

— Bine. Începe spectacolul. Dă-mi pelerina aia, te rog.

Morrow luă pelerina de pe bancheta din spate şi i-o întinse.

— Dacă-ţi închipui că te las să te duci singur, mai gândeşte-te, zise Hick.

— Aşa vrea omu’.

— Mă doare undeva de ce vrea el. Tu investighezi fraude financiare şi escrocherii de genul ăsta. Asta-i o treabă pentru cowboy.

— A jurat să împuşte unul câte unul toţi poliţiştii de intervenţie pe care-i vede apropiindu-se, spuse Morrow.

— Până-l omoară ei pe el, îl contrazise Hick.

— Sau o omoară pe ea.

Cuvintele lui Joe căzură ca nişte cărămizi şi-i zdrobiră. irgumentele lui Hick. Acesta înjură în barbă, apoi se întoarse spre Morrow.

— Eşti sigur că nu există alt loc pe unde să intre sau să iasă?

— Doar dacă există un tunel pe dedesubt, şi, ştii, dacă sapi o groapă în Louisiana se umple imediat cu apă. Aşa că nu prea cred să existe vreun tunel. Şi riscul e prea mare să încerce să iasă pe acoperiş pe vremea asta. Nu există alte uşi şi i-am pus pe băieţi să cerceteze pereţii exteriori scândură cu scândură. Niciuna nu este îndeajuns de putrezită încât să o putem sparge şi să intrăm peste el, fără ca el să-şi dea seama din timp.

Sandra Brown

Ajutorul de şerif arătă cu bărbia înspre partea din faţă a clădirii.

— Uşa aia e singura cale de acces. A rămas aşa, întredeschisă, de când am ieşit eu pe ea. Mă gândeam că poate o să scoată capul să vadă ce este în jur. Dar, dacă s-a apropiat măcar de uşă, eu nu l-am văzut. Nimeni nu a remarcat vreo mişcare înăuntru.

Hick suflă aerul pe gură, într-un gest de frustrare, şi se uită la Joe. Joe zâmbi şters.

— Am vestă antiglonţ.

— Asta trage la cap.

Niciunul din ceilalţi nu spuse nimic ca să-l contrazică sau să-l încurajeze şi Joe îşi dori să o fi făcut.

— Ei bine, trebuie să o scoatem de acolo.

Fără alte comentarii, îşi verifică pistolul, îl băgă în tocul de la spate, apoi îşi puse pelerina. Odată ce Joe şi

Hick se protejară cât putură mai bine împotriva ploii torenţiale, cei trei bărbaţi ieşiră din maşină şi se apropiară de clădire, adăpostindu-se în spatele vehiculelor parcate. Maşina lui Morrow fiind cea mai apropiată de uşă, se ghemuiră în spatele ei.

Hick armă pistolul.

— Aşa, ca să ştii. Dacă te omoară, îl trimit în iad.

Cu maximă seriozitate, Joe spuse:

— Apreciez. Mersi.

— După care mă dau la Marsha.

Joe îl privi chiorâş.

— Asta categoric îmi dă un motiv să trăiesc.

— Şi să ştii că-ţi trimit toate hainele alea oribile la fun daţiile de caritate.

Morrow adusese o portavoce din maşina lui. Veni aplecat lângă ei şi i-o întinse lui Joe.

— Apasă butonul şi vorbeşte în ea.

Joe luă portavocea din mâna ajutorului de şerif şi se uită la Hick.

— Ai un sfânt patron căruia i te rogi în mod regulat?

— Mai mulţi.

— Acum ar fi un moment potrivit.

— În plus, am o mătuşă din partea mamei care se pricepe la voodoo.

Mohorât, Joe spuse:

— Şi mai bine.

Shaw văzuse maşinile care se adunaseră la intrare, însă nici el, nici Jordie nu comentaseră în vreun fel sosirea lor, vocile noi, luminile care treceau periodic prin dreptul intrării şi care pătrundeau prin găurile şi crăpăturile din pereţi.

Îi auzise agitându-se pe afară, căutând o intrare, sau poate o posibilă rută de scăpare pentru el. Îşi pierdeau vremea. Nu exista niciuna.

Trecuseră aproape două ore de când sosise ajutorul de şerif şi timpul devenise un factor esenţial. Shaw îşi dădea pe deplin seama că trupul îi era otrăvit de bac-terii.

De mai multe ori Jordie îl implorase să nu aştepte sosirea agentului FBI, ci să se predea ofiţerilor care erau deja acolo, să lase medicii de pe ambulanţă să ia măsurile de urgenţă înainte de a-l transporta la cel mai apropiat spital.

Fusese o propunere tentantă, dar rămăsese ferm pe poziţie.

— Îl aşteptăm pe federalul tău.

Simţindu-se din ce în ce mai ameţit, se întinsese şi aşa rămăsese de douăzeci de minute. Jordie stătea aşezată lângă el, cu genunchii ridicaţi, sprijinindu-şi fruntea pe ei într-o poziţie de disperare.

Îşi aminti cum arătase în barul ăla nenorocit. Trăsnet. În clipa în care o văzuse, ceva se încordase şi se încălzise în el şi-şi spusese: „La dracu'!”

Fireşte, animalul din el şi-o imaginase numaidecât dezbrăcată.

Însă latura sa profesională, mai obiectivă, se activase şi ea şi înregistrase detaliile victimei: vestimentaţia simplă, dar care-i venea ca turnată, nuanţa deschisă a ojei i u care îşi făcuse manichiura, părul negru şi mătăsos, lăsat liber, buzele senzuale accentuate doar cu un luciu transparent. Toate aceste amănunte îi spuseseră că era

Sandra Brown o femeie îngrijită, dar fără vreo înfrumuseţare artificială. Stilată, fără prea multe brizbizuri.

Din punctul de vedere al comportamentului, fusese precaută, dar controlată. Stăpână pe sine.

Hainele ei erau acum pătate de sânge. Avea sânge uscat sub unghii, o parte dintre ele se rupseseră atunci când smulsese bucata de elice din zid. Părul ei îşi pierduse strălucirea şi fusese repede strâns într-o coadă la spate. Buzele îi erau uscate şi strânse.

El o adusese în starea asta. Nu exista nicio îndoială: era un nenorocit.

Jordie se mişcă, îşi înălţă capul şi privi în jos, spre el. Nu mai era controlată şi calmă, arăta disperată, pe punctul de a se prăbuşi.

— N-o să mai omori pe nimeni, nu?

— Depinde de felul în care vor decurge lucrurile.

Jordie trase aerul pe nas. Până atunci, nu-şi dăduse seama că plângea. Pentru prima oară din clipa în care Mickey fusese împuşcat mortal sub ochii ei, vărsa lacrimi. Dar o făcea în tăcere, cu o demnitate admirabilă.

— Nu vreau să mai moară nimeni din cauza mea, spuse ea. Te rog. Nu-mi face asta. Promite-mi.

O privi preţ de câteva secunde, apoi închise ochii.

— Nu-ţi promit nimic, Jordie.

Sughiţă atât de încet încât aproape că nu o auzi, dar nu mai spuse nimic şi îşi puse din nou capul pe genunchi.

— Ştii la ce mă tot gândesc? o întrebă. La Panella.

— Ce-i cu el?

— Pun pariu că mai are puţin şi înnebuneşte, întrebându-se dacă eşti moartă sau nu. Probabil să se aştepta să-l sun la câteva minute după ultima noastră conversaţie, să-i spun că eşti de domeniul trecutului şi să-l întreb cum fac să intru în posesia banilor. Ştii şi tu că aproape sigur se caţără pe pereţi. Nu-i place să fie dus de nas.

— Nu. Nu-i place.

— Ha! Vorbeşti ca şi cum ai şti din proprie experienţă.

Răpirea

Nu-i răspunse. Shaw ridică mâna dreaptă, cea care era prinsă de a ei. Mâna ei stângă rămase atârnând în timp ce, cu gesturi delicate, începu să tragă de o şuviţă care evadase din baticul cu care îşi legase coada. Continuă să o tragă până când întoarse capul spre el.

— L-ai enervat pe Panella? Cum aşa? Ce-ai făcut?

— L-am evitat.

— Am văzut fotografii. Nu arată rău. Ba chiar Mickey a zis că e frumuşel.

— Doar la exterior.

— Aşadar, îl găseşti atrăgător.

— Recunosc că arată bine, dar îmi este deosebit de antipatic şi nu am făcut un secret din asta.

— Ah!

În tot acest timp, se jucase absent cu şuviţa de păr pe care încă o ţinea în mână. Acum Jordie i-o trase dintre degete.

— Nu spune ah! ca şi cum ai şti despre ce vorbesc. Nu ştii.

— Pot încerca să ghicesc. Pentru început, Panella îl trata pe Josh ca pe un lacheu. Sunt sigur că asta te rodea la maxim.

— E adevărat. Se presupunea că sunt parteneri egali, ilar în Panella Investments Group era un singur nume şi nu încăpea îndoială cine era şeful. Panella depindea de inteligenţa lui Josh. Fără el, n-ar fi putut păstra atâta vreme aparenţele. Dar se purta cu Josh de parcă ar fi fost preşul de la uşă, iar Josh îi permitea. Făcea ce i se spunea şi rareori îl contrazicea pe Panella. Uram chestia asta. Dari Naţia dintre ei era treaba lor. Nu m-am amestecat.

— Chiar aşa?

— Da.

— Mă îndoiesc. Vrei să ştii de ce? Pentru că Panella pare să te urască aproape la fel de mult pe cât îl dispreţuieşte pe fratele tău.

O aşteptă să comenteze şi, când n-o făcu, îi ceru să spună ceva.

— Nu ne prea iubeam, zise ea.

Sandra Brown

— Hmm. Interesantă alegere de cuvinte. L-am întrebat pe Mickey care era relaţia ta cu Panella. Mi-a spus că nu crede că exista vreo relaţie. Că erai doar cea mai apropiată rudă a lui Josh şi, prin urmare, erai un pion pe tabla lui de şah. Atât şi nimic mai mult.

— Ei, ai văzut?

— Nu, nu prea cred. Din experienţa mea, când un bărbat vrea să vadă o femeie moartă şi e dispus să plătească chiar şi două milioane pentru asta, motivele implică de obicei activităţi mai intime. Ce cred eu – şi spune-mi dacă sunt pe aproape…

— Las-o baltă, te rog.

— Îi picaseşi cu tronc lui Panella.

Nu spuse nici da, nici nu.

— L-ai refuzat.

Nu-i răspunse.

— Chestie care l-a enervat şi nu i-a trecut încă. Sunt sigur însă că a avut cât de cât o satisfacţie în clipa în care ţi-a pus pe fugă iubitul.

Reacţia ei la aceste cuvinte fu iute şi furioasă.

— Ce ştii tu despre asta?

Shaw ridică nestingherit din umeri, fără vreun semn de remuşcare.

— Lui Mickey îi plăcea să bârfească şi aveam timp de pierdut.

— În timp ce mă urmăreaţi pe mine prin Tobias.

— Ce s-a întâmplat cu iubitul? S-a băgat Panella pe fir?

— Nu. Nu a fost niciodată – niciodată – nimic de natură romantică între mine şi Panella. Din nicio direcţie.

— Atunci de ce nu mai eşti împreună cu iubitul?

— Contează?

— Poate că nu. Dar fă-mi pe plac.

Făcu semn din cap înspre uşă.

— Sunt un om în drum spre spânzurătoare.

— Şi, prin urmare, ar fi de aşteptat să vorbeşti despre altceva. Ca de pildă, despre nemurirea sufletului.

— Sufletul meu e pierdut. Pot să vorbesc oricât, asta n-o să se schimbe. În plus, vreau să vorbesc despre asta.

— Eu nu.

Răpirea

— Ce s-a întâmplat cu…

— S-a însurat.

Răspunsul şuierat îi închise gura, o vreme. Apoi, pe un ton ceva mai calm, repetă:

— S-a însurat. La catedrala Saint Louis. Cu tot tacâmul. Uniunea a doua familii cu rădăcini adânci în societatea din New Orleans.

Privind-o cu atenţie, o întrebă:

— Ţi-a lăsat un gust amar?

Jordie zâmbi ironic.

— Nu. Nu-i port pică lui Jackson. Era un băiat prea drăguţ ca să fie implicat într-un scandal.

— Scandalul legat de fratele tău care era un escroc.

— Jackson şi familia lui nu puteau fi asociaţi cu ceva de genul ăsta. El şi taică-său sunt figuri importante în comunitatea financiară. Foarte stimaţi şi respectaţi pentru integritatea lor. Sunt în comitetul de conducere al uneia dintre cele mai mari bănci. De fapt, chiar aşa ne-am cunoscut, eu şi Jackson. Trebuia să organizeze o petrecere de Mardi Gras şi a apelat la compania mea, Extravaganza. Am lucrat împreună şi, în cele din urmă, am fost partenera lui la petrecere. A fost un succes uriaş – şi petrecerea, şi întâlnirea. Am fost împreună mai bine de doi ani. Apoi mişmaşurile lui Josh au ieşit la suprafaţă.

— Şi brusc ai ajuns o pată pe numele neprihănit al lui lackşon. Aşa că băiatul şi-a luat tălpăşiţa.

— În mare.

Stătu pe gânduri preţ de câteva clipe.

— Deşi am înţeles motivul pentru care s-a despărţit de mine, am suferit, la acea vreme. Acum însă, când mă i; îndese, îmi dau seama că totul a ieşit aşa cum treburi. Mireasa pe care şi-a ales-o e perfectă pentru el. Este îi orte drăgălaşă şi luminoasă. Nici urmă de scandal. Nu i i doreşte nimic altceva de la viaţă decât să prezideze evenimente sociale şi caritabile şi să fie doamna Jack „în Terrell. Eu una m-aş fi plictisit repede de o astfel de viaţă.

— Nu era suficient de provocatoare pentru tine.

Sandra Brown

— Presupun. Nu aş şti cum să funcţionez într-un vid, fără responsabilităţi, fără termene limită, fără clienţi pe care să-i mulţumesc, furnizori cu care să mă cert.

— Fără un frate lipsit de coloană vertebrală căruia să-i iei apărarea.

Îi aruncă o privire răutăcioasă şi spuse rece:

— Da. Exact aşa.

Shaw bătu în retragere.

— Îţi place ce faci?

Era încă supărată şi nu era sigur că o să-i răspundă,

dar, în cele din urmă, spuse:

— Extrem de mult. Am angajaţi excelenţi.

— Câţi?

— Opt permanenţi. Alţii lucrează doar la evenimente. Toţi sunt talentaţi şi muncitori. Şi nu au fugit cu coada între picioare când Josh a ajuns cap de afiş în toate ziarele.

Ochii începură să i se umple iar de lacrimi.

— De fapt, mi-au rămas loiali până în pânzele albe. Regret enorm suferinţa pe care le-am provocat-o acum, când nu ştiu dacă sunt vie sau moartă.

— Poţi să dai vina pe mine.

— Chiar tu eşti de vină!

Expresia ei deveni şi mai sumbră.

— Mi-ai pus o mulţime de întrebări. Am dreptul şi eu măcar la una?

— Poţi să întrebi. Nu ştiu dacă o să-ţi răspund.

— Dacă…

Vocea-i deveni răguşită de epuizare, nelinişte, teamă şi o combinaţie de alte emoţii pe care nu le putea izola şi identifica, dar şi-ar fi dorit să poată.

— Dacă ai fi înţeles în cele din urmă că nu pot să te duc la Josh şi dacă nu aş fi făcut asta…

Înclină capul înspre rana lui.

— Dacă ai fi fost sigur că Panella o să-ţi plătească banii…

O singură lacrimă îi scăpă din colţul ochiului şi i se rostogoli nestingherită pe obraz. Trase aer în piept.

— M-ai fi omorât?

Răpirea capitolul 21

Întrebarea rămase plutind între ei.

Brusc liniştea fu spulberată de o voce care-i strigă numele într-un difuzor, făcând să vibreze întreaga clădire.

Shaw sări în picioare ca un arc şi aproape că leşină din cauza durerii pe care i-o provocase această mişcare făcută din reflex. Însă mâna stângă nu-i tremura în clipa în care îndreptă pistolul spre uşă.

— Sunt agent special Joe Wiley, de la FBI. Shaw Kinnard?

— Da. Şi nu sunt surd. Închide porcăria aia.

După o pauză de câteva secunde, agentul le vorbi fără amplificator, dar suficient de tare cât să fie auzit.

— Bine. M-ai solicitat, am venit. Intru.

— Singur şi neînarmat, spuse Shaw.

— Cum zici tu.

Umerii lui Jordie se lăsară într-un gest de uşurare.

— Slavă Domnului! oftă ea.

Apoi îi spuse lui Shaw:

— Poţi să laşi pistolul.

— Nicio şansă.

— Dar a zis…

— Minte.

O siluetă apăru în uşa deschisă, cu braţele depărtate în lateral, cu degetele larg desfăcute ca să arate că avea mâinile goale.

— Vezi? şopti ea. Se ţine de cuvânt.

— Nu sunt de aceeaşi părere.

— Dar…

— Domnişoară Bennett? strigă agentul.

Shaw o împunse cu cotul.

— Nu spune nimic până nu pui lanterna pe el.

Jordie îi privi pe Shaw cu o presimţire sumbră.

— De ce? Ce vrei să faci?

— Orbeşte-l cu lanterna.

— Ca să poţi să vezi şi să-l împuşti?

— Aş fi putut deja să-l împuşc şi, dacă trăgeam, ar fi lust mort. Acum hai, pune lumina pe el.

Sandra Brown încă nesigură, Jordie luă lanterna, o aprinse şi o îndreptă spre agent. Acesta clipi în lumina puternică, dar nu se dădu înapoi.

— El este? o întrebă Shaw.

— Da.

— Eşti sigură?

— Foarte sigură.

— Bine. Răspunde-i.

Jordie îşi drese vocea.

— Agent Wiley? Sunt aici.

— Sunteţi bine?

— Da. Sunt bine. Dar domnul Kinnard este rănit grav.

— Cum aşa?

— Păi, am…

— M-a înjunghiat în stomac, spuse Shaw.

Joe Wiley stătu o clipă să analizeze situaţia.

— Aveţi hemoragie?

— Nu severă. Dar cred că mi se umplu maţele de puroi.

— Atunci nu aveţi altă opţiune decât să vă predaţi de bunăvoie.

— Greşit. Aş putea opta să te împuşc chiar acum.

— În cazul ăsta, atât dumneavoastră, cât şi domnişoara Bennett probabil că aţi muri.

— Cel puţin aş muri luptând.

— Tot un final nefericit rămâne.

Joe Wiley lăsă cuvintele să-şi facă efectul.

— Predaţi-vă, domnule Kinnard. Veţi primi îngrijiri medicale imediate. Aveţi cuvântul meu.

În timpul acestui schimb de replici, Jordie ţinuse lanterna îndreptată spre agentul federal, temându-se de ce ar fi putut face atât el, cât şi Shaw dacă ar fi stins-o. Se temea de o reacţie din reflex la cufundarea bruscă în întuneric, care ar fi putut declanşa un schimb de focuri de armă catastrofal.

Se uită la pistolul micuţ, dar ameninţător pe care Shaw încă-l mai strângea în mână, apoi privi în ochi lui care sclipeau din cauza febrei. „Te rog”. Nici măcar

Răpirea nu rosti rugămintea cu voce tare. Fu doar o mişcare imploratoare a buzelor ei, iar asta îl convinse.

Cobori braţul în care ţinea arma, trase adânc aer în piept şi dădu încet drumul pistolului. Întoarse capul în aşa fel încât feţele să le fie aproape şi vorbind încet, în aşa fel încât doar ea să-l poată auzi, spuse:

— Ca răspuns la întrebarea ta… Din clipa în care te-am văzut, viaţa ţi-a fost salvată.

Jordie îl ascultă şi simţi cum i se strânge gâtul de emoţie.

— Aşadar, în tot acest timp, am fost în siguranţă lângă tine?

— În siguranţă lângă mine?

Zâmbi sumbru şi clătină din cap.

— Nici măcar o clipă.

O privi în ochi preţ de încă vreo câteva clipe, apoi, cu mişcări rapide, duse mâna la spate, scoase briceagul din buzunar şi îl deschise.

— Stai nemişcată.

Îi tăie cătuşa de plastic de la încheietură.

— Acum du-te.

— Shaw…

— Du-te!

Fusese o şoaptă şuierată, apăsată.

Pe un ton alarmat, Wiley strigă din uşă:

— Domnişoară Bennett, ce se petrece?

— Du-te! spuse Shaw.

— Ce ai de gând să faci? îl întrebă.

— Dumnezeule!

Îi luă mâna şi-i puse pistolul în ea.

— Acum vrei să pleci odată de lângă mine?

Ezită preţ de încă o secundă, apoi dădu să se ridice, însă Shaw o prinse de braţ.

— Anunţă-l, ca să nu te împuşte.

— Agent Wiley, strigă ea, cu voce slabă. Vin. Am arma lui. Mi-a dat-o. E-n regulă?

— Ţineţi-o unde s-o pot vedea.

Shaw îi lăsă braţul şi dădu din cap. Din nou, Jordie şovăi, apoi se ridică, se întoarse cu spatele la el şi începu

Sandra Brown să se îndrepte încet spre uşă, ţinându-şi mâna dreaptă la distanţă de corp.

Dintr-o singură privire, Joe evaluă condiţia fizică a femeii care se îndrepta spre el şi prima lui impresie fu că era o versiune cu mult diminuată a lui Jordan Bennett pe care şi-o amintea de cu câteva luni în urmă.

Mergea cu pas nesigur. Când se apropie de el, ridică mâinile, ca cineva care se predă. Atât mâinile, cât şi hainele îi erau rău pătate de sânge. În mâna dreaptă ţinea

un revolver mic.

— Puneţi pistolul pe jos.

Făcu aşa cum îi spusese.

— Sunteţi rănită?

— Nu.

— Bine, aşa, spuse Joe. Cu braţele ridicate.

Înclină din cap înspre uşa deschisă din spatele lui.

— Acum! Hick?

— Sunt aici.

— Iese.

Jordie trecu pe lângă Joe şi ieşi pe uşă. Joe rămase unde era, dar îl putea auzi pe Hick vorbindu-i pe un ton încet, dar impetuos. După câteva clipe, Joe vorbi încet, peste umăr.

— Hick, mă auzi?

— Da.

— E bine?

— Tremură ca o frunză. E ameţită. Dar altfel e bine.

— Ce-a zis despre el?

— Că e grav rănit.

— E înarmat?

— După descriere, pare să aibă un pistol de 9 mm, dar zice că e gol, cică Kinnard ar fi ascuns cartuşele. Cel puţin aşa i-a spus.

— Alte arme?

— Un cuţit de buzunar. Dar nu prezintă o prea mare ameninţare, după părerea ei.

„Da, dar ea nu e asasin plătit”, îşi zise Joe.

— A lăsat un revolver pe podea aici, cam la zece metri distanţă de uşă. Ai grijă să fie băgat într-o pungă.

Răpirea

— S-a făcut.

Joe trase de câteva ori aer în piept, ca să se pregătească psihic şi fizic pentru ceea ce s-ar fi putut întâmpla în următoarele minute, apoi îi strigă numele lui Kinnard.

— Începusem să cred că aţi uitat de mine, zise el din adâncul beznei. Ce durează atât de mult?

— Aprinde lanterna, ca să te pot vedea.

— Nu sunt înarmat.

— Convinge-mă.

Mută lumina de la Joe asupra lui. Chiar şi aşa, Joe abia dacă-i putea desluşi silueta şi nu avea niciun dram de încredere în nenorocitul ăsta. Duse mâna la spate şi scoase pistolul din toc. În clipa în care începu să înainteze, un gând răzleţ îi trecu prin minte: Marsha avea să-l omoare dacă murea!

Pe măsură ce pătrundea mai adânc în clădire, îl vedea din ce în ce mai bine pe bărbatul întins pe ceva ce părea să fie o prelată albastră. Era înclinat la treizeci de grade pe partea dreaptă şi se sprijinea pe braţ. Mâna stângă îi era apăsată pe abdomen.

— Ridică mâinile! spuse Joe.

Strâmbându-se, Kinnard se ridică în şezut, îşi luă mâna stângă de pe abdomen şi făcu aşa cum îi ceruse. Pielea de pe pometii lui ascuţiţi părea întinsă, era palidă şi părea parcă de ceară. Sudoarea îi lipise şuviţele de păr pe frunte. Sângele îi intrase în haine şi se scursese în spatele lui, pe prelată.

Era orbit de fasciculul de lumină aşa că, pe măsură ce se apropia, Joe avea avantajul de a-l putea vedea pe Kinnard mai bine decât îl putea vedea Kinnard pe el. Se Opri ja o mică distanţă.

— Întinde-te şi întoarce-te pe burtă.

— Pun pariu pe o mie de dolari că ai minţit când ai spus că nu eşti înarmat.

Joe strânse mai tare pistolul pe care îl ţinea în mâna întinsă.

— Pune-ţi mâinile pe cap.

— Vrei să mă-ntind pe burtă? Să-mi pun mâinile pe i ap? O să doară al dracului.

— Puţin îmi pasă. Fă ce-ţi spun!

Sandra Brown

Fie era un actor extrem de bun, fie era, într-adevăr, chinuit de dureri cumplite. Până şi cea mai simplă mişcare îi provoca un geamăt. Se opri de câteva ori, oscilând între

a-şi ţine respiraţia şi a gâfâi. Avu nevoie de un minut întreg ca să facă ce-i ordonase Joe, dar, când ajunse în poziţia cerută, Joe îl strigă pe Hick şi pe ceilalţi.

Joe însuşi aproape că fu trântit la pământ de băieţii de la trupele speciale care năvăliră în clădire, trecură pe lângă el şi formară un cerc în jurul lui Kinnard, strigându-i să nu mişte, cu armele încărcate, gata să tragă.

Hick veni în fugă lângă Joe, care lăsă pistolul în jos, observând abia acum că palma îi era udă de transpiraţie.

— Până la urmă tot ai chemat cowboy-ii.

— Am chemat toată cavaleria, zise Hick.

Se aplecă şi luă revolverul micuţ de pe jos înainte să se piardă în învălmăşeală.

Lui Kinnard i se puseră cătuşele, un ajutor de şerif îi citi drepturile, apoi li se dădu voie medicilor să intre şi, preţ de cinci minute, fu în grija lor. În timp ce aceştia încercau să determine gravitatea rănii şi îi puneau o perfuzie, Joe privi afară, pe uşă.

Mai mulţi ofiţeri, printre care şi ajutorul de şerif Morrow, erau grupaţi în jurul lui Jordie Bennett. Cineva pusese o pelerină pe ea. Joe îi putea vedea buzele mişcându-se, aşa că ştia că răspundea la întrebările lui Morrow, dar rămăsese cu privirea fixată asupra uşii larg deschise, dincolo de el şi de Hick, de parcă ar fi fost în transă.

— Pare în stare de şoc, zise Joe. Are nevoie de îngrijiri medicale?

— Zice că nu.

— Ar trebui s-o bage cel puţin într-o maşină, să nu mai stea în ploaie.

— Au încercat, spuse Hick. Refuză să se mişte.

Joe se întoarse şi îl privi pe Hick. Acesta ridică sprân cenele, apoi dădu din umeri.

— Află ce-i spune lui Morrow. Probabil că îl dopează pe Kinnard cu analgezice şi vreau să vorbesc cu el cât încă mai e pe lumea asta.

Hick ieşi. joc trecu pe lângă maşina lui Kinnard, care

era deja cercetată de investigatorii din departamentul lui Morrow. Alţii montau lumini portabile ca să poată cerceta clădirea, deşi nu părea să fie prea mult de cercetat. Joe nu putea vedea nicio ascunzătoare.

Păşi peste două jumătăţi dintr-o săgeată frântă şi îi atrase unui detectiv atenţia asupra ei. Detectivul se lăsă pe vine.

— E o jucărie, din acelea din seturile pentru copii.

— Are sânge pe ea?

— Nu din câte văd eu.

— Ia-o totuşi.

Un alt ofiţer se apropie de Joe cu un obiect într-o pungă.

— M-am gândit că vreţi să vedeţi asta.

Joe privi obiectul din pungă.

— Ce este?

— Arma ei.

Când detectivul îi spuse ce era, Joe clătină din cap, uimit.

— Nu-i de mirare că-l doare. O să trăiască?

— Şi el întreabă. Medicii spun că depinde ce organe au fost atinse de jucăria asta. Şi de cât e el de rezistent.

Unul dintre detectivii care examinau maşina veni lângă ei.

— Agent Wiley, tocmai am scos asta din ţeava de eşapament.

Îi întinse lui Joe punga de dovezi.

— Bateria telefonului mobil. Ne-am gândit că e de la telefonul pe care l-am găsit pe jos, lângă el.

Îi întinse lui Joe şi punga în care era telefonul.

— Mersi.

Joe se duse lângă medicii care îl mutau pe suspect pe

O targă. Oamenii lui Morrow îi prinseră ambele mâini de margini, cu cătuşe. Manevra îl zgâlţâi pe Kinnard, are izbucni într-un şuvoi de înjurături şi obscenităţi cum Joe nu mai auzise de când Marsha îl născuse pe fiul lor, care fusese aşezat în poziţie orizontală. I Inul din medici îl asigură pe Kinnard că analgezicele200

Sandra Brown pe care i le administrau intravenos aveau să-şi facă în curând efectul.

Kinnard dădu din cap, însă privirea i se pută dincolo de acesta şi se intersectă cu cea a lui] ce. 11 măsură din cap până-n picioare şi pufni dispreţuitor.

— Nu ştiam că FBI-ul stă atât de prost cu banii.

Joe zâmbi.

— I-am prins într-o zi proastă.

— Asta-i clar. Şi chiar ţi-au dat o armă?

joc se întoarse cu spatele şi-şi ridică pelerina, arătându-i tocul în care-şi băgase pistolul.

Când se întoarse din nou cu faţa la el, Kinnard îl întrebă:

— Ai tras vreodată cu el?

— Doar în poligon.

Când văzu expresia dispreţuitoare de pe chipul lui Kinnard, Joe adăugă:

— Cel puţin pe mine nu m-a înjunghiat nimeni cu o bucată dintr-o barcă. Şi încă o fată.

Făcu o pauză, apoi adăugă:

— Desigur, un bărbat care acceptă bani ca să omoare 9 o femeie nu e bărbat.

Kinnard scoase o altă pufnitură dispreţuitoare şi 1 închise ochii.

Refuzând să fie ignorat, Joe îl împunse în talpa ciz-I mei de cowboy.

— Al cui e telefonul?

Kinnard deschise ochii, privi punga de plastic pe care Joe o ţinea ridicată în faţa lui, apoi închise ochii la loc. 1

— Du-te dracului!

— Dacă apelez ultimul număr, cine o să-mi răspundă? I

— Nu vreau să-ţi stric surpriza.

— Bine, fă pe grozavul. Nu eu sunt ăla cu maţele găurite. Nu pe mine o să mă acuze de răpire şi trei delicte 1 federale.

Când ochii mijiţi ai lui Kinnard se deschiseră mai mult, Joe spuse:

— Doi morţi în Mexic. Şi un anume Mickey Bolden, mort şi el. O răpire. Ai avut o săptămână încărcată. Şi, I din cauza asta, viaţa mea personală a stat pe tuşă. Când I

Răpirea 201

În sfârşit o să ajung acasă, eu unul sper să primesc ceva de mâncare.

Joe se aplecă, zâmbi şi şopti:

— Tu eşti deja mâncat.

Capitolul 22

Joe o împinse pe Jordie Bennett înspre maşina lui şi a lui Hick şi o ajută să urce pe bancheta din spate. O întrebă încă o dată dacă era bine, dacă avea nevoie de ceva, dar Jordie îi răspunse doar prin mişcări ale capului.

Străbătură kilometrul până la drumul principal în tăcere. Joe îl salută pe poliţistul cu care vorbise mai devreme în clipa în care trecură pe lângă el, iar acum, cu Hick la volan, se îndreptau spre New Orleans. Nu era la fel de concentrat asupra drumului ca mai devreme, pentru că răsărise soarele şi, deşi era o zi mohorâtă, ploaia torenţială se potolise considerabil şi nu mai reprezenta o problemă chiar atât de mare.

Vorbind pentru prima oară, Jordie întrebă:

— O să fie bine?

Înainte să se întoarcă pentru a-i răspunde la întrebare, Joe surprinse privirea încărcată de subînţeles pe care Hick i-o aruncă din coada ochiului.

— Vă referiţi la Shaw Kinnard, domnişoară Bennett?

Ea dădu din cap.

Joe discutase cu unul din medici înainte ca ambulanţa să demareze în viteză. Ajutorul de şerif Morrow însoţise suspectul la spital.

— Mi s-a spus că starea lui e stabilă, dar este cam tot ce puteau să-mi spună înainte de a ajunge la spital, unde o să-l vadă un medic chirurg. O echipă de traume este dejajpregătită.

— În New Orleans?

— În Houma.

Citindu-i îndoiala de pe chip, adăugă:

— Era cea mai apropiată.

Sandra Brown

Jordie întoarse capul şi privi afară, prin fereastra udată de ploaie.

— Kinnard s-a purtat urât cu dumneavoastră, domnişoară Bennett?

Jordie clătină din cap în semn că nu.

— Am observată că aveţi urme pe încheieturile mâinilor.

Îşi frecă încheietura stângă cu mâna dreaptă.

— Mi-a ţinut mâinile legate cu nişte chestii din plastic.

— Cătuşe flexibile?

— Mi le-a ţinut tot timpul la mâini în prima noapte, mi le-a scos doar cât să mă pot duce la toaletă. Mi-a lăsat mai multă liberate odată ce am ajuns la garaj.

— Când s-a întâmplat asta?

— Ieri. Undeva pe la orele dimineţii. Am mers cu maşina toată noaptea.

— Nu aţi ajuns prea departe.

— Mi-am dat şi eu seama de asta. După ce mi-a scos legătura de la ochi şi am…

— V-a legat la ochi?

— O vreme.

— De ce a ales tocmai acel loc?

— Nu mi-a spus.

După o clipă, îşi întoarse capul de la fereastră şi se uită la Joe.

— Poate că ar trebui să fie dus la un spital din New Orleans cu elicopterul de ambulanţă.

— E un supravieţuitor. A mai trecut el şi prin altele.

— Da. Cicatricea de pe bărbie…

Hick îi aruncă lui Joe încă o privire, pe care acesta se prefăcu că nu o observă.

— Da. Cicatricea ne-a ajutat să-l identificăm. Are antecedente foarte violente. Sunteţi norocoasă că aţi scăpat cu viaţă şi, sincer, chiar nu cred că e cazul să vă îngrijoraţi pentru sănătatea lui. Mă scuzaţi că vă spun.

— Ba nu vă scuz deloc, se răsti ea. Puteam să-l omor.

— Nu asta aţi intenţionat atunci când l-aţi înjunghiat?

— Ba da. Nu… Eu… Nu ştiu.

Rămase fără energie, îşi frecă ochii, apoi se întoarse din nou spre fereastră.

— Mă temeam pentru viaţa mea. A fost o reacţie din instinct. Dar, când l-am atacat, nu am vrut să moară… Şi nici acum nu vreau.

Joe trase de timp, tuşind în spatele pumnului. În cele din urmă, zise:

— Sunteţi mult mai mărinimoasă decât aş fi eu într-o astfel de poziţie. Sunt uşurat şi recunoscător că nu v-a omorât din prima. Mă temeam că o să vă găsim cadavrul, nu pe dumneavoastră în carne şi oase.

— Şi eu m-am temut de asta. La început. Apoi însă, am văzut că tot amâna momentul şi am început să mă gândesc că nu putea s-o facă.

— Deşi îl omorâse pe Mickey Bolden chiar sub ochii dumneavoastră.

— Recunosc, asta a fost oribil.

— Cea mai mare parte a sângelui pe care-l aveţi pe haine probabil că este al lui Kinnard, pentru că e proaspăt. Dar unele dintre pete nu sunt la fel de recente. E sângele lui Bolden?

Jordie privi partea din faţă a maioului de pe ea, închise ochii preţ de-o clipă şi murmură:

— Mi l-a spălat de pe faţă.

— Ce-aţi spus?

— Nu-mi amintesc. Eram lipsită de cunoştinţă.

— V-a lovit?

— Nici asta nu-mi amintesc. Mi-a spus mai târziu. A zis că a ţâşnit sângele. Când s-a oprit să schimbe plăcuţele de înmatriculare, mi-a spălat petele de sânge de pe faţă.

Joe şi Hick schimbară din nou o privire, apoi Joe se aşează mai comod în scaun.

— Avem un drum lung de făcut, domnişoară Bennett.

Ce-ar fi să ni-l petrecem ascultându-vă cum ne

povestiţi, mie şi agentului Hickam, prin ce aţi trecut în ultimele i reizeci şi şase de ore? Minut cu minut. Nu vă deranjează dacă iau notiţe, nu?

Joe ridică iPadul lui Hick, iar Jordie clătină din cap.

— Bine atunci…

Joe deschise aplicaţia.

Sandra Brown

— Ce căutaţi în bar? De ce vă duseserăţi acolo vineri seara? 1

Răspunsul ei imediat fu un râs încet, dar lipsit de umor. Nu era reacţia la care se aşteptase Joe.

Întoarse capul şi se uită la ea, dându-şi seama că Hick o privea şi el, suspicios, în oglinda retrovizoare.

Simţindu-le interesul, Jordie spuse:

— Nu sunteţi primul care mă întreabă asta.

Apoi, după o pauză, spuse:

— Am primit un telefon de la o persoană care mi-a spus să mă duc acolo.

— Ce persoană?

— Nu ştiu.

— Fratele dumneavoastră, Josh?

— Dacă a fost Josh, nu i-am recunoscut vocea.

— E posibil să fi fost Panella?

— Este posibil, dar domnul Kinnard crede că nu. A spus că Panella a pus să fiu omorâtă, dar că nu el m-a trimis la bar. El şi Bolden au fost foarte surprinşi când am apărut acolo.

Îi puseră aceleaşi întrebări, iar şi iar, despre acel telefon misterios, timp de aproximativ cinci minute, dar Jordie insistă că nu-l putea identifica pe individul care o trimisese la bar.

— Nici domnul Kinnard nu m-a crezut, spuse ea, cu evidentă oboseală.

În cele din urmă, Joe hotărî să renunţe momentan la subiect şi îi ceru să-i povestească ce se întâmplase după ce ajunsese la bar.

Pe un ton lipsit literalmente de orice emoţie sau inflexiune, Jordie le spuse povestea ei. Evenimentele

descrise de ea şi ordinea în care spunea că se petrecuseră coincideau cu declaraţiile martorilor, în special cu cea a lui Royce Sherman.

Joe întrebă:

— Nu-l cunoşteaţi?

— Nu.

— A recunoscut că v-a strecurat ceva în buzunar. A spus că era numărul lui de telefon. E adevărat?

— Presupun că era numărul lui. Nu mi-am dat seama că mi-ar fi dat ceva înainte ca Sh... domnul Kinnard să scoată biletul din buzunar.

— Vi l-a scos din buzunarul din spate al blugilor?

Jordie se uită mai întâi la el, apoi la Hick, după care înclină o dată din cap.

După câtva momente de tăcere jenantă, Joe îi ceru detalii despre uciderea lui Bolden. Amintirile ei se potriveau cu dovezile pe care le descoperiseră şi cu concluziile la care ajunseseră până în acel moment. Apoi îi ceru detalii despre drumul pe care ea şi Shaw Kinnard îl făcuseră în timpul nopţii.

— După ce mi-am venit în fire, a oprit şi m-a lăsat să-mi fac nevoile. Mai târziu, a mai oprit o dată ca să mă lege la ochi.

Curând după aceea, ajunseseră la destinaţia lui Kinnard.

— Mi-a spus: „Azi e o ascunzătoare”. Abia după ce um ajuns acolo, a băgat bateria în telefon, ca să-l poată suna pe Panella.

— A sunat pe telefonul lui Bolden?

— Da. Dacă apăsaţi pe numărul din jurnal, o să vă răspundă Panella. Aşteaptă să fie anunţat că domnul Kinnard şi-a terminat treaba.

Joe şi Hick discutaseră dacă era bine sau nu să încerce să-l contacteze pe Panella, dar se hotărâseră să lase treaba pe mai târziu, pentru un moment în care telefonul să fie conectat la toate dispozitivele de monitorizare existente. Şi mai exista încă un motiv foarte solid pentru

care Joe amâna să ia legătura cu Panella: voia să audă mai întâi tot ce avea de spus Jordie Bennett.

O întrebă acum pe ce ton fuseseră purtate conversaţiile dintre Kinnard şi Panella.

— V-au lăsat senzaţia că se văzuseră vreodată faţă în faţă?

— Nu. Legătura era prin Mickey Bolden.

— Aţi auzit ce au spus?

— Da. Majoritatea timpului telefonul era dat pe difuzor.

Sandra Broun

— Panella a oferit vreun indiciu legat de locul în care se află?

— Nu. Niciunul.

Se gândi câteva clipe.

— Mi se părea ireal să ascult doi oameni tocmindu-se pentru viaţa mea. Vocea sinistră a lui Panella…

— Voce sinistră?

Le descrise felul în care vorbea Panella, apoi spuse:

— L-a făcut să pară şi mai monstruos în clipa în care a acceptat să-i plătească domnului Kinnard două milioane de dolari.

— Poftim? făcu Joe.

— Două milioane? exclamă Hick.

— E suma pe care a solicitat-o domnul Kinnard şi Panella a acceptat-o.

Mintea lui Joe făcu un efort să înregistreze suma colosală. Kinnard avusese mare tupeu să ceară atât de mult. Cu siguranţă, era mult peste rata lui obişnuită. Pe de altă parte, cu siguranţă ştiuse că Panella avea banii ăştia – şi încă mulţi alţii.

Spuse:

— Sunt mai uimit ca niciodată că Kinnard nu a luat banii.

— Vreţi să spuneţi, că nu m-a omorât? spuse Jordie.

Când Joe dădu din cap, continuă:

— Azi-noapte, imediat după apusul soarelui, eram sigură c-o s-o facă.

— Ce v-a făcut să credeţi asta?

Jordie coborî privirea, o ridică apoi şi-o întâlni pe a lui Hick în oglinda retrovizoare, pentru ca, în cele din urmă, să se întoarcă la Joe.

— Doar o intuiţie.

— O intuiţie? repetă el, pe un ton întrebător la care ea nu răspunse.

Privirea şi atitudinea ei rămâneau evazive. Joe se întrebă ce oare le ascundea. Hick se foia şi el de curiozitate, dar nu insistă. Momentan, voiau imaginea de ansamblu. Aveau s-o pistoneze mai târziu pentru detalii. O întrebă totuşi cum ajunsese să îl înjunghie pe Kinnard şi cum reuşise s-o facă.

Răpirea 207

— Găsise… Găsise o săgeată. A crezut că m-a prins, că mi-a găsit arma secretă.

— Nu ştia de elicea ruptă.

— Nu. Am alergat până la ea şi am reuşit să o smulg dintre scânduri şi… şi… şi am înfipt-o în el cât am putut eu de tare.

Se opri şi coborî capul, privindu-şi mâinile împreunate. Ajutorul de şerif Morrow îi dăduse o sticlă de alcool sanitar cu care să se cureţe, dar petele de sânge erau încă evidente.

Le descrise cum Kinnard îşi smulsese lama din corp şi cum ea îi bandajase rana cât se pricepuse mai bine, cum starea lui continuase să se înrăutăţească peste noapte, cum făcuse febră.

— Apoi a sosit ajutorul de şerif, spuse ea. L-am implorat pe domnul Kinnard să se predea. I-am spus că nu voiam să mai fiu răspunzătoare pentru încă o moarte. Pentru moartea nimănui, nici măcar pentru a lui. Atunci mi-a cerut numele ofiţerului FBI cu rangul cel mai înalt dintre cei care au discutat cu mine în legătură cu Josh. A spus că nu se va preda nimănui altcuiva. I-am dat numele dumneavoastră. Ştiţi restul.

Joe era conştient că Jordie Bennett lăsase o sumedenie de goluri în povestea ei, mai mari decât Marele

Canion, dar părea terminată şi ajunseseră deja la marginea oraşului.

Spuse:

— Mulţumesc, domnişoară Bennett. Ştiu că sunteţi epuizată şi sunt convins că nu v-a făcut plăcere să vorbiţi despre experienţa prin care aţi trecut.

Se uită la Hick.

— Vrei să o întrebi ceva anume?

— Da.

I se adresă, privind-o prin oglindă.

— Apelul necunoscut de vineri seara. Aţi spus că, înainte să vă ascundă telefonul, Kinnard a încercat să ia legătura cu respectiva persoană.

Jordie dădu din cap.

— Cum s-a întâmplat şi când am sunat eu, nu a răş-ini ns nimeni. Kinnard credea că Josh fusese cel care

Sandra Brown mă sunase şi încercase să aranjeze o întâlnire fie chiar cu el, fie cu un mesager care să-mi dea informaţii despre locul în care putea fi găsit. Ceva de genul ăsta.

— I-aţi spus că n-a fost Josh?

— I-am spus că nu puteam fi sigură, dar că nu credeam că el m-a sunat.

— A insistat să-i spuneţi cine a fost.

— Exact. Voia să recunosc că fusese Josh.

— De ce? De ce-şi dorea atât de mult Kinnard să ia legătura cu fratele dumneavoastră?

— Se gândea că poate Josh ar fi fost dispus să plătească mai mult ca să mă ţină în viaţă decât acceptase Panella să plătească ca să mă ştie moartă.

— Mai mult de două milioane? întrebă Joe.

— Domnul Kinnard este convins că Joe a furat banii, nu Panella. Am încercat să-i explic că nu e aşa.

— Dar intenţia lui era să negocieze cu Josh pentru viaţa dumneavoastră?

— Da. Doar că nu a avut ocazia.

— Josh nu a răspuns când a sunat Kinnard.

— N-a răspuns nimeni. Şi, cum v-am spus deja de o

sută de ori, nu ştiu dacă era Josh.

Joe se uită la Hick, apoi întoarse din nou capul spre ea.

— De ce nu ne spuneţi pur şi simplu unde este, domnişoară Bennett?

— Unde e Josh? Nu ştiu!

— Nu Josh. Spuneţi-ne unde-l găsim pe Billy Panella.

— Pe Panella? Nu am nici cea mai vagă idee.

Abia în acel moment îşi dădu seama că opriseră la intrarea acoperită a unui hotel din oraş. Se uită de la unul la celălalt, uluită.

— Ce-i asta? Ce căutăm aici?

— Ne-am permis să vă rezervăm o cameră.

— De ce?

— Ca să vă puteţi curăţa, odihni. Să puteţi dormi, să mâncaţi bine, să vă odihniţi. Va trebui să discutăm din nou mâine.

Răpirea

Jordie se uită la Joe, apoi la Hick, apoi din nou la Joe, acum cu o expresie mai degrabă nedumerită decât speriată.

— Am un mic apartament lângă birourile Extravaganza, pentru serile în care trebuie să rămân la serviciu. Credeam că acolo mă duceţi.

— Toţi jurnaliştii din statul nostru şi din cele vecine sunt strânşi în jurul birourilor Extravaganza. La fel şi în jurul casei dumneavoastră din Tobias. Dacă rămâneţi aici, nu veţi fi hărţuită. Aveţi şi roonvservice. E mai aproape de biroul nostru, unde ne vom revedea mâine la prima oră. O femeie din departamentul şerifului vă aduce nişte haine din casa dumneavoastră din Tobias. De fapt…

Joe se uită la ceasul de la mână.

— Cred că vă aşteaptă deja în cameră.

— Mă duc să verific.

Hick coborî din maşină, îi arătă insigna portarului şi îl rugă să lase maşina acolo unde era, pentru moment.

Joe întinse mâna spre mânerul portierei din dreptul lui, dar Jordie Bennett îl opri.

— Staţi puţin. Despre ce e de fapt vorba?

— V-am spus…

— M i-aţi spus multe şi nimic. Sunt în arest la domiciliu?

— Poftim? Nu! făcu Joe, dându-şi seama cât de fals suna. Este strict o măsură de precauţie, pentru protecţia dumneavoastră.

— Protecţie faţă de cine?

— De presă.

Îl privi cu dezgust şi cu o umbră de dezamăgire.

— Ştiu cum să mă descurc cu presa. Mai încercaţi.

— Dumneavoastră şi nevastă-mea, mormăi Joe. Şi ea mă citeşte ca pe o carte.

Atitudinea lui nu o impresionă. Continua să-l privească fix, solicitându-i un răspuns sincer.

Joe capitulă, oftând.

— Am fost contactaţi de fratele dumneavoastră.

— Poftim?

Sandra Brown

Suflă aerul din plămâni cu atâta putere, încât pieptul i se curbă uşor în interior.

— Când?

— Noaptea trecută. M-a sunat direct pe telefonul mobi Hn timp ce băteam câmpii – la propriu – căutându-l.

Îi explică circumstanţele.

— S-a întâmplat înainte să mă cheme Morrow ca să discut cu Kinnard şi să vă salvez.

— Unde era Josh? Era bine? Ce-a spus?

— Păi, nu s-a predat. Ultima oară când a fost văzut era pe jos. În dimineaţa asta, au adus câini dresaţi ca să încerce să-i ia urma.

— Câini? făcu ea, îngrozită.

— A evadat, domnişoară Bennett. Mi-a dat peste nas. Mi-a spus că ar trebui să renunţăm la încercările de a-l găsi. A jurat că n-o să-l prindem niciodată şi că n-o să se predea. Dar încă mai încearcă să cadă la înţelegere. De data asta, dacă-i garantez că vă aduc înapoi în siguranţă, îmi spune ultima adresă a lui Panella.

— A ştiut în tot acest timp şi totuşi…

— Vă surprinde?

— Dacă ştia, de ce n-a spus?

— Pentru că este un delincvent. Nu a fost condamnat pentru presupusele lui crime, încă, dar ştim foarte bine amândoi că este un escroc. Şi se pricepe să mintă chiar mai bine decât ştie să manipuleze.

Jordie nici nu-l aprobă, nici nu-l contrazise, aşa că Joe continuă:

— Tot timpul am bănuit că Josh mai are vreo câţiva aşi în mânecă, în aşa fel încât, dacă se întâmpla să intre vreodată în încurcătură – cum s-a întâmplat în momentul în care aţi fost răpită – să aibă cu ce să joace. A scos unul noaptea trecută.

— De ce-aţi intrat în joc? Nu puteaţi să-i garantaţi c-o să mă aduceţi înapoi în siguranţă.

— Nu, nu puteam. Sincer? în acel moment credeam că sunteţi probabil deja moartă şi că leşul dumneavoastră zace pe fundul vreunei mlaştini. I-am spus şi lui Josh asta. Singura garanţie pe care puteam să i-o dau era faptul că voi face tot ce ţinea de mine ca să vă găsesc, vie

Răpirea sau moartă, şi i-am promis că n-o să mă dau bătut până când n-o să ajung la un rezultat. S-a tocmit, a negociat. A tras, a vrut să scoată mai mult. Ştiţi cum e el. În cele din urmă, a acceptat înţelegerea.

— V-a spus unde e Panella?

— Pretinde că nu ştie asta, dar mi-a spus destinaţia spre care se îndrepta când a plecat. Costa Rica.

Joe o privi atent, pregătit să-i înregistreze orice reacţie, dar, când Jordie nici măcar nu clipi, continuă:

— Trebuia să fie doar prima lui oprire în drumul spre America de Sud, după spusele lui Josh, care a spus că ştie lucrul ăsta pentru că ultima lui sarcină oficială când încă mai lucra pentru Panella a fost să transfere nişte bani într-un cont uşor accesibil dintr-o bancă de acolo.

— Cel puţin veţi şti de unde să începeţi să-l căutaţi.

7 Am şi început. Ce-am găsit până acum?

Îşi masă fruntea, ca şi cum l-ar fi durut să-i spună

ceea ce trebuia.

— Singurul moment în care Billy Panella a stat oficial în Costa Rica a fost cu aproximativ o lună înainte să-i demascăm escrocheria. A petrecut un weekend prelungit într-o staţiune de lux de lângă San José.

Îşi coborî mâna şi o privi direct.

— Cu dumneavoastră.

Buzele ei se depărtară, dar niciun sunet nu ieşi dintre ele. În cele din urmă, le închise.

Joe numără în gând până la zece, aşteptând-o să nege, să se justifice, să zică ceva. Când nu spuse nimic, ieşi din maşină, deschise portiera din spate, se aplecă şi îi luă braţul.

— Până când elucidăm acest mister, sunteţi înregistrată aici sub numele de domnişoara Jones, iar colega dumneavoastră de cameră este Gwen, agent federal.

Capitolul 23

Târziu în după-amiaza zilei de vineri, biroul şerifu-lui din Terrebonne Parish a hotărât că toate dovezile

Sandra Brown fuseseră adunate din celebrul bar. Banda galbenă fu înlăturată şi localului i s-a permis să se redeschidă.

Vorba s-a răspândit repede şi în curând parcarea deveni neîncăpătoare pentru clienţii veniţi de la kilometri depărtare să vadă locul în care se petrecuse drama de vineri seara.

Barmanul recrută ajutoare dintre clienţii de încredere ca să poată face faţă la comenzi în timp ce el spunea iar şi iar povestea care conţinea detaliile picante omise de jurnalişti în reportajele lor.

Dar adevărata vedetă a serii era, în mod incontestabil, Royce Sherman. Masa de biliard la care se afla cu prietenii lui în clipa în care se hotărâse să o abordeze pe Jordan Bennett deveni centrul atenţiei.

— De unde să ştiu că o să mă trezesc cu federalii pe cap dacă mă dau la ea? Ca să nu mai spunem…

Îşi trecu un braţ pe după umerii consoartei lui într-un

gest atât de larg, încât vărsă jumătate din cel de-al treilea pahar de Jack şi Cola peste bluza ei cea nouă.

— Ca să nu mai spunem ce probleme mi-a creat cu doamna, aici de faţă.

Doamna nu părea amuzată, dar publicul din jur era absolut fermecat şi asculta vrăjit relatarea extrem de înfloritâ a conversaţiei pe care Royce o avusese cu Jordie.

Tânărul se delecta în nou descoperita celebritate. Nimeni n-avea să mai spună vreodată despre el că e un ratat, că nu e-n stare de nimic. Numele lui fusese menţionat de mai multe ori în Times-Picayune. Până şi afurisita de Coana Mare fusese impresionată când un interviu cu Royce apăruse la televizor, la ştirile de la ora zece, în care armăsarul ei era catalogat drept principala pistă în cazul răpirii lui Jordie Bennett.

Pe măsură ce ora înainta, barul era tot mai plin. Nimeni nu-l observă pe bărbatul care intră cu un grup de care nu aparţinea. Nimeni nu observă când se detaşă de grup şi se aşeză în cel mai întunecat colţ al barului, unde rămase pândind în umbră.

Era cel mai îndepărtat loc de tonomat. Nu s-a apropiat de barmanul sociabil şi vorbăreţ, nu a comandat nimic de băut. A rămas pur şi simplu privindu-l pe Royce

Răpirea şi ascultându-i povestea, care era din ce în ce mai gogonată şi în care rolul jucat de el creştea exponenţial.

— Nu ştiam nimic despre cazul de fraudă. A trebuit să-l caut pe Google pe Billy Panella ca să aflu ce legătură avea cu fata asta.

Aici, ochii i se măriră.

— Uaaa! Măiculiţă mamă! Frate-său trebuie că e cel mai dobitoc om de pe faţa pământului dacă s-a găsit să-l înşele tocmai pe Panella ăsta. Reporterul ăla de la TV m-a întrebat dacă eu cred că Panella i-a trimis pe Bolden şi pe celălalt tip ca să se răzbune pe Josh Bennett. Păi, da, normal, i-am zis. Dar le-am încurcat eu ploile când m-am băgat să vorbesc cu fata. Sincer, dacă soră-sa mai e încă în viaţă, mie trebuie să-mi mulţumească.

— Poţi s-o mai spui o dată, Royce, murmură bărbatul din colţ.

Doamna lui Royce se sătură în sfârşit de gargariseala lui. Îi sugeră că era timpul să plece. Când Royce spuse că nu terminase încă, femeia insistă să plece. Royce o ignoră. Apoi ea îi strigă un ultimatum: fie pleca împreună cu ea chiar în clipa aia, fie n-avea de ce să se obosească să mai vină acasă.

Royce o salută cu un Adios! De data asta, îşi trecu braţul pe după umerii unei tinere cu ochii măriţi, care îi ascultase cu mare atenţie povestea, părând să o apreci-eze în mod deosebit.

Iubita lui Royce ieşi din bar cu o atitudine sfidătoare, însoţită de două prietene care o susţineau în totalitate. Bărbatul din colţ le auzi sfătuind-o să schimbe yala de la uşă şi spunându-i că ar fi fost mai bine să nu-l mai vadă niciodată pe nenorocitul ăla.

Trecu încă o oră. Royce Sherman era din ce în ce mai beat, iar tânăra admiratoare se lipea tot mai mult de el. t! u o mişcare deosebit de ademenitoare, întinse mâna şi-l apucă de barba subţire, trăgându-i faţa înspre a ei. Se cruţară în timp ce mulţimea aclama şi scotea sunete de încurajare.

Spectacolul aproape că-l făcu pe bărbatul din colţ să-i iteze apelul telefonic.

Sandra Brown

Deşi bucuros că aparatul, care fusese inert întreaga zi, prinsese în sfârşit viaţă, era totodată foarte nervos că telefonul pe care-l aşteptase sosise atât de târziu. Se strecură pe lângă perete până când ajunse la uşă, pe care o deschise cu un sentiment de uşurare, şi ieşi din bar.

Scoase telefonul din buzunar şi, în timp ce-şi croia drum prin parcare, îndreptându-se spre maşina lui, privi ecranul. Număr necunoscut. Dar nu putea fi decât o singură persoană: Shaw Kinnard. Şi nu-l putea suna decât dintr-un singur motiv: o omorâse pe Jordie şi-şi voia banii.

Tocmai se pregătea să răspundă, dar se opri, răzgândindu-se. În orice tranzacţie, cel care rezista cel mai

mult ieşea în avantaj. Până acum, Kinnard se ţinuse pe poziţii. Lasă-l pe el să stea acum ca pe ace.

Nu trebui să aştepte mai mult de trei minute înainte ca telefonul să vibreze din nou. Cu un rânjet satisfăcut, scoase laringele electronic din buzunar şi îl puse peste microfon.

— Sper că mă suni să-mi spui că e moartă.

— Mă tem că nu, Billy.

Nu era vocea asasinului.

— Sunt agent special Joe Wiley, FBI, biroul din New Orleans.

— La dracu'!

Înjurătura ieşi înainte să-şi poată controla reacţia. Şi, dacă tot începuse, îşi vărsă întreaga frustrare în urechile agentului.

Nepărând în vreun fel impresionat de litania de obscenităţi, agentul vorbi peste el, adresându-i-se pe un ton conversaţional.

— Povestea n-a ajuns încă în presă, aşa că ai parte de exclusivitate. Shaw Kinnard a fost arestat. Jordie Bennett e în viaţă şi nevătămată, şi se află sub pază, în custodia noastră. Aşa că planul tău de răzbunare s-a terminat. Şi asta nu e totul, Panella. Josh Bennett e încă în libertate, dar a luat personal legătura cu mine şi – probabil că n-o să te surprindă – te-a turnat încă o dată. O să te vândă…

Răpirea

Văzând roşu în faţa ochilor, nu aşteptă să audă ce altceva mai avea de spus agentul, ci întrerupse imediat convorbirea, apoi întoarse telefonul şi-i scoase bateria. Se duse pe malul apei până când ajunse suficient de aproape pentru o aruncare bună şi azvârli atât telefonul, cât şi bateria în apă.

Fiecare vas de sânge i se dilatase de furie. Se întoarse în maşină, unde putea să spumege în voie, gândindu-se la implicaţiile telefonului pe care îl primise. Nu le putea ignora, nici subestima. Poate că vestea că Jordie fusese salvată nu era încă publică, dar federalul păruse prea mulţumit de sine ca să nu-l creadă.

Cu siguranţă, fusese o lovitură zdravănă. În mod clar, făcuse o greşeală când îi angajase pe Mickey Boldian şi pe partenerul lui de ocazie. Dar asta era poveste veche de-acum. Trebuia să se gândească la viitor, nu la trecut.

Stătu aşa, mocnind, îşi recapitula totul în minte şi ajunse în cele din urmă la concluzia că exista şi o parte pozitivă. Shaw Kinnard fusese scos din joc. Autorităţile îl arestaseră şi aveau suficiente dovezi cât să-l condamne pentru o crimă capitală. Era în firea lui să mintă, aşa că nimeni n-avea să creadă nimic din ce le-ar fi putut spune. Şi, în orice caz, apăruse prea târziu în scenă. Nu ştia nimic substanţialdespre parteneriatul Panella-Bennett.

Partea proastă era că ştia Jordie. Iar Jordie era în viaţă, bine-mersi, sub protecţia FBI-ului.

Tot trebuia să moară, dar n-avea de gând să se mai bizuiască pe altcineva ca să facă treaba. Gata cu asasinii plătiţi. Nu putea avea încredere nici în competenţa, nici în loialitatea lor. În plus, îl încânta ideea de a face singur treaba. Perspectiva morţii avea darul de a zdruncina chiar şi cele mai tari caractere. Simţea furnicături la ideea de a băga groaza în căţeaua aia îngâmfată, de a privi apoi cum viaţa se scurge din ochii ei albaştri. Da, avea să-i facă mare plăcere să vadă asta.

Fireşte, existau şi riscuri în a ieşi din ascunzătoare, ilar răsplata era mai mare. De acum înainte, ori de câte

Sandra Brown ori o să vrea o treabă făcută ca lumea şi în timp util, o s-o facă singur.

Începând din acest moment.

Lângă el, Jordie stătea întinsă, goală şi moale.

Ei bine, moale cu excepţia sfârcurilor care i se întări ră în clipa în care şi le frecă de pieptul lui. Prinse unul între degete şi îl strânse uşor. Scoase un sunet ca un tors de pisică. Îşi strecură limba în gura ei, ca să-i prindă vibraţiile dulci.

Cineva aproape că le strică sărutul izbindu-se de pat, şi Shaw ar fi vrut să se răţoiască la persoana care îi întrerupsese, pentru că sărutul lui Jordie era delicios. Şi nu era o participantă pasivă – era activă şi foarte implicată.

Gura i se strânse peste buzele lui şi Shaw…

— Cum se simte?

— Oh, domnule doctor. Am crezut că aţi plecat acasă.

— Mă pregăteam să plec, dar mi-am zis să mai trec o dată pe la el.

— S-a foit, dar nu s-a trezit încă. Semnele vitale sunt bune.

— Temperatura?

— Normală.

Undeva în adâncul minţii lui, Shaw îşi dădea seama că nu era o idee bună să o sărute pe Jordie, dar, acum că începuse, nu se mai putea opri pentru nimic în lume. Deşi, să cataloghezi ce se întâmpla acum drept un simplu sărut, ar fi fost ca şi cum ai fi comparat flacăra unei lumânări cu un incendiu. Era dincolo de orice aşteptare. îi oferea accesul nerestricţionat. Gura îi era incredibil de sexy. Sânii i se ridicau atât de uşor. Cu cât îi oferea mai mult din ea, cu atât voia mai mult.

Dacă s-ar fi aflat despre această obsesie a lui, ar fi ajuns de râsul lumii. Avea reputaţia unui om dur, nemilos, neînduplecat. O brută lipsită de orice sentimente. Nimeni nu s-ar fi aşteptat ca Shaw Kinnard să se înmoaie în faţa unei femei.

Oh, Dumnezeule! Se înmuiase? Nu. Era încă tare. Nu-i aşa?

Nu era sigur. Ceva nu era exact aşa cum ar fi trebuit. Simţea ceva pulsând insistent undeva în partea dreaptă. În mod straniu, nu voia să exploreze sursa acestei ciudate presiuni. Nu o putea explora decât pe Jordie, cu fiecare rotunjime ademenitoare a trupului ei.

— Îmi pare rău, domnule, nu puteţi intra aici.

— Sunt ajutor de şerif Clint Morrow.

— Iar eu sunt chirurgul care tocmai i-a pus acestui om maţele la loc. Este încă la terapie intensivă. Trebuie să plecaţi.

— Este prizonierul meu.

— Dar e pacientul meu.

Indiferent la cearta lor, Shaw îi ignoră. Voia să o atingă pe Jordie şi, judecând după felul în care ea se lipise de el, fierbinte şi insistentă, şi ea voia acelaşi lucru.

Îşi coborî o mână pe abdomenul ei neted şi i-o strecură între picioare.

„Da, Shaw, da”.

Muzică în urechile lui. Pentru că, după tot ce îndurase din cauza lui, ar fi trebuit să-l urască. Ar fi trebuit să-i fie frică de el, dar nu-i era. Se arcuia lângă el pătrunsă de dorinţă şi şoptindu-i încurajări deocheate cu buzele lipite de ale lui.

— Kinnard? Kinnard? Mă auzi?

— Domnule şerif Morrow! Ce căutaţi înapoi aici?

— Verificam doar dacă şi-a revenit.

— Nu şi-a revenit. Şi am auzit când doctorul v-a spus să plecaţi.

— Kinnard mă poate auzi?

— Este lipsit de cunoştinţă.

— Poate că se preface.

— Este încă sub efectul anesteziei. În orice caz, trebuie să aşteptaţi până mâine dimineaţă, după consult. Abia atunci doctorul va stabili dacă pacientul poate fi interogat. Doar nu pleacă nicăieri. Chiar este nevoie să-l ţinem legat?

Cineva trase de mâna lui Shaw. Nu se mişcă. Nu aia. Mâna cealaltă o mângâia pe Jordie în cele mai fine părţi ale trupului unei femei. Şi ea se apăsa peste palma lui, plină de dorinţă, invitându-l. Îşi băgă degetul mijlociu înăuntrul ei, îl umezi şi îl trecu apoi peste punctul ei cel mai sensibil. Îşi coborî apoi capul şi-şi trecu limba peste sfârcul ei.

Îi prinse părul între degetele ei, rostindu-i numele în şoapte şi suspine, implorându-l să nu se oprească.

— Cătuşele trebuie să rămână. La ambele mâini. Ai grijă să înţeleagă toată lumea lucrul ăsta. Nu vă lăsaţi păcăliţi. E un om periculos. Acum două seri, a împuşcat un om în moalele capului.

— Ei bine, n-o să împuşte pe nimeni în seara asta. Vă rog, domnule. O să-mi faceţi probleme dacă nu plecaţi de aici. Nu am voie să vă las. Vă rog. O să mai treacă încă ore bune până să-şi revină.

Plecară. Slavă Domnului! Acum se putea bucura în linişte de visul lui erotic.

Respiraţia lui Jordie devenise întretăiată. Într-un limbaj şocant de explicit, îl imploră să-şi strecoare degetele înăuntrul ei. Fu fericit să-i facă pe plac.

Pe toţi dracii! Crezuse că gura ei era udă şi fierbinte şi strâmtă.

Se încordă, trăgându-i degetele mai adânc. Le trase încet înapoi şi, când scoase un scâncet de protest, le împinse la loc. Mai sus. Strânse mai tare.

Apoi, în mod miraculos, aşa cum doar în vise se întâmplă, se trezi dintr-odată peste ea, şi nu degetele, ci altă parte a corpului lui era împinsă adânc înăuntrul ei. Jordie se strângea în timp ce el se împingea în ea. Dumnezeule, cât era de bine!

Niciodată nu-i plăcuseră preludiile prea lungi – nici săruturile, că veni vorba. Preferase întotdeauna să treacă peste preambul, direct la evenimentul principal. Nu şi acum. Nu cu Jordie. Nu se grăbea. îi plăcea să o facă aşa, în tihnă.

Răpirea

Partea cea mai bună era că nu se ducea nicăieri. O putea ţine tot aşa foarte mult timp. Până dimineaţa. Ore întregi.

Jordie se trezi brusc, de parcă ar fi zgâlţâit-o cineva.

Se aşteptase să se găsească întinsă pe bancheta din spate a unei maşini, cu mâinile şi picioarele legate. Avu nevoie de câteva secunde ca să-şi aducă aminte că era într-o cameră de hotel. Avea aşternuturi curate şi o pernă din cel mai moale puf. Nu era zăpuşeală. Camera era răcită de aparatul de aer condiţionat.

Totuşi, deşi nu mai era ostatică într-un garaj murdar, nu se afla în acest hotel din propria ei alegere.

Ceasul de pe noptieră arăta ora patru şi jumătate

noaptea. Dând la o parte aşternuturile, se ridică din pat şi se duse la baie. După ce folosi toaleta, lăsă capacul şi se aşeză pe el, cu coatele pe genunchi, cu capul în palme.

Shaw era bine? Avea să-şi revină? Mai era măcar în viaţă?

Era o adevărată tortură să nu ştie ce se întâmplase cu el.

Gwen Sunder, femeia ofiţer din departamentul şerifului cu care împărţea camera, primise telefoane în diverse momente în timpul după-amiezii şi al serii, dar nu-i spusese lui Jordie ce fel de telefoane fuseseră.

Când se prefăcuse că adormise, lăsase intenţionat uşa dormitorului întredeschisă, în speranţa că va surprinde suficiente frânturi din conversaţiile telefonice ale femeii cât să poată pune cap la cap nişte răspunsuri solide la întrebările care nu-i dădeau pace.

Dar fie Gwen îşi dăduse seama că trăgea cu urechea, lie avea un timbru vocal neobişnuit de încet.

Când Jordie renunţase să se mai prefacă adormită, când ieşise din dormitor şi o întrebase direct dacă aflase ceva despre Shaw, răspunsul fusese:

— La ultimul raport, era încă în operaţie.

Fusese tot ce reuşise Jordie să obţină de la ea şi nu. ivea de unde să ştie dacă era sau nu adevărat. „Încă

Sandra Brown în operaţie” ar fi putut însemna că murise pe masa de operaţie şi îl lăsaseră acolo.

Gwen nud spuse mai multe nici despre Josh. După ce Jordie întrebase de mai multe ori dacă se mai luase în vreun fel legătura cu el, femeia îi spusese că agentul Wiley sunase în repetate rânduri la numărul de pe care îl apelase Josh.

— Nici nu a răspuns, nici n-a sunat.

Vestea despre salvarea ei nu apăru la ştiri decât abia la ediţiile de seară. Poate că Josh, oriunde era, aflase până acum. Poate că încercase să o contacteze direct. Gândindu-se la această posibilitate, o întrebase pe Gwen dacă-i fusese recuperat telefonul mobil.

— A fost găsit în maşina lui Kinnard.

— Dar am căutat în maşină! Cu foarte mare atenţie.

— Se pare că îi găsise o ascunzătoare ingenioasă.

— L-aş dori înapoi, vă rog.

— Îmi pare rău, domnişoară Bennett. A fost catalogat drept probă.

Probă pentru ce? se întrebă Jordie. împotriva cui? Gwen nu specificase şi Jordie nu voia să o întrebe, temându-se de posibilul răspuns.

În orice caz, se îndoia că Josh ar fi fost într-atât de neprecaut încât să o sune pe telefonul ei. Cu siguranţă ştia că autorităţile îl monitorizau îndeaproape, în speranţa că ar putea folosi un eventual apel pentru a-i afla locaţia.

După ce se consultase cu agentul Wiley, Gwen îi permisese să ia legătura cu angajaţii de la birou, cu condiţia să discute cu telefonul dat pe difuzor. Angajaţii ei deveniseră necaracteristic de emoţionaţi în momentul în care îi auziseră vocea. Îşi exprimaseră uşurarea şi recunoştinţa pentru faptul că era nevătămată.

Nimeni nu aduse vorba de Josh, aşa că fu scutită de a aborda acest subiect cu ei. La fel cum nu le oferi nici vreun detaliu despre răpirea şi salvarea ei, în principal pentru că Gwen o instruise să nu spună nimic.

— Puteţi să spuneţi fără să vă daţi seama ceva care să împiedice buna desfăşurarea a investigaţiei.

Răpirea

Jordie nu vedea cum ar fi fost cu putinţă una ca asta, dar nu o contrazise, în primul rând pentru că nu se simţea pregătită să vorbească despre cele treizeci şi şase de ore petrecute alături de Shaw Kinnard.

Nu avea habar când i se va permite să se întoarcă la serviciu şi la o viaţă normală. După ce vorbi cu angaja-ţii, se simţi ruptă de realitate şi secată de energie. Orele care mai rămăseseră din zi păreau să se întindă goale şi nesfârşite în faţa ei.

Profitase de cada cu jacuzzi a apartamentului de hotel şi-şi frecase atât de viguros părul cu şampon, încât simţise că o ustură pielea capului. Folosise o periuţă de dinţi de rezervă ca să cureţe sângele închegat – sângele lui

Shaw – de sub unghii.

Gwen îi adusese haine curate şi obiecte de toaletă de la casa ei din Tobias, aşa cum spusese Wiley.

Jordie fusese bucuroasă să-şi schimbe hainele pătate de sânge cu unele curate, deşi simţi o strângere de inimă când trebui să i le dea lui Gwen. Jordie n-ar fi putut explica impulsul de a le strânge la piept şi de a nu le mai da drumul.

De când ajunsese, comandaseră două mese la roomservice. Jordie ar fi trebuit să fie lihnită, dar abia dacă se atinsese de mâncare. După ce băuse jumătate de pahar din sticla în miniatură de vin alb de la bar, la încuraja-rea lui Gwen, spusese că se simte epuizată şi se dusese la culcare.

O surprindea acum faptul că reuşise totuşi să doarmă, dar îşi imagina că trupul ei solicitase odihna, fie că ea şi-o dorea sau nu. Somnul o întremase din punct de vedere fizic, dar se trezise brusc, cu aceeaşi stare de anxietate.

Cu privirea pironită pe dalele reci de gresie de sub picioarele ei, se gândi cu groază la ziua de mâine şi la surprizele pe care aceasta ar fi putut să i le rezerve. Apoi îşi dădu seama că era deja mâine. Nu avea încotro, trelmia să înfrunte realitatea.

Când se întoarse în dormitor, Gwen o aştepta în ca-drul uşii care dădea spre sufrageria apartamentului.

Şeriful Gwen Saunders era de înălţime medie, cu o constituţie durdulie – cu aproximativ douăzeci de kilograme mai mult decât ar fi trebuit – de care însă nu părea să fie câtuşi de puţin jenată. Nu era afurisită, doar… oficială. Era în alertă maximă chiar şi la patru şi jumătate dimineaţa. Nu că Jordie o putea învinovăţi. Evadarea lui Josh nu inspirase prea multă încredere între departamentele guvernamentale şi familia Bennett.

Gwen o întrebă:

— E totul în regulă?

— Am avut doar nevoie la baie.

— Vă pot aduce ceva?

— Nu, mulţumesc.

— Am primit un SMS de la Joe Wiley după ce v-aţi dus la culcare.

Jordie simţi cum i se strânge inima. Shaw?

— Vrea să fim în biroul lui la nouă şi jumătate, spuse Gwen, spulberându-i speranţa, şi teama de a afla ceva despre situaţia lui Shaw.

Continuă prin a-i spune lui Jordie că aranjase să le fie servit un mic dejun simplu, cafea şi chifle, la ora opt.

— Dacă nu cumva vrei să comand altceva.

— Nu, e-n regulă.

Gwen o întrebă la ce oră voia să fie trezită. Jordie îi spuse o oră.

— Dar să mă trezeşti imediat dacă primeşti vreo veste.

Gwen dădu din cap, dar nu-i promise nimic.

— Mai odihniţi-vă.

Închise uşa când ieşi din încăpere.

Jordie se întoarse în pat, se rostogoli pe o parte şi se ghemui cu genunchii la piept.

Ce încurcătură oribilă!

Josh pusese totul în mişcare în clipa în care evadase, dar nu era cinstit să îl învinovăţească exclusiv pe el pentru situaţia în care se afla acum. Era şi vina ei. Când

Răpirea aia de excursie în Costa Rica. Fireşte, nu ştiuse atunci nimic despre fondurile pe care Josh le transferase acolo ca să faciliteze fuga lui Panella.

Şi făcuse o greşeală enormă şi vineri seara, când se dusese în barul ăla nenorocit. Când Josh fusese luat de agenţii guvernamentali şi îi spusese „Am terminat”, ar fi trebuit să vorbească serios. Ar fi trebuit să ignore apelul anonim.

În schimb, reacţionase aşa cum o învăţaseră ani întregi de răspunsuri condiţionate. Nu era greu să uiţi vechile obiceiuri – era imposibil! Cel puţin aşa se părea. Josh avea nevoie de ea, aşa că dăduse fuga în ajutorul lui, plonjând astfel cu capul înainte în cumplita situaţie în care

se afla acum. Era suspectată de FBI.

Şi mai era apoi problema cu Shaw Kinnard. Când venea vorba de bărbatul care o răpise, mintea şi inima ei îi spuneau lucruri total diferite. Nu, nu era o exprimare corectă. Era în derivă, în mijlocul furtunii.

11 văzuse ucigând un om cu sânge rece. Deşi nu fusese crud cu ea, nu o lăsase nicio clipă să uite că era ostatica lui, că se afla sub ameninţarea morţii. O ţinuse în nesiguranţă, speriată. Soarta ei fusese la bunul lui plac.

„Din clipa în care te-am văzut, viaţa ţi-a fost cruţată”.

Adevăr? Sau doar nişte cuvinte care s-o ameţească? Fusese înclinată să-l creadă. Voise foarte mult să-l crea-dă, nu ca ostatică, ci ca femeie.

Iar acesta era aspectul care o speria cel mai mult, din întreaga experienţă. Din acest motiv se afla acum în mijlocul vârtejului de emoţii conflictuale şi de neînţeles.

În clipa în care îl văzuse urcat în ambulanţă, cu cătuşele la mâini, ar fi trebuit să se prăbuşească de uşurare. În schimb, nu simţise decât disperare. Ea îi provocase i. ina, dar o durea să ştie că suferea atât de cumplit. Dacă trăia, avea să îndure o pedeapsă dură pentru tot ce făcue. Lucrul ăsta ar fi trebuit s-o bucure. N-o bucura.

Gândul la chipul lui întunecat nu o făcea să se cutremure de repulsie, aşa cum ar fi trebuit. În schimb, îşi dorea cu disperarea să-l revadă. Când îşi aminti cum o atinsese, trupul nu i se încordă. Mai degrabă simţi l’până în măduva oaselor dorinţa de a fi atinsă din nou.

Sandra Broxvn

Nu încercă să-şi şteargă sărutul din minte, ci se agăţă lacomă de amintirea lui, regretând profund faptul că se limitase doar la unul.

Ar fi trebuit să sară în sus de bucurie, fericită la simplul gând că era în viaţă.

Era bucuroasă că scăpase. Dar nu se simţea cu adevărat fericită. Din cauza sentimentului intens că pierduse nişte posibilităţi ce nu apucaseră să se materializeze.

Capitolul 24

Josh aştepta nerăbdător să se facă ziuă.

Stătea aşezat la masa din bucătărie, jucându-se cu o cutie de scobitori, aproape sărind de pe scaun la fiecare sunet. Îşi amintea de un abţibild pentru bara din spate a maşinii, care fusese la modă cu câţiva ani în urmă: ŞI TU AI FI PARANOIC, DACĂ TOATĂ LUMEAte; AR URMĂRI.

Întunericul îl făcea agitat, dar îi era teamă să aprindă lumina, mai teamă acum decât înainte. O lumină aprinsă dusese la capturarea lui Shaw Kinnard. Fusese doar unul din amănuntele surprinzătoare dezvăluite la ştirile de noapte.

În reportaj se spunea că un pescar zărise o lumină într-o clădire pe care o ştia abandonată de ani de zile. Alertase autorităţile locale şi astfel Jordie fusese salvată, iar Shaw Kinnard arestat.

Noroc chior pentru ea. Ghinion dezastruos pentru el.

Ca urmare, Josh trăsese învăţăminte serioase din lecţia asta, închisese numaidecât televizorul şi nu mai aprinsese de atunci nicio lumină. Bezna totală era maj sigură, dar îi întindea nervii la maxim.

În timpul primelor ore ale dimineţii, trecuse tiptil de la o fereastră la alta, temându-se că, în clipa în care va privi afară, va vedea bărbaţi în uniformă, înarmaţi, apropiindu-se pe nesimţite, înconjurând casă, întinzând o plasă ca să nu mai poată scăpa.

Răpirea

Nu se pricepea prea bine la arme, dar păstra un pistol încărcat la îndemână, pe masă, lângă cutia de scobitori. Se bucura că se gândise din timp la asta şi că lăsase arma aici, în casă, împreună cu mâncarea semipreparată din congelator şi conservele din cămară. îl făcea să se simtă

O idee mai liniştit. Cu arma la îndemână, nu se simţea chiar atât de gol, de expus.

Detesta să se simtă gol şi expus. Chiar şi în propriul duş. Pentru că, din când în când, oricât ar fi încercat să evite acest lucru, i se întâmpla să se zărească în oglinda

din baie şi să vadă cicatricele oribile.

Se mai estompaseră, odată cu trecerea timpului. Nu mai erau roşii sau roz, ci albe-sidefii, strălucitoare, ca nişte viermi dezgustători care-i brăzdau spatele. Îşi amintea cum i se spusese cât de norocos era că le putea ascunde sub haine. Chiar şi Jordie îi spusese asta odată.

— Nimeni n-o să ştie vreodată că sunt acolo.

Uriaşe la ea că ştia el că sunt acolo.

Acest fapt incontestabil îi închisese gura. Nu mai încercase niciodată să-i spună aberaţia asta.

Frustrat că-şi amintise de diformitatea lui, răsturnă cutia de scobitori peste marginea mesei. Se împrăştiară pe podea. În continuare agitat, se întinse după unul din telefoanele mobile şi îl săltă în palmă. Scosese bateria din cel pe care-l folosise ca să-l sune pe Joe Wiley. Acesta era un telefon nou, cu o bateria nouă, şi era încărcat.

Era tentat să-l sune din nou pe Wiley, să-l întrebe dacă ce se spusese la televizor despre Jordie era adevărat, dacă, într-adevăr, scăpase nevătămată din acel calvar. Hra totodată curios dacă Wiley o întrebase încă despre Costa Rica.

Probabil că era furioasă pe el pentru că spusese

1 BI-ului despre escapada ei împreună cu Panella.

Din ziua în care Jordie se întorsese din America Centrală, subiectul fusese închis. Tabu. Încercările lui Josh de a afla detalii despre cele petrecute fuseseră primite cu o tăcere glaciară. Probabil că era încă un subiect sensibil pentru ea.

Dar trebuise să-i dea ceva lui Wiley seara trecută, nu? Oare Jordie ar fi preferat să rămână în mâinile lui Shaw

Sandra Brown

Kinnard, un criminal înrăit? spuseseră la televizor că fusese „grav rănit11, dar nu divulgaseră natura acestei răni, nici nu spuseseră cum ajunsese Kinnard să fie rănit.

Josh spera că murise.

Se lăsă în genunchi şi strânse scobitorile folosindu-se de pipăit, ca să le pună înapoi în cutie. Apoi făcu un nou

circuit al parterului casei, străbătând camerele întunecate în vârful picioarelor, trăgând din când în când cu ochiul pe fereastră. Nu era nevoie să mai verifice şi la etaj. O făcuse deja de două ori.

Afară, nicio mişcare. Era în regulă.

Dar suspansul de a nu şti ce se întâmplase cu Jordie îl omora. Cedând tentaţiei, se întoarse în bucătărie, luă telefonul şi formă numărul agentului Joe Wiley. După trei apeluri, bărbatul răspunse. Părea ameţit, ca şi cum telefonul l-ar fi trezit din somn.

— Am auzit de Jordie. E într-adevăr bine?

— Salut, Josh. Chiar mă întrebam când o să cedezi şi-o să mă suni. Am pus chiar un pariu cu soţia că…

— Este bine?

— E bine. Dar de ce nu vii să vezi cu ochii tăi? Vin eu să te iau, te duc direct la ea.

— Bărbatul care a răpit-o e mort?

— Din ultimele rapoarte pe care le-am primit, nu. Dar nu eşti singurul care speră să dea colţul.

Josh recunoscu momeala din afirmaţia agentului.

Chiar şi aşa, nu putu rezista.

— Sunt sigur că şi Jordie îl vrea mort. I-a făcut ceva? A rănit-o?

— Ea zice că nu. Dar nu la Jordie mă referream. Am vorbit cu Billy Panella în seara asta.

Josh pufni:

— Minţi.

— Acum câteva ore.

— Minţi!

— Te-am minţit eu vreodată, Josh? Gândeşte-te. Ţi-am spus întotdeauna adevărul, chiar şi atunci când n-aş fi vrut.

— Panella e în America de Sud.

Răpirea

— Posibil, dar l-am pus la curent cu ce se petrece aici.

— Încerci doar să mă sperii.

— Tu hotărăşti dacă e sau nu cazul să fii speriat.

— Ce vrea să-nsemne asta?

— Când i-am spus lui Panella că l-am prins pe Kinnard şi că Jordie e bine, sănătoasă, a înjurat de mama focului. Şi cu ce diversitate! Câteva cuvinte, chiar a trebuit să le caut în dicţionar.

— Asta nu mă sperie, zise Josh. Întotdeauna înjură când e furios, şi era furios pentru că nu a reuşit să o omoare pe Jordie.

— De data asta. Eu cred că o să încerce din nou, pentru că… uite care-i treaba, Josh. E posibil să mă fi scăpat şi să-i fi spus că ne vinzi din nou informaţii, în încerca-rea de a te pune bine cu noi.

— Dumnezeule!

— Acum eşti speriat? Pentru că ai un motiv bun.

Josh începu să se bâlbâie.

— Fii isteţ, Josh. Spune-mi unde eşti.

Lui Shaw nu-i plăcea să doarmă. Considera somnul

O pierdere de timp şi nu-i plăcea starea vulnerabilă în care se găsea atunci când dormea. Dormea doar atunci când era absolut necesar, şi niciodată mai mult de câteva ore.

Dar, de această dată, nu fu conştient prea mult timp, înainte să-şi dorească să alunece din nou în uitare.

În orice dimineaţă, un spital este un loc agitat, dar se părea că tot personalul din acest spital avea ceva de făcut în camera lui.

Probabil că voiau pur şi simplu să-l vadă pe gogomanul legat cu cătuşe de pat.

I se luase tensiunea. De două ori. I se luase sânge.

1 el puţin un sfert de litru. Un îngrijitor venise să dea cu mopul. Tipul păruse încântat de ideea de a lovi cu mopul în toate cele patru roţi ale patului său. Perfuzia u fusese verificată de douăsprezece ori, de douăsprezei e persoane diferite. I se schimbase bandajul. îi fusese

Sandra Brozvn măsurată urina şi rezultatele fuseseră înregistrate, înainte ca punga să-i fie schimbată.

La scurt timp după această umilinţă, un infirmier bărbat sosi ca să-l spele. îl îndoi pe Shaw ca pe un covrig, făcându-l să înjure cu patos.

— Unde te-ai antrenat? în Guantánamo?

Următorul tip care apăru era îmbrăcat într-o salopetă albastră.

— Mă mai ţii minte?

— Nu.

— Nici nu credeam.]

Era slăbănog şi sprinten şi se prezentă drept chirurgul care îl operase cu o zi în urmă.

— Am făcut mai multe radiografii, nu am găsit niciun organ afectat. Ţi-a ratat intestinul mare cu atâtica.

Lăsă cam un centimetru între degetul mare şi arătător.

— Ai scăpat şi fără să-ţi fi fost atins vreun vas principal de sânge. Rana era urâtă, începuse să se infecteze. Am curăţat-o. Putea fi mai rău.

— Care-i vestea proastă? întrebă Shaw.

— Ai fost tăiat ca o friptură. Cu un cuţit neascuţit. A fost nevoie de mai multe cusături, în straturi multiple, pornind din interior şi urcând spre exterior. Aşa că o să te doară o vreme. Ia-o uşor. Nu ridica nimic greu. Nu ai voie să faci mişcări solicitante.

Păru să-şi amintească abia acum că Shaw era legat de pat şi păru că ar fi vrut să-şi retragă cuvintele. Cel puţin pe cele din urmă. Continuă grăbit:

— Ţi s-a făcut injecţie antitetanos. Dacă începi să faci febră, verifică să n-ai vreo infecţie. Îţi dăm antibiotice intravenos şi o să pleci de aici plin, plus vreo câteva flacoane care să-ţi ajungă mai multe săptămâni. Ia-le până când ţi se termină. Ai întrebări?

— Când o să-mi scoateţi suturile metalice?

— Mâine, dacă totul pare în ordine. Sunt doar o măsură de precauţie. Un fizioterapeut o să vină azi să te ajute să te ridici, să începi să te mişti.

Shaw trase de cătuşe, făcându-le să zăngănească.

— Un ajutor de şerif este chiar lângă uşă. Va putea să te… asiste.

— Când o să-mi scoateţi sonda aia nenorocită?

Chirurgul zâmbi în colţul gurii.

— O să trimit pe cineva. Dar, dacă nu reuşeşti să faci treaba singur, o punem la loc.

— Atunci o să mă asigur că reuşesc.

— Îţi urez succes.

Ieşi grăbit din încăpere. Cincisprezece secunde mai târziu, un bărbat în uniformă intră cu pas apăsat.

Shaw îşi lăsă capul pe pernă şi închise ochii.

— ’neaţa.

Shaw nu-i răspunse la salut, dar ofiţerul nu pricepu aluzia. Shaw îl simţi avansând spre el, oprindu-se la picioarele patului, privindu-l.

— Am venit ieri împreună cu ambulanţa, dar eraţi destul de ameţit. Clint Morrow, din Terrebonne Parish…

— Îmi amintesc, spuse Shaw. Eşti cel care m-a găsit.

— N-am făcut mare lucru. Am primit un pont bun.

— Ce căuta un pescar pe mlaştină în timpul furtunii? Stai să ghicesc. Era vreun ţăcănit?

— Există oameni de toate felurile.

— Da, norocul meu, mormăi Shaw.

După o scurtă pauză, Morrow îl întrebă cum se simte.

— Cum arăt?

— Ca dracu’.

— Tot cam aşa mă şi simt.

Ajutorul de şerif aşteptă câteva clipe, apoi trecu la subiect.

— Am nevoie să-mi răspundeţi la câteva întrebări.

Shaw îşi ridică gâtul, deschise un ochi şi privi de jur-împrejur.

— Nu văd niciun avocat.

Închise ochiul şi-şi puse capul la loc pe pernă.

Netulburat, Morrow începu să-i relateze amănunte pe care Shaw deja le ştia, despre împuşcarea mortală a lui Mickey Bolden.

— Vreţi să faceţi vreun comentariu, domnule Kinnard?

— În continuare, nu văd niciun avocat. Dar, dacă mai

stai pe-aici, s-ar putea să apuci să vezi cum mi se scoate cateterul.

— Când l-aţi cunoscut pe Bolden?

Mai puse încă vreo zece întrebări. Shaw răspunse oftând, căscând şi, o dată, întrebându-l pe Morrow dacă nu-l deranja să-l scarpine undeva.

— Ştiu că cer mult, dar să ştii că locul a fost spălat adineauri.

— Bine, fă pe isteţul, spuse Morrow. Mai devreme sau mai târziu, o să-ţi dai seama că e în interesul tău să cooperezi.

— Nu, este în interesul vostru să cooperez. Privind în spatele lui, Shaw adăugă: Dacă nu cumva mă înşel, doamna a venit ca să te dea afară.

Morrow se întoarse spre asistenta care intrase în încăpere.

— Îmi pare rău, dar au trecut cele zece minute, îi spuse ea. Vă puteţi întoarce după-amiază, între unu şi trei.

— Asta dacă nu ai absolut nimic altceva de făcut între unu şi trei, spuse Shaw. Pentru că eu nu o să spun nimic fără să fie un avocat de faţă.

— De fapt, chiar am ceva mai bun de făcut. Agentul Joe Wiley… ţi-l aminteşti?

— Un adevărat prinţ.

— M-a invitat să asist la discuţia pe care urmează să o aibă cu domnişoara Bennett. Tu…

Se uită fix la cătuşele de la mâinile lui Shaw.

— Tu poţi să mai aştepţi.

Îşi puse pălăria şi îi atinse borul cu degetul arătător.

— Doamnă, spuse el către asistentă, apoi o apucă spre uşă.

— Stai o clipă!

Shaw încercă să se ridice în şezut, dar reuşi să se ridice doar pe coate.

— Josh Bennett e încă în libertate?

Sesizând ezitarea ajutorului de şerif, Shaw zise:

— Dacă l-aţi fi prins, n-aţi fi ţinut asta secret. Ar fi apărut la ştiri. Pot s-o întreb pe ea, adăugă el, arătând spre

asistentă. Sau poţi să-mi spui tu.

Răpirea

— E încă în libertate, zise Morrow.

— Şi federalii cred că soră-sa îi poate conduce la el?

Pufni dispreţuitor.

— Urează-le noroc din partea mea.

Morrow se întoarse lângă pat.

— De ce spui asta?

Shaw cântări interesul vădit al ofiţerului, apoi îi spuse asistentei:

— Şterge-o!

Pieptul ei considerabil se umflă de indignare.

— Poftim?

Shaw o fixă cu privirea lui cea mai rece şi mai înfricoşătoare. Femeia îşi înălţă capul şi ieşi.

Shaw îşi întoarse atenţia spre Morrow.

— Jordie Bennett nu ştie nimic. Nici despre fratele ei, nici despre Panella.

— Asta ţi-a spus ţie.

— Am încercat să scot mai mulţi bani din povestea asta. Am tot pistonat-o cu întrebări, sub ameninţarea cu moartea. A fost un calvar pentru ea. Nu i-a spus lui Wiley toate astea?

— A făcut aluzii la ameninţările cu moartea şi la diverse întrebări. Dar povestea ei are multe lacune, pe care Wiley vrea să le umple.

— Ce fel de lacune?

Asistenta apăru din nou, însoţită de şeful de etaj şi de ofiţerul care păzea rezerva. Gardianul spuse:

— Îmi pare rău, domnule sergent Morrow. Vă cer să plecaţi.

Morrow îi spuse lui Show:

— Ne vedem mai târziu.

— Aşteaptă dracului un minut! Lacunele din declaraţia lui Jordie. Sunt în legătură cu frate-său? Cu Panella?

Cu ce?

— Probabil cu toate. Inclusiv cu tine.

— Dacă ar fi ştiut ceva despre Panella sau despre fratele ei, mi-ar fi spus.

— Sau te-ar fi înjunghiat.

Sandra Brown

Morrow îi susţinu privirea lui Shaw preţ de câteva clipe, apoi colţul gurii i se ridică într-o jumătate de zâmbet.

— Te face să te întrebi cine pe cine a dus de nas, este?

Se întoarse să plece. Persoanele strânse în uşa deschisă se dădură la o parte, făcându-i loc să treacă. Pe un ton prea jos ca Shaw să poată auzi, îi spuse ceva ofiţerului, apoi se îndepărtă. Ceilalţi se împrăştiară. Asistenta pe care Shaw o insultase îi aruncă o privire piezişă şi închise uşa pe jumătate.

În clipa în care îşi puse capul pe pernă, Shaw începu să se gândească la Jordie, vedetă în visul lui erotic declanşat de medicamente, soră a unui infractor notoriu, obiect de maxim interes pentru Billy Panella.

Deşi ea negase acest lucru, era logic să presupună că exista totuşi un interes romantic în toată povestea asta. îi picase cu tronc lui Panella, dar Jordie îl sfidase, îi vorbise de sus şi…

Sau nu se întâmplase aşa?

Morrow bătuse un apropo cum că Shaw fusese un fraier să o creadă. În mod evident, FBI-ul nu o considera demnă de încredere. Lăsase lacune în povestea pe care i-o relatase lui Joe Wiley, iar Shaw începea să se întrebe despre ce era vorba.

Auzind murmure chiar în faţa rezervei lui, îşi înălţă capul şi văzu uşa deschizându-se.

Când văzu cine era vizitatorul, înjură în barbă.

— Nu-i o primire prea frumoasă, spuse musafirul.

Xavier Dupaw, viceprocuror al districtului Orléans Parish, veni lângă patul lui Shaw şi îl privi din cap până-n picioare, cu o expresie compătimitoare şi scoţând sunete de Nţ-nţ-nţ.

— Vai, vai, vai! Uită-te la tine.

Procurorul încercă, fără să reuşească, să-şi

stăpânească un rânjet satisfăcut.

— Eşti într-o mare, mare dandana de data asta, domnule Kinnard.

Şi mai multe Nţ-nţ-nţ-uri.

Răpirea

— Fireşte, o zi şi jumătate petrecută în compania lui Jordie Bennett, doar voi doi, trebuie să fie totuşi o recompensă.

Îi făcu cu ochiul.

Shaw ar fi vrut să-i frângă gâtul cu mâinile goale.

— Nu mai ai pe unde să scapi de data asta, prietene.

Dupaw se aplecă şi şopti cu o satisfacţie diabolică:

— Să înceapă petrecerea!

Capitolul 25

Jordie ţinea televizorul din dormitorul ei dat pe canaiele cu ştirile de dimineaţă, anticipând reportajele de senzaţie. Erau totuşi emisiuni matinale, aşa că subiectul salvării ei fusese menţionat doar pe scurt şi nu se spusese nimic despre starea lui Shaw. Se plimbă agitată prin cameră, până când Gwen bătu la uşă şi îi spuse că sosise micul dejun.

În timp ce sorbea dintr-o ceaşcă de cafea tare, Jordie îşi dădu seama ce greşeală ar fi fost să se întâlnească cu agenţii Wiley şi Hickam fără ca avocata ei să fie de faţă. Nu voia să pară vinovată, să lase impresia că avea conştiinţa încărcată. Pe de altă parte, nu era nici naivă.

Împrumută telefonul lui Gwen ca să-şi sune avocata care-i fusese alături cu şase luni în urmă, când fusese interogată, şi care era, prin urmare, familiarizată cu acest caz.

Adrian Dover avea în jur de patruzeci şi cinci de ani, era ageră, dar nu agresivă. Mai mult chiar, recunoscând implicaţiile evadării lui Josh şi ale răpirii lui Jordie, se arătă dispusă să-şi modifice programul şi să-i vină în ajutor lui Jordie într-un timp relativ scurt. În numele lui Jordie, Gwen îl sună pe Joe Wiley şi îl întrebă dacă interviul putea fi amânat pentru ora prânzului, oferindu-i astfel timp lui Jordie să se consulte cu avocata. Wiley fu ele acord.

Cu câteva minute înainte de ora douăsprezece, Gwen le conducea pe Jordie şi pe avocata ei pe un coridor al clădirii FBI-ului, introducându-le apoi în camera

Sandra Brown de interogatoriu – deşi nu purta în mod oficial această denumire. Nu era prima oară când Jordie trecea prin această procedură.

Wiley şi Hickam erau deja acolo. Toţi erau enervant de politicoşi. Jordie îi mulţumi lui Wiley pentru că fusese de acord cu amânarea. Acesta îi spusese că-i convenise şi lui, pentru că una dintre toaletele lui de acasă se înfundase şi îi inundase holul de la etaj.

Jordie se stăpâni cât de mult putu înainte de a-l întrerupe pe Wiley, care relata amuzat întâlnirea dintre soţia lui şi instalatorul domol şi neperturbabil.

— Care este starea lui Shaw Kinnard? răbufni ea. A ieşit bine din operaţie?

Cei doi bărbaţi schimbară o privire cu subînţeles.

Jordie simţi cum i se întoarce stomacul pe dos.

— A murit?

Wiley îşi drese vocea.

— Nu. A ieşit cu bine din operaţie şi medicii se aşteptau să-şi revină complet.

Jordie încercă să se controleze, să nu lase valul de uşurare care o cuprinsese să i se vadă pe chip. Apoi însă sesiză timpul predicatului propoziţiei.

— Se aşteptau?

Schimbându-se instantaneu din familistul nefericit, chinuit de o toaletă înfundată, în agentul oficial, Wiley răspunse cu o expresie posacă:

— Acum aproximativ cincisprezece minute, am primit un telefon de la administratorul spitalului din Houma. Preventiv, cred. Îşi acoperă… posteriorul.

— Pentru ce?

— Kinnard este în drum spre un centru de traumă de aici, din New Orleans. Starea lui este mult mai gravă de data asta.

Coastele lui Jordie părură să se contracte, strângându-i cutia toracică. Simţea că nu-i intră suficient

aer în plămâni.

— Mai gravă decât... decât ce i-am făcut eu?

— Administratorul a spus că este în stare critică. Fireşte, el nu e doctor.

— Ce s-a întâmplat? şuieră Jordie.

Răpirea

Cuta dintre sprâncenele lui Wiley se adânci.

— Un procuror de aici, din Orléans Parish, pe nume Xavier Dupaw, nu l-a pus sub acuzaţie pe Kinnard pentru comiterea a doua crime, atunci când a avut ocazia. A fost foarte umilit, de atunci. A auzit că Shaw Kinnard a fost capturat şi s-a dus la el la spital, azi-dimineaţă. Nimeni nu ştie exact ce şi-au spus cei doi şi, credeţi-mă, Dupaw poate fi extrem de provocator. Orice i-a spus, l-a făcut pe Kinnard să o ia razna. A început să tragă de cătuşe, urlând că o să-l omoare pe Dupaw, chiar de-ar fi ultimul lucru pe care să-l facă în viaţa asta. Administratorul a zis că a fost o scenă de pomină. Rezultatul? Kinnard a devenit prea agresiv şi prea ostil pentru a mai fi ţinut în Houma. Dupaw a insistat să fie mutat numaidecât într-o instituţie mai sigură, într-un spital cu gratii la ferestre, cu sârmă ghimpată de jur-împrejur şi cu zeci de gardieni, nu doar unul – pe care Dupaw l-a descris ca fiind „verde ca un praz” – postaţi la uşă.

Făcu o pauză şi o privi îngrijorat.

— Vreţi nişte apă, domnişoară Bennett?

Jordie clătină din cap.

— Sunteţi sigură?

— Vă rog, continuaţi.

Wiley ezită, apoi îşi reluă relatarea:

— Personalul spitalului a protestat, medicii au spus că nu erau de acord cu mutarea lui Kinnard, au susţinut că pacientul nu era suficient de întremat pentru aşa ceva, că nu era încă în afara pericolului. Pentru că Shaw Kinnard este, tehnic vorbind, prizonierul lui Morrow, Dupaw i-a solicitat ajutorul acestuia. După câteva insistenţe mai mult sau mai puţin ortodoxe, ajutorul de şerif Morrow a obţinut aprobarea chirurgului pentru transferul lui Kinnard. Administratorul spitalului a semnat hârtiile. Şi aici vine

partea pentru care şi-a acoperit dosul. Nu vrea să fie considerat răspunzător pentru ceea ce a urmat.

Gâtul lui Jordie era prea sugrumat pentru a-l putea întreba ce a urmat.

Sandra Brown

Wiley trase adânc aer în piept. Se uită la Hickam care dădu din cap, încurajându-l să continue.

— Cumva – nu ştim încă detaliile, pentru că n-am putut lua legătura cu Morrow, ca să ne confirme – dar, cumva, pe drumul între spitale, Kinnard a reuşit să intre în posesia revolverului ofiţerului începător. A sărit din ambulanţă şi a luat-o pe jos. Aproape că a reuşit să scape. Morrow a reuşită să-l… ăă, să-l oprească.

— Să-l oprească?

— Ni s-a spus că i-a ordonat lui Kinnard să stea pe loc. Nu s-a oprit. Morrow n-a avut de ales.

— L-a împuşcat?

Wily o privi fără să-i răspundă, dar asta-i spuse tot ce era nevoie.

— L-au urcat înapoi în ambulanţă şi, pentru că erau mai aproape de New Orleans, au continuat drumul încoace în loc să se întoarcă în Houma. Cred că administratorul nostru e uşurat că i s-a luat problema asta de pe cap.

— Pentru că nu se aşteaptă să supravieţuiască.

— Nu a spus-o chiar cu aceste cuvinte, dar asta a lăsat să se înţeleagă.

Wiley îşi trecu o mână pe după ceafă.

— Îmi pare foarte rău pentru Morrow. Mi-a spus ieri, după ce l-am luat pe Kinnard, că era foarte bucuros că nu fusese nevoie să folosească arma. Spera să ajungă la sfârşitul carierei fără să fie nevoie să împuşte vreodată pe cineva. Probabil că şi-a atras ghinionul, mai bine nu zicea nimic.

Făcu o pauză, înainte să adauge, cu glas încet:

— Sunt convins că vom afla când… când se va şti ceva sigur despre el.

Jordie îşi lăsă capul în jos şi privi în gol, spre mu-chia ciobită a mesei din pal. Îşi simţea bătăile inimii în timpane.

— Shaw Kinnard a fost, este, un om violent, domnişoară Bennett, spuse Hickam. Care are pe conştiinţă crime oribile.

Jordie dădu doar din cap.

Wiley spuse:

— Ştiu că aveţi sentimente amestecate în legătură cu întreaga poveste.

— Da, aşa e.

— De ce?

Îşi ridică privirea şi se uită la Wiley, care părea sincer nedumerit.

— Nu a fost violent cu mine. M-a speriat, dar nu a făcut nimic oribil. I s-au oferit foarte mulţi bani ca să mă omoare.

Ridică din umeri.

— Nu m-a omorât.

Nimeni nu spuse nimic o lungă perioadă de timp. Apoi, Wiley zise:

— Nu este singura noutate pe care o avem în această dimineaţă. Cealaltă se leagă de fratele dumneavoastră.

Jordie îşi acoperi gura, scâncind:

— Oh, Doamne! Nu! Nu-mi spuneţi…

— E-n viaţă! se grăbi Wiley să o liniştească. Cel puţin era, acum câteva ore.

Când văzu o întrebare formându-se pe buzele ei, ridică o mână.

— Voi începe interogatoriul oficial prin a vă spune ce ştim. Ăă, Hick, porneşti tu înregistrarea video, te rog?

Apoi se întoarse spre ea şi spuse apologetic:

— Procedura.

Când camera fu pornită şi începu să înregistreze, Wiley continuă:

— O unitate canină special instruită i-a luat urma lui Josh în pădure şi ne-a condus la un depozit la aproximativ cinci kilometri depărtare. A fost surprins de camerele de supraveghere, înainte să dezactiveze sistemul.

— Cum a făcut asta?

— Era un sistem vechi. Pe fire. Credem că pur şi simplu a tăiat cablul de alimentare. Administraţia ne-a dat registrele. Josh a închiriat spaţiul folosind un nume fals şi a plătit douăsprezece luni în avans. Unitatea lui era goală, nu am găsit decât o pată de motorină pe jos, în mijloc.

— A ţinut o maşină acolo? întrebă ea.

— Aşa se pare.

Sandra Brown

— Şi-a vândut maşina înainte să fie trimis în Tennessee.

— Şi doamna care a cumpărat-o, o mamă care-şi creşte singură copilul, încă o mai are, îi spuse Wiley. Hick a verificat azi-dimineaţă.

Celălalt agent confirmă, cu o înclinare a capului.

— Fratele dumneavoastră are acum altă maşina, continuă Wiley. Nu ştim ce fel de maşină, pentru că nimeni nu l-a văzut părăsind depozitul. Dar deja nu mai este atât de încrezător în reuşita planului său de evadare.

Făcu o pauză ca să respire.

— M-a sunat azi-dimineaţă, puţin înainte să se crape

După ce fusese nevoită să absoarbă veştile şocante despre Shaw, Jordie suferi acum altă lovitură. 11 asculta fără să comenteze pe Joe Wiley relatându-i conversaţia recentă pe care o purtase cu Josh.

Părea să nu mai fie la fel de încrezător ca acum două seri, când am vorbit cu el, spuse WdeS-a speriat rău de tot când i-am spus că am vorbit cu Billy Panella, aseară.

Jordie se cutremură.

— Poftim?

Şocurile veneau unul după altul.

— Am folosit telefonul lui Bolden. Cel de pe care l-a sunat şi Kinnard. Am reapelat ultimul număr.

— Şi a răspuns Panella?

— Se aştepta să-l sune Kinnard, care să-i solicite plata pentru serviciile aduse. M-am identificat şi i-am spus că asasinul lui fusese capturat şi că dumneavoastră sunteţi vie şi nevătămată. Că planul lui eşuase.

— Şi ce-a zis? „… A.

— A înjurat de mama focului, apoi a închis. Acum e

ştie că avem telefonul lui Bolden, probabil că l-a distrus pe cel de pe care a vorbit.

Jordie murmură că era de aceeaşi părere. Era conştientă că Greg Hickam stătea cu spatele la perete, privind-o intens şi urmărindu-i reacţiile la tot ceea ce a de la Wiley. Controlându-şi expresia, Jordie spuse:

— Fratele meu este principala mea grijă. Aveţi idee

A mm QP simte:

Răpirea 239

— Dacă am fi ştiut unde este, l-am fi arestat deja. Dar nu cred c-o să mai fugă mult timp. Părea încordat, agitat, în pragul unei căderi nervoase. Plângea când a închis telefonul.

— Sunt sigură că e speriat.

— Şi eu cred la fel, spuse Wiley. I-am spus că are motive. Dar dumneavoastră ce anume credeţi că l-a putut speria atât de tare încât să înceapă să plângă ca un copil?

— Nu eşti obligată să răspunzi, zise Adrian Dover.

Jordie n-o luă în seamă.

— Se teme să ajungă din nou în custodia voastră, pentru că ştie la ce pedeapsă să se aştepte.

— La ani de închisoare.

— Da. Care ar fi o tortură pentru el.

— Nimeni nu spune că închisoarea e loc de distracţie, domnişoară Bennett.

— Fireşte că nu. Dar, pentru Josh, lipsa de intimitate este cel mai cumplit coşmar.

— Vă referiţi la cicatricele lui, spuse încet Wiley.

Jordie dădu din cap şi lăsă capul în jos, într-un gest de tristeţe.

— Nu se văd, dar pentru Josh sunt mult mai cumplite decât în realitate. Este extrem de conştient de ele şi foarte jenat. Este o problemă psihologică.

Nimeni nu mai spuse nimic preţ de câteva clipe, apoi Jordie îşi înălţă capul.

— Nu pot suporta ideea de a-l şti pe fratele meu la închisoare, de a-l şti supus la… ei bine, la tot ce implică

acest lucru. Dar voi face ceea ce este corect, agent Wiley. Vă voi răspunde sincer la tot ceea ce veţi dori să mă întrebaţi.

Adrian Dover adăugă:

— Dacă nu cumva alege să-şi exercite dreptul constituţional de a nu răspunde.

Wily începu şi, timp de aproximativ o oră, Jordie recapitula tot ceea ce le spusese deja despre răpirea ei. i onstată că-i era aproape imposibil să-i rostească numele lui Shaw, fără să simtă cum i se strânge gâtul.

Sandra Brown

Diverse aspecte legate de perioada în care o ţinuse captivă fură reluate în repetate rânduri, până când Jordie spuse, cu vocea sugrumată:

— Chiar trebuie să discutăm despre asta iar şi iar? Nu mai e nimic altceva de spus.

Atunci, Hickam zise:

— Bine, povestiţi-ne atunci despre excursia în Costa Rica, cu Billy Panella.

Schimbarea de subiect fu atât de bruscă, încât o bulversă.

— Asta nu e o întrebare, spuse Adrian Dover.

— Mă scuzaţi, o pot formula bucuros ca o întrebare.

Hickam se ridică de pe peretele de care se sprijinea.

— Domnişoară Bennett, l-aţi însoţit pe Billy Panella în Costa Rica?

Se uită în iPad şi-i spuse datele.

— Da.

— Care a fost motivul acestei călătorii?

Avocata îşi puse mâna pe braţul lui Jordie şi clătină din cap.

De data asta, Jordie o ascultă.

— Am fost sfătuită să nu răspund la această întrebare.

— Ştiaţi că Panella avea fonduri ascunse într-o bancă din San José?

— Am aflat abia ieri, de la agentul Wiley.

— Fratele dumneavoastră a făcut acest depozit

pentru Panella.

— Aşa mi-a dat de înţeles şi agentul Wiley.

— Nu ştiaţi acest lucru de dinainte?

— Nu.

— Nu ştiaţi despre planurile lui Billy Panella de a părăsi ţara?

— Nu trebuie să-i răspunzi.

Jordie se întoarse spre avocată.

— Vreau să-i răspund, Adrian.

Apoi, către Hickam:

— Nu am ştiut niciodată nimic despre vreun plan al lui Billy Panella. Ne vorbeam foarte rar.

— Dar aţi petrecut un weekend prelungit împreună cu el.

Răpirea

Jordie se uită pe rând la cei doi agenţi federali, dar nu spuse nimic, pentru că avocata îi şopti în ureche să n-o facă.

Hickam zise:

— Pretindeţi în continuare că nu aveaţi cunoştinţă de fondurile din acea bancă?

— Corect. Nu aveam cunoştinţă de ele.

Wiley se aplecă în faţă, strângând muchia mesei în mâini, şi o privi cu regretul celui care este nevoit să dea o veste proastă.

— Cei de acolo îşi amintesc de dumneavoastră, domnişoară Bennett.

— Cine? De unde? Despre ce vorbiţi?

— Despre angajaţii băncii din San José. Aţi trecut pe acolo împreună cu Panella.

— Oh, asta…

Umerii i se lăsară în faţă. Adrian Dover o avertiză să nu spună nimic, dar Jordie ridică o mână, oprind-o.

— Vreau să lămuresc treaba asta, Adrian.

Se uită la Hickam, chipeş şi stoic, apoi privi în ochii trişti ai lui Wiley.

— Panella a chemat o limuzină cu şofer ca să ne ducă la restaurant, să luăm prânzul. Un local aşezat pe un

versant, cu priveliște spre oraș. Pe drum, a cerut șoferului să oprească la o bancă, unde mi-a spus că are ceva rapid de rezolvat. I-am spus că îl aștept în mașină, dar a insistat să vin cu el.

Trase aer în piept.

— A făcut un adevărat spectacol. A flirtat cu funcționarele, a dat mâna cu paznicii și a încasat un cec. Mă simțeam jenată de grandomania lui și de-abia așteptam să plec de acolo.

Își ridică mâinile.

— Asta a fost tot. Nu mă surprinde că cei de la bancă își amintesc de noi, pentru că a fost un spectacol dezgustător. El cu costumul lui Armâni și ceasul Patek Philippe. Dar asta e tot ce știu despre banca din San José. Dacă Josh a făcut un depozit…

— A făcut.

Sandra Brown

Hickam făcu un pas în față și deschise un atașament de mail, ținând tableta în așa fel încât Jordie să poată vedea ecranul.

— Cu o săptămână înainte să accepte să coopereze cu noi, a deschis un cont pentru Billy Panella, cu o jumătate de milion de dolari.

Jordie se uită la el, dar nu spuse nimic, neștiind ce anume aștepta de la ea.

Wiley spuse:

— Ideea e, domnișoară Bennett… Arată-i, Hick.

Hickam aduse pe ecran o altă pagină.

— Aceasta era suma din cont azi-dimineață. Jumătate de milion și ceva mărunțiș, acest mărunțiș fiind dobânda acumulată în timpul celor șase luni.

Se aplecă și mai mult în față.

— Panella nu s-a atins de bani. Nu a scos nimic.

Atât el, cât și Hickam se uitau la ea, așteptând parcă ceva. Jordie ridică din umeri, într-un semn de neputință.

— Probabil că s-a răzgândit în legătură cu San José. S-a dus în altă parte.

— Și a lăsat banii acolo? Vi se pare ceva caracteristic

pentru Panella? Mie nu. Nouă nu. Nici lui Josh, care ne-a spus, de pe fix acelaşi scaun pe care staţi dumneavoastră acum, că, deşi se dădea în spectacol aruncând cu bani în stânga şi-n dreapta ca să-şi consolideze imaginea, Billy Panella ţinea socoteala fiecărui cent. Storcea la maxim fiecare bănuţ. Ajunsese la performanţa de a-şi înmulţi banii în somn. De ce ar fi lăsat cinci sute de mii într-un cont din care scoate o dobândă de mai puţin de unu la sută?

Aşteptară. Jordie simţea cum se strâng pereţii în jurul ei şi nu putea face nimic să-i oprească.

— Habar nu am.

Wiley spuse:

— Ştiţi ce idee ne vine-n minte? Are de gând să-i lase acolo, până o să poată să-i scoată sau să-i mute, dar acel moment n-a sosit încă.

— Nu ştiu care sunt intenţiile lui, zise ea. N-am ştiut niciodată.

Răpirea

— Cine v-a chemat în barul ăla vineri seara?

Din nou, schimbarea bruscă de ton şi de subiect o bulversară pentru moment.

— V-am spus în repetate rânduri că nu am recunoscut vocea.

Wiley se aplecă spre ea.

— Şi tot ce a spus a fost…

— V-am spus exact, cuvânt cu cuvânt. V-aţi notat.

Arătă spre iPadul care era acum pe masă.

Hickam ridică tableta.

— Sunteţi o femeie inteligentă, domnişoară Bennett. Aveţi o gândire practică. Sunteţi raţională. O femeie de afaceri de succes. Totuşi, vă aşteptaţi să vă credem că v-a sunat un bărbat pe care nu l-aţi putut identifica şi că aţi acceptat numaidecât să vă întâlniţi cu el, într-o speluncă de la marginea oraşului? Că aţi lăsat totul baltă şi aţi dat fuga acolo?

Adrian Dover interveni.

— Începe să se transforme în hărţuire, domnilor. Clienta mea a afirmat în mai multe rânduri că nu ştie cine

a sunat-o.

— A fost Panella? întrebă Wiley.

— Nu.

— De unde ştiţi că nu? întrebă de data asta Hickam. Aţi spus că nu aţi recunoscut vocea.

— N-am recunoscut-o! A spus doar câteva cuvinte, apoi a închis.

— Panella s-a dat o vreme la fund, a stat cuminte în umbră, aşteptând până când v-aţi putut furişa afară ca să…

— Oh, Dumnezeule mare, nu!

Adrian o sfătuia vehement să nu mai spună niciun cuvânt.

Fără să ţină cont de sfatul avocatei, Jordie zise:

— Nu m-aş duce nicăieri cu el.

— V-aţi dus în Costa Rica.

— Dacă lucrurile s-ar repeta, nu m-aş mai duce.

— De ce? Ce s-a întâmplat acolo?

— Nu răspunde! zise Adrian.

Sandra Brown

— Îl detestam pe Billy Panella atunci şi îl urăsc din toată inima acum. Iar sentimentul este reciproc! zise ea, accentuând cuvintele. A trimis doi oameni să mă omoare. Aţi uitat partea asta?

Hickam tăie cu mâna aerul dintre ei.

— Bine, bine. Bolden şi Kinnard vă aşteptau acolo. Vă pregătiseră o capcană.

Jordie negă, scuturând din cap.

— Shaw Kinnard a spus că a fost un şoc pentru ei să mă vadă apărând acolo.

Hickam pufni.

— Îl credeţi pe Kinnard?

Jordie îşi aminti de numeroasele ocazii în care o păcălise cu minciuni sau spunându-i adevărul doar pe jumătate. Fusese suficient de naivă încât să-l creadă. Poate că planul A fusese să o omoare în barul ăla.

Hickam nu renunţă:

— Panella v-a sunat…

Shaw spusese că nu.

— …şi a pomenit numele lui Josh ca să vă facă să vă duceţi acolo.

Jordie îşi apăsă degetele pe tâmple şi începu să şi le maseze.

— Nu cred că a fost Panella, dar bănuiesc că n-ar fi chiar imposibil.

— Dacă spuneţi că-l urâţi, de ce v-aţi dus, când v-a chemat?

— N-am făcut asta! Am… Am…

— Clienta mea refuză să răspundă, supse Adrian.

Hickam insistă.

— Dacă n-a fost Panella, a fost fratele dumneavoastră.

— Nu cred că a fost Josh. Dar nu pot fi sigură.

— V-aţi dus acolo fie chemată, fie ca să-l ajutaţi pe unul dintre ei, domnişoară Bennett.

Adrian Dover spuse:

— Nu răspunde!

— Pe cine vă aşteptaţi să găsiţi acolo? Cine vă aştepta? întrebă Hickam. Panella?

— Nu.

— Atunci fratele dumneavoastră.

Răpirea

— Nu.

Clătină din cap, derutată.

— Poate. Nu ştiu.

Adrian îi strângea braţul, cerându-i să nu spună nimic mai mult.

Hickam se aplecă din nou peste masă şi izbi cu pumnul în ea.

— Nu Panella. Nu Josh. Atunci cine? Spuneţi-ne! Cine v-a sunat?

— Eu.

La sunetul vocii care răsună în încăpere, patru perechi de ochi se întoarseră spre uşă. În prag stătea Shaw Kinnard.

Capitolul 26

Jordie şi Joe Wiley săriră de pe scaune. Scaunul lui

Jordie căzu pe spate.

Dar partenerul lui Wiley se mişcă mai repede decât toţi ceilalţi. În mai puţin de o secundă, îşi scoase pistolul şi îl îndreptă spre capul lui Shaw, cu degetul pe trăgaci.

În spatele lui Shaw, Xavier Dupaw strigă:

— Nu trage! E de-al vostru. FBI. Agent special Shaw Kinnard.

Privirea lui Shaw rămase fixată asupra chipului bulversat al lui Jordie, dar, cu coada ochiului, văzu că femeia aşezată lângă ea clipea rapid. Buzele lui Joe Wiley articulară fără sunet o serie de înjurături, agentul arătând de parcă ar fi vrut să-şi treacă pumnul prin peretele de lângă el.

Tipul cu pistolul ridicat se purta ca şi cum nu l-ar fi auzit pe Dupaw. Incă-şi ţinea arma îndreptată spre capul lui Shaw.

Shaw nu se mişcă, îşi mută doar privirea asupra lui.

— Vrei să laşi jos pistolul?

— Nu prea.

Procurorul se strecură pe lângă Shaw şi intră în cameră, râzând înfundat.

Sandra Brown

— Dacă v-aţi vedea mutrele! Se pare că ne-a ieşit.

Shaw văzu buzele lui Jordie depărtându-se de uimire.

Sau poate de dezamăgire. Cu o voce atât de stinsă încât abia o putu auzi, întrebă:

— Eşti agent FBI?

— Vinovat.

Cu evident regret, agentul de culoare coborî pistolul.

— Afurisitul naibii! Era cât pe ce să te-mpuşc.

Shaw întoarse capul şi-l măsură din priviri.

— Nici tu nu-mi eşti deosebit de simpatic.

— Domnilor, nu e nevoie de ostilităţi, spuse Dupaw.

Se întoarse spre Shaw şi-i spuse, mormăind:

— Ţi-am zis că ar fi trebuit să intru eu primul, ca să neutralizez terenul. Da' ce să m-asculţi!

Joe Wiley înconjură masa. Shaw aproape că putea vedea fum ieşindu-i din urechi şi, sincer, nu-l putea

învinovăţi.

— Dacă tu eşti agent FBI, atunci eu sunt chinez.

— I-am prins într-o zi mai proastă.

Dacă s-ar fi simţit mai bine, Shaw ar fi rânjit. Dar nu avea suficientă energie.

Femeia de lângă Jordie îi ridicase scaunul şi o apucă de cot, într-o încercare de a o face să se aşeze la loc. Jordie îi dădu mâna la o parte şi rămase în picioare.

Shaw nu o văzuse altfel decât îmbrăcată cu blugii şi maioul cu care venise la bar. Azi era îmbrăcată ca o femeie de afaceri, într-un costum cu pantalon, de culoare bleumarin şi cu o bluză roz cu decolteu rotund, pe sub sacou.

Dar Shaw era interesat nu atât de hainele ei, cât de expresia de pe chipul lui Jordie, care trecuse de la uluială în clipa în care îl văzuse, la furie totală în momentul în care aflase că o păcălise – şi-ncă cum!

Nici pe ea nu o învinovăţea.

Wiley îşi puse mâinile în şolduri.

— Insigna?

— Nu pot purta una cu mine. Dar, dacă suni în Atlanta ca să mă verifici, poţi să-ţi dau o parolă.

— Dă-mi-o!

Răpirea

Shaw îi dădu codul, numărul la care să sune şi numele persoanei pe care să o ceară. Agentul super-atletic introduse numărul în telefonul mobil, apoi ieşi din încăpere, aşteptând să se facă legătura.

Joe Wiley încă îl mai privea pe Shaw cu vădită neîncredere.

— Lucrezi ca agent de teren pentru biroul din Atlanta?

— Când lucrez pentru vreun birou.

— Pot să garantez eu pentru el, spuse Xavier Dupaw, cu exagerată auto-importanţă. Mă pregăteam să-l pun sub acuzaţie pentru crima aia dublă. Departamentul de poliţie din New Orleans, tu şi agentul Hickam, toată lumea din Orléans Parish tăbărâse pe mine să fac asta.

— Pierdeam timpul în închisoare, îi spuse Shaw lui Wiley. A trebuit să-i spun.

Arătă din cap înspre procuror.

Dupaw spuse:

— Domnul Kinnard mi-a spus că este agent sub acoperire.

Ultimele două cuvinte fuseseră rostite în şoaptă, pe un ton teatral.

Wiley, încruntându-se, mormăi:

— Eram siguri că tu i-ai omorât pe ăia tipi.

— Chiar i-am omorât eu, spuse Shaw. îl descoperiseră pe un ofiţer de la narcotice care lucra la acelaşi caz. Ca să-l protejez…

Ridică un umăr.

Dupaw îşi puse mâna dreaptă peste inimă şi-i spuse lui Wiley:

— Aş fi vrut să vă pot spune şi vouă, dar numai mie şi procurorului general ni s-a împărtăşit această informaţie confidenţială.

Wiley pufni dispreţuitor în faţa prefăcutei amabilităţi a procurorului.

Cel de-al doilea agent intră înapoi în cameră.

— L-am verificat, e-n regulă.

Nu părea prea fericit de rezultat.

Shaw se întoarse spre Xavier Dupaw.

— Poţi pleca acum.

Procurorul se zbârli.

— Aşa-mi mulţumeşti pentru că ţi-am sărit în ajutor? Dacă n-aş fi fost eu, ai fi zăcut şi acum în spitalul ăla, legat cu cătuşele de pat.

— Mulţumesc. Dar ţi-ai servit scopul.

— Cazul ăsta mai are mult până să se termine.

— Dar nu este spectacolul tău. Este un caz federal.

Infracţiuni împotriva statului, comise în afara jurisdicţiei tale.

Shaw îi făcu semn spre uşă.

Dupaw bombăni, dar, în cele din urmă, îşi ridică

mândru capul şi ieşi, având grijă să trântească uşa în urma lui.

Shaw se uită la Wiley:

— Vă deranjează dacă stau jos?

Se simţea ameţit şi nu voia să-şi strice intrarea dramatică picând în nas, leşinat pe podea.

Wiley îi arătă un scaun de la masă, faţă în faţă cu Jordie, care spumega de parcă ar fi stat pe cărbuni încinşi. Postura rigidă, buzele strânse, privirea străpungătoare, toate-i trădau furia abia stăpânită în clipa în care se aşeză.

Shaw suflă lung aerul din plămâni.

— Ascultă, Jordie, ştiu că te-am făcut să treci printr-un calvar. Dar eram…

— Afurisitul naibii este un apelativ mult prea amabil pentru tine.

Îi adresă cuvintele cu patimă, apoi întoarse capul, ca şi cum i-ar fi făcut rău şi numai să se uite la el.

Tăcerea încordată care urmă fu întreruptă de femeia de lângă ea, care se prezentă calm drept avocata lui Jordie. Shaw o salută, înclinând din cap, dar nu-şi strânseră mâinile. Avea mult mai multe lucruri pe care voia să i le spună lui Jordie, dar erau altele de făcut acum, ea nu avea chef să-l asculte şi partea cea mai proastă era că se aflau în tabere opuse într-o investigaţie federală.

Wiley zise:

— Morrow e şi el implicat în toată şarada asta?

Shaw dădu din cap.

— N-aş fi reuşit fără el. E un om bun. După ce eu şi Dupaw i-am explicat situaţia, ne-a facilitat totul. A cerut o ambulanţă, a recrutat doi băieţi din departamentul

Răpirea lui în care putea avea încredere ca s-o conducă. A pus-o pe centralista lor să-l sune pe administratorul spitalului din Houma şi să-l informeze că am fost împuşcat aproape fatal.

— A crezut-o, spuse Wiley.

— E bine de ştiut. Dispecera i-a spus că este o chestiune de poliţie delicată şi i-a explicat că nu are voie să informeze presa de cele întâmplate. Chestie pe care

oricum nu ar fi făcut-o, de teamă nu fie luat la rost pentru că aprobase ieşirea mea prematură din spital.

Fusese nevoie să-i spună şi chirurgului adevărul. Acesta îi scosese cusăturile metalice lui Shaw şi îi dăduse mai multe medicamente şi bandaje pe care să le ia cu el. Erau acum în maşina lui Morrow.

Gândindu-se la asta, Shaw spuse:

— Morrow şi-a amintit să-mi ia doar cizmele din dulapul din camera de spital înainte să plecăm. Am fost scos pe targă, în fundul gol, într-o cămaşă de noapte de spital şi cu cătuşe la mâini. Morrow s-a dus la un magazin Walmart şi mi-a cumpărat nişte haine. Şi iată-mă.

— Cu acoperirea încă intactă, zise Wiley.

— Să sperăm. Cel puţin pentru moment.

— De ce nu e Morrow aici acum? întrebă Wiley.

— Pe drum, a primit un telefon de la birou – o urgenţă. Nu putea trimite pe altcineva. A trebuit să se întoarcă. Le-a dat liber şoferilor de pe ambulanţă. Dupaw m-a adus cu maşina lui restul drumului. Morrow m-a rugat să vă spun că o să ia legătura cu voi imediat ce-o să poată.

— Ar fi fost frumos din partea voastră să ne fi pus şi pe noi în temă, zise Wiley.

— Morrow era mai la îndemână. Ieşise din camera mea cu doar câteva minute înainte să apară Dupaw. Morrow a vrut să vă spună imediat, dar, cu cât erau mai puţin oameni implicaţi în cascadorie, cu atât mai mari erau şansele să ne iasă. L-am convins de asta.

— Cum?

— Spunându-i că aşa o să se-ntâmple şi nu altfel.

Se uită apoi la Jordie, care-şi îndreptase din nou privirea ucigătoare asupra lui. 250

— În plus, Morrow ştia că sunteţi foarte ocupaţi aici.

Partenerul lui Wiley se amestecă în discuţie:

— Şi n-ai mai fi avut o intrare atât de spectaculoasă dacă ne spuneai dinainte cine eşti.

Shaw îl privi şi hotărî să ignore observaţia înţepătoare.

— Tu eşti Hickam?

— Exact.

— Nu am avut plăcerea să te cunosc ieri, când am fost arestat.

Agentul privi spre locul în care cămaşa lui Shaw cădea peste tocul de armă.

— De unde-ai luat pistolul?

— Am cerut să mi se înapoieze armele şi Morrow a avut amabilitatea de a-mi îndeplini rugămintea.

— Armele? Ai mai multe?

— Mai are un pistol în cizmă.

Această replică venise din partea lui Jordie, care adăugă, pe un ton înţepat:

— Ce bărbat are o singură armă?

Pe acelaşi ton, Shaw răspunse:

— Unul mort.

Cei doi încă se mai sfredeleau reciproc cu privirea, când Joe Wiley întrebă:

— Dar filfizonul şi poliţistul corupt din Mexic?

— S-au împotrivit arestării.

Rostise cuvintele pe un ton apăsat şi nimeni nu comentă.

— Apropo, nu ştiu de la ce agenţie era fata, dar trebuie s-o cheme înapoi de pe teren şi s-o pregătească mai bine.

— Fata?

— Cea care a plecat împreună cu noi de la petrecere în seara aia. Mi-am dat seama ce-i cu ea în primele cinci minute după ce-a ajuns la vilă.

— Singura fată care rămăsese cu hainele pe ea? întrebă Wiley.

— Nu. Prima care şi le-a scos. Prea nerăbdătoare. Trebuie să înveţe să fie mai subtilă. Ideea e să-i facă pe ei să încerce să o impresioneze, nu invers. Dacă nu învaţă

Răpirea asta, o să se dea de gol şi o să moară urât. Aflaţi pentru ce agenţie lucrează şi transmiteţi-le ce v-am spus. Spuneţi că e din partea mea.

Hickam şi Wiley schimbară o privire cu sprâncenele

ridicate, dar Hickam îşi notă în iPad.

— Am lăsat cadavrele undeva unde ştiam că vor fi uşor găsite, împreună cu un semn secret, ca omul nostru din departamentul poliţiei de stat să ştie că eu am fost cel care i-a eliminat şi să acopere urmele, inclusiv să se ocupe de toată hârţogăria cerută de biroul din Atlanta. Am trecut graniţa în aceeaşi noapte.

— Cum ai reuşit să treci neobservat? întrebă Hickam.

— Asta nu pot să spun.

Netulburat de privirea încruntată a agentului, Shaw continuă:

— Am venit aici cât am putut de repede. Am aşteptat trei luni un telefon de la Mickey Bolden, nu voiam să-şi piardă răbdarea.

Wiley şi Hickam continuară să-i ceară detalii despre drumul din Mexic în New Orleans. La majoritatea întrebărilor, răspunsul fu: „Strict secret”. Şi, în mare, chiar aşa era. Dar era şi un mod de a evita explicaţiile. Nu voia să piardă vremea cu discuţii irelevante, cât timp Billy Panella şi Josh Bennett erau în libertate.

Shaw înclină capul spre Jordie.

— Aveţi telefonul ei?

— În biroul lui Wiley, spuse Hickam.

— Vrei să-l aduci?

Apoi se gândi o clipă şi adăugă:

— Te rog?

Hickam îl consultă din priviri pe Joe Wiley, care îşi dădu aprobarea înclinând din cap. Hickam ieşi din încăpere.

Cei patru aşteptară în tăcere încordată până când agentul se întoarse cu telefonul lui Jordie, băgat în punga de dovezi.

— Când am intrat, o pistonaţi cu întrebări despre cine a sunat-o şi i-a spus să se ducă la bar, zise Shaw. Verificaţi

Sandra Brown jurnalul de apeluri. Vineri seara, a primit două telefoa-ne de la un număr necunoscut.

— Am sunat la numărul ăla, de mai multe ori, zise

Hickam. N-a răspuns nimeni.

— Sună iar.

Hickam scoase telefonul din punguţă, accesă jurnalul şi apăsă pe ecran. Câteva clipe mai târziu, telefonul din buzunarul cămăşii lui Shaw începu să sune. Îl scoase şi le arătă celorlalţi numărul lui Jordie, care apăruse pe ecran.

— Este o cartelă preplătită. Am cumpărat-o în ziua în care am ajuns în New Orleans, chiar înainte să mă întâlnesc cu Mickey Bolden.

— Bine, zise Wiley. Vineri noaptea. Ce s-a întâmplat de fapt? De ce ai chemat-o pe domnişoara Bennett la bar?

— Ajung şi la asta.

Lovit brusc de un val de ameţeală, Shaw îşi sprijini coatele pe masă şi îşi trecu degetele prin păr. Era tentat să-şi sprijine fruntea în palmă şi să închidă ochii. Dar, temându-se că nu i-ar mai fi putut deschide, îşi coborî mâna, ignoră durerea care-i pulsa în partea dreaptă şi continuă:

— Când am vorbit cu Mickey, din Mexic, mi-a spus că Josh Bennett era în libertate. M-am gândit că el era ţinta pe care fusese angajat să o elimine. Apoi am ajuns aici. Şoc. Ţinta era sora lui Bennett. Să omori o femeie? Dumnezeule!

Clătină din cap.

— Nu face decât să sublinieze lipsa de caracter a lui Panella. Dar trebuia să fac pe indiferentul în faţa lui Mickey, ca să pot să rămân lângă nenorocit şi să aflu cât mai multe puteam. Eu şi Mickey ne-am petrecut ziua de vineri urmărind-o pe Jordie prin Tobias. A ajuns acasă pe la ora şase. I-am supravegheat o vreme locuinţa. Părea că nu mai pleacă.

— Pusesem un ajutor de şerif să o ţină sub observaţie, zise Wiley.

Shaw schiţă o strâmbătură dispreţuitoare.

Răpirea

— Da, şi tare bună treabă a mai făcut! mai bine i-aţi fi desenat un X pe spate. L-am văzut imediat şi nu pot să cred că nu ne-a observat, pe mine şi pe Mickey.

Privind spre Jordie, spuse:

— Tu ştiai că-i acolo, nu-i aşa? Ai scăpat de el în drum spre bar.

— Du-te dracului!

Shaw o ignoră.

— Presupun că nu mai contează acum.

Întorcându-se înapoi spre colegii lui de la FBI, continuă:

— Eu şi Mickey ne-am dus undeva să mâncăm şi atunci mi-a spus care era planul.

— Planul A? făcu Jordie, cu prefăcută dulceaţă.

Shaw se uită la ea, dar nu răspunse.

Wiley întrebă:

— Care era planul A?

Shaw se întoarse spre Wiley.

— S-o eliminăm a doua zi de dimineaţă, în casa ei. Să facem să pară că fusese un jaf care nu mersese cum ar fi trebuit. Cea mai cretină idee pe care o auzisem vreodată şi i-am spus asta şi lui Mickey. Era grăbit, neatent şi în momentul în care intram în casa ei ne asumam riscul să lăsăm urme. Dar Mickey a spus că ăsta era planul. Punct. Atunci mi-am dat seama că intenţiona să lase două cadavre la locul faptei. Mă adusese special ca să aibă pe cine să dea vina. Timpul trecea. Trebuia să-l opresc.

— Şi te-ai gândit s-o suni pe ea? întrebă Hickam. De ce n-ai sunat la departamentul şerifului, de ce nu ne-ai sunat pe noi?

— Ajung şi la asta, spuse Shaw, evitând răspunsul. Am acceptat când Mickey a sugerat să bem ceva în barul ăla, înainte să ne cazăm într-un motel. Înainte să intrăm, m-am scuzat şi am urmat săgeţile care arătau drumul spre toaleta din spate.

Se uită la Jordie.

— Atunci te-am sunat.

— De unde ai ştiut numărul de telefon? întrebă Wiley.

— Panella îi dăduse lui Mickey toate informaţiile despre ea. Inclusiv numărul de telefon. Mickey mi le

spusese, pentru că era convins că voi fi oricum mort peste câteva ore, aşa că ce mai conta?

— Aşadar, revenind la motivul pentru care ai sunat-o… zise Wiley, împingându-l în direcţia care îl interesa.

— În mod eronat, am crezut că, dacă dau nas în nas cu ea fix în seara dinaintea loviturii, mai ales ştiind că avea un poliţist după ea, Mickey şi Panella o să se sperie suficient cât să anuleze treaba. Sau cel puţin s-o amâne. Ceea ce mi-ar fi dat mie mai mult timp cu Mickey, mai mult timp să lucrez din interior, poate chiar să aflu unde era Josh sau, şi mai important, Panella. Dar, în loc să ne spună să batem în retragere, Panella i-a ordonat lui Mikey să treacă la treabă, s-o împuşte chiar atunci şi chiar acolo. Nu puteam lăsa să se întâmple asta.

Făcu o pauză şi privi în ochii lui Jordie, încercând s-o facă să-şi amintească ce-i spusese înainte să o trimită la Joe Wiley.

Jordie nu spuse nimic preţ de câteva clipe, apoi, pe un ton sec, zise:

— Mulţumesc că mi-ai salvat viaţa.

— Cu plăcere.

Dar era departe de a fi iertat. Cu maxilarul încleştat, îl întrebă:

— De ce-ai mai făcut restul?

Fără scuze, fără remuşcări, fără să ezite nici măcar o secundă, Shaw răspunse:

— Pentru că voiam să ajung la nenorocitul de Panella.

Când apăruse în uşa deschisă, Jordie abia îşi stăpânise strigătul de bucurie. Acum nu-şi dorea nimic mai mult decât să-i smulgă ochii din orbite.

— Nu am absolut nimic de a face cu Panella, zise ea. Dacă tot ţi-a dat toate informaţiile despre mine, ar trebui să ştii asta. După ce l-ai scos din joc pe Mickey, de ce nu

Răpirea mi-ai spus că eşti de la FBI? Sau de ce nu m-ai lăsat pur şi simplu acolo şi n-ai plecat?

— Pentru că prostovanul ăla de frate-tău a evadat, Jordie! Tu eşti singura legătură cu el, iar Panella este la celălalt capăt al lanţului.

— Cu alte cuvinte, ai hotărât să mă foloseşti drept momeală.

— Bine. Dacă-ţi place mai mult cuvântul ăsta… Când te-am sunat şi te-am chemat la bar, am vrut în principal să opresc lovitura. Dar am avut şi alt scop.

— Care era celălalt?

— Să-ţi testez loialitatea faţă de Josh. Cum i-am rostit numele, ai venit ca teleghidată.

— Nenorocitule!

Shaw nici nu clipi.

— Mi s-a mai spus.

Jordie îşi strânse buzele. Controlul ei de sine atârna de un fir de aţă, care se subţia cu fiecare cuvânt care ieşea din gura lui Shaw. În mod evident, împărtăşea bănuiala lui Wiley şi Plickam cum că fusese, şi poate chiar mai era, implicată în activităţile ilicite ale fratelui ei.

Joe Wiley spuse:

— Domnişoară Bennett, ştiaţi că Josh a renunţat la înţelegerea cu noi şi s-a hotărât să fugă?

— Nu. N-am ştiut până când nu mi-a spus el.

— Nu ştiu dacă contează, Wiley, zise Shaw, dar a părut şocată când i-am spus că Josh fugise de patru zile. Nu cred că ştia. Dar asta nu anulează posibilitatea că ştie totuşi ceva. Ştiam că o să-i fie frică de mine, pentru că mă văzuse când îl omorâsem pe Mickey. M-am gândit că m-aş putea folosi de această frică pentru a obţine informaţii de la ea.

Auzindu-l recunoscând acest lucru, Jordie îşi pierdu orice urmă de control. Se ridică de pe scaun ca împinsă de-un arc şi, punându-şi palmele pe masă, se aplecă peste aceasta, înspre Shaw.

— M-ai pistonat ore întregi cu întrebări despre nenorocitul ăla de telefon!

— Doar după ce te-am prins c-ai minţit.

— M-ai terorizat.

— Presupun. Într-o oarecare măsură.

— Nu există măsură pentru aşa ceva.

— Ai dreptate, spuse el, ridicând tonul, până când ajunseră să ţipe unul la celălalt. Nu ţi-am dat drumul, m-am gândit să te sperii suficient de mult cât să te fac să scapi vreo informaţie despre Josh sau Panella. Ceva care să ne ajute să-i prindem.

— M-ai terorizat cu întrebări despre telefonul ăla, când de fapt sunaseşi chiar tu!

— Ce contează mai mult decât cine te-a sunat este faptul că ai răspuns. Şi ai venit imediat ce ai fost chemată. Ai avut grijă să nu fii urmărită. Când poliţistul care ar fi trebuit să se ţină după tine nu a apărut, nici în bar, nici în parcare, ai picat testul.

— Mai du-te dracului cu testele tale cu tot!

— Ai scăpat de el pentru că te aşteptai să te întâlneşti cu cineva în barul ăla. Cu cine1

Tocmai se pregătea să-i răspundă aşa cum merita, când avocata ei o prinse de tivul sacoului şi o trase înapoi pe scaun. Urmându-i sfatul pe care i-l şopti pe ton insistent în ureche, nu mai spuse nimic.

În timp ce Jordie şi Shaw ţipaseră unul la celălalt, Wiley păruse un spectator la un meci de tenis, întorcând pe rând capul de la unul la altul. Hickam continuase să lovească întruna pe ecranul iPad-ului. Jordie era foarte curioasă să ştie ce-şi tot nota. Tot spectacolul era în continuare înregistrat de camera video.

Oare Hickam adăuga comentarii colorate, detalii pe care să le folosească mai târziu împotriva ei?

Încercă să-şi mascheze multitudinea de emoţii care se ridicau în valuri înăuntrul ei.

În cele din urmă, Shaw i se adresă din nou:

— Când m-am oprit să schimb plăcuţele de înmatriculare, m-am sunat de pe telefonul tău, ca să-ţi pot arăta mai târziu că apelasem numărul respectiv.

— Da, eşti plin de trucuri isteţe!

Shaw ridică un umăr.

— Şi de rahat.

Răpirea

— Un rahat eficient.

Jordie îşi simţi obrajii arzându-i când îşi aminti cât de eficiente fuseseră cuvintele lui, atât cele sinistre, cât şi cele provocatoare. Voia să-l omoare.

— Ai sunat de mai multe ori la numărul ăla fantomă, făcând aluzii că ar fi putut răspunde Josh, când ştiai foarte bine că n-avea cum.

— Încă o tactică de-a mea în încercarea de a te face să cedezi.

— Ei bine, n-ai reuşit, agent special Kinnard! Toate testele şi trucurile tale atât de isteţe nu ţi-au folosit la nimic. N-ai aflat nimic util de la mine.

— Ai fi surprinsă să ştii ce găsesc eu util.

— Fratele meu e încă în libertate.

— Şi de aceea tu te afli în continuare în custodia poliţiei.

Capitolul 27

O tăcere încordată urmă schimbului lor încins de replici, pe care Joe şi Hick căzuseră tacit de acord să-l lase să se desfăşoare fără să-l întrerupă. Adrian Dover o întrebă încet pe Jordie dacă voia să facă o pauză.

— Poate vrei nişte apă?

Jordie o refuză cu un nu foarte scurt.

— Aş vrea eu un pahar, spuse Kinnard. Trebuie să beau multe lichide.

Joe se ridică şi se duse la o masă micuţă, pe care erau o mulţime de sticle de apă.

— Ar trebui să te duci înapoi la spital, spuse el, în timp ce desfăcea dopul unei sticle şi i-o întindea lui Kinnard. Să te internezi sub un alt nume, evident.

— Poate mai târziu.

După ce termină de băut, Hick îl întrebă unde-şi ţinuse ascuns telefonul.

— Nu îl aveai la tine. Hambarul a fost cercetat. Nu era în maşină.

— L-am lăsat în pădure, în locul în care m-am oprit ca să schimb plăcuţele de înmatriculare. L-am băgat într-o pungă de plastic cu sigiliu şi l-am îndesat într-o scorbură

dintr-un copac. I-am spus lui Morrow unde să-l găsească. L-a luat de acolo şi mi l-a adus când a venit la spital.

„Nimic nu-i scapă afurisitului ăstuia”, îşi zise Joe. Ar fi vrut să-l strângă de gât, dar nu putea să nu-l admire. Fireşte, viaţa lui depindea de felul în care reuşea să-i păcălească pe ceilalţi. De înşelătorie.

Hick întrebă:

— Şi hambarul?

Shaw zâmbi stins.

— A fost al bunicului meu. El îi spunea garajul. Avea două Chryslere vechi pe care le restaurase şi le ţinea acolo. A vândut maşinile înainte să moară, dar clădirea mi-a rămas mie. N-am mai fost acolo de ani buni şi chiar m-am mirat s-o găsesc în picioare.

— Ai crescut pe aici?

— Nu. Veneam doar în vizită la bunicul din când în când.

Nu le spuse din proprie iniţiativă unde crescuse, iar Joe nu se obosi să-l întrebe. Nici Hick. Probabil că le-ar fi spus că e o informaţie secretă.

— Arcul şi săgeata erau ale mele, zise Kinnard, adresându-se lui Jordie. Le-am primit la set cu o ţintă din pânză, cu paie înăuntru. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu ţinta. Nu ştiam ca bunicul să fi avut vreodată o barcă. Poate că n-a avut. Nu ştiu ce căuta vechitura aia acolo.

Jordie nu-i răspunse decât cu o privire rece.

Joe reveni la ceva ce Kinnard spusese mai devreme.

— Îl vrei pe Panella.

— Escrocheria aia pe care a pus-o în practică împreună cu Josh a fost ceva mai mult decât un hobby. Şi doar o mică parte din întreaga poveste. După Katrina, s-a repezit ca un vultur şi a scos bani din corupţie şi haos. Afaceri ilegale. Spălări de bani. Nu se sfieşte nici să verse sânge. Unitatea mea era pe urmele lui cu mult înainte să-l luaţi voi în vizor. Este de modă veche. Ochi pentru ochi. Porcării de-astea siciliene.

Răpirea

De exemplu, din ordinul lui Panella, Mickey Bolden i-

a despicat burta unui tip şi l-a aruncat în golf, dintr-o barcă de pescuit.

Ca o paranteză, îi spuse lui Jordie:

— Nu a fost o ameninţare deşartă. Chiar s-a întâmplat. Un alt agent a fost martor. Nu a avut cum să-l oprească, fără să se dea de gol.

Întorcându-se la Joe, continuă:

— Ca să intru în operaţiunea lui, am luat legătura cu Bolden şi i-am spus că eram disponibil pentru treburi speciale de genul ăsta.

— Cum ar fi să scoţi maţele oamenilor, zise Jordie.

Kinnard îi aruncă o privire piezişă.

— Prea multă mizerie. Eu lucrez mai curat şi mai eficient.

— Da, ca atunci când i-ai zburat creierii lui Mickey Bolden.

— Preferai să-l las să-ţi zboare el creierii ţie? Sau să pierd timpul şi să spun: „Stai! FBI! Eşti arestat”?

Când Jordie nu-i răspunse în niciun fel, Shaw adăugă:

— Eu omor doar băieţi răi, Jordie. Ca să nu mai omoare ei pe alţii.

— Dar t» t minţi, tot înşeli.

— Da. În majoritatea timpului. Nu mereu.

Atmosfera dintre cei doi era atât de încărcată, încât ieşeau scântei. Joe nu se putu abţine să nu se întrebe ce fel de minciuni îi spusese Kinnard lui Jordie, cât timp aceasta fusese prizoniera lui. Lăsă pentru moment la o parte acest gând interesant şi se concentră la ceea ce spunea Kinnard acum.

— Bolden nu mi-a acceptat oferta numaidecât. Nu puteam să insist prea mult, altfel m-ar fi mirosit. Când agentul de la antidrog a fost descoperit de cei doi, am fost nevoit să-i elimin. M-am lăsat arestat dinadins. Dădea bine şi închisoarea este adeseori mai sigură decât strada. Când Dupaw ăsta sau cum îi zice mi-a dat în sfârşit drumul, Panella dispăruse numai el ştie unde şi Josh se afla sub protecţie, aşteptând să depună mărturie.

Aşa că m-am ocupat de celălalt caz, cel din Mexic, gândindu-mă să-l aştept pe Panella să iasă din ascunzătoare, aşa cum l-a aşteptat el pe Josh. Cred că toată lumea se aştepta ca Josh să dea înapoi.

— De ce crezi asta?

Răspunse Jordie:

— Pentru că domnul Kinnard are această idee trăsnită cum că Josh, şi nu Panella, ar avea acces la banii furaţi.

Toată lumea se uită la ea.

— Şi aşa e? întrebă Wiley.

— Nu.

Wiley se uită înapoi la Kinnard, care spuse:

— Eu sunt de altă părere, dar trebuie să-l prindem ca să aflăm.

Se opri şi îşi atinse rana, ca şi cum l-ar fi durut.

— Unde sunteţi cu povestea asta? Ceva noutăţi?

Joe îl puse la curent, începând cu telefonul neaşteptat pe care îl primise de la Josh cu două seri în urmă.

— Noi băteam pădurea în lung şi-n lat căutându-l, când sună telefonul şi e chiar băiatul nostru în persoană.

Îi relată conversaţia, inclusiv faptul că Josh le spusese că Panella avea un cont în Costa Rica, dar omise să-i spună că Jordie îl însoţise pe Panella într-o excursie acolo. Termină prin a-i spune despre telefonul pe care îl primise în zorii zilei.

— Din nou, m-a luat prin surprindere.

— Ce-a spus?

— Voia să-i confirm că Jordie este în siguranţă.

Kinnard se încruntă.

— Când a sunat prima oară… Credeţi că spunea adevărul? Garantat, Costa Rica ar fi o escală ideală pentru cineva care-şi doreşte să dispară. Golful de-o parte, Pacificul de cealaltă. Păduri tropicale şi munţi în care să te ascunzi. Dar aţi confirmat existenţa acestui cont bancar?

— Azi-dimineaţă banii erau încă în cont. Intacţi. Nimeni nu s-a atins de ei.

— Ei pe dracu'!

Răpirea

Asta a fost şi reacţia noastră, spuse Hick, iar Joe observă că-i aruncă o privire lui Jordie.

Kinnard, cufundat în gânduri, nu remarcă.

— Şi Josh v-a sunat din nou în dimineaţa asta, ceea ce-mi spune mie că încep să-l lase nervii. Fie că are sau nu banii, tot l-a trădat pe Panella. Începe să regrete decizia de a abandona protecţia guvernului Unchiului Sam.

— Dacă nu avea îndoieli de dinainte, cu siguranţă are acum, după ce i-am spus că am vorbit cu Billy Panella seara trecută.

Kinnard se uită la el, tresărind.

— Ce-ai făcut?

— A crezut că tu-l suni.

Joe îi relată în amănunt cum decursese conversaţia.

— Aveam toate aparatele conectate la telefon. Nu ne-am ales cu nimic, Panella a închis în mai puţin de treizeci de secunde.

Kinnard îşi frecă cicatricea de pe bărbie cu un gest absent.

— Încercarea de a o omorî pe Jordie a eşuat. Josh încă-i ştie toate secretele şi este dispus să facă şi alte înţelegeri.

Adresându-se tuturor, spuse:

— Prietenul nostru Panella nu poate fi mulţumit cu această stare a lucrurilor. Mai ales dacă a rămas cu un sac gol în mână. Vă daţi seama cât de periculos îl tace asta?

— Evident. Despre asta discutam în momentul în care ai intrat, spuse Joe. Eu şi Hick o încurajam pe domnişoara Bennett să ne împărtăşească orice informaţie pe care o are, fie despre Panella, fie despre fratele dumneaei.

— Morrow mi-a spus că o interogaţi.

Kinnard se uita la Jordie, dar vorbea despre ea la persoana a treia.

— E unul dintre motivele pentru care am plecat cu atâta grabă de la spital. Timp de o zi şi jumătate am încercat tot ce mi-a trecut prin minte ca să obţin informaţii

Sandra Brown de la ea. Unele dintre tacticile mele au fost neplăcute, chiar crude.

Aşteptă o clipă, apoi se uită la Joe.

— Dacă ar fi ştiut ceva, cred că mi-ar fi spus.

Nu îi spusese despre escapada de weekend împreună cu Panella. Joe era în stare să parieze unul din cele treizeci de milioane pe asta. Dacă ar fi ştiut asta, Kinnard n-ar mai fi lăsat-o atât de uşor acum.

Urmară din nou câteva momente de tăcere apăsătoare.

Kinnard se uita fix la Jordie, ca şi cum ar fi încercat să-i comande să se uite şi ea la el. Dar Jordie îşi ţinea ochii plecaţi, fixaţi în poală.

În cele din urmă, Adrian Dover spuse:

— Atunci, asta este. Clienta mea e liberă să plece?

Joe răspunse:

— Domnişoara Bennett este liberă să plece momentan, dar rămâne în custodia noastră. Hick, spune-i lui Saunders că se pot întoarce la hotel.

Hick ieşi şi o strigă pe Gwen Saunders.

Jordie nu spuse nimic în clipa în care se ridică. Evident, avea de gând să plece fără să adreseze niciun cuvânt vreunuia dintre ei, în special lui Shaw Kinnard. Dar, când acesta o strigă, ezită în prag, înainte să se întoarcă. Şi dacă privirile ar fi putut ucide…

Kinnard spuse:

— Nu-ţi poţi proteja fratele de Panella, Jordie. Îl va trimite pe următorul Mickey Bolden, şi pe următorul… până-i vine de hac. N-o să renunţe până când n-o să-i vadă măruntaiele împrăştiate în golf.

Jordie îi susţinu privirea preţ de câteva clipe lungi, apoi spuse:

— Îmi pare rău că nu te-am omorât.

Ieşi împreună cu avocata în clipa în care Hick se întorcea, cu telefonul la ureche. Morrow, le spuse el din buze.

Joe, care se ridicase din politeţe în clipa în care doamnele părăsiseră încăperea, se aşează la loc şi-l examină

atent pe Shaw Kinnard. Arăta mai rău acum decât atunci când îşi făcuse intrarea – şi atunci arătase

ca dracu'. Era palid, trăsăturile feţei îi erau ascuţite, obrajii traşi.

Chiar şi aşa, din adâncul orbitelor, ochii lui aruncau sclipiri reci care semnalizau pericol, în ciuda semnelor de incapacitate fizică. Joe nu avea harul ăsta. Nimeni n-avea să se dea vreodată la o parte din drumul lui doar uitându' Se la el.

Dacă fusese afectat de cuvintele pe care Jordie Bennett i le adresase la plecare, Kinnard nu o arăta. Uitându-te la el, ai fi zis că vorbele ricoşaseră ca dintr-o armură. Fireşte, detaşarea era ceva absolut esenţial pentru un agent de teren care lucra atât de adânc infiltrat precum Shaw Kinnard. Totul era sacrificat în astfel de situaţii, chiar şi emoţiile fireşti.

Joe se gândi la zarva reconfortantă din casa lui, la zgomotul permanent creat de copii, la scârţâitul pe care îl scotea patul atunci când el şi Marsha se mişcau împreună pe el. Şi nu-l invidie pe Shaw Kinnard. Puterea personalităţii lui venea cu un preţ. Şi era un preţ prea mare, după părerea lui Joe.

Arătă înspre uşa pe care tocmai ieşise Jordie Bennett.

— Nu cred că te place.

— Nimeni nu mă place. M-am obişnuit.

— Totuşi, ieri părea să te placă.

Kinnard întoarse brusc capul spre el, cu un vădit interes. Poate că armura lui nu era, la urma urmei, chiar atât de impenetrabilă.

Înainte să apuce să spună ceva, Hick închise brusc telefonul şi spuse:

— Trebuie să mergem la Tobias.

Joe sări în picioare.

— Bennett?

Hick clătină din cap.

— Royce Sherman.

— Ăsta cine-i? întrebă Kinnard.

— Individul care a abordat-o pe domnişoara Bennett în bar.

Kinnard era atât de slăbit, încât trebui să se sprijine de masă în clipa în care se ridică.

— Aş vrea să discut personal cu dobitocul ăla.

— Nu se mai poate, zise Hick. E la morgă.

Capitolul 28

După ce aflară că tânărul care jucase un rol esenţial în evenimentele de vineri seara fusese găsit mort, nu pierdură mai mult de câteva minute discutând dacă ar fi fost o idee bună ca Shaw să-i însoţească sau nu în Tobias.

Wiley şi Hickam nu erau de acord. Shaw era însă de neînduplecat. Ca să nu mai piardă vremea, le spuse că avea să ajungă acolo, fie cu maşina lor, fie cu alta. Cei doi agenţi cedară.

— Oprim undeva pe drum şi cumpărăm câteva lucruri ca să te deghizăm, spuse Wiley peste umăr, în timp ce ieşeau din camera de interogatoriu.

— Bună idee, îl aprobă Hickam. N-aş vrea să mă nimerească un glonţ menit Domnului înarmat şi periculos aici de faţă.

Deşi fiecare pas îi trimitea o săgeată de durere în partea dreaptă, Shaw se ţinu după ei până când ajunseră la maşina lui Hickam, din parcarea clădirii. După ce urcă pe bancheta din spate, îşi ridică pe ascuns cămaşa şi dădu la o parte bandajul, ca să verifice cusăturile, încă ţineau.

Cu siguranţă Jordie regreta că nu făcuse o treabă mai bună cu elicea aia. Dacă ar fi putut repeta scena, probabil că i-ar fi înfipt elicea în gât. Doar spusese asta, la plecare. îl dispreţuia.

Meseria lui era prea riscantă ca să-şi poată face o poliţă de asigurare pe viaţă. Şi nici nu ar fi avut pe cine să numească drept beneficiar, pentru că meseria lui era prea riscantă şi pentru orice fel de relaţie personală. Asta nu-l deranjase până acum. Se folosise de multe ori de oameni nevinovaţi pentru a ajunge la cei cu adevărat ticăloşi. Dacă cineva rămânea cu cicatrici emoţionale, ăsta era preţul. La

urma urmei, era o meserie murdară.

Răpirea

Dar când Jordie Bennett îl privise cu acea expresie de ură absolută, simţise mai mult decât o strângere de inimă. Fusese pentru prima oară şi fusese neplăcut.

În timp ce ieşeau din parcare, Wiley primi un telefon pe mobil. Hickam nu se simţi obligat să facă vreun fel de conversaţie cu Shaw, ceea ce lui îi convenea de minune. Îşi lăsă capul pe spate şi aţipi, trezindu-se abia când Hickam parcă în faţa unui magazin cu lucruri la preţ redus. Wiley încă mai avea telefonul la ureche, dar mai mult asculta decât vorbea.

Hickam se întoarse în mai puţin de cinci minute, aducând cu el o pungă pe care i-o aruncă lui Shaw.

— Nu-i genul de loc în care-mi fac în mod obişnuit cumpărăturile. E tot ce-am putut scoate.

Cumpărase un hanorac urât, cu glugă, de culoare maro, şi o pereche de ochelari de soare cu rame negre din plastic şi lentile albastru cobalt.

— E-n regulă, spuse Shaw.

— Mă gândeam eu.

Hickam aruncă o privire făţişă capselor perlate de la cămaşa cambrată pe care i-o cumpărase Morrow.

Ignorând insulta pe care agentul o făcea la adresa gusturilor lui, Shaw smulse eticheta cu preţul de pe hanorac.

— Ei, ce se ştie despre decesul lui Royce Sherman?

— Morrow se grăbea, aşa că nu mi-a spus decât în mare ce şi cum. O să-ţi spun ce ştiu după ce termină şi Joe de vorbit la telefon.

Ca şi cum ar fi fost un semnal, Wiley, care stătea pe scaunul de lângă şofer, închise telefonul.

— Scuze. Era Marsha. Soţia mea, adăugă, ca să-l lămurească pe Shaw. Avem o problemă cu o toaletă acasă şi ameninţă că o să-l lovească pe instalator cu cheia acolo unde-l doare mai tare dacă nu o repară. Curând. Ce-am pierdut?

— Nimic. Te-am aşteptat, zise Hickam. În primul

rând, Morrow a subliniat că nu s-a stabilit încă dacă moartea lui Royce Sherman are vreo legătură cu cele petrecute vineri seara.

— Cum a murit? întrebă Shaw.

Sandra Brown

— Împuşcat în cap. În lobul frontal stâng. De aproape.

— Sinucidere?

— Nu s-a găsit nicio armă lângă cadavru, nu avea praf pe mâini.

— Atunci a fost ucis, zise Shaw.

— Aproape sigur.

Wiley întrebă dacă existau semne de luptă.

— Nu. Avea bani şi o carte de credit asupra lui, aşa că pare să fi fost un jaf. Morrow spune că ucigaşul a venit probabil lângă geamul deschis şi ba împuşcat.

— Acasă?

— La volanul camionetei lui. Ieşise de pe autostradă, oprise pe un drum secundar.

— De ce? întrebă Shaw.

— Nimeni nu ştie.

— Să-şi facă nevoile? îşi dădu Wiley cu presupusul.

— Nu există nicio dovadă în sensul ăsta. Morrow nu crede că a coborât din maşină.

Shaw îl întrebă dacă fusese găsit vreun cartuş.

— Niciunul. Nici vreun glonţ. Se pare că ucigaşul a tras o singură dată. Cu intenţie.

Shaw se gândi la asta şi aproape că nu-l auzi pe Hickam când spuse:

— Dar Morrow are un posibil motiv. Barmanul – se opri şi se uită la Shaw prin oglinda retrovizoare –, el este cel care ne-a ajutat să te identificăm.

— Nu mă miră. A fost în armată, nu-i aşa? A luptat pe front?

— A zis ceva de Irak…

Shaw dădu din cap. Observase că barmanul îi analizase pe el şi pe Mickey, în mod subtil, dar eficient. Nimic nu creşte spiritul de observaţie al unui om mai ceva

ca o zonă de luptă în care inamicul nu poartă uniformă.

Hickam zise:

— Când a auzit că Royce a fost ucis, barmanul l-a sunat imediat pe Morrow. I-a spus că Royce a stat ore bune la bar, ieri seara, dând pe gât paharele de whisky de parcă ar fi fost vitamine.

Răpirea

— Era şi Coana cu el? întrebă Wiley. Întorcându-se spre Shaw, adăugă: Locuia cu o femeie care-l cicălea tot timpul.

— Da, a fost şi ea. Şi a făcut mai mult decât să-l cicălească. S-au certat. Au dat un adevărat spectacol, zice barmanul. Ea a plecat împreună cu două prietene. La foarte scurt timp după aceea, Royce a început să se giurgiulească cu o altă fată. Pe la miezul nopţii, a ieşit împleticindu-se, împreună cu noua lui cucerire. Toate acestea au fost confirmate de martorii pe care au reuşit să-i găsească.

— Şi Coana mare ce are de zis despre povestea asta? întrebă Wiley.

Hickam îi spuse că Morrow se dusese personal să o ia de la serviciu.

— Este supervizorul unui departament de vopsele dintr-un hipermarket. Morrow zice că a căzut în genunchi şi a început să bocească atunci când i-au spus. Zice că şocul şi lacrimile păreau sincere, dar a luat-o totuşi cu el. Femeia jură că nu l-a mai văzut şi nu a mai vorbit cu Royce după ce a plecat de la bar.

— A cerut deja un avocat?

— Nu, dar Morrow a trimis oameni să le găsească pe cele două prietene cu care a plecat seara trecută. Au fost interogate separat şi au spus aceeaşi poveste. Au dus-o înapoi la apartamentul în care locuia împreună cu Royce, unde au golit câteva sticle de vin, ca să sărbătorească faptul că scăpase de el. Pe la patru dimineaţa, prietenele au hotărât că erau prea bete ca să se mai întoarcă acasă cu maşina, aşa că au dormit acolo, la ea, şi abia s-au trezit de dimineaţă la timp ca să se târască la muncă.

— Ce părere are Morrow despre alibiul femeii?

— Zice că l-ar crede.

— Şi eu la fel.

La aceste cuvinte ale lui Shaw, MCI 1 ey se întoarse şi se uită la el. Hickam îl privea în oglinda retrovizoare. Apoi spuse:

— Nu pare să fie o crimă din pasiune. Nu după felul în care ai descris scena. Ucigaşul a tras o singură dată? Cu intenţie?

Clătină din cap.

— Nu aşa omoară o femeie furioasă. O iubită recent părăsită ar fi golit revolverul în capul lui, apoi ar fi sunat personal şi le-ar fi spus poliţiştilor unde să-i caute cadavrul.

Wiley dădu din cap, cu o expresie sumbră.

— Dacă nu apare vreo dovadă care să o plaseze pe iubită la locul faptei, tind să fiu de acord.

Shaw i se adresă lui Hickam, prin oglindă:

— Dar noua cucerire? Barmanul a spus că au plecat împreună…

— Au ieşit împreună. E posibil să se fi despărţit în parcare.

— Sau nu, zise Shaw.

— Sau nu. Pentru că s-au găsit urme parţiale în faţa portierei de lângă şofer. Dar camioneta a fost găsită goală, cu excepţia lui Royce. Medicul legist estimează că a murit undeva între miezul nopţii şi ora două dimineaţa.

— Cine a sunat să spună că l-a găsit? întrebă Wiley.

— Drumul secundar este o alee privată care duce spre o casă din pădure. Proprietarul este pensionar. Pleca împreună cu soţia să ia prânzul în oraş. Camioneta lui Royce le bloca drumul. Doamna a coborât să verifice, aşa că e posibil ca urmele de lângă maşină să fie ale ei. Specialiştii fac mulajele.

— Cei doi îl cunoşteau pe Royce?

— Nu.

— Bine, zise Wiley. Şi unde-l lasă asta pe Morrow?

Tot ce are până acum sunt cele două femei existente în viaţa lui Royce în momentul în care a murit.

— Încearcă să o găsească pe fata de la bar, spuse Hickam. Dar Morrow nu ştie sigur cum o cheamă, cu atât mai puţin de unde s-o ia. Are multe pe cap. Mai întâi tot teatrul ăla cu evadarea ta, spuse el, adresându-i-se lui Shaw în oglindă. Acum asta. Ne-a rugat să-l anunţăm când mai avem cinci minute.

Răpirea

Din nou, Shaw îşi lăsă capul pe spate şi închise ochii, în timp ce Wiley şi Hickam începură să discute despre un medic legist dobitoc care făcea treabă de mântuială săptămâna asta.

Shaw îi ignoră şi se gândi la Jordie – mai exact la cât de acide trebuiau să fie gândurile ei faţă de el. „De ce ai făcut restul?”, îl întrebase, referindu-se la toate lucrurile cumplite la care o supusese. Teamă, lipsă de intimitate, umilinţă, intimidare.

Un sărut.

Şi ce-l deranja cel mai tare? Avea să creadă întotdeauna că sărutul fusese doar o altă manevră de a obţine informaţii de la ea, şi nu o chestiune de viaţă şi de moarte. Şi fusese vorba de viaţa lui, nu a ei. Trebuise să o sărute.

Foarte simplu.

Deşi nu era simplu deloc. El era agent federal. Ea era unul din martorii principali într-o investigaţie foarte serioasă. Ceea ce, după toate regulile, o făcea categoric inabordabilă. Dar Shaw încălca regulile tot timpul şi nu-şi putea controla visele.

Jumătate de oră mai târziu, (dley îl trezi dintr-un somn superficial.

— Kinnard? Aproape am ajuns.

Wiley îl sună pe Morrow să-i spună că erau aproape. Shaw îşi puse hanoracul, schimonosindu-se în clipa în care îşi trecu braţele prin mâneci, gest care-i forţă incizia şi toate cusăturile interne. Lentilele albastre ale ochelarilor probabil că-i dădeau tenului său un aspect bolnăvicios. Cel

puţin se simţea destul de bolnav. Era transpirat tot. Mâinile şi picioarele îi erau slăbite şi-i tremurau. Rana îl durea îngrozitor.

Îşi dorea să închidă ochii şi să se întindă pe bancheta din spate aşa cum o întinsese pe Jordie, potrivindu-i braţele şi picioarele inerte, dându-i la o parte părul de pe obraz.

Înjurându-se în barbă pentru că nu se putea abţine vt nu se gândească la ea, îşi ridică gluga pe cap, deschise portiera şi ieşi.

Sandra Brown

Numaidecât, fu învăluit de zăpuşeala mlaştinii, pe care hanoracul gros o făcea cu atât mai greu de suportat. Afurisitul de Hickam îl alesese dinadins.

Anexadepartamentului şerifului era o clădire veche şi urâtă. În colţul din spate exista o intrare neinşeripţionată pentru angajaţi, unde îi aştepta Morrow. îl privi încruntat pe Shaw.

— N-ar fi trebuit să vii.

— Am încercat şi noi să-i spunem, zise Hickam.

— Arăţi chiar mai rău decât Royce Sherman, zise ajutorul de şerif.

— Sunt bine.

— Ascultă!

Morrow ridică o mână în faţa pieptului lui Shaw.

— Nimeni din departament nu ştie ce am făcut azi-dimineaţă, cu excepţia dispecerei şi a celor doi ofiţeri pe care i-am pus să conducă ambulanţa. Toţi îmi sunt prieteni. Nici măcar şeriful nu ştie. Dacă află, probabil co s-o păţesc.

— Nimeni n-o să afle de la mine. Ştiu că ţi-ai riscat pielea. Mulţumesc încă o dată.

— Cu plăcere. Dar nu-i vorba doar de asta. Clădirea asta e plină de ofiţeri care au răscolit împrejurimile căutându-te. N-o să le placă să te vadă aici.

— Ar trebui, totuşi, să-mi mulţumească pentru orele suplimentare.

— Ce vreau să spun e că nu cred că vestimentaţia

asta o să păcălească pe cineva.

— Ai fi surprins. Rar se întâmplă ca oamenii să vadă ceva după care nu se uită.

În continuare îngrijorat, Morrow spuse:

— Dacă te vede vreun poliţist, s-ar putea să te împuşte mai întâi şi să pună întrebările mai târziu.

— Dacă se ajunge aici, îţi dau voie să le spui cine sunt.

— Cel puţin te-ai bărbierit.

— Mulţumită infirmierilor din spital.

Cicatricea caracteristică nu ieşea la fel de mult în evidenţă fără barbă, aşa că nu protestase atunci când individul care-l spălase începuse să-i săpunească faţa.

Răpirea

— Să nu zici că nu te-am avertizat.

Morrow îi introduse în clădire şi îi conduse pe un coridor scurt, până la o uşă cu o fereastră ciudată.

— Uitaţi-vă.

Wiley şi Hickam se uitară primii, apoi veni rândul lui Shaw. Îşi coborî ochelarii pe nas, ca să poată vedea mai bine. În camera de interogatoriu, doi ofiţeri încercau, fără prea mare succes, să calmeze o tânără care stătea cu capul aplecat, plângând în pumni.

— Linda Meeker, spuse Morrow. Fata care a plecat deja bar împreună cu Royce Sherman seara trecută.

În acel moment, îşi coborî mâinile de pe faţă ca să accepte un şerveţel de la o femeie-ofiţer.

Când o văzu, Shaw fu surprins. Se aşteptase la cu totul altceva.

— E doar un copil.

— Şaisprezece ani. Abia împliniţi. Ziua ei a fost luna trecută.

Shaw o privi preţ de încă vreo câteva secunde pe Linda Meeker, apoi spuse:

— Vineri seara, dacă tot eram pus pe treabă, ar fi trebuit să-l omor şi pe Royce Sherman.

Ceilalţi trei se întoarseră spre el, dar Shaw nu-şi retrase cuvintele.

Morrow acoperi tăcerea adâncă dregându-şi vocea.

— Aici.

Îi conduse spre uşa de alături şi intrară într-un birou micuţ.

— Îl împart cu un alt detectiv. El e liber azi.

Se înghesuiră în spaţiul deja înghesuit. Morrow închise uşa şi începu explicaţiile, fără alt preambul.

— Linda Meeker a venit acum jumătate de oră, din proprie iniţiativă, dar la insistenţele unei prietene, care a adus-o aici cu maşina când au aflat despre crimă.

— Cine i-a spus? întrebă Shaw.

— Au auzit lumea vorbind despre asta într-un magazin.

Nimeni nu spuse nimic, dar Shaw, Wiley şi Hickam schimbară o privire.

Sandra Broivn

Interpretându-le corect expresiile, Morrow râse înfundat.

— Şi asta nu-i tot. Tot ce urinează să vă spun am aflat de la prietenă, pentru că Linda nu vorbeşte. Din câte a spus prietena, Linda recunoaşte că a băut, deşi nu are vârsta legală, că s-a împrietenit cu Royce şi că a ieşit din bar împreună cu el. Dar, evident, n-ar avea cum să mintă în privinţa asta, pentru că au existat cel puţin treizeci de martori. De aici, povestea se înceţoşează. Prietena spune că o aştepta pe Linda afară. Linda şi Royce şi-au urat un foarte călduros rămas-bun, apoi fiecare şi-a văzut de drumul lui. El s-a urcat în camionetă. Prietena a dus-o pe Linda la ea acasă – casa prietenei – unde ar fi trebuit să fie în tot acest timp. Linda a dat la boboci de vreo două ori. Prietena a băgat-o la culcare. Au dormit până după zece azi-dimineaţă.

— Apoi au aflat într-un magazin că Royce a fost ucis? întrebă Wiley.

— Exact.

— Greşit.

Shaw, care se sprijinise de clanţă în clipa în care intraseră în încăpere, se mută acum pe colţul biroului lui

Morrow şi se aşează pe el, înainte să cadă din picioare.

— Fata aia e isterică.

— E de înţeles, zise Hickam. Tipul cu care se pupa acum mai puţin de douăsprezece ore a fost împuşcat în cap.

— Înţeleg asta, totuşi…

Shaw îşi aminti cum o văzuse pe Linda Meeker.

— Îi clănţăneau dinţii. Este de-a dreptul îngrozită.

— E speriată de taică-său, zise Morrow. E predicator. Tămâie şi focurile iadului. Şerpi vii. Chestii de-astea. Linda a participat la slujba de duminică seara a lui taică-său, dar se pare că n-a fost prea impresionată. În loc să se ducă direct acasă la prietena ei şi să se uite la televizor, fetele s-au dus într-un bar. Zice că taică-său o s-o omoare când o să afle c-a băut, darămite că…

— …că şi-a frecat limba de a lui Royce, zise Wiley.

— Ceva de genul ăsta. Prietena zice că reverendul nu e un om iertător şi că pedepsele lui sunt foarte severe.

Răpirea

Chiar dacă Linda ştie că a făcut ceea ce trebuia în momentul în care a venit la noi, prietena spune că a trebuit practic să o târască până aici.

Morrow îşi îndreptă bărbia înspre camera de interogatoriu de alături.

— Cei doi ofiţeri au fost cu ea, separat şi împreună, din clipa în care a intrat în holul nostru şi ne-a spus cine este. Nu s-a oprit din plâns. Nu ne-a spus nimic. Refuză să vorbească despre asta.

Wiley îşi împinse buza de jos în faţă, într-o expresie gânditoare.

— Este minoră. Părinţii au fost anunţaţi că e aici?

Morrow dădu din cap.

— Imediat ce a venit. Ceea ce nu a ajutat-o să se calmeze.

Nimeni nu spuse nimic preţ de câteva minute, apoi Shaw întrebă:

— Când crezi că ajunge predicatorul aici?

Hickam îl privi suspicios şi se încruntă.

— De ce?

Shaw îl ignoră şi-i adresă din nou întrebarea lui Morrow.

Ajutorul de şerif se uită la ceasul de pe perete.

— Locuiesc la ţară, la şaisprezece kilometri distanţă de oraş. În plus, reverendul împarte mâncare săracilor şi toarnă beton în timpul săptămânii. Doamna Meeker nu ştia de ce proiect se ocupă azi şi a spus că o să-l localizeze prin intermediul antreprenorului.

Se uită din nou la ceas şi ridică un umăr.

— Ţinând cont de toate astea, douăzeci, poate treizeci de minute.

Shaw se ridică de pe birou.

— Adu nişte cătuşe.

Capitolul 29

— Nu mănânci nimic.

Jordie ridică privirea de la sandvişul pe care Gwen Saunders i-l comandase la room-service.

— Nu mi-e foame.

— Nici de dimineaţă n-ai mâncat nimic.

Jordie îşi dădea seama că femeia nu încerca decât să fie drăguţă, dar o enerva să i se vorbească de parcă ar fi fost un copil. Şi se pare că starea de spirit i se citea pe faţă. Gwen nu insistă. Mâncă ultimul sandviş din porţie, îşi împături şerveţelul şi-l aşeză lângă farfurie.

— Să-i chem să strângă, atunci?

— Da, eu am terminat, spuse Jordie.

— O să le cer să pună sandvişul la pachet. Poate o să-l vrei mai târziu.

Jordie îi zâmbi vag, dar ştia că pofta ei de mâncare nu avea să crească până când nu se schimbau circumstanţele. Şi Jordie se temea că acestea aveau să se schimbe doar în rău, nu în bine. Când toate perspectivele erau sumbre, la ce mai putea spera?

După ce ospătarul de la room-service plecă, Gwen se asigură că uşa era bine închisă, apoi se aşeză la birou şi-şi deschise laptopul.

Agitată, fără să-şi poată găsi locul, Jordie se duse la fereastră, dădu draperiile la o parte şi privi spre orizontul cerului de deasupra oraşului.

Dacă privea spre stânga, peste Canal Street, putea vedea întinzându-se aleile înguste ale Cartierului Francez. Pe râu înainta agale o barcă cu vâsle plină de turişti. Trotuarele erau sufocate de pietoni.

Existau pe lume şi oameni care chiar aveau o zi bună. Îşi vedeau de treburile lor, mâncau, beau, vizitau atracţiile din zonă, se bucurau de compania prietenilor şi a familiilor, neatinşi de tragedii, de catastrofe create cu mâna lor.

Le invidia această libertate, chiar dacă nu dura, poate, decât o zi. Jordie nu se mai simţise niciodată cu adevărat liberă din acea cumplită zi de decembrie, din copilărie. Evenimentul care-i schimbase viaţa atunci o urmărea pretutindeni. Chiar şi în zilele de sărbătoare, era mereu prezent, ca să-i strice bucuria. Nu putea face nimic fără să-l simtă. îi afecta orice hotărâre majoră. Sacrificase multe ca urmare a ceea ce se întâmplase atunci.

Răpirea

Acum, din cauza acelor momente fatidice, era sechestrată şi păzită de ofiţeri federali. Viitorul îi era nesigur, viaţa-i era în pericol.

Nu era liberă nici măcar să se ducă la muncă şi să facă treaba care-i plăcea atât de mult. Când ieşiseră din clădirea FBI-ului, o întrebase pe Gwen dacă puteau trece pe la biroul ei, doar cât să verifice evenimentele majore din viitorul apropiat, şi să decidă pe care le-ar fi putut aborda pentru a rotunji profitul anual al companiei. Gwen o refuzase în mod amabil, dar pe un ton ce nu lăsa loc de negocieri.

— Îmi pare rău, Jordie. Agentul Wiley vrea să fii… protejată.

— Păzită.

— Acelaşi lucru.

— Ba nu e acelaşi lucru. Câtuşi de puţin!

Gwen nu comentase, pentru că ştia şi ea adevărul. Totuşi, intervenise în numele lui Jordie şi îl convinsese pe

Joe Wiley să le permită angajaţilor de la Extravaganza să facă livrări la adresa hotelului şi să-i trimită documentele care nu mai sufereau amânare, cum ar fi estimările şi comenzile care aveau nevoie de aprobarea lui Jordie înainte ca un proiect să poată fi derulat.

Era, totuşi, o victorie măruntă. Pentru că, odată ce fuseseră livrate, Gwen deschisese fiecare plic şi fiecare pachet şi îl inspectase înainte să i-l dea lui Jordie.

Nu se amăgea singură. Era păzită. Ce-i drept, Joe Wiley voia să fie sigur că nu păţeşte nimic, însă, în acelaşi timp, nu avea încredere în ea. Ceea ce era firesc. Ar fi trebuit să-i spună despre excursia în Costa Rica.

Nu voise să meargă, dar Panella nu-i lăsase de ales. Detestase fiecare minut pe care-l petrecuse în compania lui. Făcuse eforturi să uite amintirea acelor trei zile şi aproape reuşise să pretindă că nu făcuse niciodată toate acele compromisuri.

Dar, când îi spusese lui Joe Wiley despre excursie, Josh adusese totul la suprafaţă, toate amintirile urâte, şi nu avea să recâştige încrederea autorităţilor dacă pierdea acum timp văicărindu-se şi exprimându-şi părerile

Sandra Brown de rău. În contextul cazului lor împotriva lui Panella, consecinţele faptului că mersese în America Centrală împreună cu el puteau fi mult mai severe.

Soarele strălucea cald prin fereastră, dar Jordie îşi strânse coatele în mâini, ca şi cum gândul de a depune mărturie în sala de tribunal în legătură cu cele întâmplate în Costa Rica îi dădea fiori.

Se gândi cu regret la zilele obişnuite când catastrofele se rezumau la întârzieri în livrarea florilor, la numărul insuficient al feţelor de masă, la un program greşit tipărit, la uleiul care luase foc într-o bucătărie de hotel. Gândind din perspectiva lucrurilor de acum, toate acestea fuseseră banalităţi. Ce n-ar fi dat acum pentru nişte probleme atât de uşor de rezolvat!

Problemele cu care se confrunta acum păreau imposibil de depăşit. Şi nu cea mai mică dintre ele era

reprezentată de Shaw Kinnard – mai exact de tumultul emoţional pe care îl provoca simpla amintire a numelui său.

Când îl văzuse nu însângerat şi pe moarte, ci cât se poate de viu, când aflase că nu era un ucigaş notoriu, ci agent FBI, uşurarea pe care o simţise fusese profundă. Însă de foarte scurtă durată. Când înţelesese până unde se întinsese duplicitatea lui şi impactul pe care-l avusese asupra ei, abia se stăpânise să nu se repeadă la el, să nu-i smulgă ochii cu unghiile, să nu-l strivească sub picioare.

Pe lângă faptul că fusese furioasă, se simţise şi îngrozitor de umilită din cauza naivităţii şi credulităţii de care dăduse dovadă. Nu avea să-şi ierte niciodată faptul că se lăsase dusă de nas, că insinuările lui provocatoare o incitaseră – chiar şi puţin. Începuse chiar să creadă că erau ceva mai mult decât nişte tachinări nonşalante, menite să o provoace. Începuse chiar să creadă că erau provocate de un sentiment mai adânc, mai pătrunzător, să creadă…

Să creadă lucruri care acum îi păreau inimaginabil de naive.

Răpirea

Dintr-odată, soarele îi păru prea strălucitor. îi făcea ochii să-i lăcrimeze. Trase draperiile cu o smucitură şi-i spuse lui Gwen:

— Mă duc să mă întind puţin.

— O să-ţi facă bine să dormi puţin. Să-mi spui dacă ai nevoie de ceva.

— Bine.

— Jordie?

Se întoarse.

— Ce s-a întâmplat între tine şi Kinnard în garajul ăla?

— Ştii ce s-a întâmplat.

Pe un ton ceva mai încet, Gwen o întrebă:

— Varianta neoficială. Ca de la femeie la femeie.

— Nimic, spuse Jordie, cu glas răguşit. Nu s-a întâmplat nimic.

Gwen ştia că minte şi o privi cu o expresie ce aducea a milă:

— Îşi făcea doar meseria.

— Ştiu.

Se duse în cameră şi închise uşa. Se sprijini cu spatele de aceasta şi şopti:

— Şi şi-o făcea foarte bine.

Lacrimile care ameninţaseră să se reverse mai devreme i se rostogoliră acum printre pleoape.

Le şterse furioasă. Refuza să plângă din cauza lui.

Dezlipindu-se de uşă, se îndreptă spre baie, doar ca să fie oprită de un sunet familiar – bâzâitul distinct al unui telefon mobil, dat pe vibraţii.

Un telefon mobil? Al ei era încă în posesia FBI-ului. Hickam îl folosise ultima oară ca să sune pe cartela preplătită a lui Shaw, atunci când acesta făcuse marea dezvăluire.

Sunetul persistă. Se duse după el până lângă biroul pe care aşezase lucrurile trimise de angajaţii ei. Cercetă repede conţinutul plicurilor mai umflate şi dădu la o parte capacele cutiilor, până când găsi una plină cu invitaţii tipărite. Observă acum că pe eticheta de livrare era trecut un nume de companie pe care

Sandra Brown nu îl recunoştea. Scoase în grabă pachete de invitaţii, plicuri şi bilete de răspuns.

Cutia continuă să vibreze.

Băgă mâinile într-un colţ şi ridică fundul fals. Şi iată telefonul, tremurând pe cartonul alb. Cineva se dăduse peste cap nu glumă să-i trimită telefonul ăsta.

Instinctiv, îl ridică şi răspunse:

— Alo?

— Jordie?

Inima i se strânse.

O aşezaseră deja pe Linda Meeker pe un scaun în holul din faţa camerei de interogatoriu, când Morrow ieşi pe uşa biroului său, împingându-l pe Shaw înaintea lui.

Tânăra era aplecată în faţă, plângea încetişor, cu umerii tremurându-i, dar ridică privirea, speriată, în clipa

în care Morrow îl împinse pe Shaw pe un scaun diagonal opus celui pe care stătea ea. Scoase o pereche de cătuşe de metal şi prinse una de încheietura mâinii drepte a lui Shaw şi cealaltă de piciorul scaunului, zornăindu-le ameninţător, ca să se asigure că erau bine închise.

— Ar fi bine ca avocatul tău să apară cât mai curând, altfel te bag după gratii. Şi dă-ţi gluga aia jos de pe cap!

Îi împinse gluga hanoracului, apoi se răsuci pe călcâie şi se îndreptă spre uşă, oprindu-se în clipa în care ajunse în dreptul fetei. Pe un ton mult mai blând, o întrebă:

— Pot să vă aduc ceva, domnişoară?

Fata clătină din cap.

— Părinţii dumneavoastră vor ajunge în curând.

Începu să se îndepărteze, apoi întoarse capul spre Shaw.

— Tu! Vezi să n-o superi!

Shaw îi arătă un gest extrem de nepoliticos cu mâna liberă, apoi îşi trase înapoi gluga pe cap. Morrow se strâmbă, dar nu mai spuse nimic altceva înainte să se întoarcă în biroul lui şi să închidă uşa.

Shaw mormăi câteva înjurături, apoi privirea îi alunecă de la uşa biroului lui Morrow până la fata care

Răpirea îl privea îngrijorată. O privi la rândul său preţ de câteva clipe, apoi spuse, cu voce joasă:

— Nu mai fi aşa de supărată, puştoaico. Nu ştiu pentru ce te-au adus aici, dar probabil că o să scapi cu câteva ore de muncă în folosul comunităţii. Poate şi o vreme într-o şcoală de corecţie, da’ nu-i chiar aşa de rău acolo.

Fata coborî numaidecât privirea.

Shaw îşi sprijini capul de perete şi se prefăcu că închide ochii, dar îi lăsă mijiţi, ca să o poată vedea.

Continua să-şi privească mâinile pe care şi le ţinea în poală, împreunate, dar frământându-le. Îşi rosese o cuticulă de la degetul mare până când îi dăduse sângele. Trecu un minut, apoi încă vreo treizeci de secunde.

Shaw începuse să creadă că planul lui n-o să meargă, când fata ridică privirea sfioasă spre el.

— Ţi-e rău?

Îşi lăsă capul sprijinit de perete, dar îl rostogoli într-o parte, apoi îşi coborî ochelarii de soare mai jos pe nas, ca să o privească pe deasupra ramelor.

— Niţeluş. M-au scos din spital pe motiv de asalt.

— Ai fost în spital?

— Până acum aproximativ o oră.

— Ce ai păţit?

— Am fost înjunghiat.

Cu mâna liberă, îşi ridică partea de jos a cămăşii şi-i arătă bandajul.

Ochii ei umflaţi şi înroşiţi se măriră o idee.

— Cine te-a înjunghiat?

Shaw râse, dar mască sunetul cu o tuse.

— E ultima oară când o mai supăr pe doamna asta.

— O femeie?

— Iubita mea. Fosta iubită. M-a înţepat cu o lamă de elice ruptă şi ruginită.

— Doamne!

Shaw râse din nou.

— Mie mi-au ieşit pe gură nişte cuvinte mai puţin pioase.

Când îi zâmbi, Shaw îi zâmbi la rândul lui.

Sandra Brown

— Îmi place să te văd zâmbind. Te-am auzit cum plângeai mai devreme. De acolo.

Arătă spre camera de interogatoriu.

— Păreai foarte supărată.

Buza de jos a fetei începu să tremure şi o cumplită nefericire îi cuprinse din nou întreg trupul.

— Ascultă, puştoaico, zise Shaw, vorbind încet. Nu-i lăsa pe nenorociţii ăştia să te sperie. Ajutorul de şerif a zis că părinţii tăi o să ajungă în curând. O să te scoată ei de-aici. Orice-ai fi făcut…

— N-am făcut nimic!

Shaw îi aruncă o privire, ştiind că fata îşi dorea cu disperare să-i povestească ce se întâmplase, să-i explice, să clarifice lucrurile, să se justifice, în fine. Aşa că îi dădu

ocazia să facă acest lucru fără s-o îmboldească în vreun fel.

j Vreau să spun…

Îşi trecu limba peste buze.

— M-am dus într-un loc în care n-ar fi trebuit să merg. Un bar… Eu şi prietena mea aveam documente false.

Apoi, vorbind încet, pe un ton confidenţial, oprindu-se des şi luând-o de la capăt, îi spuse, în mare, aceeaşi poveste pe care i-o spusese şi lui Morrow.

Când ajunse la partea în care ieşise din bar, plângea din nou, cu sughiţuri mari care o făceau să se înece, pentru că încerca să nu facă zgomot.

— Hei, gata, zise Shaw. Gata. Nu fi aşa de aspră cu tine. Orice s-a întâmplat, nu cred c-a fost vina ta.

— Dar a fost. Prietena mea mi-a spus să nu plec cu un străin.

— L s-o fi părut că era un ratat şi, din câte mi-ai povestit, cred că avea dreptate.

— Dar… dar n-am ascultat-o. Băusem atât de mult! Şi mi-a spus că eram sexy şi că niciodată nu a fost atât de… de excitat… dintr-un simplu sărut.

Îşi lăsă capul în jos şi întrebă încet:

— Ştii ce-nseamnă asta?

Shaw se încruntă, într-o expresie vinovată.

Răpirea

— Da. Noi, bărbaţii, spunem chestii de-astea când vrem să impresionăm o fată. Uneori însă, mai suntem şi sinceri. Poate că şi el a fost.

— Nu cred. Pentru că, imediat ce a tras pe margine şi a oprit motorul…

Cuvintele se rostogoliră de pe buzele ei cu aceeaşi viteză cu care lacrimile i se rostogoleau din ochi. Fu nevoie de toată stăpânirea de sine a lui Shaw ca să rămână acolo, prefăcându-se un simplu ascultător de ocazie, câtuşi de puţin interesat să afle cine îl omorâse pe Royce Sherman.

Fata, cu cât vorbea mai mult, cu atât se emoţiona mai tare. Când ajunse la punctul culminant şi descrise împuşcătura fatală, inima lui Shaw bătea atât de puternic,

încât crezu că o să-i spargă pieptul.

— Nu mi-a venit să cred, zise ea, sughiţând. Dar ştiam că e mort.

Îşi şterse nasul pe mânecă.

— Mi-era atât de frică! înlemnisem, înţelegi?

Shaw dădu din cap.

— Am rămas acolo, înţepenită. Nici măcar nu ştiu cât timp. Când mi-am venit în fire, am intrat în panică. Presupun că ar fi trebuit să chem poliţia, dar ştiam că o să-i spună lui tati, iar el o să mă jupoaie de vie şi-o să-mi atârne pielea la uscat. Aşa că am sunat-o pe prietena mea şi i-am spus să vină să mă ia. Am dat fuga la şosea şi m-am ascuns în tufişuri ca s-o aştept. Şi în tot timpul ăsta mi-era groază să nu se întoarcă şi să mă omoare şi pe mine. Păcatul se plăteşte cu moarte. Numai la asta mă gândeam.

Plângea atât de tare, încât Shaw se temea să nu păţească ceva.

— Încă mi-e frică să nu vină după mine. De-asta n-am vrut să spun nimănui. O să ajungă la ştiri. O să afle cum mă cheamă. Şi-atunci, o să mă găsească!

Shaw se simţea ca un cal de curse care aşteaptă semnalul, dar rămase tolănit pe scaun şi ridică din umeri, fără grijă.

— Ai zis că nu l-ai văzut.

Sandra Brown

— Nu l-am văzut. Dar poate el crede altceva. Şi mă tem să nu…

În acel moment, uşile duble din capătul coridorului se dădură de perete şi un cuplu de vârstă mijlocie năvăli înăuntru.

Fata ţipă şi-şi lipi fruntea de genunchi.

Bărbatul, în mod evident predicatorul mânios, era îmbrăcat în haine de lucru şi bocanci. Mama Lindei avea un şorţ încă legat în jurul taliei, peste o rochie înflorată. Mai multe ajutoare de şerif erau chiar în spatele lor, încercând să oprească marşul predicatorului pe holul instituţiei. Cele două ajutoare care fuseseră în camera de interogatoriu împreună cu Linda apărură de îndată,

evaluară situaţia şi o traseră repede afară din cameră.

În mijlocul harababurii, nimeni nu observă când Morrow îi desfăcu cătuşele lui Shaw. Se duseră înapoi în biroul lui, unde aşteptau Wiley şi Hickam.

Shaw îşi dădu la o parte gluga şi-şi scoase ochelarii de soare.

— Cât aţi auzit?

— Aproape tot, zise Wiley.

— A sedus-o şi a convins-o să vină cu el, spuse Morrow. A tras pe marginea drumului ca să…

— Ca să şi-o tragă cu o copilă care abia împlinise şaisprezece ani, zise Shaw. Mai că-mi vine să cred că a scăpat prea uşor cu doar un glonţ în cap.

— Un vehicul a oprit în spatele camionetei lui, zise Wiley. Royce Sherman a crezut că e poliţia. Şi-a tras fermoarul la şliţ. Fata s-a ridicat.

Shaw continuă de acolo.

— Persoana care l-a împuşcat a lăsat farurile aprinse, ca cei doi să nu vadă ce fel de maşină conducea sau cine venea spre ei. Fata susţine că nu i-a văzut faţa.

— Cam pe aici a început să plângă atât de tare încât n-am mai înţeles nimic din ce a spus, zise Wiley.

— A spus, zise Shaw, apăsând cuvintele, că e îngrozită ca nu care-cumva ucigaşul să vină şi după ea.

— Dar nu-l poate identifica.

Răpirea

— Nu după cum arată.

Shaw făcu o pauză, pentru efect.

— Dar i-ar putea recunoaşte vocea.

Nimeni nu spuse nimic preţ de câteva clipe, apoi Wiley făcu un pas în spate.

— Oh, Dumnezeule!

— Mda, zise Shaw, posac. Ucigaşul i-a spus câteva cuvinte lui Royce înainte să-l împuşte. Linda nu ştie exact ce anume, pentru că vorbea ciudat. Ca unchiul ei, Clive. Care are un aparat negru pe care îl ţine în dreptul laringelui.

Capitolul 30

Jordie îşi apăsă la ureche telefonul care-i fusese strecurat pe furiş şi se aşeză pe marginea patului.

Aruncă o privire vinovată înspre uşa care făcea legătura cu livingul apartamentului şi vorbi în şoaptă.

— Josh? Cum…

— Te uiţi la televizor? Ai auzit?

— Ce? Ce să aud? De unde ai ştiut că o să primesc telefonul ăsta?

— N-am ştiut. Am sperat doar. Eşti la Extravanganza acum?

— Nu. Cei de la FBI-ul mă ţin sechestrată într-un hotel. Dar au permis să-mi fie aduse nişte hârtii şi nişte pachete…

— Dă drumul la televizor.

— Josh, unde eşti? Eşti bine?

— Dă drumul la televizor! Dacă eşti într-un hotel, atunci ai televizor. Dă-i drumul.

— De ce?

Josh pufni, un sunet ce trăda nerăbdare amestecată cu panică.

— Deschide te-le-vi-zorul!

Jordie se întinse după telecomanda de pe noptieră.

— Bine. L-am deschis.

Sandra Brown îi spuse pe ce canal să dea. În timp ce naviga printre meniurile enervante caracteristice televizoarelor din hoteluri, Jordie spuse:

— Am fost atât de îngrijorată, Josh! N-ar fi trebuit să fugi. Eşti bine?

— Nu, nu sunt bine. Mai ales după asta.

— După ce?

— O să mă omoare.

— Cine?

— Cine crezi? întrebă el şi vocea i se transformă într-un şuierat.

Jordie recunoştea simptomele. Josh era în plină criză de panică.

— Josh, te rog, ascultă-mă. Eşti într-o încurcătură groaznică!

— Ei nu mai spune! Cum de te-ai prins?

Jordie îşi muşcă buza ca să se stăpânească şi să nu-i dea replica.

— O să te ajut. Ştii asta. Dar trebuie să te calmezi şi…

— Să mă calmez? Să mă calmez? Este aproape. Sunt sigur. Şi o să mă omoare.

Continuă să-şi toarne previziunile apocaliptice în urechea ei dreaptă, în timp ce Jordie încerca, cu stânga, să audă ce se spunea la televizor şi să pună cap la cap povestea care îl afectase în asemenea măsură pe fratele ei.

— Te uiţi? o întrebă acesta.

— Da.

Fotografia unui tânăr apăru pe ecran şi pe Jordie o şocă să constate cât de cunoscut îi părea chipul bărbatului. În fotografie nu avea bărbiţă, dar îi recunoscu pe dată rânjetul insolent. Până în acest moment, nici măcar nu ştiuse cum îl cheamă.

— A fost la bar în noaptea de vineri. A vorbit cu mine.

— Oh, ştiu toată povestea, zise Josh. A apărut la televizor alaltăieri seară şi i-a povestit cu mare patos reporterului despre micul vostru interludiu.

— Din fericire, am ratat asta.

Răpirea

— A spus că aţi băut ceva împreună…

— Nu am…

— A tot trăncănit despre cum a fost „la un pas de moarte14. Dacă este adevărat ce-au spus la ştiri, aseară a fost în acelaşi bar, unde s-a dat în spectacol repetând povestea.

— Şi ce dacă? Profită de cele cincisprezece minute de glorie. Nu văd de ce-ai intrat în panică…

— Nu aş fi intrat în panică dacă n-ar fi fost găsit mort!

Inima uită să-i mai bată.

— Cum?

— A fost ucis, Jordie. Ucis. Parcă te uitai la televizor.

— Mă uit. Dar…

— A fost găsit împuşcat în cap. S-a întâmplat după ce a plecat din barul în care a dat o reprezentaţie în faţa publicului despre întâlnirea cu tine. Acum înţelegi de ce-am intrat în panică?

Pe ecran apăruse acum o camionetă. Parbrizul era împroşcat cu sânge. Se afla într-o zonă împădurită, înconjurată de bandă galbenă, maşini de intervenţie şi bărbaţi în uniformă.

— E groaznic! murmură ea. Dar probabil că s-a luat la harţă cu cineva seara trecută. Sunt sigură că faptul că a fost ucis nu a avut nicio legătură cu mine.

— Eşti proastă? strigă Josh.

— Cum ar putea avea legătură cu mine?

— Înainte să te sun, au difuzat un interviu cu un barman tatuat şi bărbos. A zis că Royce Sherman se purta ca o mare vedetă, lăudându-se cu rolul pe care l-a jucat în cazul Panella-Bennett. Exact aşa s-a exprimat.

— Asta este, Josh.

— Nu-mi spune că moartea ăstuia nu are nicio legătură cu tine! Cu noi!

Scoase un sunet ca şi cum s-ar fi înecat.

— N-o să reuşesc niciodată să ajung suficient de departe de el, nu-i aşa?

— De Panella?

— Evident că de Panella! De cine crezi?

Sandra Brown

— Te rog să te calmezi. Spune-mi unde eşti. O să vin…

— Nu!

— Josh, nu poţi să fugi de autorităţi!

— Deja am fugit. Nu de autorităţi mi-e mie frică. De Panella! Ştii ce cred eu?

Fără să aştepte răspunsul ei, se grăbi să continue:

— Nu cred că a plecat din ţară. Cred că a stat la pândă tot timpul ăsta, m-a aşteptat să…

— …să faci o prostie, ca de pildă să fugi de sub protecţia guvernului?

— Eram sigur! Ştiam că o să fii de partea lor.

— La naiba, Josh, sunt de partea ta!

— Şi probabil că eşti supărată fiindcă i-am spus lui Wiley despre Costa Rica. A trebuit, Jordie. Nu am spus nimic rău despre tine. Doar că te-ai dus cu Panella.

Se abţinu să-i explice cât de rău făcuse cu doar acest amănunt. Îşi dădu totodată seama că, deşi vorbeau pentru prima oară în şase luni de zile, Josh nu o întrebase nici măcar dacă era bine. Ştiind prea bine prin ce chin trecuse în această săptămână din cauza lui, nici nu-şi ceruse scuze, nici nu-şi exprimase îngrijorarea în legătură cu situaţia ei. Nu că s-ar fi aşteptat la aşa ceva din partea lui. Dar tot o durea.

Pe un ton cât mai liniar cu putinţă, spuse:

— Dacă vrei să te ajut, trebuie să-mi spui unde eşti.

— Nici gând. Panella este pe-aproape. îl simt. Probabil că e cu ochii pe tine. Dacă ţi-aş spune unde sunt, l-ai aduce direct la mine. N-o să renunţe niciodată. îl cunosc. N-o să înceteze să mă caute până când n-o să mă ştie mort.

— Eşti paranoic, Josh. Billy Panella e la mii de kilometri depărtare.

— Ba nu. Este aici. El l-a omorât pe tipul ăla aseară.

— Asta-i ridicol.

— Ba nu e.

Îl văzu cu ochii minţii scuturând din cap asemenea unui copil încăpăţânat, roşu la faţă şi refuzând să cede-ze. Era imposibil să-l facă să înţeleagă.

Răpirea

— Ţărănoiul ăla dobitoc i-a stricat lui Panella planul pe care-l pusese la cale ca să te omoare. Mai rău, se lăuda în gura mare cu treaba astă seară trecută. Barmanul a povestit cum a susţinut că numai mulţumită lui mai eşti acum în viaţă. Pentru Panella, ăsta a fost un afront personal. Nu putea să treacă cu vederea aşa ceva.

La televizor, un reporter de ştiri încerca să obţină o declaraţie de la ajutorul de şerif Morrow, pe care Jordie îl recunoscu. Îşi făcea loc printr-o mulţime de oameni, fără să spună nimic altceva în afară de:

— Nu am comentarii în acest moment.

Reporterul nu se dădu bătut, se întoarse spre cameră şi spuse:

— Deşi autorităţile nu doresc să divulge detaliile cazului, surse anonime ne-au informat cum că Royce Sherman ar fi fost ucis în stil de execuţie, cu un singur glonţ.

În Jordie începu să prindă rădăcini gândul că poate temerile şi trăncănelile lui Josh nu erau, totuşi, chiar atât de nefondate. Ce spunea el se asemăna neplăcut de mult cu avertismentul lui Shaw: „Nu-ţi poţi proteja fratele de Panella”.

Cu toate astea, se grăbi să nege vehement în mintea ei ideea că Panella ar fi putut fi aproape, ucigând cu mâna lui în loc să angajeze profesionişti. Era un gând mult prea înfricoşător.

În plus, ori de câte ori fratele ei trecea printr-o criză de genul ăsta, unul dintre ei trebuia să rămână calm şi raţional. îi spuse:

— Să presupunem că Panella nu a părăsit niciodată Statele Unite. De ce i-ar păsa că un gură spartă s-a dat mare fiindcă a vorbit cu mine? Cu siguranţă ar avea lucruri mult mai importante pentru care să-şi facă griji.

— Exact. Chiar are. Pentru mine! Pentru mine îşi face el griji. Asta tot încerc să-ţi spun! O să mă omoare.

— Dacă ţi-e chiar atât de frică, Josh, predă-te autorităţilor.

— M-ar arunca după gratii şi-ar înghiţi cheia.

— Şi de ce ţi-e cel mai frică? întrebă ea, furioasă. De închisoare sau de Billy Panella?

Îl putea vedea strângându-şi colţul buzei între dinţi. Cel puţin nu mai ţipa. Făcu un efort să se stăpânească şi continuă pe un ton mai dulce:

— Te-ai pus singur într-o situaţie din care nu ai cum să câştigi, Josh. Ai încercat să joci pe ambele fronturi şi ai pierdut. Iar acum ţi-au mai rămas doar două variante. Fie te predai, fie vei continua să trăieşti cu teama lui Panella,

până când fie el, fie vreunul din asasinii lui reuşeşte să te găsească. În mod clar, cea mai bună opţiune este să te predai autorităţilor.

— Şi să ispăşesc o pedeapsă pentru lucruri de care nu sunt vinovat?

— Ba eşti vinovat!

— Tu vrei să mă vezi mort, nu-i aşa? Speri că o să mor. Vrei să dispar pentru totdeauna din viaţa ta. Ai vrut întotdeauna!

Jordie lăsă capul în jos şi-şi frecă fruntea, simţind că o ia durerea de cap.

— Nu spune aşa ceva. Ştii că nu e adevărat.

— Când Panella o să ajungă la mine, când o să mă găsească cu un glonţ în cap, o să obţii în sfârşit ceea ce ţi-ai dorit – vei şti că ai scăpat de mine!

Şi cu asta, convorbirea se întrerupse.

După ce Shaw lansă bomba în biroul lui Morrow, lucrurile se petrecură repede.

Morrow lăsă interogatoriul Undei în seama celor doi detectivi care discutaseră cu ea şi mai devreme. Răcnetele lui taică-său puteau fi auzite în întreaga clădire – o acuza public de o listă întreagă de păcate care aveau să o ducă direct în iad.

Dacă Shaw ar fi avut puterea să-i zică vreo câteva afurisitului ăstuia plin de el, ar fi făcut-o. Dar abia dacă mai avu suficientă energie să ajungă până la maşină împreună cu Wiley şi Hickam. Îşi scoase hanoracul în care se încinsese îngrozitor şi ochelarii de soare şi aproape că se prăbuşi pe bancheta din spate.

Răpirea

Se făcu nevăzut chiar la fix. Înainte să apuce să iasă din parcare, două care de televiziune, evident la întrecere, opriră în faţa biroului şerifului.

— La dracu’! zise Hickam.

— Era doar o chestiune de timp, spuse Wiley. Două crime care au plecat din acelaşi bar de la capătul lumii, la doar câteva zile distanţă? Trebuia să ajungă pe primele pagini, chiar dacă o să se dovedească că a fost doar o

coincidenţă bizară.

— Morrow a zis că o să spintece cu mâna lui pe oricine îndrăzneşte să dea numele fetei în presă.

— Dar tot o să se afle, spuse Shaw.

— Morrow o să pună oameni să-i păzească locuinţa, zise Wiley.

Shaw nu se simţea decât o idee mai liniştit de această măsură. Avea încredere în Morrow, dar îşi amintea şi ce treabă proastă făcuse poliţistul trimis să o supravegheze pe Jordie.

Hickam zise:

— O să se transforme într-un adevărat circ dacă numele lui Panella va fi legat de povestea asta.

— Morrow o să încerce să împiedice presa să ajungă la această speculaţie, spuse Wiley.

— Doar că nu e o speculaţie.

Wiley trebuia să fie de acord cu Shaw.

— Mă sperie gândul că e prin zonă. Dar aş minţi dacă aş spune că nu mă şi bucură puţin. Tare mi-ar plăcea să pun odată mâna pe el, fără să fie nevoie să mă duc până la capătul lumii ca să-l găsesc.

Se uită la Hickam.

— L-ai anunţat pe şerif?

— I-am spus la ce să se aştepte.

Wiley zâmbi şi privi cum reporterii şi cameramanii dădeau buzna în biroul şerifului.

— Nu-mi place că trebuie să-l lăsăm singur pe Morrow să se descurce cu harababura asta.

— O să se descurce, este băiat capabil, spuse Shaw, în timp ce-şi presa degetul mare şi arătătorul pe orbite.

Nu se simţise niciodată atât de obosit.

De parcă i-ar fi citit gândurile, Wiley spuse:

— Te duci înapoi la spital.

Shaw îşi coborî mâna.

— Mă duc pe dracu’! Trebuie s-o mutăm pe Jordie Bennett într-un loc sigur.

— Nu avem nevoie de ajutorul tău, spuse Hickam.

— N-am spus că aţi avea.

— Ne putem descurca fără tine.

— Aşa este, dar tot vin.

Hickam ridică din umeri.

— Treaba ta. Tu mori, nu eu.

— Ai vrea tu.

— Hei, încetaţi! zise Wiley. Sunteţi mai răi decât copiii mei.

De cincisprezece minute, Hickam stătea ca pe ace. Se hotărî acum să spună ce-l rodea, vorbindu-i lui Wiley ca şi cum Shaw nu ar fi fost de faţă.

— Spectacolul ăla de doi bani pe care l-a dat acolo nu a fost un interogatoriu legal. Nimic din ce a spus Linda Meeker nu poate fi folosit într-o sală de judecată.

— Nu a fost legal, spuse Shaw. Nici măcar nu a fost un interogatoriu. Nu i-am pus nicio întrebare. Nici măcar una. Nu eu am condus conversaţia, ci ea. Eu doar am ascultat.

Se uită la Hickam prin oglinda retrovizoare şi ridică din sprâncene, invitându-l să-l contrazică.

— Ce păcat că tactica asta dezarmantă nu a ţinut şi cu Jordie Bennett, zise Hickam. Cum n-ai impresionat-o nici când i-ai pus cătuşele, nici când ai legat-o la ochi. Ai petrecut treizeci şi şase de ore cu ea şi n-ai aflat nimic.

Shaw îşi lăsă capul pe spătarul banchetei şi închise ochii.

— Nu avea nimic de ascuns.

— Decât despre vacanţa tropicală pe care a petrecut-o alături de Billy Panella.

Răpirea

Shaw deschise ochii şi se ridică doar atât cât să-i întâlnească privirea satisfăcută a lui Hickam în oglinda retrovizoare. Iar aceasta îl nelinişti cumplit.

— Wiley?

Celălalt agent întoarse capul şi se uită la el.

— Ce tot zice isteţul ăsta?

Ascultă preţ de cinci minute fără să spună nimic şi fără să-i placă nimic din ceea ce auzea de la Wiley.

Wiley termină spunând:

— Nu poate nega că a fost acolo cu el, dar susţine că nu ştia absolut nimic despre banii pe care fratele ei i-a depozitat acolo sau despre planurile lui Panella de a se duce după ei.

— Aşa că, vezi tu, zise Hickam, nu ştim exact ce anume preîntâmpinăm în clipa în care o mutăm. O altă încercare de a-i face felul? Sau o întâlnire romantică cu Billy Panella.

În mintea lui, Shaw striga din toate puterile: „Să mă ia dracu'!"

Dar nu-i dădu lui Hickam satisfacţia vreunei reacţii. Nu spuse niciun cuvânt, îşi puse doar capul înapoi pe banchetă şi închise ochii.

Joe Wiley o sunase pe Gwen Saunders din holul hotelului ca să-i spună că urcau, aşa că Jordie stătea pe canapeaua din living în clipa în care Gwen descuie uşa şi cei trei bărbaţi intrară în încăpere. Wiley intră primul, apoi Hickam.

În urma lor veni Shaw, pe care Jordie nu se aşteptase să-l vadă.

Când privirile li se întâlniră, conexiunea fu electrică, furia şi ostilitatea creând arcuri de energie între ei.

Dar, în ciuda ferocităţii privirii, Shaw arăta fantomatic, ochii îi sclipeau din cauza febrei, umerii îi erau lăsaţi şi părea că nu se ţine tocmai bine pe picioare.

Joe Wiley arătă spre un scaun şi spuse:

— Stai jos până nu cazi!

Apoi se întoarse spre Jordie şi Gwen:

— Avem nişte veşti neplăcute.

— Am auzit, spuse Gwen. Jordie se odihnea în dormitor când a văzut ştirea despre uciderea lui Royce Sherman la televizor.

— Este îngrozitor, spuse Jordie, dar nu cred că are vreo legătură cu mine.

— Şi noi am sperat să fie doar o coincidenţă, dar ne-am dus în Tobias să verificăm.

Wiley îşi înclină capul spre Shaw.

— Kinnard a vorbit cu tânăra care era împreună cu Sherman atunci când a fost împuşcat.

Îi relată principalele aspecte ale conversaţiei.

— Apoi i-a spus ceva care ne-a dat pe toţi pe spate. Ucigaşul vorbea printr-un laringe electronic.

Jordie trase adânc aer în piept, apoi îl eliberă încet.

— Aşadar, a fost Panella?

Cei trei bărbaţi o priviseră cu atenţie ca să-i poată vedea reacţia, iar Jordie îşi putea da seama că erau şocaţi de resemnarea din vocea ei.

Hickam vorbi primul:

— Nu sunteţi surprinsă?

— Nu foarte, nu. Mă întorc imediat.

Se ridică de pe canapea, se duse în dormitor şi scoase telefonul de sub saltele, unde îl ascunsese până când se hotăra ce să facă cu el. Această ultimă informaţie o ajutase să se hotărască.

Se întoarse în living şi ridică telefonul, în aşa fel încât agenţii să-l vadă. Le explică cum ajunsese în posesia ei.

— Josh ştie că aprob personal toate materialele tipărite înainte să le trimit clienţilor. A presupus, pe bună dreptate, că setul de invitaţii va ajunge în cele din urmă în mâinile mele.

— Şi dacă ar fi răspuns altcineva în clipa în care a sunat? întrebă Hickam.

— Îmi imaginez că ar fi închis. Sau, dacă nu ar fi avut nevoie de el, ar fi rămas nefolosit, fără ca cineva să afle vreodată cum a ajuns în cutia aia. Când a auzit ce s-a întâmplat cu Royce Sherman, a intrat în panică şi m-a sunat. E convins că Panella l-a omorât pe Sherman şi se teme că el va fi următorul.

Răpirea

Hickam îi luă telefonul din mână şi îl porni.

În timp ce aşteptau ca telefonul să pornească, Jordie le relată conversaţia pe care o avusese cu Josh. Povestirea el fu întreruptă de Hickam şi de Wiley, care o întrebară când avea de gând să le spună că primise telefonul şi că o

sunase fratele ei.

— Recunosc că nu mă hotărâsem încă nici măcar dacă să vă spun. Josh trece printr-un episod paranoic. Am fost tentată să păstrez deschisă această linie de comunicare cu el.

— Credeţi că s-ar putea sinucide? întrebă Hickam.

— Nici măcar în timpul celor mai puternice atacuri de panică nu a ameninţat vreodată să-şi ia viaţa. Şi n-a făcut-o nici azi. Dar cred că este în pragul unei grave căderi nervoase. Mă gândeam că, dacă păstram telefo-nul, poate aş fi reuşit să-l calmez în cele din urmă şi să-l conving să se predea. Dar ţinând cont de ce i-a spus fata aceea lui Shaw…

În momentul în care-i rosti numele fără să vrea, privi automat în direcţia lui. Din clipa în care intrase, nu scosese niciun cuvânt. Nu-i adresase nicio întrebare. Nu făcuse niciun comentariu legat de nimic din ceea ce spusese. Rămăsese perfect nemişcat pe scaunul pe care se aşezase, tăcut, ascultând, concentrat asupra ei, privind-o cu ochi ca de şoim.

Privirea involuntară pe care i-o adresă acum provocă în ea o reacţie adâncă şi tulburătoare. O înfuria să constate că încă mai avea efectul ăsta asupra ei. Era supărată pe sine însăşi pentru că era atât de sensibilă.

Întorcându-se spre ceilalţi, spuse:

— Ţinând cont de ceea ce a spus fata despre vocea ucigaşului, s-ar putea ca starea lui Josh să fie justificată.

Făcu o pauză, apoi adăugă:

— Fireşte, s-ar putea să ne înşelăm.

„Periculos lucru, negarea”.

Ca şi cum Shaw ar fi rostit din nou cuvintele, ridică privirea spre el. Nu se mişcase. Continua să o fixeze cu aceeaşi privire de animal de pradă.

— Royce Sherman ar fi putut enerva pe oricine, spuse ea. Oricine s-ar fi putut lua după el de la bar, până la drumul ălalăturalnic.

— Şi mie mi-a venit de mai multe ori să-l pocnesc

când eu şi Hickam am stat de vorbă cu el, spuse Wiley. Aşa că aş fi tentat să fiu de acord cu dumneavoastră, domnişoară Bennett. Doar că mă întreb câte din aceste persoane care i-ar putea purta pică lui Royce folosesc un laringe electronic?

Fiindcă răspunsul era evident, la fel ca şi implicaţiile.

J ord iese aşează pe canapea şi îşi strânse braţele în jurul corpului, într-un gest inconştient de auto-apărare.

— Nu cred că l-a omorât unchiul Clive, zise Hickam.

— Nici eu.

Wiley oftă şi se uită la Jordie.

— Hotelul ăsta public a devenit dintr-odată prea public. Ca măsură de precauţie, o să vă mutăm într-o casă de siguranţă.

— M-aţi cazat cu un nume fals şi doar noi, cei din această încăpere, ştim că sunt aici.

— N-aş vrea să pariez pe asta cu viaţa dumneavoastră.

Jordie nu-l contrazise, dar nu credea că faptul că o mutau în altă parte i-ar fi garantat siguranţa.

Panella avea tentacule care se întindeau până departe şi treizeci de milioane de dolari cu care putea cumpăra foarte multe. Dacă voia s-o găsească, putea.

În tot acest timp, Hickam sunase de mai multe ori la numărul necunoscut din jurnalul telefonului mobil. Sună încă o dată. Auziră cu toţii ţârâitul, dar nu răspunse nimeni.

— L-am sunat şi eu de mai multe ori, spuse Jordie. Nu mi-a răspuns.

— Nu v-a spus nimic în legătură cu locul în care se află? întrebă Wiley.

— L-am implorat să-mi spună. A refuzat. Se teme că Panella e cu ochii pe mine şi, dacă mă duc la el, Panella o să fie pe urmele mele.

Wiley se scărpină în cap.

Răpirea

— Josh nu poate să fie foarte departe, altfel nu ar fi văzut ştirile despre Royce Sherman. Ce nu înţeleg eu?

După ce a luat maşina din depozitul public, ar fi putut să se ducă oriunde pe continent. În schimb, s-a întors aici, unde e mult mai probabil să fie prins. Şi tot aici e şi primul loc în care bar căuta Panella. Aşa că, de ce s-a întors? Nu e ca şi cum ar avea o mulţime de prieteni şi de rude care să-l poată ascunde. De fapt, există o singură persoană pe lume care ar face asta pentru el.

La ultima propoziţie, tonul agentului se schimbă, la fel şi atitudinea lui faţă de Jordie. Aceasta îşi întoarse privirea spre Hickam, care ţinea telefonul mobil în palmă. Dintr-odată, părea incriminatoriu. Revenind la Wiley, Jordie spuse:

— Cu siguranţă, nu îl ascund eu. Cum aş putea?

— Dar nu ne spuneţi unde se ascunde.

— Nu ştiu! V-am repetat tot ce ne-am spus când am discutat. Am încercat să-l conving că cea mai bună opţiune pentru el este să se predea şi să-şi accepte pedeapsa.

— Nici nu vrea să audă, spuse Wiley.

— Nu… nu chiar.

— Atunci, cum este, domnişoară Bennett? Ce a spus?

„Speri că o să mor”.

— Nimic. Mi-a închis. Dar cred că l-am făcut cel puţin să se gândească la posibilitatea de a se preda.

Se uită pe rând la fiecare din ei, întrebându-se cât de mult sau cât de puţin crezuseră din ceea ce le spusese. Singura privire care o nelinişti fu cea a lui Shaw. Întoarse capul, simţind că o arde.

După câteva clipe, Wiley spuse:

— Ei bine, toate agenţiile din statul nostru şi din cele vecine îl caută. Ar face bine să se predea înainte să fie prins sau rănit în timpul procesului de capturare.

— Sau înainte să-l găsească Panella, spuse Hickam.

— Mă rog lui Dumnezeu să nu se-ntâmple asta. Dar nu-l putem convinge să se predea până nu ne sună din nou, pe vreunul dintre noi.

Wiley arătă spre telefonul care rămăsese în mâna lui Hickam.

— Acum că a luat legătura cu domnişoara Bennett, sunt mai multe şanse să o sune pe dumneaei, şi nu pe mine, aşa că pune un băiat din departamentul tehnic să stea lipit de telefonul ăsta cum stă cloşca de ouă.

Cu aceasta, discuţia se termină. Hickam se aşează la birou şi începu să dea telefoane. Gwen se scuză şi se duse să facă acelaşi lucru. Wiley se duse lângă Shaw şi-i ceru să se ridice de pe scaun.

— Te duc la spital.

— Pe dracu'!

— Hai, gata, nu mai face pe grozavul. La urma urmei, om eşti.

— Oh, cu siguranţă sunt om.

— Bine. Atunci dă-ţi voie să te recuperezi.

— O să-mi revin.

— Nu şi dacă nu te odihneşti.

— Rămân aici.

— Ascultă, zise Wiley furios, refuz să te las să mori lângă mine doar pentru că eşti încăpăţânat ca un catâr!

— N-o să mor.

Privind pe lângă Wiley, i se adresă direct lui Jordie:

— O să moară Panella. O să-l omor eu.

Capitolul 31

Lui Gwen Saunders i se alăturară alţi doi şerifi ai Statelor Unite – tineri în formă, în blugi şi tricouri negre – care fuseseră chemaţi să ajute la relocarea lui Jordie. împreună, şerifii, Wiley şi Hickam hotărâră să aştepte până se lăsa complet întunericul înainte să o mute.

Shaw era de acord cu amânarea. Le rămâneau astfel câteva ore în care să pună la cale întreaga mişcare şi să se decidă care dintre casele de siguranţă din zonă i-ar fi putut oferi cea mai bună protecţie lui Jordie.

Shaw lăsă detaliile logistice în grija celorlalţi şi-i urmă sfatul lui Wiley de a dormi pe parcursul celor câteva ore. Nu simţea nevoia de a se interna într-un spital, dar trupul lui îi solicita vehement o pauză.

Răpirea

— Du-te în dormitorul lui Gwen, spuse Wiley. Ea o să

fie ocupată şi oricum n-o să-l folosească.

Jordie era împreună cu Hickam şi cei doi şerifi. Simţindu-i privirea, se uită la el, apoi întoarse repede capul, încă era furioasă pe el pentru că o păcălise. Sau poate că excursia împreună cu Panella era motivul pentru care refuza să îl bage în seamă. Oricum ar fi fost, nu-l putea evita la nesfârşit. Dacă asta era intenţia ei, n-avea s-o lase.

Se duse în dormitor şi închise uşa. Chirurgul îl instruise să nu-şi ude inciziile timp de cel puţin o săptămână. Chiar şi aşa, tot făcu un duş, ţinând o pungă de plastic peste rană cu o mână, săpunindu-se şi şamponându-se cu cealaltă.

Schimbă bandajul cu unul curat, pe care îl găsi printre alte obiecte din trusa pe care medicul chirurg i-o dăduse înainte să plece din spital. Morrow i-o înapoiase când se întâlniseră în Tobias. Tot în trusă erau câteva folii cu antibiotice şi un flacon de analgezice. Luă o capsulă de antibiotic, dar sări peste analgezic. Avea nevoie de somn, dar nu voia să se simtă ca şi când ar fi fost mahmur.

Când ieşi din baie, găsi o tavă de la room-service pe noptieră. Înfulecă pe dată sandvişul cu caşcaval făcut la grătar şi supa de pui cu tăiţei, amintindu-şi să-l identifice mai târziu pe bunul samaritean şi să-i mulţumească. După ce termină de mâncat, se întinse recunoscător.

Ar fi vrut să o strângă de gât pe Jordie pentru că nu-i spusese despre excursia pe care o făcuse în Costa Rica, împreună cu Billy Panella.

Dar o dorea la fel de tare.

Îşi strecură o mână în blugi ca să testeze echipamentul şi constată spre uşurarea lui că, în ciuda cateterului, a anesteziei şi a moliciunii generale, aparatura era în stare de funcţionare.

Adormi în timpul unei fantezii în care Jordie juca rolul principal.

O bătaie în uşă îl trezi. Se ridică repede în capul oaselor şi şuieră printre dinţi o înjurătură, pentru că uitase

 să-şi ferească partea dreaptă. Era

întuneric. Se uită la ceas. Dormise aproape şase ore şi îşi putea da deja seama că somnul îi făcuse bine.

Hickam stătea în cadrul uşii deschise.

— Începe spectacolul în douăzeci de minute.

— Mersi.

În loc să se retragă, Hickam spuse:

— Te saturi vreodată?

— De ce?

— De manipulat oamenii. De înşelat. De minţit.

— Toată lumea minte.

— Asta e scuza ta?

Shaw îşi puse picioarele pe podea şi se ridică.

— Nu am nevoie de o scuză. Am o meserie.

Îl lăsă pe Hickam în uşă şi se duse la baie. Folosi toaleta, îşi stropi faţa cu apă rece şi îşi clăti gura cu apa mentoaată oferită de hotel.

Apoi însă îşi sprijini mâinile de marginea lavoarului, privind înăuntru. Cuvintele lui Hickam i se învârteau prin minte, aşa cum se învârtea apa înainte să dispară în scurgere.

Ridicând privirea, îşi cercetă cu necruţătoare atenţie ochii reci şi chipul aspru în oglindă, văzându-se aşa cum probabil că îl vedeau ceilalţi.

— Afurisit să fii, Hickam! mormăi el.

După ce se întoarse în dormitor, îşi verifică pistoalele, băgând revolverul de nouă milimetri în tocul de la curea, iar pe cel micuţ în locul special creat din interiorul ghetei. Băgă două folii de antibiotice în buzunarul blugilor, apoi se duse în sufragerie, unde îi găsi pe ceilalţi făcând pregătiri asemănătoare.

Wiley întrebă:

— Cum ai dormit? Te mai doare rana?

— Al dracului, dar mă simt mai bine. S-a întâmplat ceva important cât am dormit eu?

— Am contactat tipografia la care au fost tipărite invitaţiile pentru petrecere. Nu le-a luat prea mult să caute comanda. A fost făcută şi achitată acum şase luni. Este un eveniment inventat şi Josh a folosit un nume

Răpirea fals, dar invitaţiile au fost trimise la adresa la care locuia în momentul în care s-a predat. Domnişoara Bennett a făcut curat în apartament şi a plătit ce mai rămăsese din contractul lui Josh. Pretinde că nu a găsit niciun fel de invitaţii acolo.

— Probabil că Josh le-a primit acolo, dar s-a grăbit să le mute în altă parte.

— Aşa m-am gândit şi eu, zise Wiley. A strâns obiectele strict necesare plus orice altceva de care ar fi putut avea nevoie ca să o contacteze pe soră-sa.

Shaw, care nu-l întâlnise niciodată pe Josh, întrebă:

— Crezi că e o manifestare compulsiv-obsesivă?

— Să o contacteze pe ea? Da, aşa cred. A avut curajul să fure milioane, dar a cedat înainte să apucăm să ne terminăm noi treaba cu el. A reuşit să ne păcălească şi să evadeze, dar nu se poate stăpâni să nu ne sune, să ia legătura cu noi, cu domnişoara Bennett. Ce-nseamnă asta? Că are tupeu sau că e un dobitoc?

— Şi una şi cealaltă.

— Aşa e. Niciodată nu ştii cu ce ai de a face. În orice caz, eu şi Hickam credem că şi-a pregătit propria casă de refugiu undeva pe aici, unde îl aştepta totul pus la punct.

— Nu te contrazic. Şi, apropo de case de refugiu, cât de sigură este locaţia în care o mutaţi pe Jordie?

— Sigură, răspunse Wiley, părând iritat că fusese întrebat.

— Care e planul de bază?

— Trei SUV-uri negre pleacă din parcarea subterană a hotelului unul după celălalt. Poliţişti pe motocicletă blochează traficul ca să le asigure ieşirea. Odată ce părăsesc hotelul, fiecare o ia în altă direcţie.

— Şi nu crezi că asta o să atragă atenţia?

— Ba tocmai. Dacă Panella pândeşte prin apropiere, o să creadă că Jordie e într-unul din SUV-uri. Şi, tot ca momeală, lăsăm maşina lui Hick în garajul în care am parcat-o când ne-am întors din Tobias. Dar unul dintre agenţii noi a lăsat o altă maşină parcată pe stradă. De îndată ce pleacă SUV-urile, Hick o să aducă maşina

asta300

Sandra Brown în parcarea hotelului şi o să ne ia pe Gwen, pe Jordie şi pe mine de la lift.

— Câţi ofiţeri supraveghează hotelul?

— Unsprezece oameni în uniformă. Încă o dată pe atât sub acoperire, la recepţie, pe holuri şi la toate intrările.

— Li s-a spus să se uite după Panella?

Wiley dădu din cap.

— Ca să le împrospătăm memoria, am pus în circulaţie ultima fotografie pe care o aveam cu el.

— Eu ce am de făcut?

— Tu ai grijă să dispari până mâine dimineaţă. Ai unde să stai?

— Am mai multe locaţii în New Orleans.

— Ne întâlnim mâine la prima oră, în biroul meu. Eu şi Hick îţi vom arăta tot ce avem legat de Josh Bennett. Poate vezi tu ceva care să ne fi scăpat nouă şi care să ne ducă la ascunzătoarea lui.

Shaw se gândea la sarcina grea care îl aştepta. Nu era, de felul lui, un jucător de echipă. Şi nu era bine primit nici de toţi membri acestei echipe, în care cooperarea era absolut necesară. îi aruncă o privire lui Hickam, apoi se uită din nou la Wiley, cu o expresie întrebătoare.

Wiley, urmărindu-i atât privirea, cât şi firul gândirii, zise:

— Nu te place.

— Sunt zdrobit. Dar are de gând s-o ţină tot aşa şi să-mi stea ca un ghimpe-n coaste?

— O să vorbesc cu el, o să-l sfătuiesc să renunţe la prejudecăţi în ceea ce te priveşte. Pentru că s-ar putea să avem nevoie de talentele tale. Eu şi Hick nu suntem extrem de ataşaţi de Josh, dar nu vrem să ajungă Panella la el înaintea noastră.

— Eu vreau să-l elimin pe Panella.

— Ai mai spus.

Wiley îşi lăsă capul într-o parte.

— Povestea asta n-a devenit prea personală pentru

tine, nu?

Shaw se uită la el.

Răpirea

Wiley oftă.

— Mă temeam de asta.

Apoi îl măsură pe Shaw din cap până-n picioare.

— Încearcă să nu intri în vreo dandana peste noapte. Nu speria pe nimeni. Şi vezi cum faci să nu fii arestat. Nu suport două doze de Xavier Dupaw într-o singură zi.

Shaw zâmbi obosit, în semn că înţelegea.

Gwen Saunders se apropie de ei.

— Domnule Kinnard, mai aveţi nevoie de dormitorul meu? Trebuie să-mi iau lucrurile.

— Spune-mi Shaw. Şi mulţumesc că m-ai lăsat să folosesc camera ta. Tu mi-ai comandat şi mâncarea?

Gwen zâmbi.

— Mi s-a părut că ai nevoie.

— Aveam. Mulţumesc. Unde e Jordie?

— I-am adus o vestă. O îmbracă.

Arătă spre uşa închisă din cealaltă parte a apartamentului, apoi se îndreptă spre dormitorul ei.

Hickam îl chemă pe Wiley la masa pe care erau întinse planurile hotelului şi la care discuta cu şerifii în legătură cu posibilele rute pe care să iasă. Shaw se prefăcu că alege un măr dintr-un coş de fructe de pe minibar. Profită de un moment în care nimeni nu se uita la el, se strecură în camera lui Jordie şi închise uşa.

Fără să se uite la el, Jordie spuse:

— Vin acum!

Se schimbase de costumul elegant cu pantaloni şi purta acum o pereche de blugi negri, o cămaşă albă, cu nasturi şi adidaşi. Era aplecată peste pat şi trăgea fermoarul unei genţi de voiaj. Când termină, se întoarse şi, văzându-l pe Shaw, îşi îndreptă spatele şi miji ochii, într-o expresie de animozitate. Trase geanta jos de pe pat şi se apropie de uşa de care stătea sprijinit Shaw.

— Dă-te la o parte.

— A trebuit să te fac să mă crezi, Jordie.

— Ţi-am spus să te dai la o parte.

— Au fost momente în care m-am detestat pentru…

— Înseamnă că n-am fost singura care nutrea aceste sentimente.

— În alte momente, te-am urât pe tine pentru că mi-era imposibil să fiu obiectiv în ceea ce te privea.

— Oh, asta-i chiar drăguţ! Ai grijă să-ţi notezi, ca să nu uiţi. Poţi s-o foloseşti ca să-ţi manipulezi următorii ostatici. Asta, desigur, în cazul în care rămâi fără apropouri, aluzii, adevăruri spuse numai pe jumătate sau minciuni sfruntate. Pe lângă toate celelalte tactici specifice.

Încercă să treacă pe lângă el, dar Shaw făcu un pas într-o parte şi îi blocă drumul.

— Nu tot ce ţi-am spus a fost manipulare sau minciună.

Jordie pufni ironic.

— Nimic din ce spui n-o să mă facă vreodată să cred asta.

— Bine. Fiindcă m-am săturat de vorbit.

Îi prinse faţa între mâinile lui, îşi împinse degetele în părul ei şi o ţinu aşa în timp ce se întoarseră în aşa fel încât ea era acum cea cu spatele lipit de uşă.

Înţepeni.

— Dacă nu-ţi iei mâinile de pe mine, o să ţip de-o să ridic tot hotelul ăsta în picioare.

Shaw îşi coborî faţa spre a ei.

— Când eram întins pe jos, cu o elice ruptă înfiptă în stomac, nu ai fugit. Nu ai scăpat. De ce?

— Dacă ar fi s-o mai fac o dată…

— Gândeşte-te că eşti în aceeaşi situaţie. Chiar acum. Poţi să ţipi şi să ridici tot hotelul în picioare. Dar eu cred că, dacă asta voiai, ai fi făcut-o deja.

Îşi atinse gura de a ei.

— Nu…

Încercă să-şi ferească buzele, dar Shaw îi ţinea capul strâns între mâini şi-i sărută colţul gurii.

— Opreşte-te. Vorbesc serios, Shaw. Nu vreau asta.

— Ba nu, nu vrei să vrei. E o mare diferenţă.

Apoi îi lăsă uşor capul pe spate şi o sărută aşa cum îşi imaginase, ca în fantezia pe care medicamentele

Răpirea o produseseră în mintea lui, aşa cum tânjise să o sărute din clipa în care îi văzuse pentru prima oară chipul.

Nu-i păsa câte coduri de etică încălca, nici câţi agenţi federali erau în încăperea alăturată, nici dacă – Dumnezeu să-l ierte – dacă Billy Panella în persoană era de cealaltă parte a uşii. Cu excepţia cazului în care Jordie ar fi trecut de la vorbe la fapte şi l-ar fi oprit, avea de gând să o sărute până rămânea fără aer. Atât timp cât ea şi timpul îi îngăduiau să o facă.

Nu îl opri. Când îşi împinse limba în gura ei, nu întâmpină nicio rezistenţă. După un dans lent cu limba ei, şi-o retrase doar atât cât să-i atingă cu vârful centrul buzei de sus, pe dinăuntru, uşor, doar o idee. Era atât de erotic, încât respiraţia ei începu să se audă la fel de şuierătoare şi de agitată ca şi a lui. Dorindu-şi mai mult, îşi adânci din nou limba în gura ei.

Jordie lăsă geanta să-i cadă din mână. Ateriză încet pe vârful ghetei lui. O împinse la o parte, se apropie şi mai mult de Jordie şi se împinse în ea, potrivindu-şi în aşa fel poziţia încât trupurile lor se îmbinau asemenea unor piese de puzzle. Afurisită fie vesta aia antiglonţ, care o ferea de pieptul lui.

Mâna lui Jordie se ridică între ei. Îşi trecu degetul mare peste cicatricea de pe bărbia lui, apoi o zgârie uşor, cu dinţii. Înfometat, Shaw îi muşcă buza plină de jos. Apoi se sărutară din nou, frenetic. Poate că totala nebunie a acestui sărut îl făcea să fie atât de extraordinar.

Dar Shaw credea totuşi că avea mai multă legătură cu femeia decât cu circumstanţele. Simţea că e pe punctul să explodeze.

Îşi strecură o mână între ei, lăsând-o să alunece peste corpul ei, apăsând cu podul palmei în locul în care aproxima că se află sfârcul, coborând apoi mai jos, între

picioarele ei, şi mângâind-o acolo. Jordie scoase un geamăt şi se arcui peste mâna lui, care o masa încet.

Ridicându-şi faţa de peste a ei, şopti cu voce răguşită:

— O să fii a mea, Jordie.

Sandra Brenvn

Ochii ei erau încă furioşi, dar acum se citea în ei şi dorinţa ameţitoare pe care o stârnise în ea.

— Ştii asta la fel de bine ca mine, nu-i aşa?

Dădu încet din cap.

O bătaie se auzi în uşă.

— Domnişoară Bennett? zise Hickam.

Shaw o strânse uşor înainte să-şi retragă mâna. Se trase de lângă ea, apoi o dădu la o parte şi deschise uşa.

— E gata.

Înainte ca Hick să părăsească apartamentul, Joe trecu în revistă câteva detalii de ultim minut împreună cu el.

— Ai casca în ureche?

Hick îşi bătu urechea cu degetul.

— Ţine-o deschisă. O să te-anunţ când urcăm în lift.

— Maşina de rezervă este parcată cam pe la jumătatea străzii, la mică distanţă de intrarea în parcarea hotelului.

Hick ridică cheia cu telecomandă pe care un alt agent o adusese mai devreme la hotel.

— Imediat ce ies SUV-urile din parcare, o aduc acolo.

Îi aruncă o privire lui Shaw Kinnard, care ronţăia un măr.

— Când m-ai trimis după domnişoara Bennett, era în dormitor cu ea. El a deschis uşa. Ieşeau aburi.

Înainte ca Joe să apuce să comenteze, Kinnard se apropie de ei.

— Sigur nu vreţi să vă ajut?

— Ne descurcăm.

Hick ridică hanoracul maro de pe un scaun şi i-l întinse.

— Să nu uiţi asta. Nu vrem să fii recunoscut şi

arestat în timp ce bântui noaptea pe străzi.

Kinnard îşi exprimă în termeni elocvenţi părerea despre hanoracul hidos, dar, prizând mărul între dinţi, îl trase pe el.

Hick plecă, luând şi genţile doamnelor ca să le pună în maşină. Şerifii ieşiră cu el, ca să-şi ocupe poziţiile în parcarea subterană.

Răpirea 305

Kinnard termină mărul şi aruncă cotorul într-un coş de gunoi.

— Presupun c-ar trebui s-o întind şi eu.

— Ai cu ce să mergi?

— Găsesc eu ceva.

Joe nu avea nicio îndoială.

Kinnard nu-şi luă la revedere de la Jordie, dar se opri în uşa apartamentului şi-i aruncă o privire cu subînţeles, înainte să iasă. Joe se prefăcu că nu observă şi se duse lângă ea.

— Sunteţi gata, domnişoară Bennett?

— I-aţi spus despre Costa Rica?

— Cui, lui Kinnard?

— I-aţi spus?

— Trebuia să ştie. Mai ales acum, când se pare că Panella nu e chiar atât de departe pe cât credeam.

Făcu o pauză, apoi întrebă:

— Vă temeţi să nu se răzbune?

— Nu poate. Este agent federal.

Joe aşteptă o secundă, apoi spuse sec:

— Mă refeream la Panella.

— Oh.

În timp ce Jordie încă mai încerca să se adune, Gwen, care vorbise până atunci la telefon, închise cu o mişcare rapidă.

— Totul e gata jos.

Cei trei ieşiră din apartament şi străbătură coridorul până la liftul care-i cobora pe oaspeţii hotelului direct în parcare. Joe, vorbind în microfonul prins la rever, le comunică tuturor ofiţerilor implicaţi că porniseră.

Nimeni nu spuse nimic în timp ce coborau cu ascensorul, dar Joe îi studie pe ascuns chipul lui Jordie, care se reflecta în uşa de nichel. Avea o expresie îngândurată, fruntea-i era uşor încruntată. Se întrebă ce anume o pusese atât de tare pe gânduri.

Poate că o neliniştea ideea că Shaw Kinnard ştia despre escapada ei romantică împreună cu Panella, pe care agentul federal jurase fie să-l aducă după gratii, fie să-l elimine de pe faţa pământului. Între timp, Jordie

Sandra Brown

Bennett şi Shaw Kinnard încingeau atmosfera prin dormitoare.

Ciudate circumstanţe în care să se înfiripeze o idilă.

O sunase pe Marsha mai devreme ca să-i spună că o să întârzie – din nou. îi povestise tot ce se întâmplase în Tobias şi o şocase cu ceea ce descoperiseră în legătură cu Shaw Kinnard.

— E bun. A păcălit-o pe Jordie Bennett. Şi pe noi toţi. Hick aproape că l-a împuşcat.

— Cum este?

— Poftim?

— Ce fel de persoană e?

Joe încercase să-i facă o descriere, ştersese totul, o luase de la capăt. Marsha îl întrerupsese, întrebându-l:

— E Maverick, Iceman sau Goose?

— Asta-i o întrebare capcană?

— Care din ei?

— Nu ştiu, Marsha. Este…

— Dintre cei trei?

— Iceman, atunci.

— Bine.

Înainte să închidă, o întrebase:

— Eu care sunt?

— Goose. Categoric.

Un răspuns uşor dezamăgitor.

Când uşile liftului se dădură la o parte, cei doi tineri şerifi erau acolo, aşteptându-i. Unul din ei ridică o mână.

— Staţi aşa. Trec SUV-urile.

Prin uşa deschisă a liftului, Joe privi cele trei maşini trecând pe lângă ei. Păreau oficiale, intimidante, cu ferestre negre şi semnale luminoase intermitente.

— Gata, Hick, putem pleca, spuse Joe în microfon.

Apoi, unul dintre şerifi spuse:

— Staţi puţin. Avem un caraghios la ora trei.

Gwen o împinse pe Jordie în colţul liftului. Joe îi şopti lui Hick să aştepte, îşi scoase arma şi privi pe după uşa deschisă către intrarea dinspre stradă, pe unde „caraghiosul” intra agale, pe jos. Fără să se arate impresionat de braţul în dungi albe şi roşii ale automatului de bilete, îl ocoli nonşalant.

Avea un hanorac maro, ochelari de soare cu lentile albastre, mai multe şiraguri de mărgele de Mardi Gras şi râdea în telefonul mobil pe care-l ţinea lipit de ureche.

— La dracu’! spuse unul dintre şerifi, relaxându-şi postura încordată. E Kinnard.

Abia îl recunoscuse pe Kinnard, când un poliţist sub acoperire şi un bărbat în uniformă se năpustiră în parcare.

— Este de-al nostru! le strigă şeriful. Suntem în regulă aici.

Cei doi poliţişti le făcură cu mâna, apoi se retraseră.

— Putem pleca, Hick! spuse Joe în microfon.

Kinnard renunţă la teatru şi-şi băgă telefonul mobil în buzunar. Îşi dădu jos gluga, îşi scoase ochelarii şi se apropie de lift.

— Ne strici planul, îi spuse Joe.

— E un plan prost. Unde-i Jordie?

Joe arătă înspre lift. Venind lângă acesta, Kinnard privi înăuntru şi înclină din cap, apoi îl întrebă pe Joe:

— Unde-i Hickam?

— Pe drum! Ai tu alt plan?

— Tu mergi lângă şofer. Eu şi Gwen o să stăm de-o parte şi de alta a lui Jordie, pe bancheta din spate.

Privi înspre intrare.

— Dacă eu am intrat aici nestingherit, poate să intre şi Panella.

— Ofiţerii erau imediat în urma ta.

— Da, dar…

Îşi roti privirea prin parcare.

— E riscant.

— Panella e prea filfizon ca să…

— Dar ar putea să trimită un alt Mickey Bolden, care are nevoie disperată de bani şi nu are nimic de pierdut dacă încearcă. Unde mama dracului e Hickam?

— Ar trebui să ajungă în orice clipă.

— De acord. Ar trebui. Cât de departe a parcat?

— La jumătatea străzii.

— La jumătatea străzii?

Kinnard întoarse brusc capul şi privirea lui se intersecta cu a lui Joe.

Se priviră fix preţ de nu mai mult de jumătate de secundă, apoi se mişcară la unison, luând-o la goană înspre intrarea pe care tocmai venise Kinnard.

În timp ce-şi scotea revolverul, Kinnard le strigă şerifilor:

— N-o scăpaţi din ochi pe Jordie!

Când ieşiră, Joe strigă înspre cei doi ofiţeri care veniseră după Kinnard, în parcare.

Se răsuciră pe călcâie şi veniră în fugă în urma lor.

Kinnard ţinea pasul cu Joe.

— Cum arată maşina cea nouă?

— Ca a lui Hick, spuse Joe, printre gâfâieli.

— La dracu’! E întuneric aici.

— Asta era şi ideea.

Văzură sedanul amândoi în acelaşi timp şi o luară la fugă înspre maşină. De la câţiva metri depărtare, Joe văzu că Hick era la volan. Nu se mişca. Se opri brusc, strigând:

— Oh, nu! Nu, nu, nu!

Kinnard acoperi din câţiva paşi distanţa rămasă. Alunecă practic în momentul în care se opri, izbindu-se de maşină. Aproape că smulse din balamale portiera din dreptul şoferului. Hick nu se mişcă. Era aplecat într-o parte, înspre scaunul de lângă el. Avea sânge pe faţă, pe gât, pe umăr. Mâneca stângă a costumului era îmbibată de

sânge. Lichidul roşu picura de pe mâna care-i atârna inertă.

Shaw îi prinse încheietura.

— Are puls! strigă el.

Joe nu-şi aminti decât mai târziu, când văzu vânătăile de pe rotule, că picase pur şi simplu în genunchi de uşurare. În acele momente, strigase cât putuse de tare în microfonul de la rever: „Ofiţer la pământ! 11 şi le ordonase celor doi poliţişti care ajunseseră în dreptul lui să cheme numaidecât o ambulanţă.

Răpirea în doar câteva secunde, ofiţerii veniră în fugă din toate direcţiile. Joe se ridică în picioare şi se apropie împleticindu' Se de maşină, unde îl găsi pe Kinnard cu degetele apăsate adânc pe gâtul lui Hick. Sângele se scurgea printre ele.

Joe clipi, ca să-şi alunge din ochi o combinaţie de lacrimi şi sudoare.

— E conştient?

— Nu.

— Crezi că e carotida?

— Nenorocitul de Panella.

— O să trăiască?

Kinnard se pregătea să spună ceva, apoi însă întoarse capul, privi în ochii lui Joe şi edită repede răspunsul:

— Ai face bine să-i cureţi costumul înainte să-şi revină. O să fie foarte nervos că i s-a murdărit.

Joe ar fi vrut să-i mulţumească pentru asta. Dar îşi simţea gâtul prea strâns ca să poată spune ceva.

Deşi părea să fi trecut o eternitate, o ambulanţă apăru după doar câteva minute, oprind cu scârţâit de frâne în dreptul lor. Joe şi Kinnard fură împinşi la o parte de medicii de intervenţie, care îl scoaseră pe Hick din maşină şi începură manevrele de resuscitare. Înainte ca Joe să apuce să conştientizeze că toate acestea se întâmplau cu adevărat, îl prinseră pe partenerul lui cu centuri de o targă şi îl urcară în ambulanţă.

Simţi impulsul de a urca şi el în maşină, de a merge cu Hick la spital. Poate că nu supravieţuia. Dacă nu era

deja mort, putea să moară pe drum. Joe trebuia să fie acolo, cu el. Trebuia să se ducă!

Dar Joe era ofiţer al legii şi cel mai bun lucru pe care-l putea face pentru Hick, fie că supravieţuia, fie că nu, era să-l prindă pe nenorocitul care-i făcuse asta.

Maşini de poliţie blocaseră deja strada. Altele patrulau străzile adiacente în lung şi-n lat, căutând atacatorul. Alţi poliţişti făceau acelaşi lucru pe jos. Doi detectivi de la criminalistică, îmbrăcaţi în civil, îl izolară pe Joe şi începură să-i pună întrebări.

Le arătă legitimaţia şi le descrise situaţia.

Sandra Brown

— Aţi ieşit în fugă din parcare ca să-l căutaţi pe agentul Hickam? întrebă unul din ei.

— Întârzia. Şi asta mi-a atras atenţia că ceva nu era în regulă.

— Şi l-aţi găsit în maşină?

— Da, răspunse Joe. Noi…

Se întrerupse brusc şi privi în jur. Experţii începuseră deja să adune primele probe.

Poliţişti în uniformă ţineau departe mulţimea de curioşi care se şi adunase în spatele benzii galbene cu care fusese înconjurată zona. Gwen şi ceilalţi doi şerifi erau interogaţi de detectivi îmbrăcaţi în civil.

Shaw Kinnard şi Jordie Bennett nu se vedeau pe nicăieri.

Capitolul 32

— Unde mergem?

— Nu te opri.

Shaw o împingea pe Jordie în sus pe Canal Street. Mergeau repede, cu pas hotărât, dar se tot împiedicau de mulţimea de pietoni atraşi de aparenta criză din spatele hotelului, destinaţia vehiculelor de intervenţie care se apropiau în viteză, cu semnalele luminoase şi acustice pornite.

Jordie şi Shaw traversară liniile de tramvai până la jumătatea străzii, apoi trebuiră să aştepte să se schimbe culoarea semaforului înainte de a putea traversa până pe

cealaltă parte. Dacă Shaw nu ar fi împins-o tot timpul, Jordie nu ar fi putut ţine pasul cu el.

Fără să încetinească, Shaw îşi scoase hanoracul şi îl aruncă, întors pe dos, în braţele unui bărbat fără adăpost care stătea, pe jumătate aplecat, în uşa boltită a unei clădiri abandonate. Omul nici măcar nu ridică privirea.

Odată ajunşi pe cealaltă parte a bulevardului aglomerat, Jordie şi Shaw intrară în Cartierul Francez. Chiar şi într-o seară de luni, acesta era sufocat de mulţime.

Răpirea

Vânzătorul unui chioşc de suveniruri asaltat de clienţi nu observă când Shaw înşfăcă un tricou de pe un raft. Era un obiect ţipător, în dungi mov, aurii şi verzi, cu o floare de crin stilizată pe piept.

l-l aruncă ei.

— Puneţi-l peste cămaşă.

Înhăţă de asemenea o şapcă de baseball de pe capul unui aligator împăiat şi câteva şiraguri de mărgele de Mardi Gras care erau agăţate într-un cui. Îşi puse şapca pe cap şi atârnă mărgelele în jurul gâtului ei.

Jordie simţea vesta antiglonţ, grea şi fierbinte, sub cămaşă. Încă un strat de haine avea să înrăutăţească lucrurile dar, când Shaw îi ordonă din nou să-şi pună tricoul, îşi trase obiectul ţipător peste cap, fără să mai stea pe gânduri.

— Care era starea lui Hickam?

— Proastă.

— Crezi că o să moară?

— Probabil.

I se tăie respiraţia.

— Ar trebui să ne întoarcem.

— Şi să-i oferim lui Panella ocazia să ajungă şi la tine?

— Nu poţi fi sigur că a fost Panella.

— N-ai decât să crezi asta, dacă te face să te simţi mai bine.

— Am părăsit locul unei crime. Joe Wiley va fi furios.

— Îi fac o favoare.

— Cum aşa?

— Cel puţin în privinţa ta nu va trebui să-şi mai facă grijă în seara asta.

— Nu cred că el o să vadă lucrurile aşa.

— Nici eu.

— Poţi să-i spui oricând că m-ai arestat.

Îşi trecu un braţ peste umerii ei, ca un iubit afectuos, o trase lângă el şi îi dădu cu nasul părul la o parte de pe ureche.

— Asta am şi făcut.

Sandra Brown

Uluită, Jordie îşi înclină capul pe spate şi se uită la el. Partea de sus a feţei lui era umbrită de cozorocul şepcii, dar se vedea clar cât de încordat îi era maxilarul. Nu glumea. Încercă să se scuture, să-l facă să-şi dea mâna jos de pe ea, dar o ţinu zdravăn, chiar dacă mişcarea îi provocă un geamăt de durere.

— Nu poţi să mă arestezi.

— Nu pot pe dracu'! Şi, dacă te mai zbaţi, o să-ţi pun cătuşele sub motiv că te împotriveşti arestării.

— Pentru ce mă arestezi?

— Pentru că ai minţit agenţii federali. Ceilalţi nu au ştiut, dar eu mi-am dat seama.

— Când am minţit? în legătură cu ce?

— În legătură cu discuţia telefonică pe care ai purtat-o cu Josh.

— Nimeni nici n-ar fi ştiut vreodată că m-a sunat, dacă nu le-aş fi spus. Tot ce am spus a fost adevărat.

— Poate. Dar ce anume ai omis să spui?

Aici, Jordie tăcu.

— Aha! Ei, asta e partea pe care aş vrea eu să o aud, Jordie. Până când îţi spun eu altceva, consideră că eşti arestată.

Apoi începu să-i şoptească drepturile constituţionale în ureche, de parcă ar fi fost vorbe de dragoste.

Chiar dacă erau de acum la câteva străzi distanţă de hotel, nu îşi relaxă postura vigilentă. În timp ce juca rolul de îndrăgostit ieşit la o seară de distracţie împreună cu

iubita lui, Shaw rămânea alert şi atent la tot ce se întâmpla în jur. Îşi băgase mâna pătată cu sânge în buzunarul blugilor, ca să nu atragă atenţia. Când un elicopter de poliţie veni deasupra lor, zburând la mică înălţime, o trase la o coadă din faţa unui stand unde se vindeau cocktailuri de fructe şi aşteptară acolo, lângă toţi ceilalţi clienţi, până când elicopterul se îndepărtă.

O dată, se opri brusc în mijlocul trotuarului îngust şi lăsă un grup de tineri ameţiţi de băutură să îi înconjoare, apoi intră în vorbă cu unul dintre ei, ca şi cum ar fi fost cei mai buni prieteni.

Când se separară de grup şi porniră mai departe, Jordie întrebă:

— Avem o destinaţie? Unde mă duci?

Shaw nu-i răspunse. Nu se obosi să-l întrebe din nou.

Jordie cunoştea bine oraşul şi cartierul, aşa că îşi dădu seama că, pe lângă faptul că traversau cele mai aglomerate bulevarde şi intrau şi ieşeau întruna din magazine şi chioşcuri, se învârteau în cercuri şi reveneau frecvent în locuri prin care mai trecuseră cel puţin o dată.

În cele din urmă, întrebă:

— Te temi că am putea fi urmăriţi?

— Sincer, sper să fim. Nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să ştiu că Panella se ţine după noi.

— De ce?

— Pentru că atunci aş putea să-l elimin fără să fie nevoie să mă justific mai târziu.

Jordie îşi dădea seama că nu glumea nici de data asta.

Merseră încă o jumătate de oră. Fie puterile lui Shaw slăbiră şi nu mai putu să continue, fie ajunse la convingerea că nimeni nu se ţinea după ei. Încetini pasul şi, după ce aruncă o ultimă privire în urmă, coti după un colţ.

Se aflau acum pe o stradă întunecată şi liniştită, foarte diferită de arterele comerciale, zgomotoase. O pereche în vârstă păşea agale, plimbând în lesă un câine

ce părea să fie foarte bătrân. În rest, strada era pustie.

Aproape că ajunseseră în celălalt capăt, când Shaw se opri în dreptul unei porţi de fier, care dădea într-o alee îngustă ce se întindea între două structuri de cărămidă, ambele cu obloanele trase şi cufundate în întuneric. Ferigi micuţe creşteau în crăpăturile mortarului care se fărâma.

Shaw formă un cifru pe lacătul de pe poartă, apoi o deschise. Balamalele scârţâiau. Jordie se întrebă dacă nu cumva zgomotul trecea drept un fel de sistem de securitate.

Sandra Brown

Odată ce se aflară de cealaltă parte a porţii, Shaw băgă mâna printre gratii şi puse lacătul la loc, apoi o luă de mână şi o conduse în jos, pe aleea care nu era cu mult mai lată decât umerii lui. Pietrele pe care călcau li se mişcau sub picioare, erau neregulate şi alunecoase, acoperite de muşchi.

Aleea dădea într-o curte interioară dominată de un stejar a cărui coroană forma o boltă deasupra. Ceva ce părea să fi fost cândva o grădină încântătoare era acum o zonă abandonată. Lăstarii care urcau pe zidurile din jur erau fie prea mari, fie uscaţi. Heruvimului din mijlocul fântânii de beton îi lipsea un braţ şi statuia părea să privească trist în apa stătută de la picioare.

Shaw urcă pe o scară de metal fixată pe peretele exterior al clădirii, trăgând-o pe Jordie după el.

Ajuns sus, scoase o cărămidă din zidul adiacent, luă o cheie şi descuie uşa, apoi o conduse în bezna dinăuntru, închise uşa înainte să aprindă lumina.

Aruncă cheia pe raftul de sus al unei etajere, apoi se duse în dreptul unui aparat de aer condiţionat montat deasupra ferestrei şi îl porni.

— Nu am mai trecut pe aici de câteva zile, aşa că o să mai dureze până se răcoreşte.

Jordie privi în jur, minunându-se. Camera de zi în care se aflau era alăturată unei bucătării deschise, cele două încăperi fiind despărţite doar de un bar. O uşă în partea ei stângă ducea spre o cameră care era, în mod

evident, dormitorul. Apartamentul era mobilat cu piese necostisitoare, dar confortabile, aranjate în aşa fel încât să utilizeze la maxim spaţiul limitat.

După ce privi bine în jur, se întoarse la el:

— Locuieşti aici?

— Nu. Un apartament din Atlanta este reşedinţa mea permanentă. Dacă i se poate spune aşa. Prea rar trec pe acolo.

— Atunci…?

Îşi ridică mâinile în lateral, privindu-l cu o expresie întrebătoare.

Răpirea

— Apartamentul ăsta a aparţinut părinţilor mei. L-au cumpărat foarte ieftin, cu ani în urmă. Stăteam aici când veneam în vizită la bunici. Mamei îi plăcea Cartierul Francez.

— Locuieşte cineva la parter?

— Acum nu mai locuieşte nimeni. Un burlac a închiriat apartamentul de la parter o vreme, dar când el s-a mutat…

Se opri ca şi cum cineva ar fi apăsat un întrerupător.

— Nu contează.

— Ba eu cred că da. Dacă nu ar conta, nu ai mai fi păstrat casa tot timpul ăsta.

Shaw întoarse capul, înainte ca ea să-şi dea seama câtă dreptate avea.

— Mă întorc.

Se opri în uşa dormitorului.

— Nici măcar să nu te gândeşti să fugi.

Intră în dormitor şi de acolo în baie. Folosind săpun lichid şi apă cât suporta mai fierbinte, îşi spălă sângele lui Hickam de pe mâini, încercând să nu se gândească la cantitatea pe care o văzuse scurgându-se din el.

Când apa din chiuvetă începu să curgă limpede, se şterse pe mâini, dădu la o parte bandajul ca să-şi verifice incizia, apoi se întoarse în camera de zi.

Jordie îşi scosese tricoul, mărgelele şi vesta antiglonţ şi le pusese una peste alta pe un scaun. Altfel, stătea fix în

acelaşi loc în care o lăsase, privindu-l uluită.

— Ce e? întrebă el.

— Eşti plin de surprize. Atâta tot.

Se îndreptă spre bucătărie.

— Este un loc util. Am stat aici în timp ce l-am investigat pe Panella. Am trecut pe aici joia trecută, înainte să mă întâlnesc cu Mickey Bolden. Am făcut provizii de mâncare şi apă, în caz că aş fi avut nevoie de un loc în care să mă retrag o vreme, în funcţie de ce avea să se întâmple în Tobias. De unde era să bănuiesc ce-o să urmeze?

Scoase două sticle de apă din frigider şi veni lângă ea.

Băură amândoi, apoi Jordie întrebă:

— În loc să mă duci în garajul ăla mizerabil, de ce nu m-ai adus aici?

— Prea confortabil. Prea multă lume în zonă. Prea multe locuri pe unde puteai să scapi. Îmi trebuia un loc izolat, inconfortabil.

— În care să mă sperii şi să mă torturezi.

— Nu te-am torturat. Dar păstrează-ţi ideea. S-ar putea să ajungem şi la asta mai târziu.

Scoase telefonul cu cartela preplătită din buzunarul cămăşii şi îl sună pe Wiley. Acesta răspunse abia după ce telefonul sună de câteva ori şi atunci părea să fie epuizat fizic şi devastat emoţional.

— Eu sunt, spuse Shaw.

— Ea e cu tine?

— Mă uit la ea.

Jordie îi făcu semn să dea telefonul pe difuzor, ca să poată auzi şi ea. Temându-se de ce-ar fi putut fi mai rău, Shaw întrebă:

— Hickam?

— Trăieşte. E în stare critică.

De parcă ar fi primit o lovitură puternică, Jordie se aşează pe braţul fotoliului pe care pusese obiectele pe care le scosese de pe ea. Shaw îşi aminti cum spusese că nu voia să mai moară nimeni din cauza ei. Asta fusese înainte

de Royce Sherman. Acum Elickam era încă o victimă.

— Tu eşti la spital? îl întrebă pe Wiley.

— Abia am ajuns. Detectivii mi-au dat drumul, ca să pot să vin. Hick e în sala de operaţie. Au făcut mai multe drumuri la banca de sânge. S-ar putea să fie nevoie de o minune ca să scape cu viaţă.

Shaw îşi trecu degetele prin păr.

— Îmi pare rău.

— Mersi.

Wiley îşi drese vocea, făcu o scurtă pauză, apoi spuse:

— De ce ai fugit?

— Pentru siguranţa lui Jordie.

— Mă faci să râd! Tu şi siguranţa nu faceţi casă bună. Răpirea

— Totodată am arestat-o şi i-am citit drepturile.

— Serios? De ce, mă rog?

Privind direct în ochii ei, Shaw spuse:

— Am ajuns să vă împărtăşesc părerea şi să cred că n-a fost pe deplin sinceră cu noi. Ştie mai multe decât spune. Cu siguranţă e ceva legat de ea ce-l nelinişteşte pe Panella, altfel nu i-ar transmite atâtea avertismente. L-a împuşcat pe Royce Sherman pentru că a dat prea mult şi prea tare din gură. Acum, ce s-a întâmplat cu Hickam…

— …n-a fost Panella.

Shaw tresări de parcă ar fi fost înjunghiat din nou cu elicea.

— Cum?

— O cameră de supraveghere l-a surprins pe suspect mergând rapid pe trotuar, îndreptându-se spre maşina lui Hick. Cu doar un minut sau două înainte să apară poliţiştii pe motociclete care au oprit traficul. Un individ dintr-o bandă.

— A fost arestat?

— Nu.

— Identificat?

— Nu. Nu i se vede clar faţa. Purta un hanorac.

— Un hanorac?

— De culoare închisă, ca al tău. Detectivii presupun că Hick a crezut că eşti tu şi de-aia a coborât geamul.

Mintea lui Shaw o luă la goană, dar revenea mereu la gândul că ar fi fost o coincidenţă mult prea mare ca un membru al unei bande, îmbrăcat într-un hanorac ca al lui, să treacă pe acolo tocmai în acel moment.

Îşi aminti mâna stângă a lui Hickam, atârnând inertă, cu ceasul scump încă la încheietură.

— I-a luat ceva? Portofelul? Arma?

— Nu.

— Atunci eu nu cred.

Ştia că Wiley nu era în stare să facă faţă în acel moment unei discuţii în contradictoriu, dar nu-şi permiteau să piardă un timp preţios din cauza unor concluzii eronate trase de poliţia locală.

— A fost Panella, zise el.

— Aşa le-am spus şi eu. De mai multe ori. Detectivii sunt bănuitori.

— Ai văzut înregistrarea de pe camera video?

— Unul din investigatori mi-a arătat-o pe iPad.

Wiley ezită.

— Pe întuneric, cu adrenalina la maxim, după ce tocmai îţi dăduse hanoracul ăla să-l îmbraci, este posibil ca Hick să fi crezut că tu erai tipul care s-a apropiat de el.

— Dar?

— Avea altă conformaţie. Şi nu era aşa de înalt ca tine.

— A fost Panella.

— Dar părea să-şi menajeze partea dreaptă. Mergea repede, dar şchiopăta.

Jordie scoase un sunet speriat.

Shaw întoarse privirea spre ea. Îi spuse lui Wiley:

— Te sun eu.

Joe se aşează pe canapeaua din anticameră, cu coatele pe genunchi, cu capul aplecat, cu privirea fixată pe covorul urât dintre pantofii lui, rugându-se. Oarecum. Pentru că ştia că asta ar fi făcut Hick dacă rolurile ar fi fost

inversate şi el ar fi fost cel a cărui viaţă ar fi atârnat de un fir de aţă.

— Joe?

Ridică privirea şi o văzu pe Marsha. Era suficient de furios încât să vrea să ţipe la ea, dar prea bucuros să o vadă ca să facă altceva decât să se ridice şi să deschidă larg braţele. Veni între ele şi, preţ de câteva momente, rămaseră îmbrăţişaţi. O ţinu aşa, gândindu-se cât de importantă era pentru el. Avea nevoie de tot ce însemna ea. De umorul ei obraznic. De trupul ei moale, familiar, în clipa de faţă, de forţa ei.

Când în cele din urmă se depărtară, îşi şterse ochii, dar îi spuse pe un ton supărat:

— Ar trebui să fii închisă în casă, sub pază.

Deşi Kinnard închisese brusc, fără nicio explicaţie, certitudinea cu care insistase că Panella fusese atacatorul

Răpirea îl îngrijora pe Joe. Suficient cât să solicite protecţia poliţiei pentru familia lui. Dacă într-adevăr fusese Panella, asta însemna că lupta devenise personală. Şi Panella lupta murdar. Joe nu-şi asuma niciun risc când venea vorba de siguranţa soţiei şi a copiilor lui.

— Trebuia să te văd, spuse Marsha. Este o poliţistă la noi acasă. Copiii dorm şi nu ştiu că am plecat. M-a adus unul dintre poliţişti. Mi-a lăsat cincisprezece minute.

Îi sărută faţa de mai multe ori.

— Cum e Hick?

O duse lângă canapea şi se aşezară amândoi. Marsha se lipi de el, dându-i din forţa ei.

— În ultima clipă, probabil că a văzut lovitura şi a încercat să se ferească. Cel care a tras i-a ratat capul, dar l-a nimerit în gât. Cei de aici au aşteptat un specialist ca să facă intervenţia. Hick a pierdut mult sânge. Au venit ofiţeri de la toate agenţiile ca să doneze. Chiar şi Morrow – ajutorul de şerif despre care ţi-am povestit? – a venit cu câţiva dintre colegii lui după el.

— La televizor au spus că se caută un suspect surprins de camerele de luat vederi.

— Încearcă să îl identifice, dar…

— Dar tu crezi că a fost Billy Panella.

— Fata din Tobias a spus că bărbatul care l-a omorât pe Royce Sherman vorbea printr-un laringe electronic. Nimeni nu-i dăduse această informaţie. Cum ar fi putut inventa un astfel de detaliu? Şi atacatorul lui Hick purta un hanorac la fel cu cel pe care Hick i-l dăduse lui Kinnard. Ca şi cum ar fi fost o glumă privată, pentru noi.

— Cum ar fi putut să ştie unde aţi dus-o pe Jordie Bennett? Sau ce fel de hanorac i-aţi dat lui Kinnard?

— Asta m-am întrebat şi eu. Singura explicaţie pe care o găsesc este că s-a întors la locul crimei din Tobias. Ca să jubileze, să râdă pe ascuns de noi. Poate că ne-a văzut acolo. A venit după noi la hotel. Nu l-am păcălit cu maşinile pe care le-am trimis înainte, drept momeală. Tot ce trebuia să facă era să stea cu ochii pe maşina lui Hick.

Sandra Brown îşi lovi genunchiul cu pumnul.

— Are un tupeu colosal şi m-a păcălit încă o dată, nenorocitul dracului! Acum şase luni, a simţit că eu şi Hick ne apropiam de el. Şi a şters puţina în ultima clipă. O să-l prind vreodată pe afurisitul ăsta?

Marsha îl frecă pe spate.

— Joe, nu-ţi face asta acum. Nici măcar nu ştii sigur că a fost Panella.

— Kinnard este convins. Spune că nu încape nicio îndoială.

— El unde este?

— Asta-i altă poveste.

Îi povesti cum dispăruse Kinnard de la locul crimei.

— Susţine că a arestat-o pe Jordie Bennett.

Sprâncenele Marshei se ridicară.

— Exact.

Îi povesti ce spusese Hick despre atmosfera încinsă din camera de hotel. Singurul ei răspuns fu un hmm gânditor. Joe ştia sunetul acesta.

— Ce e?

— Toţi aceşti oameni – bărbaţi – din viaţa ei o-împing încoace şi-n colo, o trag dintr-o parte în alta. Îmi este milă de ea.

— Să nu-ţi fie. Nu încă. Poate că lui Kinnard i s-au încins călcâiele, dar susţine că Jordie ştie mai multe decât ne spune.

— Tu ce crezi?

— Acelaşi lucru. Ne ascunde ceva.

— Despre Panella? Despre ea?

— Posibil, deşi ea zice că nu. Dar, când vine vorba de Josh, se poartă ca o ursoaică cu puiul ei. Ai auzit ce i-am spus azi-dimineaţă.

Marsha fusese lângă el, în pat, când Josh sunase în zorii zilei.

— Am încercat, în mod intenţionat, să-l sperii. Ca să-l conving să se predea. Asta s-a întâmplat înainte să fie descoperit cadavrul lui Royce Sherman. Din câte spune domnişoara Bennett, povestea asta l-a băgat în sperieţi.

Răpirea 321

Şi acum Hick? Dacă primim confirmarea că a fost Panella…

În acea secundă, îi sună telefonul. Răspunse şi Kinnard zise:

— A fost Panella.

— A avut artrită în copilărie.

Shaw întinse telefonul, apropiindu-l de Jordie.

— Spune-i!

— L-a trecut, în mare, odată cu vârsta, zise ea în telefon. Dar reapare atunci când este nervos, sau obosit, sau bolnav. Chiar şi când are ceva banal, ca o durere în gât, orice afecţiune care-i slăbeşte sistemul imunitar. Când se întâmplă asta, i se inflamează încheieturile, în special la genunchiul stâng. îl face să şchiopăteze.

— Nu ştiam asta, zise Wiley.

— Nici eu, spuse Shaw. Nimeni nu ştia.

— În afară de domnişoara Bennett.

— Da, spuse Shaw. În afară de ea.

Chipul ei se înroşi de furie când îi auzi tonul.

— Spune că Panella e jenat de afecţiunea lui, continuă Shaw. Şi că a învăţat să-şi ascundă şchiopătatul.

— Cu excepţia cazului în care se duce să omoare pe

cineva.

— Presupun.

Shaw făcu o pauză, apoi îl întrebă pe Wiley cum făcea faţă situaţiei.

— Sunt bine. Soţia mea e aici.

Îi spuse lui Shaw că ceruse protecţie pentru familia lui.

— Bună idee, îl aprobă acesta. Poate ar fi chiar mai bine să-i scoţi din oraş.

— O să mă ocup de asta imediat ce o să ştiu mai multe despre starea lui Hick.

— E încă în operaţie?

— Din câte ştiu eu, da.

Vocea începu să-i tremure. Schimbă subiectul.

— Ai de gând să-mi spui unde eşti?

Sandra Brown

— În propria casă de siguranţă. Panella n-o să ne găsească.

Wiley oftă, dar nu insistă, probabil pentru că nu avea suficientă energie ca să o facă.

— Nu-mi imaginez că domnişoara Bennett a mai fost contactată de fratele dumneaei.

— Nu. Şi a fost tot timpul sub ochii mei. Nimic nou la voi?

— Nu, zise Wiley. M-am gândit că o să sune, înnebunit de panică, când o să audă ce s-a întâmplat cu Hick.

Probabil că şi Jordie se gândise la acelaşi lucru. Shaw putea citi pe chipul ei faptul că tăcerea fratelui ei o neliniştea.

— Tu cum te mai simţi? întrebă Wiley. Te doare rău rana?

— Mi-a fost şi mai bine. Trebuie să mă întind. Dar anunţă-mă imediat ce ştii ceva despre Hickam, indiferent de oră.

— Aşa o să fac.

— Eu zic că o să reziste.

— Medicii de pe ambulanţă au zis că probabil i-ai

salvat viaţa când i-ai încetinit sângerarea.

— Să sperăm.

— Da.

Vocea lui Wiley era din nou încărcată de emoţie. Tuşi ca să-şi descongestioneze gâtul.

— Chiar şi aşa, tot n-o să te placă.

— Nimeni nu mă place.

Shaw închise şi puse telefonul înapoi în buzunarul de la cămaşă.

— Jordie.

Tot timpul cât durase conversaţia cu Joe Wiley nu-şi mutase privirea de la ea. Acum se apropie de ea cu o hotărâre care făcea să vibreze aerul dintre ei. Trebui să facă un efort de voinţă să nu se tragă în spate în clipa în care se opri direct în faţa ei. Era încă aşezată pe braţul fotoliului.

— Din acest moment, o să-mi spui doar adevărul. Tot adevărul.

— Sau ce? M-ai ameninţat că mă omori, dar n-ai făcut-o. Cu ce o să mă mai ameninţi de data asta?

— Cu închisoarea.

Nici măcar nu se gândise la asta. O şocă atât de tare încât, preţ de câteva clipe, nu-şi găsi cuvintele.

— De unde n-o să mai ai nicio şansă să-l ajuţi pe imbecilul de frate-tău, pentru că o să ai propriile bătălii de purtat cu legea.

Jordie înghiţi în sec.

— Nu am fost acuzată de nimic grav.

— Nu încă. Asta se poate schimba. O să dureze o vreme până când statul şi procurorii federali o să ia la mână toate hârtiile din dosar, ca să vadă dacă te pot pune sub acuzare. Între timp, tu o să stai după gratii.

— N-ai cum să faci asta.

— Vrei să mă pui la-ncercare? Sau n-ar fi mai bine să-mi spui adevărul, aici şi acum?

— Ţi-am spus adevărul.

— Nu tot adevărul. Ai uitat să-mi spui despre vacanţa

pe care ai petrecut-o împreună cu Panella. Trei zile. Cazare într-un hotel de lux. Limuzine. Sunt sigur că-ţi aminteşti. Cum ai putut să uiţi?

— N-am uitat.

— Atunci de ce n-ai spus nimic despre asta, când te-am întrebat care este relaţia ta personală cu el?

— Pentru că nu există aşa ceva!

— A existat vreodată?

— Nu!

— Niciodată?

— Nu!

— Atunci explică-mi ce-ai căutat în America Centrală împreună cu el! Timp de trei zile! V-aţi dus să mutaţi bani?

— Nu.

— De ce te-ai dus, Jordie?

— Nu are importanţă.

— Guvernul federal crede că are. Eu cred că are.

Sandra Brown

— De cel

— Pentru că, pe toţi dracii, trebuie să ştiu.

Veni mai aproape de ea, radiind de căldură şi furie.

— Ţi-ai tras-o vreodată cu Billy Panella?

Capitolul 33

Umerii lui Jordie căzură în clipa în care se uită în ochii lui.

— Nu, Shaw. Nu.

Shaw făcu o jumătate de pas înapoi, apoi se întoarse cu spatele şi se duse până lângă un alt fotoliu, pe care se aşează, se sprijini de spătarul moale şi îşi acoperi ochii cu mâna.

Îngrijorată, Jordie îl întrebă:

— Eşti pe punctul să leşini?

— Nu.

— Ar trebui să te întinzi şi să te odihneşti.

— Mai târziu.

Îşi coborî mâna de pe faţă.

— Mai întâi, vreau să aflu ce-a fost cu excursia aia. Dacă nu te culcai cu Panella, de ce te-ai dus?

— Josh a insistat.

Shaw pufni scurt.

— Josh a insistat?

— Trebuie să înţelegi…

— Uite că nu înţeleg.

— Încerc să-ţi explic! se răţoi ea.

Shaw nu mai spuse nimic. Totuşi, privirea lui era ca de oţel. Jordie se ridică de pe braţul fotoliului şi se duse lângă o fereastră care dădea spre curtea interioară. Deschise jaluzelele doar atât cât să poată privi printre ele şi se uită la heruvimul trist din mijlocul fântânii.

— Ştii de cicatricele lui Josh? întrebă ea.

— Cicatrice? Nu.

— Wiley şi Hickam ştiu. M-am gândit că, poate în timpul investigaţiei…

Răpirea

— Investigaţia mea îl privea pe Panella. Pentru alte infracţiuni în afară de şmecheria pe care a pus-o la cale împreună cu Josh. Altă divizie. Nu sunt la curent cu investigaţia lor.

Jordie se întoarse spre el.

— E adevărat atunci că nu mă văzuseşi niciodată înainte de vinerea trecută?

— E adevărat. Nu te văzusem.

— Când Josh a devenit informator pentru FBI, am ajuns şi eu la ştiri.

— Probabil că am fost extrem de ocupat în acea perioadă. Nu ştiam nimic despre tine înainte să ajung aici şi înainte ca Mickey să-mi spună că sora lui Josh Bennett era ţinta noastră.

— Şi în bar… Te-ai hotărât acolo, pe loc, să mă iei, să mă foloseşti ca să-i prinzi pe ei?

— Da.

Se pregătea să se întoarcă înapoi spre fereastră, când Shaw adăugă:

— Dar, dacă nu aş fi avut pretextul ăsta, aş fi găsit altceva. Am început să te doresc din prima clipă şi situaţia nu s-a schimbat până acum.

Felul în care o privea nu lăsa loc de îndoială.

Jordie se simţi încălzită de mai multe emoţii amestecate, dar nu-şi putea permite să se lase în voia lor. Rămăseseră încă prea multe de explicat. Cu regret, se întoarse din nou spre fereastră, privi heruvimul şi începu.

— De la baza gâtului şi până jos de tot, la glezne, toată partea din spate a lui Josh este acoperită de cicatrice oribile. Urâte, îngrozitoare.

— Ce s-a întâmplat?

— A căzut în şemineu şi i-a luat foc pijamaua. Avea şapte ani. Eu nouă. Era dimineaţa de Crăciun.

Shaw murmură ceva neinteligibil, dar părea să fie o părere de rău.

— Ştii, spuse Jordie, ar trebui să repari îngerul din fântână. Arată atât de trist!

— Lasă îngerul. Continuă-ţi povestea, te rog! Ce s-a întâmplat?

Jordie trase aer în piept şi continuă:

— Ziua a început ca o sărbătoare fericită. Eu şi Josh ne-am trezit devreme şi am coborât în fugă scările, nerăbdători ca toţi copiii de Crăciun. Am băut ciocolată caldă în timp ce ne desfăceam cadourile. Mama l-a avertizat pe Josh să nu bea prea repede, ca să nu-şi ardă limba. După o catastrofă, îţi aminteşti astfel de detalii ironice. În orice caz, după ce am deschis toate cadourile, tata s-a dus afară să vadă ce-i făceau câinii de vânătoare. Mama s-a dus în bucătărie să facă vafe. Eu şi Josh am rămas în sufragerie, ca să ne jucăm cu jucăriile noi. Printre altele, eu primisem o păpuşă Barbie. Josh, ca orice frate mai mic, mă necăjea ridicându-i rochiţa, ciufulindu-i părul, râzând de sânii ei. Am ţipat la el să înceteze. Mama ne-a auzit certându-ne şi, aşa cum fac mamele, ne-a strigat să ne potolim, că era Crăciunul, că nu voiam să ne stricăm ziua certându-ne. Dar Josh nu s-a oprit. Mi-a luat păpuşa. Am început să tragem amândoi de ea.

Simţi cum i se strânge gâtul, aşa cum se întâmpla întotdeauna, şi, preţ de câteva clipe, nu putu să continue.

Aproape că spera că Shaw o va lăsa în pace şi o să-i spună că nu era nevoie să-i mai povestească. Dar n-o făcu.

— S-a întâmplat foarte repede, zise ea. Josh se strâmba la mine, ţinând păpuşa la spate, apoi, dintr-odată, pijamaua îi luase foc. Eu am ţipat înaintea lui. Mama a venit în fugă. A strigat după tata, dar a avut prezenţa de spirit să-l trântească pe Josh la pământ şi să arunce un covor peste el. Tata a năvălit în cameră, s-a aruncat peste Josh şi a început să-l lovească pe spate până când a stins flăcările. Josh începuse să ţipe şi el.

Observă că pe obrajii heruvimului se scurgeau picături de apă. Părea că plânge.

— A început să plouă.

Shaw nu luă în seamă observaţia ei despre vreme. Spusăe:

— În toţi aceşti ani, te-ai pedepsit pentru un accident.

— Nu a fost un accident. Eu l-am împins.

— Eraţi copii, Jordie. Vă certaţi pentru o jucărie.

Jordie se întoarse:

— Dacă nu m-aş fi bătut cu el…

— Îţi reproşează tot timpul, nu-i aşa? Nu te lasă să uiţi.

Pentru că avea atât de multă dreptate, Jordie nu-şi mai putu stăpâni furia.

— Nu. Niciodată. Ai simţit că am omis ceva din conversaţia pe care am purtat-o azi cu el. Ştii ce? M-a acuzat că vreau să moară, că vreau să scap de el. Că, atunci când Panella o să-i tragă un glonţ în cap, o să primesc în sfârşit ce mi-am dorit – o să scap de el!

Shaw îşi frecă din nou ochii şi, când îşi coborî mâna, întrebă:

— Părinţii voştri?

— Nici ei nu m-au lăsat să uit, până în ziua în care au murit. Nu o făceau cu răutate, doar…

— Doar îţi aminteau, în mod subtil, dar constant, că tu erai vinovată pentru tragedia prin care trecuse fratele tău mai mic.

— Ceva de genul ăsta, recunoscu ea, încet.

— Şi, în timp ce aveau grijă ca tu să te simţi vinovată, lui Josh îi iertau orice. Fiecare prostie pe care o făcea, oricât de mare, era tolerată, trecută cu vederea, iertată. El…

— Shaw!

Tonul implorator al vocii ei îl opri.

— Ce spui tu acum… Nu-i nimic din ce să nu-mi fi spus singură, de mii de ori. Terapeuţii mi-au repetat acelaşi lucru, de zeci de mii de ori. Aici – îşi puse un deget pe tâmplă – ştiu că nu a fost vina mea, că nu din cauza mea familia noastră n-a mai fost niciodată la fel. Tata a căutat să se consoleze în paturile altor femei. Nu a fost vina mea. Mama a devenit dependentă de calmante şi votcă. N-a fost vina mea. Nici felul în care au înţeles să-şi schimbe relaţia cu Josh după aceea nu a fost vina mea. Indulgenţa lor i-a transformat într-un tiran capricios. Nu iubeşte nimic şi pe nimeni. Se gândeşte numai la el şi consideră că i se cuvine

Sandra Broxvn orice din cauza durerii pe care a suferit-o. Ştiu toate astea. Dar nu eu am petrecut luni de zile în agonie. A stat în spital mai bine de un an. I s-au pus grefe de piele, a suferit infecţii care i-au pus viaţa în pericol… Iar ăsta a fost numai efectul fizic. Psihicul i-a fost afectat mai mult decât trupul. Părinţii mei l-au dus la psihologi de copii, la preoţi, la consilieri de tot felul… degeaba. I-au îngăduit să se poarte abuziv cu oamenii care încercau în mod sincer să îl ajute şi au distrus răsfăţându-l tot progresul, şi aşa minor, pe care reuşea să îl facă. Josh se comporta ca un monstru pentru că aşa se vedea. Când s-a însănătoşit suficient cât să se întoarcă la şcoală, a fost asaltat de curiozitatea şi cruzimea colegilor. Ştii cât de răi pot fi copiii.

— Şi surioara mai mare i-a sărit în ajutor.

— Aproape în fiecare zi.

— Ai ajuns să-i porţi tu bătăliile, iar Josh vedea asta ca pe ceva firesc.

— Da. Şi niciodată nu-i ajungea. Cu cât făceam mai multe pentru el, eu sau oricine altcineva, cu atât cerea mai

mult. Nu-şi asuma răspunderea pentru absolut nimic. Orice s-ar fi întâmplat, nu fusese vina lui. Viaţa lui s-a transformat într-un uriaş dacă nu. Dacă nu ar fi avut cicatricele, ar fi putut face sport. Şi-ar fi putut face mai mulţi prieteni. Fetele l-ar fi plăcut.

Simţind greutatea poverii neîncetate de a-l ţine pe Josh fericit şi într-un relativ echilibru, Jordie se sprijini de pervazul ferestrei.

— Am început cu dorinţa de a-mi proteja fratele de umilinţe şi ridiculizări. Apoi, nu ştiu… încercarea de a mă revanşa pentru ce se întâmplase în acea dimineaţă de Crăciun a devenit o parte constantă a vieţii mele.

— Până când, orice ai fi făcut, n-a mai fost suficient. Şi aşa stau lucrurile şi azi.

Un răspuns ar fi fost inutil.

Shaw spuse:

— Dar tu i-ai dat voie să abuzeze de tine în felul ăsta.

— Sunt perfect conştientă.

— Atunci, de ce nu-i spui să se ducă dracului?

Răpirea

Dădu însă din mână, în semn că nu aştepta un răspuns.

— Nu contează. Înţeleg. N-ai putut să-l refuzi nici măcar atunci când a insistat să pleci într-o escapadă de weekend cu şeful lui.

— Ne-am întors la asta, spuse ea, oftând.

— Era de aşteptat, de la asta am pornit.

Jordie se simţea dezbrăcată sub privirea lui, lipsită de orice apărare, expusă. Îşi acoperi faţa cu mâinile şi trase atât de adânc aer în piept ca să se calmeze, încât Shaw îi rosti numele, îngrijorat. Când în sfârşit coborî mâinile, tot nu fu în stare să-l privească direct în ochi.

— I-am minţit pe Joe Wiley şi pe agentul Hickam. Te-am minţit şi pe tine, spuse ea încet. M-am dus în Costa Rica ca să-i ajut pe Panella şi pe Josh să jongleze câteva sute de mii de dolari. Nu ştiu suma exactă, dar nu este atât de importantă pe cât e faptul că am participat la… escrocherie. Presupun că aşa i se spune.

Oftând adânc, Shaw se aplecă în faţă, îşi puse coatele pe genunchi şi îşi apăsă degetele mari pe tâmple.

Cu voce înceată, spuse:

— Vezi? Ai avut dreptate să mă arestezi.

Shaw îşi lăsă mâinile să-i cadă între genunchi şi se uită la ea:

— Ce ai făcut?

— Ce mă pricep să fac. Am organizat petreceri. Două dineuri, o masă de prânz. Servite de ospătari în livrea albă în curtea privată a vilei în care stăteam împreună cu Panella. Am comandat mâncarea, băutura, aranjamentele florale, cutii de trabucuri cubaneze pentru domni, eşarfe Hermes pentru doamne. În timpul evenimentelor în sine, care, sincer, n-au fost cine ştie ce, am jucat rolul de gazdă în timp ce Panella a împărţit invitaţilor broşuri colorate care înfăţişau un loc inexistent. Sau, mai bine zis, care nu exista acolo unde spunea el. A prezentat profitabila afacere ca pe un paradis izolat, ideal pentru cei extrem de bogaţi şi exclusivişti. I-a încurajat pe cei prezenţi să cumpere acţiuni, cât timp preţul era încă bun. Fireşte, în calitate de proprietari, îşi puteau alege

Sandra Brown apartamente cu privelişte fie spre plaja diafană, fie spre golful de smarald.

— Ştiai în acel moment că era un loc fictiv? Sau te-a păcălit şi pe tine odată cu potenţialii investitori?

— E greu de spus.

— Ba nu este. Da. Nu. Ambele sunt uşor de spus.

— Nu am întrebat dacă locul era sau nu real, pentru că nu am vrut să ştiu. Dar asta nu mă face mai puţin vinovată. Am bănuit de la bun început că este o fraudă, totuşi am stat de-o parte şi am privit cum nişte oameni de bună-credinţă îşi dădeau banii pe mâna lui Panella.

— Cât a fost partea ta?

— Zero. Nimic. Eu nu sunt hoaţă.

Shaw clătină din cap, perplex.

— Atunci, de ce te-ai implicat?

— Josh a adus prima oară ideea în discuţie. Aveam o firmă de organizări de evenimente. Ştiam cum să distrez

oamenii, cum să-i fac să se simtă bine, să se relaxeze. I-aş fi putut oferi lui Panella nişte petreceri cu stil. Aş fi arătat bine la braţul lui. Chiar acestea au fost cuvintele pe care le-a folosit Josh, deşi sunt sigură că Panella îl instruise să le spună. Am refuzat şi să ascult. I-am spus nu, pentru nimic în lume. Dar Josh nu s-a dat bătut. Mi-a spus că postul lui, prin urmare viaţa lui, depindea de această infimă favoare pe care mi-o cerea. Chiar era prea mult? Chiar eram atât de egoistă încât să-l refuz? Şi, ca întotdeauna: oare nu-i eram datoare?

Shaw îşi exprimă dezgustul cu succintă vulgaritate. Jordie zâmbi vag.

— Îţi prezint versiunea prescurtată. Josh s-a ţinut după mine timp de luni de zile. Am continuat să-l refuz. Apoi, într-o seară, în timp ce plecam de la Extravaganza, Panella m-a încolţit. Mi-a spus că ar fi fost mult mai sănătos pentru cariera lui Josh să îl ajut cu acest proiect. I-am râs în faţă şi i-am spus că mie personal mi-ar fi convenit de minune ca Josh să fie concediat şi să nu mai lucreze pentru Panella nici măcar o zi din viaţa lui.

Răpirea

Apoi i-am spus să se ducă dracului, am urcat în maşină şi m-am dus acasă.

Se opri şi privi în gol câteva clipe, înainte să-şi întoarcă privirea spre Shaw.

— A fost noaptea în care am aflat că Panella nu acceptă un refuz. Mi-a dat un SMS la primele ore ale dimineţii. Dup ce l-am văzut, l-am sunat şi i-am spus că eram de acord să-l însoţesc şi să joc rolul de gazdă pentru el.

— Ce scrisese în mesaj? întrebă Shaw, cu o expresie întunecată.

— Nimic. Nici măcar un cuvânt.

— Trebuie să te fi ameninţat cu ceva.

— Era un film făcut cu telefonul mobil. Făcuse o figurină din carton, cu faţa lui Josh, pe care o îmbrăcase în pijama. A stropit-o cu benzină, a apropiat o brichetă de ea şi i-a dat foc.

Shaw închise ochii.

— Dumnezeule mare!

— Josh este îngrozit de foc, înţelegi? De ideea de a arde. Şi-atunci… ei bine…

Îşi dădu la o parte părul de pe ceafă şi-şi frecă gâtul, arcuindu-şi spatele într-un gest obosit.

— Destul de eficient, nu crezi?

— E un nenorocit sadic!

— Da. Dar a avut efect. M-am dus cu el în Costa Rica şi mi-am jucat rolul. În avion, în timp ce ne întorceam acasă, Panella m-a bătut pe mână şi m-a felicitat pentru treaba fantastică pe care o făcusem. Mi-a spus că mai avea şi alte idei cu care l-aş fi putut ajuta. Am crezut că o să mă sufoc înainte să aterizăm, pentru că mi-am dat seama că nici eu, nici Josh n-aveam să mai putem scăpa vreodată de el. Josh era deja marioneta lui şi, după ce văzusem filmul ăla, aveam să mă tem întotdeauna că Panella şi-ar putea pune în practică ameninţarea. Dacă mă putuse convinge să-i organizez câteva petreceri, ce altceva ar mai fi putut să-mi ceară?

— Să te culci cu el?

Jordie se aplecă uşor.

— Ţi-a cerut lucrul ăsta, nu-i aşa? în Costa Rica?

— Shaw, îţi jur că aici am tras linie, i-am spus că, dacă mă atingea, ar fi trebuit să mă omoare. Şi cum ar fi fost să fiu găsită moartă în vila în care dădusem petrecerile împreună? Ar fi însemnat să deschidă uşa spre o anchetă criminalistică.

Ridică uşor din umeri.

— Presupun că şi-a dat şi el seama de această logică. În orice caz, m-a lăsat în pace. Oricum, nu sexul îl interesa cel mai mult la mine. Nu manifestase niciodată nici cel mai mic interes. El îşi dorea controlul, nu pe mine propriu-zis. Dar nu a uitat niciodată că l-am refuzat. Îmi imaginez că este unul din motivele pentru care l-a angajat pe Bolden să mă omoare.

Shaw rămase privind-o un timp atât de îndelungat,

încât Jordie începu să se teamă că tot nu o credea. În cele din urmă, o întrebă:

— A fost singura dată când ai făcut ceva pentru Panella?

— Da. La o lună după povestea din Costa Rica, Joe Wiley l-a abordat pe Josh şi eu mi-am început campania de a-l convinge să depună mărturie împotriva lui Panella. Dar, dacă nu ar fi intervenit perspectiva unui proces, dacă nu ar fi existat Joe Wiley sau agentul Hickam, aş fi făcut eu ceva ca să-l scot din vieţile noastre. M-am întors după cele trei zile petrecute în Costa Rica cu această hotărâre.

— Dar logodnicul tău? Jackson? El ce-a avut de zis?

— În legătură cu excursia? I-am spus că mă duc la o convenţie pe tema organizării de evenimente.

— Când te-a sunat…

— Nu m-a sunat.

— Timp de trei zile?

— Nu avea niciun motiv să mă sune.

Shaw o privi uluit.

— Dragă, ce mai faci? Ai călătorit bine? Cum e hotelul? Mi-e dor de tine. Hai să facem sex la telefon…

Enervându-se, Jordie i-o reteză:

— Nu a considerat că era nevoie să sune.

— După mine, Jackson nu prea ştia să-şi ţină femeia sub supraveghere.

— Nu te-a întrebat nimeni. Iar Jackson nu avea niciun motiv să se îndoiască de mine.

— Nu? Atunci de ce a pus capăt lucrurilor, la primul semn că ceva nu era în regulă? Nu a aşteptat să vadă dacă erai sau nu implicată în afacerile lui Josh. Nu a jurat să intre-n foc pentru tine sau cel puţin să rămână în peisaj, pentru susţinere morală. Nu, a plecat ca din puşcă şi s-a dus direct în braţele aristocratei. De fapt, ce-a făcut Jackson vreodată de ţi-a câştigat dragostea şi admiraţia?

Sfârşi prin a mormăi:

— Nu-mi place de el.

Jordie râse încet.

— Nici el nu te-ar plăcea pe tine.

— Nimeni nu mă place.

— Te plac eu.

Capitolul 34

După cuvintele care-i ieşiseră de pe buze fără să se gândească, nici Jordie, nici Shaw nu mai făcură nicio mişcare şi nu mai spuseră nimic. Preţ de câteva clipe, singurul sunet care se auzi fu răpăitul ploii în fereastră.

Apoi Shaw îşi aşeză mâinile – mâini mari, puternice, cu formă frumoasă – pe braţele fotoliului şi se împinse în ele ca să se ridice. Se apropie de ea cu pasul încet şi măsurat pe care şi-l amintea de când stătuseră împreună în garaj. Doar că, de data asta, când se apropie de ea, Jordie nu mai tremură de spaimă, ci simţi furnicături de anticipare străbătându-i trupul.

Aşa cum stătea în faţa ei, îi umplea întregul câmp vizual. Nu că Jordie şi-ar fi dorit să se uite la altceva.

— De ce? o întrebă.

— De ce te plac?

Sandra Brown

Cum să-i explice mai bine? După ce stătu să se gândească, spuse:

— Pentru că nu încerci să te justifici. Nu cauţi scuze pentru ceea ce eşti.

O apucă de mână şi o ridică în picioare. Ca şi înainte, îi prinse faţa între mâini şi-i înclină capul pe spate. Ochii i se plimbară peste trăsăturile ei, căutând poate o explicaţie mai clară pentru ceea ce-i spusese, sau un protest în clipa în care îi depărtă picioarele cu genunchiul, aşezându-se între ele.

O împunse o dată, apoi încă o dată, testând-o. Jordie se înclină spre el, în semn de invitaţie, şi, când îşi lipi erecţia din blugi de zona dintre picioarele ei, căldura dorinţei se răspândi prin secţiunea ei mediană ca cel mai fin dintre lichioruri.

Închise ochii şi-şi lăsă gâtul moale, lăsându-şi capul să se sprijine în mâinile lui.

Şopti:

— Nu vreau să mă mai lupt cu tine, Shaw. Nu vreau să mă mai împotrivesc.

Îi atinse colţul gurii cu vârful limbii, apoi îşi coborî gura pe gâtul ei, oprindu-se şi insistând pe punctul din spatele urechii.

— Ce e asta, Shaw? întrebă ea, cu respiraţia tăiată. Ce se întâmplă între noi?

Coborându-şi mâinile, le strecură pe sub cămaşa ei şi-i deschise sutienul.

— Nu mai eşti.

— Ce?

— Nu mai eşti arestată.

— Dar tocmai am mărturisit că am comis o infracţiune.

— Iar eu sunt pe cale să comit alta.

Îşi lăsă mâinile să alunece pe cutia ei toracică, ridicându-le pe sub cupele sutienului. Scoase un sunet de satisfacţie, jucându-se uşor cu degetele peste sfârcurile ei întărite, apoi îi cuprinse sânii în mână, într-un gest tandru, dar posesiv.

Dorinţa, nevoia şi senzaţia de capitulare o învăluiră. Gura ei o căută pe a lui şi, când se întâlniră, una

Răpirea era mai lacomă decât cealaltă. Fără să întrerupă sărutul, Shaw reuşi să scoată cămaşa şi sutienul de pe ea, apoi gura i se lipi de sânii ei, alintând-o şi aţâţând-o cu limba. Jordie îşi împinse degetele în părul lui şi, o vreme, gemetele lor tot mai puternice acoperiră ropotul ploii.

Îşi coborî capul, sprijinindu-şi creştetul între sânii ei ca să vadă şi să-şi poată deschide şliţul. Când termină de desfăcut toţi nasturii, ridică privirea spre ea.

— S-ar putea să rezist până la pat. Dacă ne grăbim.

În timp ce gurile lor se întâlneau, îi împinse chiloţii cât putu mai jos, apoi se ridică în genunchi şi-i scoase de tot.

Mâinile lui îi atinseră uşor sânii, apoi coborâră în jos pe abdomen, pe coapse.

Jordie îi rosti numele, într-un suspin.

Se ridică deasupra ei, masculin, dominant… Dar expresia lui era vulnerabilă, încărcată de dorinţă.

Scoase un sunet gutural şi, dintr-o mişcare, se îngropă complet.

Suspinul lui înfiorat se auzi ca un ecou al gemetelor ei, apoi Shaw se întinse greu peste ea.

O apucă de mână şi o trase după el în dormitor. Fără să se obosească să aprindă becul, întredeschise jaluzelele de la una din ferestre, lăsând să pătrundă în încăpere lumina unui felinar de pe stradă. Dungi de lumină şi umbră acopereau patul.

Ghetele lui loviră podeau cu două bufnituri solide, apoi îşi deschise capsele de la cămaşă şi şi-o trase de pe el. Îşi împinse blugii şi-i lăsă grămadă pe podea. Apoi, observând că Jordie parcă înlemnise, o întrebă cu voce răguşită:

— Ai nevoie de ajutor?

mu.

Îşi scuturã repede pantofii din picioare, îşi descheie pantalonii şi-i trase de pe ea.

Shaw o apucă de mijloc, o ridică şi o aşeză în mijlocul patului, apoi veni şi se întinse alături.

Sandra Brown

— Tot timpul, spuse el şoptit, cu buzele lipite de gâtul ei, nu m-am gândit decât la asta.

Răspunsul ei fu să se încordeze.

— Oh, la naiba, Jordie! Nu face asta. Nu vreau să mă grăbesc.

— Nici eu nu vreau.

— Dar nu mă pot abţine să nu mă mişc.

— Nici eu nu pot.

Îşi arcui şoldurile şi le mişcă, legănându-l.

Shaw gemu, o cuprinse de umeri şi se ridică deasupra ei. Apoi, aşa cum îi promisese, îi spuse direct:

— Acum o să fii a mea!

După câteva minute de activitate intensă, se ridică din pat şi se duse în baie. Găsi, doar prin pipăit, tot ce-i trebuia în dulap, aşteptă ca apa de la robinet să se

încălzească, se spălă, apoi veni cu un prosop ud în dormitor şi o spălă şi pe ea.

Ridicându-şi privirea spre ea în timp ce-i plimba prosopul peste stomac, spuse:

— A fost cel mai greu lucru pe care a trebuit vreodată să-l fac. Să mă retrag.

— Nu era nevoie.

— Nu te-am întrebat.

— Tu nu întrebi niciodată.

— Cu această excepţie.

— Mama ta nu te-a crescut bădăran?

Nu-şi putu ascunde zâmbetul trist.

Jordie îi atinse obrazul.

— Îmi pare rău. Nu ar fi trebuit să aduc vorba despre ea.

— E-n regulă, spuse el, punând prosopul pe noptieră. Chiar aşa este.

În clipa în care Shaw se întinse pe pat, Jordie se ridică în capul oaselor şi scoase un strigăt alarmat. îi atinse bandajul de pe abdomen.

— Sângerezi!

Câteva picături trecuseră prin tifon şi ajunseseră la suprafaţă.

Răpirea 33 7

— Rana a supurat puţin când am fugit împreună cu Wiley după Hickam.

— Lasă-mă să văd.

— Deja te-am lăsat. E-n regulă. Şi, chiar dacă ar fi o hemoragie, tu de-aici tot nu pleci.

O trase lângă el şi îi luă mâna într-a lui.

— Bine, zise ea. Îmi place aici.

Scoase un geamăt de plăcere în clipa în care îl strânse.

— Te-am observat mai devreme, când te uitai.

— Cum puteam să nu văd?

Shaw trase un rânjet de crocodil.

— În visele mele, nu-ţi puteai lua mâinile de pe mine.

— M-ai visat?

— Când am început să-mi revin din anestezie. A fost un vis foarte deocheat.

— Să îndrăznesc să cer detalii?

— Doar dacă vrei să te simţi ruşinată.

Râse şi îşi frecă nasul de părul de pe pieptul lui, apoi îşi aşeză capul acolo.

— În seara aia, la bar, aş fi vrut să fii tu.

— Să fiu eu cine?

— Cel care mă chemase acolo.

— Chiar eu am fost.

— Da, dar nu ştiam asta atunci. Te-am văzut venind spre mine. Inima a-nceput să-mi bată mai tare. Dar nu te-ai oprit, ai mers mai departe. Nici nu te-ai uitat la mine. Am fost dezamăgită.

— Spui numai minciuni, zise el. Nici măcar n-ai observat că eram acolo.

— Oh, ba am observat.

— Serios?

— Hmm. Mi-am zis: „Alertă de băiat rău”.

— Şi asta ce-nseamnă, mai exact?

— Periculos de sexy.

— Continuă.

Jordie râse şi îşi înălţă capul, sprijinindu-şi bărbia în sternul lui.

— Am spus destul. Ai înţeles ideea.

Sandra Brown

— Nu mă mai săturam să mă uit la tine. Cum stăteai pe scaunul ăla de bar? Of, frate! Şi parfumul tău… Mă făcea să-mi doresc să-mi îngrop faţa în gâtul tău. În decolteul tău.

Cu voce mai răguşită, adăugă:

— Cred că poţi să ghiceşti mai departe.

Jordie zâmbi timid, apoi îşi ridică privirea spre chipul lui şi-i contură cu degetul cicatricea în formă de C.

— O să-mi spui vreodată de unde ai asta?

— De la unul din băieţii lui Panella.

— Unul pe care a trebuit să…

— Da. îi plăceau cuţitele. M-am apărat cu un revolver

de nouă milimetri, dar tot a apucat să mă atingă.

— Dumnezeule, Shaw! Cum poţi fi atât de detaşat? Putea să te desfigureze.

— A şi făcut-o.

Îi sărută cicatricea, apoi şopti, cu buzele peste buzele lui.

— Nu ştii nimic!

Fără să-şi dezlipească buzele de ale ei, îi răspunse:

— Ştiu un lucru… atingerea ta e una din cele mai minunate senzaţii pe care le-am trăit vreodată.

— Te rog. Mă faci să roşesc.

— Şi roşeşti în cele mai frumoase locuri. Vino aici!

O ridică până când îi putu ajunge sfârcul cu gura. Sub atingerea buzelor lui, se întări numaidecât, dar continuă să îl frece cu vârful limbii, până-i simţi abdomenul încordându-i-se. Se mută la celălalt sân. Dumnezeule, erau perfecţi!

Lăsă capul să-i cadă pe pernă. Nu credea că ar fi fost cu putinţă să se simtă mai excitat, până când îi observă sânii, tari şi umezi de la gura lui.

— Îţi stă bine udă.

— Dar ţie cum îţi stă?

Un val de inimaginabilă dorinţă îl scutură în clipa în care începu să coboare, încet, încet, deasupra lui. îi acoperi cu săruturi pieptul, îi suflă uşor prin păr, îi făcu şoldurile să i se ridice de pe pat în clipa în care limba îi atinse sfârcul.

Răpirea

Părul ei îi atingea abdomenul ca un voal de mătase. Când ajunse în dreptul rănii pe care ea i-o făcuse, ridică spre el o privire încărcată de remuşcare şi-i sărută tandru bandajul.

Coborî mai jos şi-şi frecă nasul de buricul lui, îi trecu buzele în faţă şi-n spate peste linia de păr care cobora în jos. Apoi faţa ei pluti deasupra lui o eternitate. îi putea simţi respiraţia. El şi-o ţinea pe-a lui.

Mai întâi atingerea umedă şi mătăsoasă a buzelor ei, apoi mângâierea alunecoasă a limbii, apoi, în sfârşit, îl luă

în gură.

Halucinaţiile lui erotice nu fuseseră nimic în comparaţie cu realitatea. Spre deosebire de Jordie-actriţa de filme porno din visurile lui, Jordie cea reală era mai generoasă, mai puţin expertă şi cu atât mai dulce.

Strânse cearşaful în pumni, dar, după o vreme, nu se putu stăpâni şi o apucă de păr.

Transpira din fiecare por. îi strigă numele într-un geamăt implorator. Ce anume o implora, nu ar fi putut spune.

Dar Jordie părea să ştie.

Când termină, o trase lângă el, o întinse pe spate şi se rostogoli peste ea şi o sărută lung şi adânc.

Capitolul 35

— Domnule Panella.7

— La telefon.

— Ştiu că este foarte târziu la dumneavoastră, dar mi-aţi lăsat un mesaj să vă sun cu o oră înainte să se termine programul băncii.

— Aşa este şi ora nu contează. De fapt, abia am ajuns acasă.

Ştergându-şi transpiraţia de pe frunte, se uită la hanoracul cu glugă, care zăcea acum pe podea, aruncat lângă uşă. Era pătat cu sângele agentului FBI şi trebuia să-l ardă.

Bancherul spunea:

Sandra Brown

— Înainte să vă sun, mi-am permis să fac o verificare, să văd dacă totul este în ordine. Am observat că nu aţi mai solicitat transferul de două milioane de dolari despre care am discutat acum câteva zile.

Nu, nu avusese nevoie de cele două milioane, pentru că recrutul lui Mickey Bolden se dovedise a fi poliţist!

Shaw Kinnard nu o răpise pe Jordie din barul ăla. O salvase! Toată povestea aia cu negocierile şi încercările lui de a-l stoarce de bani? Un rahat! Kinnard rănit, capturat şi arestat? Alt rahat!

— Domnule Panella? în legătură cu transferul…?

— Da, îmi cer scuze, mă gândeam la altceva.

Fusese dus de nas. De Shaw Kinnard, cu care făcuse o învoială nouă pentru o treabă pe care nu avusese nicio clipă de gând să o ducă până la capăt. De agentul FBI Joe Wiley, care îi spusese că Shaw Kinnard fusese arestat.

Nu-i plăcea să fie păcălit.

Dacă nu ar fi fost în Tobias în acea zi, poate că nu ar fi descoperit vicleşugul. Dar nu putuse rezista tentaţiei şi se întorsese în oraş ca să vadă cu ochii lui impactul şi urmările morţii lui Royce Sherman şi să jubileze. Fireşte, nu se apropiase de locul de la marginea drumului unde-i închisese o dată pentru totdeauna gura ţărănoiului. Îşi alesese în schimb un loc în care să poată sta nevăzut şi să observe nederanjat cum întreg departamentul şerifului se agita, intrând şi ieşind întruna din anexa în care îşi avea biroul.

O recunoscuse pe fată când venise. Era îmbrăcată cu aceleaşi haine pe care le purtase cu o seară în urmă, când se lăsase pipăită de Sherman. Păruse devastată, plângea de-i sărea cămaşa de pe ea şi fusese nevoită să se sprijine de prietena ei în clipa în care intrase în clădire.

Fără îndoială că se simţea recunoscătoare să fie în viaţă, dar totodată era îngrozită de gândul că cel care-i omorâse iubitul s-ar fi putut hotărî că nu făcuse bine să lase martori şi să vină după ea. Dar nu se obosea. Fata n-ar fi putut să-l identifice vreodată. Poate că laringele

Răpirea electronic le-ar fi dat o idee poliţiştilor, dar, pentru că putea fi procurat de oricine, nu ar fi fost o probă admisă în sala de judecată.

Nu că avea să fie vreodată prins şi dus într-o sală de judecată.

Nu fusese foarte mirat când agenţii Wiley şi Hickam apăruseră la petrecere. Ca nişte destoinici oameni ai legii ce se găseau, probabil că uniseră punctul A cu punctul B şi ajunseseră la concluzia că în viaţă existau pe de-o parte coincidenţe şi coincidenţe bizare, pe de altă parte. Iar uciderea lui Royce Sherman intra în cea de a doua categorie.

Ceea ce îl şocase însă – mai mult chiar decât era dispus să recunoască – fusese să-l vadă pe Kinnard coborând de pe bancheta din spate a unui sedan. Oricine l-ar fi privit doar în treacăt probabil că nu i-ar fi observat pometii ascuţiţi din spatele ochelarilor ăia de soare ridicoli.

Totuşi, pentru cine se uita cu atenţie, Kinnard putea fi recunoscut din fotografia care fusese arătată la televizor. Se spusese că era răpitorul din ale cărui mâini fusese salvată Jordie Bennett. Se presupunea că el era cel care îl ucisese pe Mickey Bolden.

Dar nu apăruse în salopetă portocalie, cu cătuşe la mâini şi picioare, ca un prizonier. Nu, venise cu cizme de cowboy în picioare şi îmbrăcat într-un hanorac. În ciuda costumaţiei, era evident că făcea echipă cu cei doi agenţi FBI.

Pe toţi dracii!

Cei trei stătuseră în anexă timp de aproximativ o oră. Când urcaseră înapoi în sedan şi plecaseră din Tobias, se ţinuse după ei, gândindu-se că îl vor conduce, în cele din urmă, la Jordie. Pentru că, păcălit sau nu, avea în continuare toate intenţiile să o omoare. Faptul că nenorocitul ăla fi făcuse de râs nu făcea decât să-i întărească hotărârea.

Maşina agenţilor intră în garajul subteran al unui hotel cu mai multe etaje. Panella investment Group ţinuse odată un seminar într-una din sălile de conferinţă

Sandra Brown ale hotelului, aşa că ştia, în mare, locaţia. Recunoscând atât provocările unice, cât şi ocaziile, la fel de unice, pe care le prezenta un hotel aglomerat, trecu pe lângă intrarea în parcare şi opri într-un loc la câteva blocuri distanţă.

În timp ce se întorcea pe jos, se lăsă inspirat de FBI şi cumpără un hanorac de la unul din magazinele de suveniruri din drum. Îşi ţinu capul plecat şi se amestecă prin mulţimea de pe trotuarele din jurul hotelului, monitorizând în acest timp intrarea în parcare.

La lăsarea serii, trei SUV-uri cu aspect oficial intrară

unul după celălalt. Curând după aceea, prezenţa poliţiei crescu în jurul hotelului – bărbaţi în uniformă, dar şi poliţişti sub acoperire. Chiar îşi imaginau că-l păcălesc?

Ceva era pe cale să se petreacă. Se gândise să se ducă după maşină. Dacă o transportau pe Jordie într-unul din SUV-uri, ar fi avut nevoie de maşină ca să-i urmărească. Dar, dacă lipsea chiar şi câteva minute, risca să rateze evenimentul principal.

În timp ce stătea pe gânduri, hotărându-se cum să facă, îl văzu pe agentul chipeş, de culoare, ieşind pe jos din parcarea hotelului. Avea cu el două genţi de voiaj. Agentul traversă, apoi o luă în jos pe trotuar, îndreptându-se spre o maşină care aştepta acolo. Nu cea cu care fuseseră în Tobias.

Era un dar al sorţii! Doar un laş sau un dobitoc nu ar fi acţionat. De ce să nu profite de ocazie ca să transmită un mesaj? „Dacă te pui cu Panella, o faci pe propriul risc!”

Ieşise din ascunzătoarea lui dintre două clădiri şi înaintase pe trotuar. Când se apropiase de maşină, agentul fusese păcălit de hanoracul cu glugă. Coborâse chiar şi geamul ca să poată vorbi cu el. Ultimele lui cuvinte fuseseră:

— Kinnard, ce mama dracului…

Pfffftl

Răpirea

Zâmbind acum în telefon, se întrebă ce ar crede oare bancherul asiatic despre lovitura pe care o dăduse în această seară. Cine avea nevoie de asasini plătiţi?

— Nu am solicitat transferul pentru că nu am mai avut până la urmă nevoie de fonduri.

— Înţeleg.

Nu înţelegea, fireşte. Nu avea nici cea mai vagă idee.

— Sper că nu sunteţi nemulţumit de serviciile noastre.

Adora tonul încărcat de respect al bancherului. Toată lumea voia să-l mulţumească pe Billy Panella.

— Am angajat nişte persoane pentru o treabă. S-au dovedit a fi incompetenţi şi nedemni de încredere. Treaba

nu a fost făcută, dar serviciile băncii dumitale nu au fost o problemă.

— Splendid. Mă bucur să aud asta.

Făcu o pauză.

— Cu ce serviciu vă pot fi de folos azi?

Ce era tipul ăsta, curvă? Ei bine, într-un fel, chiar era. Şi tocmai de aceea următoarele lui cuvinte aveau să-l zdrobească.

— Vreau să-mi închizi toate conturile.

j Poftim?

Îşi ajustă laringele electronic.

— Vreau să-mi închizi toate conturile. Scade taxa aferentă serviciilor, cât e nevoie, apoi scoate până la ultimul cent.

— Nu înţeleg.

— Îmi mut fondurile într-o altă instituţie financiară. Este suficient de clar?

Individul părea să-şi fi înghiţit limba de aur.

Trecură câteva secunde.

— Mai eşti acolo?

— Da, domnule Panella. Doar…

— Poţi să faci ce te-am rugat, sau e nevoie să discut cu un superior?

— Nu, mă ocup eu.

— Mulţumesc.

Sandra Brown în mod evident cuprins de agitaţie, bancherul îi ceru detalii despre locul în care trebuiau transferate fondurile. În fundal se auzea sunetul tastelor.

— Şi parola dumneavoastră, vă rog?

I-o dădu.

Din nou sunet de taste.

— Mulţumesc, domnule Panella.

— Cu plăcere.

Fusese o zi atât de reuşită, încât simţea că explodează de mulţumire.

— Ţin să menţionez că nu are nicio legătură cu tine. A fost o plăcere să fac afaceri cu tine. Îmi place accentul tău. Foarte stilat, foarte…

— Mă scuzaţi, îmi trebuie cea de a doua parolă.

— Cum?

— Parola lui Jordan Bennett.

„Parola lui Jordan Bennett”. Auzise bine?

— Ce tot spui acolo?

— La câteva zile după ce aţi deschis contul în care a fost depozitată cea mai mare parte a fondurilor dumneavoastră, m-aţi contactat şi aţi menţionat că doriţi să fie utilizate două parole pentru accesarea acelui cont. A dumneavoastră şi a lui Jordan Bennett.

Nu făcuse aşa ceva!

— Aţi uitat când aţi solicitat acest lucru, domnule Panella?

Pe toţi dracii din iad!

Capitolul 36

Telefonul de pe noptieră vibră, trezindu-i. Shaw se trase din braţele ei, întinse mâna după telefon şi răspunse.

Îl auzi pe Joe Wiley prin difuzor.

— Hick a supravieţuit operaţiei. Este la reanimare. Rezistă deocamdată, dar ştii cum e… încă mai poate merge în ambele direcţii.

Răpirea 345

— Totuşi, până acum totul este bine, spuse Shaw. Tu cum te simţi.7

— Mi se închid ochii de oboseală, dar o să mai stau pe aici.

— Ţine-mă la curent.

Shaw se pregătea să închidă, când Wiley spuse:

— Nu ai lăsat-o pe domnişoara Bennett nesupravegheată, nu?

Shaw îşi puse mâna pe coapsa ei.

— Nu.

— Hmm.

— Ce?

Wiley readuse în discuţie grija pe care şi-o exprimase mai devreme.

— Tentativa de asasinare a lui Hick a fost dată la TV. Mă aşteptam ca Josh să ne contacteze imediat, înnebunit

de panică.

— Nu are cum să ia legătura cu Jordie fără să ştim, îi aminti Shaw.

— Aşa este, dar nici măcar nu a încercat. Şi ştie că mă poate suna şi pe mine.

— E doar speriat. Nu căuta probleme acolo unde nu sunt.

Jordie avea impresia că Shaw spunea asta mai mult pentru ea decât pentru Joe Wiley.

— Poate că-i dăm un imbold să sune dacă lăsăm să se afle în presă că soră-sa a fost arestată.

Shaw nu comentă.

Wiley înjură.

— Ai încălcat regulile de etică, nu-i aşa?

— Anunţă-mă dacă situaţia lui Hickam se schimbă. În orice fel.

Din nou, Shaw dădu să închidă şi, din nou, Wiley îl opri.

— Kinnard?

— Ce?

— Îl vreau pe Panella…

— Şi eu.

— …mort.

Sandra Brown

Buzele lui Shaw se subţiară într-o linie sumbră.

— Chiar dacă încalc regulile de etică?

Wiley îi răspunse închizând telefonul.

După ce puse propriul telefon înapoi pe noptieră, Shaw se întinse pe spate, îşi puse mâna stângă peste bandaj şi îşi pironi ochii în tavan cu o expresie gânditoare.

Jordie se întinse şi-i mângâie mâna pe care şi-o aşezase pe bandaj.

— Te doare?

— Nu.

— Minţi.

Zâmbi într-o parte.

— E posibil să-mi fi plesnit vreo câteva cusături în timpul exerciţiilor de mai devreme. Atâta mişcare… Totuşi,

a meritat.

Jordie zâmbi şi-şi aşează obrazul pe pieptul lui.

— Nu mi-ai spus niciodată, dar sper că nu eşti însurat.

— Mă întrebi cam târziu, dar nu.

— N-ai fost niciodată?

— A durat mai puţin de doi ani. Pe mine cred că mă plăcea destul de mult, dar nu se putea împăca cu meseria mea. M-am întors acasă dintr-o misiune şi am descoperit că se mutase.

— Te-ai dus după ea?

— A făcut o alegere mai bună. Pentru amândoi.

— Ai copii?

— Nu.

— E adevărat ce-mi spui acum?

— Pe cuvânt de cercetaş.

Trase încet de firele de păr de pe pieptul lui.

— Dintre toate minciunile pe care mi le-ai spus…

— Îmi făceam meseria.

— Ştiu. Dar ce-mi doresc cel mai mult să nu fi fost adevărat este ce mi-ai spus despre părinţii tăi şi despre cum au murit.

Trupul i se încordă, dar nu spuse nimic.

— Mi-ai spus că ai mers pe urmele tatălui tău.

Răpirea

— Nu vreau să vorbesc despre asta, Jordie.

— Nici eu n-am vrut să vorbesc despre Josh.

Shaw ezită, apoi spuse:

— Bine. Presupun că aşa-i cinstit. Faptul că am mers pe urmele tatii e adevărat. Şi el a avut insignă şi armă. Era dur când trebuia să fie. Băieţii răi nu voiau să-l ştie pe urmele lor. Băieţii buni îl admirau.

— FBI?

— Departamentul poliţiei locale.

— Unde?

— Dacă-ţi spun, va trebui să te omor.

Renunţă la idee.

— Mama ta nu a fost fericită când ţi-ai ales aceeaşi

carieră.

— Nu. După patruzeci de ani, tata s-a pensionat fără nicio zgârietură. Şi asta a făcut-o să creadă că şansele erau împotriva mea. Se temea să nu fiu rănit, sau mai rău.

Jordie îşi înălţă capul atât cât să poată privi în ochii lui.

— Au murit aşa cum mi-ai spus?

Îi mângâie părul şi-i contură maxilarul cu degetul mare.

— Eşti foarte sexy, ştiai? Al dracului de sexy.

Privirea ei îi dădu de înţeles că nu putea scăpa aşa de uşor.

Oftă resemnat.

— S-au retras aici. Când le-a plecat chiriaşul, mi-au lăsat apartamentul ăsta mie, ca să-l folosesc, iar ei s-au mutat în cel de la parter, care era mai mare. Mama se purta de parcă ar fi avut o casă de păpuşi. A reparat totul. Iubea locul ăsta.

Continua să-şi plimbe degetele prin părul ei, dar privirea îi era fixată în tavan.

— Oricum aş încerca să-ţi spun, Jordie, adevărul rămâne acelaşi: tata a investit toţi banii pe care-i strânseseră o viaţă întreagă într-un proiect de-al lui Panella. El şi fratele tău i-au furat. Patruzeci de ani de economii duse pe apa Sâmbetei. După standardele lui Panella, nu era

Sandra Brown o sumă impresionantă. Nu i-ar fi simţit lipsa. Dar, pentru a-i mei, era răsplata unei vieţi de muncă şi sacrificii. S-a evaporat. Şi nu le-a luat doar banii. I-a furat şi mândria tatălui meu. S-a simţit îngrozitor că s-a lăsat păcălit. Chestia asta l-a distrus în toate felurile în care poate fi distrus un om. Trebuia să vândă casa asta ca să scape de ipotecă. Când m-a sunat să-mi spună, plângea. Şi a zis că cel mai cumplit lucru avea să fie să-i spună mamei că trebuia să-şi abandoneze căsuţa de păpuşi. A spus că nu vedea cum putea face asta.

Făcu o pauză şi trase aer în piept.

— Se pare că n-a putut. Mama dormea, nu a ştiut.

Dar eu tot nu înţeleg cum a putut…

— Shaw. Îmi pare atât de rău.

— Mulţumesc.

— Nu pune atât de puţin preţ pe scuzele mele.

Îl apucă de bărbie şi îl forţă să se uite la ea.

— Îmi pare sincer rău că fratele meu a jucat un rol în moartea părinţilor tăi.

— Josh e una dintre cele mai ciudate şi mai neplăcute persoane pe care mi-a fost dat să o cunosc. Mă înfurie îngrozitor puterea pe care o are asupra ta. Dar a fost doar o unealtă în mâinile lui Panella. Chiar tu ai spus-o. O unealtă foarte isteaţă, ce-i drept, dar ar fi făcut Josh ceva din toate astea, dacă n-ar fi fost corupt de Panella? El este cel distructiv, Jordie. E malefic.

Îşi puse din nou capul pe pieptul lui.

— Nu te pot contrazice. Dar, în ceea ce-i priveşte pe părinţii tăi, mă simt vinovată prin asociere cu Josh şi cu Panelia. Nu ştiu cum de mă suporţi lângă tine.

— Atunci, îasă-mă să-ţi explic.

O întinse pe spate şi se ridică deasupra ei.

— Te-am văzut, te-am dorit şi puţin mi-a păsat cu cine te înrudeşti. Şi nici acum nu-mi pasă.

Primul sărut o lăsă fără suflare. Toate cele care urmară o lăsară fără toate simţurile.

Buzele lui erau peste tot – pe partea interioară a braţelor ei, pe interiorul coapselor, în spatele genunchilor. O copleşi cu mângâieri şi dezmierdări. În cele din

Răpirea urmă, gura lui zăbovi între picioarele ei. Dar, înainte să atingă punctul maxim de plăcere, o întoarse pe burtă, se urcă peste picioarele ei şi îi sărută, coborând, şira spinării. Strecurându-şi mâinile între picioarele ei, îşi împinse degetele în locul în care o lăsase udă şi arzând de dorinţă, apoi îi descrise în detaliu tot ce îi făcea. Era erotic şi excitant şi era unic Shaw. Vocea şi atingerea lui o copleşeau, iar Jordie se împinse în mâna lui, ondulând între pat şi pieptul lui până când se prăbuşi, înainte să apuce să-şi revină complet, o întoarse pe spate şi îi depărtă picioarele. Apoi fu înăuntrul ei, tare şi masculin. Îi trase

mâinile deasupra capului şi i le ţinu acolo, fixându-şi privirea în ochii ei. Nu era chiar atât de sătulă pe cât crezuse. Când Shaw potrivi unghiul dintre ei în aşa fel încât fiecare mişcare, unele încete, altele rapide, să o atingă acolo unde era mai sensibilă, Jordie îşi arcui involuntar spatele, cerând mai mult. În momentul perfect, Shaw se împinse adânc şi îşi lipi trupul de al ei. Mişcarea rotundă a coapselor lui era uşoară, dar plăcerea era imensă. Se concentră în locul în care erau uniţi, se adună, apoi explodă, copleşind-o din nou.

Shaw cedă şi el, cu fruntea lipită de a ei, cu mâinile unite de ale ei, deasupra capului. Îi simţea respiraţia întretăiată şi fierbinte pe faţă.

Se odihniră preţ de câteva momente lungi, apoi el îşi înălţă capul şi îi privi chipul. Jordie nu-şi dăduse seama că îi curgeau lacrimile, până când el nu-i şterse una de pe obraz.

— Te-am făcut să plângi.

Mai rău, îşi spuse ea. „M-ai făcut să-mi pese”.

Niciunul nu spuse nimic în legătură cu faptul că Shaw nu-şi mai luase măsurile de precauţie de data trecută, dar, când se depărtară, schimbară o privire care spunea că erau amândoi conştienţi de asta.

Se întoarse cu spatele la el şi Shaw o cuprinse cu braţul. Jordie îi strânse mâna la piept.

— Sunt din nou arestată?

— Mă gândesc.

— Îmi spui şi mie când iei o decizie?

— O să afli.

— O să-mi pui cătuşe la mâini? O să-mi legi picioarele cu un batic?

— Nu e nevoie. Nu te poţi duce nicăieri.

— Bine. Ţi-am spus, îmi place aici.

— Bine.

O trase mai aproape şi-şi puse un picior peste picioarele ei.

— Şi, în orice caz, nu ştii combinaţia cifrului de la

poartă.

Se făcu dimineaţă.

Până când termină el de făcut un duş, îşi înfăşură un prosop în jurul taliei şi se duse în sufragerie, Jordie făcuse cafeaua.

— Nu era nevoie să faci asta, spuse el, luând cana pe care i-o întindea.

— Nu am făcut-o pentru tine, ci pentru mine. Aveam mare nevoie.

Era la rândul ei înfăşurată într-un prosop şi imaginea era prea ispititoare ca Shaw să-i poată rezista. îi sărută gâtul. Apoi îşi atinseră buzele, ciocniră uşor cănile şi sorbiră din cafea. Dar Jordie aproape că vărsă pe ea lichidul fierbinte în clipa în care se auzi un bâzâit.

— Ce mai e şi asta?

— E cineva la poartă.

Lăsă jos cafeaua şi se duse repede în dormitor, unde-şi scoase prosopul, îşi trase blugii pe el şi-şi luă revolverul, în timp ce se îndrepta spre ieşire, îi spuse lui Jordie:

— Încuie după mine. Dacă apare altcineva, sună la 911.

Coborî în fugă scările până când rana îi protestă, apoi încetini pasul.

Când se apropie de colţul clădirii, se opri şi privi pe lângă zid, spre stradă.

— Nu trage! spuse Joe Wiley. Dar grăbeşte-te şi deschide-mi!

Răpirea

Shaw coborî braţul cu arma şi o luă pe aleea dinspre poartă, încheindu-şi din mers nasturii de la şliţ.

— Hickam?

— Se ţine bine. Probabil că vrăjile voodoo ale mătuşii au avut efect. Toată lumea e rezervată, dar optimistă.

— Voodoo?

— La rugămintea mea, a scos acele din păpuşile tale.

— Mersi. Îţi rămân dator.

Lăsând gluma de-o parte, adăugă:

— Mă bucur să aud că Hickam e bine. Vorbesc serios.

— Ştiu.

Wiley arătă spre bandaj:

— Tu cum te mai simţi în dimineaţa asta?

— Bine, dar tu nu arăţi prea grozav.

— Sunt groaznic de obosit. Marsha e furioasă. Zice c-ar trebui să fiu acasă, în pat.

— Înseamnă că e ceva important.

Shaw îşi strecură mâna prin grilaj şi formă codul, apoi deschise lacătul. îl lăsă pe Wiley să treacă, apoi închise la loc.

— Ce s-a întâmplat?

— Ea e înăuntru?

— Da.

— Arestată?

— Nu. Am făcut-o să-mi spună totul despre Costa Rica.

În trei, patru propoziţii cuprinzătoare, îi explică lui Wiley rolul limitat pe care Jordie îl jucase în escrocherie.

— Panella a ameninţat-o şi i-a forţat mâna. Jordie nu a solicitat bani, nu a încheiat nicio vânzare. Nu a primit niciun ban. Cel mai vinovat aspect este conştiinţa ei.

— Bine. Sunt dispus să las asta de-o parte pentru moment şi s-o discutăm mai târziu.

— Mă gândeam eu. Ce se petrece?

— O să vă spun la amândoi deodată. E vorba de Josh.

Shaw se opri brusc şi aruncă o privire îngrijorată înspre scările exterioare, apoi se întoarse spre Wiley.

— E mort?

Sandra Brown

— Nu ştiu.

Wiley îi făcu semn cu bărbia.

— În orice caz, trebuie să pui nişte haine pe tine.

Urcară scările şi Shaw bătu în uşă. Jordie deschise.

Cât timp fusese afară, îşi schimbase prosopul cu haine-le. Totuşi, părul îi era încă umed şi Wiley observă. După cum observă şi cearşafurile răvăşite de pe patul nefăcut, pe care îl văzu prin uşa deschisă când Shaw intră să-şi ia ghetele, cămaşa şi şapca pe care o furase din

magazinul de suveniruri.

Jordie îi oferi cafea, dar Wiley refuză.

— Nu, mulţumesc. Nu avem timp.

— Josh?

Simţindu-i încordarea, se grăbi să-i alunge cea mai mare temere.

— Nu avem motive să credem că ar fi păţit ceva. Dar e posibil să fi găsit pe cineva care l-a văzut.

— Unde? întrebă Shaw, în timp ce-şi încheia capsele de la cămaşă.

— Bayou Gauche. Este între…

— Am fost acolo, zise Shaw. Trebuie să treci prin apă.

— E adevărat, iar asta va face căutarea cu atât mai dificilă, spuse Wiley. O lăsăm pe Jordie la sediul FBI-ului. Gwen o să stea cu ea în timp ce noi doi mergem acolo să vedem ce şi cum.

— Îmi place planul.

Shaw îşi trase cizmele.

— Poftim vesta înapoi.

Îi dădu lui Wiley vesta antiglonţ pe care Jordie o folosise cu o seară în urmă.

— Suntem gata.

Coborâră scările şi o luară pe aleea îngustă, mergând cât de repede le permiteau dalele desprinse. Shaw repetă rutina cu descuiatul şi încuiatul porţii.

În timp ce traversau îndreptându-se către un alt sedan nemarcat, Shaw îl întrebă pe Wiley cum aflase despre apartamentul lui.

— Persoana ta din Atlanta pentru contact în caz de urgenţă. I-am zis că n-o să te superi.

Răpirea

— Ba mă supăr.

— O să duc secretul ascunzătorii tale din Cartierul Francez cu mine în mormânt.

— Ştii că puteai şi să mă suni, nu?

— Ai o maşină la îndemână?

Shaw nu răspunse. Cu cât existau mai puţine persoane care să ştie despre el şi viaţa lui, cu atât era mai

bine. Pentru el. Pentru ei.

Se deschisese în faţa lui Jordie mai mult decât îşi amintea să o fi făcut vreodată cu cineva.

Îi deschise acum portiera din spate, apoi îi spuse lui Wiley:

— Lasă-mă pe mine să conduc.

Şi întinse mâna după chei.

Când Wiley ezită, Shaw spuse iritat:

— Tu o să stai tot timpul cu telefonul lipit de ureche. Lasă-mă pe mine să conduc.

Wiley îi aruncă setul de chei şi urcă pe scaunul de lângă şofer.

— Gwen a spus că ne întâlnim la intrarea principală.

Străzile cartierului erau încă adormite, pustii cu excepţia camioanelor de livrare. Dar, în maşină, cei trei erau alerţi şi agitaţi. În special Jordie.

— Când şi unde a fost văzut Josh?

— Dacă a fost Josh, zise Wiley. Dar părea să fie el. Sâmbătă după-amiaza, la un punct de trimitere-ridicare de colete.

— De unde a trimis pachetul cu telefonul mobil? ghici Shaw.

Wiley dădu din cap.

— Agenţii au stabilit că, într-adevăr, de acolo a fost trimisă cutia. Un punct de colectare din parcarea unui complex comercial. Poliţia a discutat cu proprietarii magazinelor. Unul dintre ei închide devreme sâmbăta. În timp ce pleca, săptămâna trecută, a văzut un individ îndepărtându-se de punctul de colectare. I-a strigat că avusese noroc, ajunsese exact înainte să fie ridicate coletele. Ceva de genul ăsta. Tipul nu s-a întors, dar a ridicat o mână, în semn că-l auzise. Proprietarului

Sandra Brown de magazin i s-a arătat o fotografie scoasă de pe camera de supraveghere din magazinul în care a intrat Josh. A zis că nu poate fi sigur, dar pare să fi fost el.

— La ce oră a închis?

— La trei şi jumătate. Cu cincisprezece minute

înainte de ultima colectare a zilei.

— Şi la trei ore şi jumătate după ce Josh a aflat de la ştiri că Jordie fusese răpită, spuse Shaw.

Gândind cu voce tare, adăugă:

— Dar tot a trimis coletul la Extravaganza.

— În disperare, îmi închipui, spuse Wiley. Spera să mai fie încă în viaţă. Cum spera şi mai târziu, când m-a sunat pe mine, şi a negociat ca să o aduc teafără înapoi.

— Poate.

Nu era o explicaţie perfectă, dar Shaw spuse:

— Cel puţin avem un loc de unde să începem să-i căutăm refugiul.

— Refugiul? întrebă Jordie.

— Trebuie să aibă unul, spuse Wiley.

Îi explică de ce el, Hickam şi Shaw credeau acest lucru.

— Un loc cu toate rezervele necesare, unde să poată sta oricât de mult. Undeva aproape de tine.

Observând încruntarea lui Shaw, Wiley spuse:

— Ce? Nu eşti de acord?

— Nu. Categoric Jordie este pătura lui de siguranţă. Dar poate că nu vedem noi întreaga imagine. Poate că nu s-a întors aici doar pentru că aici e acasă. Poate că mai are şi vreo treabă de terminat prin împrejurimi.

— Banii? întrebă Wiley.

— Asta e teoria mea, spuse Shaw. Pentru că, dacă ar fi la Panella…

— …acesta ar fi acum undeva departe, aprinzându-şi ţigara cu bancnote de o sută de dolari, spuse Jordie încet.

— Exact.

Shaw se uită la Wiley.

— Mă citează pe mine.

— Ah. Ei, n-o să ştim cine ce are până nu-i găsim fie pe Josh, fie pe Panella.

— Vreo pistă spre Panella? întrebă Shaw.

— Poliţia este în continuare convinsă că Hickam a fost împuşcat de membrul unei bande de stradă. Iau în

consideraţie şi teoria că ar fi fost Panella, dar numai pe jumătate.

— Chiar şi după ce Linda Meeker a spus că atacatorul lui Royce avea o voce ciudată?

— Spun că Linda Meeker este fata unui predicator isteric care a fost prinsă cu mâţa-n sac. Aşa că nu se poate pune bază pe nimic din ceea ce zice ea. Şi, oricum, dispozitivele astea sunt uşor de cumpărat de pe internet. Mai spun şi că unul precum Royce Sherman avea, cu siguranţă, o mulţime de cunoştinţe dintre cele mai dubioase. Ceea ce este, fără îndoială, adevărat. Una peste alta, consideră că Royce Sherman şi Hick sunt două cazuri complet separate, fără nicio legătură, şi rămân sceptici în faţa ideii că Panella ar putea fi la mai puţin de 15.000 de kilometri depărtare de Statele Unite.

— Sceptici pe dracu'! pufni Shaw. Probabil că cei mai mulţi au fost plătiţi de Panella. Şi încă mai sunt.

— Ei, haide, acum! spuse Wiley. Sugerezi că există corupţie în departamentul de poliţie din New Orleans?

Shaw îi zâmbi trist.

— Ai pus localnicii să-l caute pe Josh în Bayou Gauche?

— Plus o echipă de şerifi şi ofiţeri statali. Aş fi vrut să-l avem pe Morrow, dar e plecat. În orice caz, le-am spus să nu lase nicio piatră neîntoarsă.

Shaw opri cât putu mai aproape de intrarea principală în sediul FBI.

— Nu opri motorul, îi spuse lui Wiley. O duc pe Jordie înăuntru.

— Nu mă duc înăuntru.

Shaw şi Wiley se întoarseră la unison spre bancheta din spate. Expresia lui Jordie era la fel de hotărâtă

Sandra Brown ca şi tonul ei. O dovadă în plus că nu glumea era pistolul pe care îl ţinea îndreptat asupra lor.

Capitolul 37

Shaw ridică privirea de la pistolul micuţ la chipul lui Jordie.

— Seamănă cu pistolul meu.

— M-am temut că o să observi că-ţi lipseşte din cizmă în clipa în care te-ai încălţat.

— Mă grăbeam.

— L-am luat ca să mă apăr în caz că altcineva, şi nu tu, se întorcea de la poartă.

— Isteaţă mişcare. Dar de ce îl îndrepţi spre mine şi spre Wiley?

— Ţine-ţi mâinile unde să ţi le pot vedea, te rog.

Shaw o ascultă, ridicând chiar mâinile într-un gest de predare, care era uşor ironic.

— Mă pregăteam să-ţi dau pistolul înapoi, spuse ea, când agentul Wiley a spus că o să mă lăsaţi cu Gwen în timp ce voi doi o să vă duceţi să-l găsiţi pe fratele meu. M-am hotărât atunci să păstrez pistolul şi să-l folosesc ca să vă conving că este cazul să merg cu voi.

Wiley se uită la Shaw.

— Aşa păţeşti când te culci cu un suspect.

— N-o să mă împuşte.

— Te-a înjunghiat.

— Dar atunci nu ştia că sunt agent federal. Ştie foarte bine că nu-i o idee bună să împuşte un agent federal, nici măcar să îndrepte o armă spre unul. Mai ales în faţa sediului FBI, unde, pe toţi dracii, o poate vedea oricine!

Ţipa în momentul în care ajunse la capătul frazei.

— Te rog nu mai vorbi despre mine la persoana a treia.

— Ameninţi cu arma doi ofiţeri federali şi asta te preocupă pe tine? Că vorbesc la persoana a treia?

— Mă preocupă ce se întâmplă cu fratele meu.

Shaw se uită la Wiley şi spuse, pe ton conversaţional:

Răpirea

— Se ia închisoare pe viaţă pentru asta.

— Ajunge, Shaw! Bagă maşina în viteză şi ia-o din loc.

— N-am cum să fac asta în timp ce-mi ţin mâinile unde să le poţi vedea.

— Nu mai face pe deşteptul. Vorbesc serios.

— Chiar vrei să faci asta? Să comiţi un delict federal?

— Dacă n-am încotro.

— Nu ai nicio şansă, Jordie. Şi eu şi Wiley suntem înarmaţi. Cu mâinile ridicate sau nu, noi suntem doi şi…

— N-o să-mi faci niciun rău.

— Aşa e, n-o să-ţi fac. Pentru că o să-ţi vină mintea la cag şi o să-mi dai pistolul. Acum.

Întinse mâna printre scaunele din faţă.

— Dă-mi dracului pistolul!

— Sau ce?

— Sau o să-l iau cu forţa, dacă trebuie, spuse el încet. Nu vreau să te rănesc, dar, dacă se ajunge la asta, o s-o fac.

— Ba n-o s-o faci.

— De ce crezi asta? Din cauza a ceea ce s-a întâmplat între noi azi-noapte? Aia a fost doar o pauză. Ne-am întors la treabă acum.

Cuvintele o durură, dar îşi păstră concentrarea.

— Nu o să faci nimic…

— Nu conta pe asta.

— …pentru că ştiu unde este Josh.

Îşi dădu seama că nu se aşteptase la acest răspuns. Shaw se uită la Wiley şi, când se întoarse din nou la ea, privirea lui era la fel de ascuţită ca în seara în care îl văzuse prima oară, în bar. Acum însă avea şi o sclipire de furie.

— Ai ştiut tot timpul ăsta?

Apoi, ţipând din nou:

— Tot timpul ăsta?

— Nu, spuse Jordie, clătinând din cap. Jur pe sufletul meu. Doar de când agentul Wiley a menţionat Bayou Gauche. Atunci am ştiut.

Nu putea spune dacă o credea sau nu. Privirea lui era în continuare aspră, cerându-i să vorbească.

— Bine, zise el. Unde e?

— Porneşte.

— Nu ne mişcăm de aici până nu ne spui unde să-l

găsim pe Josh.

— O să vă îndrept spre locul în care bănuiesc eu că este, dar numai după ce ajungem în Bayou Gauche. Nu mai devreme.

— Stăm pe loc şi pierdem timp, Jordie.

— Sunt conştientă de asta.

— Eşti dispusă să-i dai timp lui Panella să-l găsească el primul?

— Nu, tu faci asta. Fiindcă nu pleci odată!

— La dracu'!

În timp ce înjurătura încă mai vibra în aer, Shaw se întoarse, băgă schimbătorul în marşarier şi întoarse maşina.

— Poţi să-i citeşti drepturile, îi spuse el lui Wiley. Sau ţi-e frică de ea?

Wiley se încruntă şi clătină din cap, dar se întoarse spre Jordie.

— Bine, ai atenţia noastră. Zi acum.

— L-ai văzut pe Josh atunci când este speriat.

— Da, îşi pierde total controlul. Din orice nimic.

— Corect. Dacă e încolţit de şerifi şi ofiţeri ai Statelor Unite, cui credeţi că sunt mai multe şansă să răspundă? Ofiţerilor înarmaţi? Sau mie?

Wiley se uită la Shaw.

— Aici are dreptate. Ea l-a convins să accepte oferta procurorului, când nici Hick, nici eu, nici avocatul lui nu reuşiserăm să-l facem să se clintească. Dacă există cineva care să-l convingă să se predea acum, Jordie e această persoană.

Shaw nu răspunse, dar se făcea cât se poate de bine înţeles prin limbajul trupului. Îşi muşca interiorul obrazului, conducea repede, strângea atât de tare volanul în mână, încât i se albiseră degetele. Pentru faptul că lăsase să-i fie furat pistolul era probabil mai furios pe el însuşi decât pe Jordie.

Răpirea

Wiley o întrebă:

— Ei? Unde-l găsim pe fratele tău?

— Nu ştiu sigur dacă o să-l găsim, dar ştiu unde să-l căutăm. Ştiţi festivalul de Crăciun şi parada de bărci din Bayou Gauche?

— Am auzit de ele. N-am fost niciodată. Marsha zice că ar trebui să-i ducem pe copii într-un an.

— Mă bucur că ai adus vorba, spuse Shaw. Aminteşte-mi să rezerv un loc.

Jordie îl ignoră.

— După… accident, familia noastră nu a mai sărbătorit Crăciunul acasă. Aşa că ne-am dus acolo, în primul an în care s-a organizat parada. O mătuşă în vârstă a tatii locuia în Bayou Gauche. Am luat-o de acasă şi am dus-o cu noi, pe chei. Josh depunea toate eforturile ca să ne strice orice ieşire în familie. În seara aceea însă, era deosebit de îmbufnat. Hotărât să strice cheful tuturor. Spunea că prefera să se ţină departe de mulţime. De ce nu-l lăsasem acasă la mătuşa? Putea să vadă parada de acolo.

Se opri, studiind mai întâi expresia lui Shaw, apoi pe-a lui Wiley. Amândouă erau sceptice, însă niciunul nu spuse nimic.

Continuă:

— Mie casa mătuşii mi se părea izolată. Nu avea vecini. Era chiar pe malul mlaştinii. Totuşi, distanţa faţă de oraş era înşelătoare, pentru că drumul spre ea şerpuieşte în jurul oraşului. În linie dreaptă, însă, este mult mai aproape. Când a spus că ar fi trebuit să-l lăsăm acolo, Josh mi-a atras atenţia că, din punctul de unde priveam noi parada, se putea vedea felinarul de pe pontonul mătuşii. Slab, dar se vedea. Din când în când, puteai zări o licărire printre copaci.

— Licărire?

Privirea străpungătoare a lui Shaw era fixată asupra ei, în oglinda retrovizoare. Jordie ignoră remarca dispreţuitoare şi continuă să se uite la Wiley.

Acesta întrebă:

Sandra Brown

— Bătrâna mai trăieşte?

— A murit la scurt timp după aceea. Nu m-am mai

gândit de ani de zile la ea sau la povestea de atunci. Dar când ai adus vorba de Bayou Gauche…

— Ce s-a ales de casa ei?

— Habar nu am. Nu a moştenit-o tata, dacă la asta te gândeşti. Nu ne-am mai dus niciodată acolo.

Wiley se încruntă.

— După mine, cred că este…

— O minciună sfruntată! zise Shaw.

— …ceva destul de puţin probabil, termină Wiley.

— În mod normal, aş crede şi eu acelaşi lucru, zise Jordie, adresându-i-se lui Wiley, nu lui Shaw. Dar Josh nu e o persoană normală. Are fixaţii. Nu uită niciodată nimic. Dacă acea casă a făcut o impresie asupra lui, oricât de mică, chiar şi în copilărie, i-a rămas în minte, în plus, nu are nicio altă legătură cu Bayou Gauche. Ce altceva l-ar fi putut determina să se întoarcă acolo, chiar şi doar atât cât să trimită un colet?

Shaw spuse:

— Este atât de speculativ, încât…

— Este ceva! răbufni Jordie. Ai tu ceva mai bun?

Wiley ridică o mână, cerând un armistiţiu, şi o întrebă dacă avea o adresă sau măcar o parte de adresă pentru casa respectivă.

— Nu.

— Este adevărat, sau nu vrei să ne spui?

— Este adevărat, dar nu v-aş spune, dacă aş şti. Aţi anunţa şerifii şi poliţiştii şi toată lumea ar ajunge acolo înaintea noastră. Vreau să am şansa să apuc să discut mai întâi cu Josh.

Ridică pistolul puţin.

— Insist asupra acestui lucru.

Cu vădită enervare, Wiley se uită la Shaw, care părea să fi epuizat stocul de comentarii sardonice. Apoi se întoarse spre ea.

— Îţi aminteşti cum să ajungi acolo?

Răpirea

— Eram copil şi nu am acordat prea mare atenţie drumului. Dar, odată ce ajungem în oraş, cred că voi putea

să mă orientez.

Wiley o studie preţ de câteva clipe, apoi spuse pe un ton aspru:

— Ai face bine să nu ne duci de nas, domnişoară Bennett.

— Nu fac asta.

— Nu face asta.

Shaw viră atât de brusc în afara drumului, încât Jordie şi Wiley se lăsară brusc într-o parte. Reuşi să nu scape pistolul din mână în clipa în care maşina opri brusc, cu scârţâit de frâne.

Shaw se întoarse spre ea:

— Chiar credeai că nu am observat că-mi dispăruse pistolul din cizmă?

Se întoarse apoi spre Wiley care-l privea cu gura căscată.

— Am vrut doar să văd ce are de gând să facă cu el. Având în vedere că nu ne-a împuşcat, cred că ne-a spus adevărul.

Josh nu ştia cum aflase Panella despre casa care aparţinuse cândva mătuşii lui. După ce bătrâna murise, rămăsese nelocuită timp de mai mulţi ani şi ajunsese să fie cunoscută prin partea locului drept „casa bântuită”.

Când se interesase de clădire, agentul imobiliar fusese bucuros să scape în sfârşit de ea. O cumpărase folosind un nume fals şi-şi luase mari măsuri de precauţie să nu lase nicio urmă care să conducă la el. Crezuse că este un refugiu ştiut doar de el.

Oricum, presupunea că nu mai conta cum anume o descoperise Panella. O găsise.

Venise la primele ore ale dimineţii, nu în timpul nopţii, când l-ar fi aşteptat Josh.

Era aşezat la masa din bucătărie, jucându-se cu o cutie de scobitori, aşa cum făcea întotdeauna atunci când

Sandra Broivn contempla o problemă, ca de pildă care ar fi trebuit să fie următoarea lui mişcare, când uşa din spate se deschise brusc şi Panella năvălise în casă.

Josh aproape că se scăpase pe el.

— Nenorocitul dracului de trădător! Chiar credeai că o să poţi să scapi?

Era o întrebare retorică. Panella îl ridicase din scaun cu atâta forţă, încât Josh îşi muşcase limba între dinţi. Simţise gustul propriului sânge. Panella îl lipise de perete şi-l ţinuse acolo, apăsând cu mâna stângă pe gâtul lui Josh, jurând că, dacă Josh nu-i spunea ce voia să afle, avea să sufere ore de tortură medievală înainte să-l lase să moară.

Acum privirea lui Josh se muta de la ochii ficşi ai lui Panella la inelul care strălucea pe degetul mic al mâinii lui stângi şi, în cele din urmă, la pistolul pe care îl ţinea în mâna dreaptă.

Josh simţea nevoia să urineze, voia să plângă, voia să-şi smulgă părul de furie, să facă cea mai mare criză pe care o făcuse vreodată.

Fusese atât de aproape… atât de aproape să scape. Acum viitorul lui nu arăta prea bine, nici cel apropiat, nici în perspectivă.

— Cu siguranţă se înşală bancherul, spuse el. O parolă pentru Jordan Bennett? Pentru Jordiel De ce ar avea ea o parolă pentru contul tău?

Panella îl privi fără niciun cuvânt. Expresia nu i se schimbă.

— Poate e numele companiei ei. Extravaganza. Ar putea să fie. Nu, probabil că e prea lung. Iar pentru parole e de cele mai multe ori nevoie de o combinaţie de cifre şi litere, nu? Şi mai contează şi dacă sunt litere mari sau mici… Poate ziua ei? Ziua ei, citită invers? Sau numele de fată al mamei?

Dându-şi seama că vorbea în dodii, se opri, inhală adânc de câteva ori ca să nu intre în hiperventilaţie şi încercă să ţină la distanţă anxietatea care simţea că-l cuprinde. Dar privi chipul lui Panella

şi atacul de panică năvăli înspre el cu puterea unui tren în viteză.

„Trebuia să-i dea parola aia”.

Capitolul 38

Când mai rămăseseră doar câţiva kilometri de parcurs până în Bayou Gauche, Shaw, Wiley şi Jordie începură să discute condiţiile.

Cei doi bărbaţi acceptară să amâne înştiinţarea echipelor care îl căutau deja pe Josh pentru motivul deja specificat – şi anume acela că Jordie avea mai multă influenţă asupra fratelui ei decât oricine.

— Cu cât simte mai puţină presiune, cu atât avem mai multe şanse să înţeleagă de vorbă bună şi să se predea, le spuse.

Adresându-i-se lui Wiley, Shaw o susţinu:

— În plus, dacă aducem o mulţime de băieţi mult prea zeloşi şi cu prea multă adrenalină acolo, înainte să ştim măcar cu certitudine că Josh este în casă, atunci înseamnă că eu o să-mi stric acoperirea fără niciun motiv, iar tu o să arăţi ca un idiot care s-a lăsat dus de nas de sora evadatului.

— Bine, accept, spuse Wiley, adresându-i-se lui Jordie, peste umăr. O să ai ocazia să încerci să-l faci să gândească raţional. Dar, dacă nu se predă în câteva minute, sau dacă face ceva cât de cât dubios, chem întăriri. Şi vorbesc serios. Nu îmi pasă dacă mă şi împuşti până la urmă. Ai priceput?

— Este valabil şi pentru mine, zise Shaw.

— Lăsaţi-mi cinci minute cu el.

— Trei, zise Shaw.

Îşi putea da seama, după tonul lui încăpăţânat, că nu avea de gând să cedeze.

— Bine, trei. Şi promiteţi-mi că Josh nu va fi rănit.

— Nu pot să-ţi promit asta, Jordie, spuse Shaw, cu toată sinceritatea. Pentru că nu pot şti ce o să facă el.

Avea dreptate, desigur. Îşi dorea un final liniştit, fără victime, dar nici Shaw, nici nimeni altcineva nu i-l putea garanta. Totul depindea în cea mai mare parte de stabilitatea emoţională a fratelui ei, iar aceasta nu era o perspectivă prea liniştitoare.

— Mai există un aspect pe care trebuie să-l luăm în

calcul, zise Wiley. S-ar putea să dăm peste Panella.

— Nu-i nimic de luat în calcul, zise Shaw. Dacă dăm peste Panella, fie se predă instantaneu, fie îl trimitem pe lumea cealaltă.

După acest schimb de replici, toţi trei se cufundară într-o tăcere sumbră. Ca nişte soldaţi care se pregătesc psihic pentru o misiune periculoasă.

Jordie se gândea acum la o altă posibilitate, extrem de sumbră: înainte să ajungă ei la Josh, acesta putea fi găsit de un alt poliţist. Dacă încerca să fugă, putea fi ucis. Simţea că fratele ei începe să rămână fără timp şi-şi dorea ca Shaw să conducă cât mai repede.

Dar, în clipa în care intrară în Bayou Gauche, simţi cum o cuprind îndoiala şi nesiguranţa cu privire la felul în care avea să decurgă ziua.

— Bine, pe unde o luăm? întrebă Shaw, din scaunul de lângă şofer.

— Dacă-mi amintesc bine, casa era în partea aceasta a oraşului şi în direcţia aia.

Le arătă.

— Fă stânga la primul semafor.

Chiar în timp ce luau virajul, telefonul lui Wiley bâzâi. Agentul se uită la ecran.

— Mama lui Hickam.

— Răspunde.

Shaw opri în parcarea unei benzinării.

— Oricum am câteva reguli de bază pe care trebuie să le discut cu Jordie.

Wiley coborî şi răspunse la telefon în timp ce se îndepărta de maşină.

Jordie, nemulţumită de întârziere, spuse:

— Reguli de bază?

Răpirea

— Nenegociabile. Dar mai întâi…

Shaw întinse mâna prin spaţiul dintre scaune.

Jordie ezită, apoi însă puse pistolul în palma lui.

— Recunosc, a fost un gest pripit. Dar m-aţi mai fi luat altfel cu voi?

— Sub nicio formă. M-ai fi împuşcat?

— M-am gândit foarte serios să o fac, atunci când ai spus că noaptea trecută a fost doar o pauză.

— Am spuse ca să te testez. Ca să văd ce faci.

— Îmi dau seama acum.

Schimbară o privire cu subînţeles, apoi Shaw scuturã uşor din cap, ca şi cum ar fi făcut un efort să revină în prezent.

— Nu cu ameninţarea că o să mă împuşti m-ai convins, zise el. Aveai dreptate. Dacă-l găsim pe Josh, ne-ai putea fi de mare folos.

— Mulţumesc.

— Nu-mi mulţumi încă, pentru că mai e ceva.

Tonul lui serios îi captă întreaga atenţie.

— I-am spus lui Wiley despre Costa Rica.

Se aşteptase s-o facă, fireşte, dar implicaţiile erau descurajante.

— Mă consideră complice?

— Se mai gândeşte. Îţi spun acum în eventualitatea că te-ai putea gândi să ne păcăleşti, să-l ajuţi pe Josh să fugă sau ceva de genul ăsta. Te-ar pune într-o poziţie extrem de proastă în faţa legii.

— N-o să fac asta.

— Bine.

— Îţi jur.

— Bine.

Îi susţinu privirea preţ de câteva clipe, apoi spuse:

— Acum… celelalte reguli.

Câteva minute mai târziu, Wiley deschise portiera din dreapta şi urcă în maşină.

— Îmi pare rău, a durat puţin mai mult decât ar fi trebuit. Femeia este atât de uşurată, că nu mai tăcea. Hick şi-a recăpătat cunoştinţa. Este lucid. Răspunde corect la întrebările care i se pun.

Sandra Brozvn

Jordie scoase o exclamaţie de uşurare.

— Asta-i o veste bună, spuse Shaw.

— Nu şi pentru tine, zise Wiley. S-a trezit extrem de

furios. Îşi aminteşte hanoracul, crede că tu l-ai împuşcat.

— Sper că i-a spus cineva că se înşală.

— Tot nu te place. Dar pe tine nu te place nimeni, nu-i aşa?

Shaw ridică ochii spre oglinda retrovizoare şi se uită la Jordie. Aceasta îi zâmbi, apoi, însă, pe chip îi reveni expresia neliniştită.

Urmând indicaţiile lui Jordie, Shaw ieşi de pe şoseaua principală şi intră pe un drum şerpuit, care urma cursul unduit al râului. De-o parte şi de cealaltă, peisa-jul mlăştinos era identic, părând o imagine în oglindă. Niciun reper pe marginea drumului, fie el făcut de om sau de natură. Te puteai rătăci cu uşurinţă. Începu să pună la îndoială memoria lui Jordie.

Apoi, însă, aceasta spuse:

— Acolo! Pe dreapta!

Intrarea era marcată doar de o cutie poştală de metal, ruginită. Era aşezată pe un stâlp de lemn aplecat, care părea că este susţinut doar de buruienile din jur. Înaintaseră cam cinci sute de metri mai sus pe drumul cu pietriş, când văzură o casă.

— Asta este? întrebă Shaw.

— Da. Sunt sigură.

Nu arăta deloc ospitalieră, nici măcar locuibilă. Nu exista niciun semn de viaţă, nici măcar un fir verde de iarbă. Până şi copacii din jur fuseseră sufocaţi de muşchiul spaniol care le atârna de ramuri.

— Arată ca o casă bântuită, spuse Wiley.

— Asta i-ar plăcea lui Josh, zise ea. îi plac jocurile vi-deo cu tematică supranaturală sau horror.

Shaw opri maşina la aproximativ cincizeci de metri de casă, dar lăsă motorul pornit. Era o construcţie în stil tipic Acadian, susţinută de bârne zdravene de chiparos, cu verandă largă, acoperită pe trei laturi. Era posibil ca exteriorul să fi fost cândva alb, dar ploaia şi vântul mâncaseră în asemenea măsură vopseaua, încât întreaga

Răpirea structură era acum de un cenuşiu trist, care se potrivea perfect cu peisajul monocromatic. Rugina

mâncase cea mai mare parte din acoperişul de tablă. La ferestre atârnau strâmb nişte obloane rupte.

— Nu cred în fantome, spuse Shaw. Şi tocmai de aceea nu-mi place că sunt atât de multe ferestre. Ne expunem ca pe tavă cuiva care ar putea să stea la pândă înăuntru, gata să ne împuşte.

— Josh nu ar împuşca pe nimeni, spuse Jordie.

— Nu mă refeream la Josh.

— Panella?

Fără să mai aştepte un răspuns, Wiley îşi scoase arma în acelaşi timp cu Shaw.

— Nu-i nicio maşină.

— Am observat şi eu, spuse Shaw. Nu sunt sigur ce-nseamnă asta.

— Poate că înseamnă că m-am înşelat, zise Jordie. Că nu a mai trecut nimeni pe aici de ani de zile.

— Nu cred.

Shaw nu ar fi putut explica de ce avea această senzaţie. Era o chestiune de instinct.

— Ar trebui să chem întăriri, spuse Wiley.

— Nu! zise Jordie. Haideţi măcar să ne convingem că Josh nu e aici.

— Sau că este, spuse Shaw. Lăsaţi-vă în jos.

Îşi luă piciorul de pe frână şi înaintă încet înspre casă, apoi se opri la câţiva metri de treptele care conduceau spre verandă. Deschise portiera din dreptul volanului şi coborî din maşină, dar rămase ghemuit în spatele ei. Wiley făcu acelaşi lucru, pe partea lui.

Shaw îl privi printre cele două portiere deschise şi spuse:

— E spectacolul tău.

Wiley strigă numele lui Josh şi se identifică.

— Am adus-o pe sora ta cu mine. Vrea să-ţi vorbească.

Aşteptară cu răsuflarea tăiată, dar nu se auzi nimic dinspre casă. Wiley încercă din nou, strigând cu mai multă forţă:

— Josh? E timpul să te predai. Dacă nu încetezi cu prostia asta, nu o să mai poţi negocia pentru indulgenţă.

Ceasul din bord era model retro, analog. Shaw îl ascultă ticăind încă şaizeci de secunde şi, când nimic nu se întâmplă, deschise portiera din spate şi-i făcu semn lui Jordie să iasă.

— Treci în locul meu, la volan.

Una dintre regulile impuse de el fusese că, dacă voia să vină cu el, trebuia să facă aşa cum îi spunea, atunci când îi spunea. Jordie se mută din spate în faţă fără să protesteze.

Shaw îi puse mâna pe creştetul capului şi apăsă.

— Stai jos! L-aş lăsă pe Wiley aici, cu tine, dar trebuie să intrăm din direcţii diferite. Dacă ţi se pare că-l vezi pe Josh, dacă auzi foşnet de frunze sau orice zgomot ciudat, apeşi cu putere claxonul.

— Dacă Josh e înăuntru, mă rog să iasă cu mâinile ridicate.

— Şi eu. Dar, în caz că dăm peste alt scenariu…

— Cum ar fi Panella?

— Cum ar fi orice. Claxonează, apoi lipeşte acceleraţia de podea.

— Şi voi doi?

— Nu ne aştepta. Pleacă de-aici. Ai înţeles?

Deşi nu-i plăcea deloc această perspectivă, Jordie dădu din cap.

Apoi Shaw îşi scoase revolverul micuţ din cizmă şi i-l întinse.

— Dacă într-adevăr lucrurile o iau razna, este pregătit de tragere. Ai şapte gloanţe. Nu ezita. Ţinteşte şi apasă trăgaciul. Ai înţeles?

— Da.

— O s-o faci?

Jordie înghiţi în sec.

— Nu ştiu.

— Grozav. Acum te-ai găsit să-mi spui adevărul. M-am obişnuit să te aud bombănind.

Îi zâmbi, cu buzele tremurându-i.

— Să ai grijă.

Răpirea

O sărută adânc şi repede.

— Poţi fi sigură.

Ghemuit în spatele portierei de lângă şofer, se uită la Wiley, care-i făcu semn că ia el intrarea din faţă. Shaw dădu din cap, indicând că el o să intre prin spate.

Traseră amândoi aer în piept, apoi ieşiră din spatele portierelor şi o luară la fugă spre casă.

Wiley urcă repede treptele verandei. Shaw îl văzu lipindu-se de peretele exterior, între două ferestre înalte. Nu se întâmplă nimic. Deocamdată, totul mergea bine.

Shaw se lăsă în jos în momentul în care trecu prin dreptul ferestrelor din laterala casei, ţinându-se aproape de zid. Îngenunche la un moment dat şi se uită sub casă, dar spaţiul în care s-ar fi putut ghemui cineva era gol.

Când ajunse la colţul din spatele casei, se opri şi privi în urmă, înspre maşină.

Lumina se reflecta în parbriz şi abia reuşea să-i distingă vârful capului lui Jordie. Îi trecu prin minte gândul că ar fi ucis pe oricine s-ar fi atins de un singur fir de păr de pe acel cap. Indiferent cine ar fi fost.

Se strecură pe lângă colţul casei.

Curtea din spate era sălbatică, doar teren gol şi buruieni. Un set de urme de cauciucuri conducea spre partea din faţă a casei şi, probabil, spre alee. Se vedeau şi un şopron şi un garaj, ambele construcţii într-o stare deplorabilă, gata să se prăbuşească. Un ponton şubred, susţinut de nişte piloni putreziţi, se întindea pe apă, cu doi stâlpi ruginiţi la capăt.

Înregistră toate acestea în secunda de care avu nevoie ca să ajungă la uşa din spate. Nu era încuiată şi se deschidea direct în bucătărie. Shaw intră şi făcu un arc larg, cu pistolul în mână. Era o adevărată cocină. Gunoi şi recipiente goale de mâncare peste tot. Chiu-veta era plină cu apă tulbure, cu un strat de grăsime la suprafaţă. Pe masă, pe lângă vreo câteva tăvi goale de pe care se hrăneau nişte gândaci, mai erau o cutie de scobitori de

lemn, o pereche de ochelari şi un bilet de loto, mototolit.

Sandra Brown

Wiley apăru pe uşa care lega bucătăria de restul casei, clătinând din cap.

— Nu e nimeni.

Dar Shaw îi arătă obiectele de pe masă. Biletul de loto era o dovadă clară. Josh cumpărase unul din supermarket.

Shaw îi făcu semn lui Wiley să rămână unde era, ca să acopere atât uşa din faţă, cât şi pe cea din spate şi înclină capul înspre un coridor care pleca din bucătărie, arătând în acelaşi timp cu degetul spre pieptul lui. Wiley dădu din cap. Shaw se strecură de-a lungul coridorului până când ajunse în dreptul unei uşi pe jumătate deschise. O împinse cu patul pistolului, apoi intră pe ea, repede, dar fără zgomot.

Jaluzelele erau trase şi lumina dinăuntru era slabă, încăperea avea foarte puţină mobilă. Un pat dublu, cu cearşafuri spălăcite, rămăsese nefăcut. Un ventilator stătea nemişcat pe noptieră, deşi încăperea ar fi avut nevoie de aerisire. Mai multe haine murdare erau adunate într-o grămadă într-un colţ al camerei. Shaw văzu o pereche de pantaloni kaki, de armată.

Se retrase cu spatele, fără să atingă nimic. Ceva mai departe pe coridor era un alt dormitor. Era gol. Nu se vedeau urme de paşi în stratul gros de praf de pe podea. Baia dintre cele două dormitoare era micuţă. Faianţa din dreptul duşului era înnegrită de mucegai. Toaleta pătată duhnea a instalaţie înfundată. Dar chiu-veta fusese folosită recent. Încă mai erau câteva picături înăuntru şi un prosop fusese împăturit şi aşezat pe bară.

Shaw se întoarse în bucătărie şi-i raportă lui Wiley ce observase în baie.

— Nu suntem prea departe în urma lui. Oricine ar fi.

Nu că ar fi crezut că era posibil ca Wiley să nu-i fi văzut pe oricare dintre cei doi evadaţi, dacă ar fi fost acolo, dar Shaw vru să vadă cu ochii lui camera din faţă. Era totodată drumul cel mai scurt spre un loc din care să o

poată vedea pe Jordie.

Răpirea

Bucătăria se deschidea într-o zonă elegantă de luat masa, pustie cu excepţia unui fir electric care atârna din mijlocul tavanului. Sufrageria din spate era de asemenea nemobilată, părăginită şi fără niciun loc în care cineva s-ar fi putut ascunde. Lipseau scânduri din podea, dar nicio deschidere nu era îndeajuns de mare cât să poată încăpea un om prin ea. În plus, tocmai verificase partea de sub casă. Nu se ascundea nimeni acolo.

Se duse la uşa din faţă şi ieşi pe verandă. Cu o expresie nelinişţită, Jordie ieşi din maşină. Îi făcu semn să intre la loc.

— Da, ăsta-i bârlogul lui. Cu siguranţă a fost aici, dar nu mai este acum.

„În viaţă11, adăugă în gând. Se temea de ce ar fi putut să descopere într-una din anexe.

— Stai aici.

— Vreau să văd.

Shaw clătină din cap.

— E un dezastru. Construcţia e la pământ. Sunt găuri în podea. Nu e sigură.

— Tu unde te duci?

— Să verific şopronul şi garajul din spate. Rămân valabile regulile. Apeşi tare claxonul.

Jordie aşteptă până când cei doi agenţi dispărură pe lângă colţul casei, apoi coborî de la volan şi începu să se îndrepte spre clădire. Îşi spuse că era posibil ca cei doi agenţi să fi ratat vreun indiciu cu privire la locaţia actuală a lui Josh, dar adevăratul motiv pentru care voia să vadă cu ochii ei era felul evaziv în care-i răspunsese Shaw. Ce anume nu voia s-o lase să vadă?

Deschise uşa de la intrare şi rămase în prag, privind uimită camerele din faţă. Trecu repede prin ele şi intră în bucătărie unde îşi aminti cum bătrâna îi servise, pe ea şi pe Josh, cu prăjituri şi punci.

Ce vedea acum o îngrozea. Oare starea psihică a fratelui ei se deteriorase complet, ajungând la nebunie?

Cum putuse trăi într-o asemenea mizerie? Fusese măcar conştient de ceea ce era în jurul lui?

Dându-şi seama că investigatorii aveau să fie chemaţi curând pentru a strânge dovezi, nu atinse nimic – nu că altfel ar fi făcut-o. Baia era chiar mai murdară decât bucătăria, lucru ce îi întoarse stomacul pe dos.

Imaginea dormitorului dezordonat o umplu de disperare. Când fusese în sfârşit externat, după un an petrecut în spital, Josh fusese primit acasă într-un dormitor nou decorat. Mama lor sperase că surpriza o să-i ridice moralul. Fireşte, nu se întâmplase aşa.

Comparaţia dintre acel dormitor cu mobilă nouă, strălucitoare şi încăperea tristă din faţa ei era o alegorie a declinului tragic şi neiertător al lui Josh.

Se întoarse în bucătărie. Pe fereastră, îl văzu pe Wiley ieşind din ceva ce părea să fie o magazie, în vreme ce Shaw era aplecat şi privea sub un ponton părăginit. Avea să fie supărat pe ea fiindcă-i încălcase regulile.

Se întoarse la veranda din faţă şi coborî treptele. Apoi se opri şi întoarse capul, privind faţada clădirii şi întrebându-se de ce oare îl fascinase pe Josh. Ce avea casa asta de-l intrigase în asemenea măsură încât să vrea să se întoarcă aici? Nu era frumoasă. Nu era foarte mare. Arhitectura era…

Brusc, observă o neconcordanţă izbitoare.

Două ferestre cu fronton, aranjate simetric, ieşeau de sub acoperişul care se întindea, lăsat, peste verandă. Dar casa nu avea etaj. Sau avea? Nu observase ea scările?

Nedumerită, se întoarse înăuntru, dar era aşa cum crezuse. Nu exista nicio scară acolo unde ar fi trebuit să fie, urcând din spaţiul de living la etaj. Ştia că nu era nicio scară nici în spatele casei, nici în bucătărie, pentru că ar fi văzut-o.

Se opri în mijlocul spaţiului deschis, între zona de servit masa şi sufragerie, şi se răsuci încet.

Înregistrând detaliile arhitecturale cărora nu le acordase atenţie mai înainte, observă o uşă îngustă într-un

colţ, mascată cu panouri şi lambriuri.

Simţi cum i se ridică părul de pe ceafă.

Ar fi trebuit să-l anunţe pe Shaw.

În schimb, se duse în dreptul uşii şi o împinse.

Mirosul o izbi. Cu putere.

Îşi acoperi nasul şi gura, atât ca să nu mai simtă duhoarea, cât şi ca să-şi înăbuşe un suspin.

Înghiţind în sec ca să alunge groaza ce începuse să o cuprindă, împinse cu mai multă putere în uşă. Aceasta se deschise şi Jordie văzu o scară abruptă.

— Josh?

Respirând încet pe gură, strigă din nou:

— Josh? Dacă eşti acolo, te rog să cobori.

Nu se auzi niciun sunet, cu excepţia bătăilor inimii ei.

Deasupra ei, lumina pătrundea prin cele două ferestre, aşa că putea vedea scările. Începu să urce. Cu cât ajungea mai sus, cu atât era mai multă lumină. Mansarda din capătul scărilor era învăluită într-o strălucire nefiresc de veselă, fiindcă singurul obiect din aceasta era un sac de cadavre, negru, cu fermoarul tras, întins pe podea.

— Oh, Dumnezeule! Oh, nu!

Se ghemui lângă perete, îşi acoperi din nou gura ca să-şi înăbuşe strigătele şi rămase cu privirea fixată asupra sacului. Închise ochii şi-i strânse cu putere, sperând cu naivitatea disperării că, atunci când îi deschidea la loc, imaginea o să dispară.

Nu dispăru, firește.

Ar trebui să-l cheme pe Shaw.

Dar îi datora lui Josh o ultimă penitenţă.

Simţindu-şi picioarele ca de cauciuc, se apropie de sac şi îngenunche lângă el. Mâna îi tremura în clipa în care prinse capătul de metal şi desfăcu fermoarul până la capăt. Apoi îl deschise.

Ţipă. Sau ar fi ţipat.

Doar că o mână îi astupă gura pe la spate, iar vocea sinistră, distorsionată, spuse:

— Ghici cine-i!

Capitolul 39

În timp ce se îndreptau spre casă întorcându-se de la ponton, Wiley îşi şterse transpiraţia de pe frunte cu mâneca.

— Mă temeam că o să-i găsim cadavrul sau un mormânt într-una din construcţiile alea.

— Mi-a trecut şi mie prin minte, zise Shaw.

— Te doare rana?

— Da.

— Ai sânge pe cămaşă.

Shaw nu păru să-l fi auzit. Era cu mintea în altă parte, fruntea-i era încreţită într-o expresie de concentrare.

— Ai spus la centru că suntem aici?

— Băieţii sunt deja pe drum. Trebuie să le spunem să aibă grijă şi să nu strice urmele de cauciucuri. Dacă luăm un mulaj, poate reuşim să aflăm ce fel de maşină are Josh.

Fără să încetinească pasul, Shaw privi spre casă.

— Vezi să se-ntâmple repede asta, apoi să luăm pe toată lumea de-aici. Ar trebui să pregătim o ambuscadă. Nu părea să fi plecat definitiv, nu crezi? Şi-a lăsat hainele aici. Şi ochelarii.

— Poate că nu a plecat de bunăvoie, spuse Wiley. Poate că a fost luat cu forţa.

— De Panella, adică?

— Exact.

— Poate, zise Shaw gânditor. Dar nimic nu pare să indice că ar fi avut loc o luptă.

— E greu de spus. La cum arată locul…

— Ştiu, dar…

— Ce? întrebă Wiley.

— Nu ştiu. Ceva nu-mi place.

Răpirea

— Mie căldura asta nu-mi place, bombăni Wiley, ştergându-şi din nou fruntea. Ţie ce nu-ţi place?

— Nu pot spune exact.

Încetini. Wiley făcu la fel.

Shaw spuse:

— Prima oară când am vorbit cu Panella era sâmbătă după-amiaza. L-am sunat de pe telefonul lui Mickey ca să încep negocierile pentru o înţelegere nouă. Se întâmpla în jur de ora două.

— Bine.

— În aceeaşi după-amiază, pe la trei şi jumătate, Josh îi trimitea lui Jordie un telefon mobil.

Se întoarse spre Wiley şi îl privi lung, dar Wiley avu impresia că Shaw nu îl vedea pe el, ci mai degrabă un puzzle din care lipsea o piesă esenţială.

Dintr-odată, Shaw spuse:

— Dispozitivele astea se pot obţine foarte uşor de pe internet.

— Poftim?

— Aşa ai spus. Azi, ceva mai devreme.

Întoarse brusc capul înapoi spre casă, apoi paşii lui lungi începură să micşoreze în viteză distanţa până la clădire. Când Wiley reuşi să-l ajungă din urmă, Shaw deja împingea uşa din spate.

— La ce te gândeşti? întrebă Wiley, venind după el în bucătărie, apoi în sufragerie.

— Josh nu i-a trimis telefonul cu o speranţă deşartă. Ştia că Jordie e în viaţă. Cu o oră şi jumătate mai devreme, o auzise strigând prin difuzorul telefonului.

Ajunseseră acum pe verandă. Shaw se opri brusc şi, în clipa în care Wiley văzu scaunul gol al maşinii, spuse:

— Pe toţi dracii!

Scoase pistolul.

— Caută prin casă, strigă în timp ce sărea peste trepte. Ateriză cu greutate şi o luă la fugă.

Wiley se răsuci pe călcâie şi intră alergând înapoi în casă. Primul lucru pe care îl observă fu deschiderea din

Sandra Brown colţul spaţiului de living. Se apropie în fugă, văzu scările şi începu să le urce în viteză.

Aproape înecându-se din cauza mirosului, ajunse în capătul scărilor şi văzu sacul deschis din mijlocul mansardei.

Înăuntru era un cadavru în stadiu avansat de descompunere. Pleoapele erau ţinute deschise cu nişte scobitori. Mâna dreaptă, scheletică, era strânsă în jurul unui pistol. Pe degetul mic al mâinii stângi strălucea un inel cu diamant.

Era Billy Panella.

Capitolul 40

Josh o pocnise în cap cu patul pistolului. Aflată pe punctul de a-şi pierde cunoştinţa, Jordie nu putuse să se apere când îi strânsese mâinile în faţă şi i le prinsese cu cătuşe din plastic. Abia apucase să înghită nodul de greaţă care i se ridicase în gât, că Josh îi şi îndesase în gură o batistă, ca să nu poată striga după Shaw sau după Wiley.

O târâse în jos pe scări cu atâta grabă, încât aproape se împiedicase şi căzuse peste el. îi părea rău că nu se întâmplase aşa. Desigur, s-ar fi putut s-o împuşte chiar atunci, curmându-i viaţa înainte ca Shaw să ştie măcar că era în pericol.

Shaw.

Lovitura o lăsase ameţită şi privirea îi era înceţoşată.

Când ajunseră în capătul de jos al scărilor, Josh îi prinse mâinile legate, o trase prin sufragerie, o forţă să coboare treptele verandei şi să traverseze apoi zona liberă din faţa casei. Apoi intrară împreună în tufişuri.

Mergeau de câteva minute prin vegetaţia deasă. Ameţită şi dezorientată, Jordie privise peste umăr în timp ce încerca să ţină pasul cu fratele ei, dar deja nu mai putea vedea casa. Parcă terenul ostil o înghiţise. Shaw o avertizase în legătură cu pericolele din mlaştină în noaptea în care o răpise.

Răpirea

Shaw.

Ca şi cum Jordie nu ar fi avut căuş în gură şi i-ar fi rostit numele cu voce tare, Josh spuse:

— Tăntălăul ăla de Mickey Bolden se pricepea grozav să-şi aleagă tovarăşii, nu crezi? Un poliţist! Sau Shaw Kinnard ăsta e de la FBI? E mare şmecher?

Când şi cum descoperise Josh că Shaw nu era ucigaş

plătit şi că nu o răpise cu adevărat?

— Nu contează ce fel de poliţist e, continuă el. A stricat totul în seara aia de vineri. Ce mă sâcâie cel mai tare e faptul că nu mi-am recuperat avansul de la Mickey Bolden.

Mintea lui Jordie începea să se limpezească, dar nimic din ce spunea Josh nu avea sens.

— Mai repede, Jordie.

Grăbi pasul, trăgând-o fără menajamente după el.

— Nu avem timp de pierdut. Curând, Kinnard şi Wiley o să descopere cadavrul putrezit al lui Panella. Ce miraţi o să fie! Pentru tine a fost categoric un şoc, nu-i aşa?

Se opri şi se întoarse brusc.

— A fost o idee cu adevărat genială să folosesc laringele electronic şi o spun fără falsă modestie.

Scoase aparatul din buzunarul de la spate şi, ţinându-l lipit de gât, spuse:

— Până şi pe Mickey Bolden l-am păcălit şi l-am făcut să creadă că vorbeşte cu Panella. Şi ştii şi tu că erau prieteni la cataramă.

Jordie se trase în spate.

— Ce s-a întâmplat? Nu-ţi place cum sună?

Râzând, puse aparatul înapoi în buzunar.

— O să-l păstrez drept suvenir, ca să-mi amintească de felul în care l-am jucat pe Panella. N-a fost uşor, să ştii, să ţin socoteala telefoanelor. Să ştiu la care să răspund dându-mă drept Panella şi pe care să-l folosesc cu vocea mea obişnuită. Să vorbesc aspru şi dur, aşa ca Panella – Omoar-o odată! apoi cu vocea de mâţă speriată a lui Josh. Îşi schimbă vocea şi spuse în falset: Mi-e atât de frică! Jordie e bine? Vă rog, salvaţi-mi sora.

Sandra Brown

Ultimele urme de ceaţă se ridicau de pe creierul ei şi situaţia devenea oripilant de clară. Josh, nu Panella, complotase să o omoare. El era cel care negociase cu Shaw ca să-i pună capăt zilelor.

Josh spunea ceva despre cum Panella reuşise cumva

să afle că avea de gând să devină informator.

— Habar nu aveam că ştia de casa asta, dar a dat buzna peste mine într-o dimineaţă. A fost dur, m-a ameninţat cu cele mai dezgustătoare metode de tortură. N-ai crede ce a promis să-mi facă dacă nu-i spuneam tot ce le spusesem federalilor despre frauda noastră. Dar nu am avut nici cea mai mică remuşcare când l-am trădat. De ce să am? Eu gândisem toată afacerea. Una peste alta, el nu a fost decât omul de la înaintare, imaginea care să dea bine.

Acesta nu era Josh care făcea crize, suferea atacuri de panică şi vorbea mult şi aiurea când era speriat. Josh care era acum lângă ea era calm, detaşat… şi înfricoşător. Cu disperare privi din nou în urmă, dar desişul prin care tocmai trecuseră părea nemişcat, cu excepţia unui nor de insecte microscopice.

— În orice caz, să ne întoarcem la acea dimineaţă de acum şase luni şi treisprezece zile. Panella mă ţinea lipit de zid, mă strângea de gât, mârâia şi şuiera… ştii tu, cum făcea Panella. Nu se aştepta ca speriatul, fricosul de mine să-l împuşte în burtă. Nu sunt un trăgător prea bun. Am ţintit un loc mare. Să-i fi văzut expresia de pe faţă.

Întoarse capul şi încercă să-l imite, înainte de a merge mai departe.

Shaw şi Joe Wiley o să descopere că lipsea şi o să plece să o caute. Trebuia doar să supravieţuiască îndeajuns de mult timp cât să apuce să ajungă la ea, pentru că Jordie ştia, dincolo de orice îndoială, că Josh intenţiona să o omoare. Nu i-ar fi mărturisit toate astea dacă ar fi avut de gând s-o lase în viaţă.

Cât timp avea? Cât o să-i ia lui Shaw să o găsească? O să-i mai vadă vreodată chipul? Chipul aspru, brăzdat de cicatrice, sever.

Răpirea

Josh îi spunea că nu avusese timp să scape de cadavrul lui Panella înainte să fie nevoit să se predea guvernului american.

— N-am avut de ales, a trebuit să-l bag în sac şi să-l las aici. Şi, dacă vrei să ştii, de când m-am întors, noi doi

am avut nişte discuţii foarte interesante.

Chicoti.

— Fireşte, eu am vorbit ceva mai mult. El stătea doar şi se uita la mine. Se întorsese roata şi el era forţat acum să mă asculte pe mine vorbind. Splendid! Ce-i drept, a cam împuţit aerul în mansardă.

Jordie privi în jur, uitându-se după ceva ce ar fi putut folosi ca să se apere. Chiar dacă terenul era acoperit de potenţiale arme, mâinile îi erau legate, iar Josh nu-i lăsa timp să se oprească. Ori de câte ori se împiedica sau încetinea, o trăgea atât de tare, încât simţea că-i smulge umărul din încheietură.

Continua să vorbească:

— După ce l-am omorât, m-am dus acasă la el şi am făcut în aşa fel încât să pară că plecase în grabă. Toată lumea s-a grăbit să tragă concluzia la care mă aşteptam să ajungă, şi anume că fugise din ţară. Tot ce trebuia să fac era să mă temperez o vreme, să las valurile să se potolească, să-mi schimb treptat înfăţişarea până în ziua în care aveam să fug. Am riscat în momentul în care am venit aici, dar nu voiam să pierd toată distracţia. Mă refer la ce-o să se-ntâmple după ce crăpi tu. Aveam de gând să mă ascund aici şi să savurez toată agitaţia, reportajele din presă… Dar, din cauza greşelii colosale a lui Bolden, lucrurile s-au schimbat şi mi-au întârziat dispariţia definitivă. Am ajuns expert în arta de a deveni invizibil, ştiai? spuse el. Continuă apoi pe acelaşi ton normal, conversaţional, care era de-a dreptul înfricoşător:

— Nimeni nu mă vede pentru că nu vreau să fiu văzut. Şi aşa am reuşit să mă duc în spelunca aia, fără să mă observe nimeni. Am crezut că nu aud bine vinerea trecută când Bolden m-a sunat să-mi spună că intraseşi fix

Sandra Brown în barul în care el şi Kinnard se opriseră să bea ceva. Nu-i genul tău de local, Jordie. Cum de-ai ajuns acolo?

Privi în spate, ca şi cum s-ar fi aşteptat să-i răspundă. Jordie scoase un sunet implorator prin căuş.

Josh porni mai departe, reluându-şi monologul.

— Nu contează. Nu mai are nici cea mai mică importanţă acum. M-am dus acolo duminică seara, să văd ce şi cum. Şi gură spartă ăla m-a scos rău de tot din sărite. Tot în seara aia Wiley m-a informat că fuseseşi salvată. A doua oară. Planurile mi se înfundaseră din nou. Am hotărât să-l aduc pe Panella la suprafaţă. Să-i bag pe toţi în sperieţi. Este pe-aproape! Sunt sigur! O să mă omoare! chiţăi Josh, imitându-şi propria isterie. Tipul ăla negru? Hickam? Mi-a căzut în poală, să zicem aşa. Am acţionat din impuls, dar a fost genial. Ce zici de asta?

Începu să şchiopăteze.

— Eram sigur că o să-ţi aminteşti şi că o să le spui că fusese, cu siguranţă, Panella.

Scoase apoi un Nţ! pe un ton de regret.

— Dar Hickam n-a murit. Ar fi trebuit să lovesc şi atunci o suprafaţă mai mare, dar mă descurcasem atât de bine cu ţărănoiul ăla, încât mi-am zis că o lovitură la cap o să meargă. Ei, asta e, nu putem avea chiar tot ce ne dorim.

Era nebun. Cum se putea apăra în faţa cuiva care pierduse legătura cu realitatea?

Şi avea din ce în ce mai puţin timp să găsească ceva. Chiar în faţa lor era apa. Pe mal, era o barcă mică de pescuit, care părea să fie destinaţia lui Josh.

O trase lângă aceasta şi-i smulse batista din gură.

— Josh! spuse ea, cu răsuflarea tăiată. Te rog! Lasă-mă să te ajut!

— Să mă ajuţi? Asta-i chiar bună.

— Ce anume vrei?

Precaut, Josh făcu un pas înapoi, dar era încă la mai puţin de jumătate de metru de ea în clipa în care ridică pistolul.

Răpirea

— Vreau să dispar şi să nu-mi mai fac niciodată griji în legătură cu oameni care să se holbeze la mine.

— Nimeni nu se holbează la tine.

— Ba da! Ai avut tu grijă de asta. M-ai împins în foc şi m-ai transformat într-un monstru!

„Trage de timp, trage de timp, trage de timp”.

Înclină capul înspre barcă.

— Ai de gând să fugi cu asta?

— Nu, prostuţo. Maşina mea e parcată după următorul cot. Tu o să fii moartă, iar eu o să fiu plecat cu mult înainte să mă poată prinde. Dar, ca să pot să dispar, am nevoie de banii mei.

Scuturǎ pistolul, ca şi cum ar fi vrut să-i aducă aminte că îl avea încă în mână şi că era îndreptat spre ea.

— Tu şi numai tu stai între mine şi averea mea. Care e parola?

— Parola?

Îşi dădu ochii peste cap.

— Nu avem timp să faci pe proasta. Dă-mi parola. A doua parolă. Cea de care e nevoie pentru a accesa contul principal. Parola lui Jordan Bennett, spuse, într-un ridicol accent britanic.

— Josh, îţi jur că habar nu am despre ce vorbeşti.

Îşi ridică mâinile legate într-un gest implorator.

— Cum aş putea avea parola unui cont despre care nu ştiu absolut nimic?

— Mi-ai spart codurile de securitate.

— Asta-i absurd. Nu aş şti cum, nici măcar de unde să încep.

Chipul i se schimonosi într-o expresie extrem de circumspectă, apoi Josh păru să ajungă la o concluzie.

— Chiar că n-ai şti. Chiar dacă ai fi avut acces la calculatoarele mele, şi nu aveai, nu eşti destul de deşteaptă cât să ştii cum să faci ceva atât de complicat.

— Exact, spuse ea, legându-se de asta şi sperând că se va putea folosi de orgoliul lui. Tu eşti geniul, nu eu. Eu n-am fost niciodată atât de deşteaptă ca tine.

— Nici pe departe.

— Şi, pentru că eşti atât de inteligent, cu siguranţă îţi dai seama că n-ai cum să scapi.

Josh începu din nou să vorbească, de parcă Jordie n-ar fi spus nimic.

— Mă gândesc acum că, dacă Panella ştia că am de

gând să-l trădez şi dacă ştia de casa asta, probabil că a venit în urma mea şi a adăugat a doua parolă. A făcut-o pe numele tău fiindcă ştia foarte bine cât de tare o să mă enerveze chestia asta. Cu siguranţă, aşa s-a întâmplat.

— Fără îndoială că ai dreptate. Dar s-a terminat, Josh. O să-l găsească. Poliţia o să vină şi…

— N-o să mai fie problema ta. Tu o să fii moartă.

— Nu vrei să mă omori, Josh.

— Oh, ba vreau, Jordie.

Rosti cuvintele cu exagerată sinceritate.

— M-ai transformat într-un monstru. Mi-ai distrus întreaga viaţă.

Ştia că nu avea niciun rost să continue să se certe cu el, probabil n-ar fi reuşit altceva decât să-l provoace şi să-l facă se omoare pe loc.

— Ştiu că am greşit, spuse ea pe un ton încărcat de remuşcări.

— Da, ai greşit. Cel mai mult atunci când ai spus „Am terminat11. Mai ştii? Eram cu cătuşele la mâini, dus de poliţie ca un criminal de rând şi tu mă strângeai în braţe, îţi luai la revedere cu lacrimi în ochi. Oh, ce surioară iubitoare, alături de fratele ei! Nu-i aşa că eşti minunată?

Pufni.

— Dar stai. Ce-mi şopteşti în ureche? Am terminat, Josh.

Împinse pistolul înspre ea.

— Nu spui Am terminat. Nu atunci când tocmai tu m-ai distrus. N-o să termini niciodată. Niciodată!

Vocea lui se transformase într-un şuierat maniac. Dându-şi seama, Josh făcu un efort să-şi revină şi spuse cu o rece nonşalanţă:

Răpirea

— Într-un fel, chiar mă bucur că Bolden a dat-o în bară. Am acum plăcerea de a te omorî personal.

— N-o să omori pe nimeni.

Capitolul 41

Shaw se luase după urmele amestecate şi intrase în hăţişuri.

Nu mai trăia cu iluzia că Panella fusese omul responsabil pentru crimele şi prăpădul din ultima săptămână. Odată ce unise în sfârşit toate punctele, imaginea devenise uluitor de clară. Elemente care până atunci nu păreau să se potrivească aşa cum ar fi trebuit îşi găsiseră dintr-odată locul.

Josh se dăduse drept Panella, îndreptând în mod intenţionat atenţia tuturor către dulăul cel rău, în timp ce porumbelul speriat se găinăţase pe ei toţi. Shaw avea să-şi tragă palme mai târziu pentru că nu-şi dăduse seama mai din timp de acest lucru, dar, în clipa în care intrase în desişuri, singurul lui gând fusese să o apere pe Jordie de fratele ei bolnav.

Josh era într-adevăr un geniu, avusese capacitatea de a crea şi a juca perfect această şaradă complicată, dar era în acelaşi timp nebun de legat. Şi, ca orice nebun, devenea periculos atunci când se simţea încolţit. Shaw spera din tot sufletul ca Wiley să aibă suficientă prezenţă de spirit încât să-i avertizeze pe toţi poliţiştii aflaţi deja pe drum să nu îşi anunţe sosirea. Se gândise chiar să se oprească doar atât cât să-i scrie lui Wiley un mesaj în sensul ăsta, dar ar fi însemnat să piardă un timp preţios. Nu se opri.

Era îngrozitor de cald şi foarte multă umezeală. Ochii începuseră să-l usture din cauza transpiraţiei. Cămaşa i se lipise de corp. Dar nu încetinise pasul până când nu surprinsese frânturi de conversaţie venind din faţă. Ceea ce însemna că-i ajungea din urmă. În mod normal şi-ar fi făcut griji că înaintarea lui repezită printre tufişuri o să-i dea de ştire lui Josh că se apropie.

Sandra Brozvn

Dar se îndoia că Josh era conştient de prezenţa lui. Josh făcuse mai mult zgomot decât el, călcase pe rămurele, foşnise frunzele, vorbise întruna, în gura mare. Individul suferea în mod clar de psihoză.

Iar asta îl adusese şi pe Shaw în pragul nebuniei. Nu îi auzise deloc glasul lui Jordie. Era grav rănită, lipsită de cunoştinţă? Poate că Josh o omorâse deja şi îi căra acum trupul undeva unde să poată scăpa de el.

Gândul îi dădu fiori lui Shaw, făcându-l totodată să transpire şi mai profund. Mormăi un şuvoi de blasfemii, urmat de câteva cuvinte haotice de rugăciune. Furia şi îngrijorarea îi răscoleau stomacul şi simţi cusăturile cedând din cauza efortului şi a încordării.

Când îşi dăduse seama că Josh se oprise undeva în faţa lui, încetinise şi străbătuse distanţa rămasă făcând cât mai puţin zgomot cu putinţă. Se ascunsese în spatele unui trunchi de copac şi privise pe lângă acesta.

Jordie era în viaţă! Slavă Cerului! Stătea pe propriile picioare. Dar mâinile îi erau legate în faţă. Avea zeci de zgârieturi pe braţe, care sângerau. Sângele i se scursese pe obraz dintr-o tăietură de la cap şi îi picura acum de pe bărbie.

Expresia ei era un amestec chinuit de compasiune, repulsie şi groază. Probabil că îşi dădea pentru prima oară seama pe deplin că nici măcar dragostea ei pură, totală, plină de sacrificii nu era îndeajuns pentru a pe-netra nebunia fratelui ei.

Când Josh îndreptă pistolul spre ea, teama i se citi pe chip, dar privi fix în ochii fratelui ei şi nu se dădu înapoi.

Shaw se luptase cu instinctul primitiv de a-l împuşca pe loc pe Josh, dar asta ar fi traumatizat-o pe Jordie. N-o să-i facă asta. În plus, guvernul nu-l voia mort pe Josh. Avea nevoie de el pentru a recupera milioanele furate.

Aşa că Shaw clipi ca să-şi înlăture sudoarea din ochi şi, ca un om al legii ce era, evaluă situaţia cu tot profesionalismul şi detaşarea de care era în stare.

Răpirea îşi jură totuşi că, dacă nenorocitul ăla o omora pe Jordie, avea să-i smulgă inima din piept.

Acum, nu prea tare, dar pe un ton autoritar, spuse:

— N-o să omori pe nimeni.

Capul lui Jordie se întoarse ca un arc spre locul din care se auzise vocea lui. Scoase un suspin de uşurare.

Josh nici nu se clinti.

— Cine pândeşte din spatele copacului?

— Agent special FBI Shaw Kinnard. Lasă. Arma. Jos.

— Nu.

— Dacă nu faci ce-ţi spun, eşti un om mort.

Jordie spuse:

— Nu glumeşte, Josh.

Urlă la ea să tacă din gură.

Cu coada ochiului, Shaw observă mişcare printre copacii şi tufişurile de pe lângă braţul de apă. Sosiseră şi alţi poliţişti şi îşi ocupau acum poziţiile. Spera din tot sufletul ca, dacă se ajungea la schimb de focuri, băieţii ăştia să-şi ştie bine meseria. Jordie era mult prea aproape de Josh.

Josh spuse:

— Mi-ai stricat planul vinerea trecută, Kinnard. Dar n-o mai poţi salva pe surioara mea de data asta.

— Pot să te omor. Şi-o s-o fac, dacă nu laşi arma jos.

— Josh, te rog!

— Ai face bine s-o asculţi, Josh. M-a văzut când i-am zburat creierii lui Mickey Bolden, fără să clipesc. Ultima şansă. Aruncă pistolul şi dă-te la o parte de lângă ea.

— Fă ce-ţi spune. Te rog.

Îşi ridică mâinile şi le aşează sub bărbie, într-un gest implorator, apoi le lăsă din nou în dreptul taliei.

— Lasă pistolul jos, Josh. Predă-te. O să te ajut.

— Aşa cum m-ai ajutat data trecută? ţipă el. Nu mai am nevoie de ajutorul tău.

— Te rog, Josh!

Mâinile îi întindeau cătuşele de plastic.

— Te rog! Te implor!

— Taci, Jordie! Taci odată!

— Josh, te rog! Nu face…

— Întotdeauna strici totul! Te urăsc!

Jordie văzu degetele lui Josh încordându-se, apoi mai multe arme se descărcară instantaneu.

Capitolul 42

Joe Wiley era curios.

— Când v-aţi pus vesta înapoi?

— Când aţi ieşit din maşină ca să vorbiţi cu mama lui Hickam, spuse Jordie.

— Una din regulile lui Kinnard?

— A insistat.

Cât fuseseră singuri în maşină, Shaw o pusese să-şi scoată cămaşa şi să-şi pună vesta pe dedesubt.

— Am considerat că este o măsură inutilă, dar, dacă n-aş fi avut-o pe mine, aş fi moartă acum.

Îşi şterse o lacrimă cu vârful unui deget.

Wiley, în picioare lângă patul ei de spital, îşi drese vocea şi-şi foi picioarele, în mod evident stânjenit de situaţie.

— Josh… ăă… nimeni nu a avut de ales.

— Ştiu.

Îşi strecurase revolverul mic pe care i-l dăduse Shaw în buzunarul pantalonilor atunci când intrase în casă pentru a vedea cu ochii ei ce era acolo. În timpul confruntării cu Josh, dându-şi seama că avea să moară din cauza psihozei lui, îi distrăsese atenţia cu gestul de implorare. Când îşi coborâse mâinile de la bărbie, reuşise să scoată pistolul din buzunar.

Glonţul tras de ea fusese unul dintre cele care-l puseseră la pământ.

— Medicul legist spune că oricare dintre împuşcături i-ar fi putut fi fatală aşa că, dacă nu cumva ţineţi morţiş să ştiţi…

— Nu ţin.

— Nici nu credeam. A murit pe loc, dacă asta vă consolează cu ceva.

Răpirea

Nu văzuse partea cea mai rea. Căzuse pe spate, trântită la pământ de glonţul pe care fratele ei îl trăsese în ea.

— Am auzit că aveţi o vânătaie pe cinste, spuse Wiley.

— Mai mare decât pumnul meu. La radiografie s-a văzut o fractură minusculă.

Îşi atinse osul sternului.

— Şi din motivul ăsta mă mai ţin aici încă o noapte. Mi-au dat medicamente pentru durere şi sunt încă sub observaţie.

Fusese transportată la urgenţe cu ambulanţa, deşi

abia dacă-şi mai amintea. Probabil că era mai bine că amintirile ei în legătură cu ceea ce se întâmplase imedi-al după împuşcături erau înceţoşate.

Pe lângă fractura şi vânătaia de la piept, zgârieturile de pe braţe îi fuseseră tratate cu antibiotic. Fusese nevoie de două suturi pentru rana pe care lovitura cu arma i-o provocase la cap. Avea totodată şi un ditamai cucuiul.

Pe lângă toate aceste răni fizice erau cele emoţionale. Izbucnea în crize de plâns necontrolat, urmate de perioade de depresie care o lăsau într-o stare aproape catatonică. Personalul medical ajunsese la concluzia că avea nevoie de câteva zile ca să-şi revină după întregul calvar.

— Ce e încă o noapte? Mai bine să vă luaţi măsuri de siguranţă decât să vă pară rău, spuse Wiley, negăsind nimic altceva de zis.

Jordie nu se obosi să adauge ceva.

Era o conversaţie obligatorie între doi oameni care supravieţuiseră unei catastrofe. Aveau multe de discutat, dar subiectele erau delicate şi nimeni nu părea dornic să le abordeze deocamdată.

După o tăcere lungă şi încărcată, Jordie spuse:

— M-a sunat Gwen Saunders. Drăguţ din partea ei, nu-i aşa? Şi ajutorul de şerif Morrow a trecut să mă vadă azi-dimineaţă.

— În calitate oficială?

— El s-a ocupat de uciderea lui Royce Sherman. Mărturisirea lui Josh a finalizat cazul. Dar a făcut în aşa fel încât vizita să nu pară oficială. Şi-a exprimat condoleanţele.

— Şi soţia mea le trimite pe ale ei.

— Vă rog să-i mulţumiţi pentru cale.

Arătă spre pervazul ferestrei, pe care erau alinate acum mai multe aranjamente florale.

— Sunt de la amândoi, spuse Wiley. Dar Marsha le-a ales.

— Sunt sigură că este extrem de uşurată că nu aţi fost rănit ieri.

— Mai degrabă nervoasă, dacă vreţi să ştiţi adevărul. A zis că n-ai să vezi niciodată un contabil să alerge prin toată ţara cu o armă în mână.

Jordie zâmbi slab.

— Pare o femeie raţională.

O pauză, apoi:

— I-aţi spus agentului Hickam cum s-a terminat?

— Este chiar cu un etaj mai jos, în rezerva de sub dumneavoastră. Încă este la terapie intensivă, dar, da, l-am pus la curent. Nu i-a venit să creadă… ei bine, mai nimic.

— Fratele meu a încercat să-l omoare.

— Nu vă consideră în niciun fel răspunzătoare, domnişoară Bennett. Josh este singurul vinovat pentru crimele pe care le-a comis.

Jordie strânse între degete marginea păturii de bumbac cu care era învelită.

— A jucat bine toate rolurile. Bărbatul-copil, răsfăţat şi suferind de anxietate severă. Angajatul asuprit, corupt de şeful căruia nu avea tăria de caracter să i se împotrivească. Dar criminal cu sânge rece? Niciodată nu l-aş fi crezut pe Josh capabil de aşa ceva.

— Cum n-aţi fi crezut niciodată că era posibil să vă urască atât de mult încât să vă vrea moartă.

— Nu, murmură ea. Nici asta n-aş fi crezut-o niciodată.

Răpirea

Wiley simţi cum o cuprinde emoţia şi nu mai spuse nimic, aşteptând până când îşi şterse ochii cu un şerveţel.

Apoi îi spuse despre un bancher din Malaysia care sunase ca să întrebe dacă domnul Panella îşi amintise cea de a doua parolă, care îl luase atât de mult prin surprindere.

— Am primit apelul pe unul din multele telefoane mobile pe care le-am găsit acasă la Josh. L-am întrebat pe bancher dacă a discutat vreodată personal cu Jordan Bennett. A spus că nu. Nu a avut niciodată plăcerea de a discuta direct cu domnul în cauză. Presupusese că Jordan Bennett este bărbat.

— În cazul ăsta, înseamnă că am scăpat? Nu mă mai suspectaţi că aş fi colaborat cu Josh şi Panella?

— Vom analiza povestea din Costa Rica pentru a determina gradul dumneavoastră de implicare, dar nu cred că veţi fi acuzată, mai ales dacă veţi colabora cu noi.

— Să colaborez?

— Cazul ăsta a fost de la bun început o poveste extrem de complicată, cu mai multe straturi. Şi va continua să fie. Încă nu ştim tot ce au făcut Josh şi Panella, împreună sau separat, ca să încerce să-şi păcălească nu numai clienţii, dar şi să se ducă de nas unul pe celălalt. Poveşti precum contul ăsta din Malaysia ar putea să tot iasă la suprafaţă mulţi ani de acum înainte.

— Ani?

Era un gând descumpănitor. Fusese atât de naivă încât să creadă că, odată cu descoperirea cadavrului lui Panella şi moartea lui Josh, cazul avea să se închidă şi că totul avea să fie uitat. Odată externată din spital, presa avea s-o asalteze. Avea de gând să o roage pe Adrian Dover să fie purtătoarea ei de cuvânt şi să dea o declaraţie de presă care spera să îi mulţumească, deşi se îndoia că aşa o să se întâmple.

Avea totodată sumbra îndatorire de a se ocupa de cenuşa lui Josh. Presupunea că ar fi trebuit să îl îngroape lângă părinţii lor, deşi nu avea habar dacă fratele ei şi-ar fi dorit sau nu acest lucru.

Sandra Brown

Şi se părea că avea să coopereze, ba chiar să contribuie la investigaţia în desfăşurare. Măcar atât putea face pentru a răscumpăra, într-un fel, faptele fratelui ei. Era o chestiune de datorie civică. Simţea totodată o obligaţie morală să facă acest lucru.

— Poate voi reuşi să ajut victimele lui Josh să-şi recupereze o parte din pierderi.

Din nefericire, nu putea aduce înapoi ceea ce şi-ar fi dorit cel mai mult – pe părinţii lui Shaw.

Wiley dădu din cap, dar se foi din nou, stânjenit.

— În ceea ce priveşte pierderea dumneavoastră

personală, domnişoară Bennett… îmi pare rău că s-a terminat aşa.

— Mie nu.

Văzându-i expresia surprinsă, Jordie zâmbi trist.

— Înainte să vă gândiţi că sunt o persoană absolut îngrozitoare, daţi-mi voie să vă explic. Deplâng viaţa fratelui meu în mult mai mare măsură decât îi plâng moartea. Ce alt sfârşit ar fi fost mai bun, mai milostiv? Un proces înjositor, în care să fie expus în permanenţă, mediatizat şi în timpul căruia toată lumea să se holbeze la el? Anii petrecuţi în închisoare, unde ar fi fost supus Dumnezeu ştie câtor şi mai câtor cruzimi? Nu, agent Wiley, asta ar fi fost cea mai cumplită tortură pentru el. Când am apăsat trăgaciul, n-am făcut-o ca să mă salvez pe mine. Am vrut să-l salvez pe Josh. Nu are cum să-mi pară rău că astfel chinul lui s-a sfârşit.

— Şi chinul pe care vi l-a provocat el dumneavoastră s-a terminat. Cu siguranţă vă simţiţi eliberată.

— Mă simt. De fapt, ce mă întristează cel mai mult, spuse Jordie şi vocea îi cedă, este faptul că nu mă simt îndurerată. Aista mă întristează cumplit. Şi pentru el, şi pentru mine.

Expresia lui de compasiune şi înţelegere o atinse profund şi îi aduse lacrimi în ochi.

Stânjenit, Wiley tuşi:

— Ei bine, vă las să vă odihniţi. Ştiţi numărul meu, dacă aveţi nevoie de ceva.

Se întoarse şi se îndreptă spre uşă.

Răpirea

— Agent Wiley?

Se întoarse şi se răsuci pe călcâie, dar îi fu greu să o privească în ochi.

Când reuşi în cele din urmă să o facă şi văzu întrebarea nerostită din privirea ei, oftă din greu şi clătină din cap.

— Nu ştiu, Jordie, zise el, folosindu-i pentru prima oară prenumele. Şi-a rupt o mulţime de cusături şi a fost adus aici ca să fie cusut la loc, apoi a venit aseară la birou

şi a completat toate hârtiile necesare. M-am dus să-mi iau o cafea. Când m-am întors, nu l-am mai găsit. Nimeni nu l-a mai văzut de atunci.

Jordie îşi lăsă capul pe pernă şi închise ochii:

— Şi nimeni n-o să-l mai vadă.

epilog

Trei luni mai târziu

Jordie şi angajaţii de la Extravaganza sărbătoreau transferul de proprietate.

Petrecerea începuse la ora patru, când îi oferiseră o mască de Mardi Gras încrustată cu cristale, drept cadou de despărţire. Mâncaseră mini-sandvişuri. Toastaseră, îşi luaseră la revedere, colectiv şi individual, şi promiseseră să păstreze legătura.

La ora cinci, Jordie pusese capăt petrecerii, înainte să devină prea sentimentală.

— Ultimul meu act oficial în calitate de şefă – fostă şefă – este să vă trimit acasă. O să sting eu luminile şi o să încui la plecare.

Probabil că simţiseră că voia să rămână câteva minute singură acolo, în spaţiul în care îşi clădise afacerea. O îmbrăţişaseră pe rând şi plecaseră. Asistenta ei personală rămăsese ultima. În timp ce îşi ştergea lacrimile, spuse:

— În timp ce deschideam şampania, a venit un pachet pentru tine. Probabil de la un client recunoscător. Ţi l-am lăsat pe birou.

Când rămase singură, Jordie se duse în biroul ei. Toate obiectele personale fuseseră deja strânse şi luate de acolo, dar locul îi părea încă familiar. Ascultă şuieratul aparatului de aer condiţionat şi privi crăpătura dintr-o dală a pardoselii, observând că era la fel de mare ca atunci când se instalase ea acolo. Jaluzeaua de la fereastră nu stătuse niciodată drept, ori de câte ori încercase să o aranjeze. Avea să-şi amintească toate aceste imperfecţiuni cu drag.

Sandra Brown

Pentru ultima oară, se aşeză pe scaunul de la biroul

ei. Luă plicul trimis prin Fedex, îl deschise şi vărsă conţinutul pe birou.

Dinăuntru căzură mai multe baticuri cu imprimeuri de camuflaj.

— Se vând în pachete de câte douăsprezece.

Stătea în uşa deschisă, cu un umăr sprijinit de toc, îmbrăcat aproape la fel ca în seara în care îl văzuse prima oară. Capsele perlate ale cămăşii lui sclipeau în soarele după-amiezii, care pătrundea printre lamelele jaluzelelor strâmbe.

Îşi recăpătă suflul, vocea. Inima şi-o pierduse cu trei luni mai înainte.

— Parcă eu rămăsesem datoare să-ţi cumpăr un set.

— Aşa? făcu el, ridicând din umeri. Cine ţine socoteala?

Temându-se să nu-i citească emoţia în ochi, coborî privirea spre baticuri, ridică unul din grămadă şi frecă materialul între degete.

— Cred că o să-mi ajungă o vreme.

— Depinde pentru ce le foloseşti.

— Au foarte multe întrebuinţări.

Cu o voce încărcată de subînţeles, spuse:

— Chiar în momentul ăsta mă pot gândi la câteva.

Jordie se ridică şi înconjură biroul, dar nu reuşi să ajungă mai departe, înainte să simtă că i se înmoaie genunchii. El se desprinse de tocul uşii şi veni spre ea, până când nu-i mai despărţeau decât vreo câţiva centimetri.

Preţ de câteva clipe, nu făcură altceva decât să se uite intens unul la celălalt. Cicatricea îi era evidentă în barba nerasă. Părul îi era nepieptănat şi trebuia tuns. Arăta cât se poate de neîngrijit şi extrem de atrăgător.

— Cum ai trecut de paznicul din hol? îl întrebă.

— Sunt agent federal, ai uitat?

— Oh, aşa e. Ai şi insignă acum?

— Nu. Dar am trecut de paznicul din hol.

Răpirea

Evident că trecuse. Jordie ar fi vrut să râdă şi să

plângă în acelaşi timp. Ridică o mână şi arătă spre partea lui stângă.

— Cum mai e?

— Bine. Mă mai înţeapă doar, din când în când.

Trase aer în piept.

— Îmi pare rău.

— Am meritat-o.

Privirea cu care o măsura era la fel de incisivă ca întotdeauna.

— E prima oară când te văd în fustă.

— Shaw?

— Doamne, ce picioare!

— Show?

— Hmm?

Ochii lui se ridicară spre ai ei.

— Eu… Eu…

Se opri, apoi spuse dintr-o suflare.

— Sunt surprinsă să te văd.

— Nu mai e reclama.

— Poftim?

— Reclama ta, de pe autostradă. Extravaganza. Litere strălucitoare. Artificii. Am venit să repar heruvimul de la fântână. În timp ce conduceam dinspre aeroport, am observat că reclama ta a fost înlocuită de una cu o găleată cu pui prăjit.

— Trebuia reînnoit contractul. Am refuzat, pentru că nu mai hotărăsc eu bugetul pentru publicitate al firmei. Foştii mei angajaţi şi-au adunat economiile şi au cumpărat acţiunile companiei.

— Ţi-ai vândut şi casa.

— Ţi-a spus Joe Wiley?

— L-am sunat din maşină. Mi-a spus că aţi lucrat împreună să legaţi toate capetele poveştii.

— Cred – sper – că rolul meu în cazul Panella-Bennett se va sfârşi curând. Dar, o vreme cel puţin, s-ar putea să mai fie încă nevoie de mine, ca să confirm una sau alta.

— Wiley a zis că Hickam s-a întors deja cu jumătate

de normă.

— E mai slab.

— Sunt sigur că asta îl face foarte fericit pe croitorul lui.

jordie zâmbi.

— Hickam recunoaşte că-ţi datorează viaţa.

— Ar fi făcut şi el acelaşi lucru pentru mine.

Făcu o pauză, apoi spuse:

— Aşadar, pleci?

— După tot ce s-a întâmplat…

Făcu un mic gest cu mâinile.

— Am nevoie de o schimbare. Trebuie s-o iau de la capăt:

— Înţeleg.

Privi biroul gol din jur, înainte de a se întoarce la ea.

— Unde te duci?

— Nu m-am hotărât încă.

Apoi zise repede:

— Ai reparat heruvimul?

— Oh! Da. Aş fi ieşit mai ieftin dacă aş fi cumpărat unul nou. Dar mama l-a pus acolo şi îl adora, aşa că i-am înlocuit braţul lipsă. Am angajat şi o firmă de amenajări exterioare să vină şi să aranjeze curtea, să vopsească scările. Arată aproape respectabil.

Ca să scape de nodul care i se formase în gât, îl întrebă dacă avea de gând să-şi stabilească adresa permanentă la casa din Cartierul Francez.

— Nu. O să rămână tot doar un loc la care să mă întorc.

7 Când o să ai nevoie să te ascunzi.

Îşi strecură o mână în buzunarul din spate al blugilor.

— De fapt, nu mai lucrez sub acoperire zilele astea.

Vestea o intrigă.

— Poftim?

— Îţi aminteşti de fata din Mexic?

— Care o să sufere o moarte sângeroasă dacă nu o să fie mai bine pregătită?

Răpirea

— Am spus-o de atâtea ori, atâtor oameni, încât, până la urmă, a ajuns la urechile cui nu trebuia. Sau poate la urechile cui trebuia. Şi posesorul acestor urechi mi-a spus că, dacă mă preocupa atât de tare soarta agenţilor de teren, de ce nu mă ocupam eu de pregătirea lor? Mi-a stârnit interesul. Dar am pus nişte condiţii.

— Cum ar fi?

— Nu mă mut în Quantico. Eu dau votul final în legătură cu acceptarea sau refuzarea unui candidat. Şi o să fiu dur, pentru că o să-i învăţ lucruri care nu se găsesc în manual.

— Şi?

— Nu accept niciun birocrat care să mi se uite peste umăr şi să mă bată la cap cu procedura sau cu ce am voie să fac sau nu. Nu accept să-mi fie analizate metodele de cineva care nu a mâncat niciodată din aceeaşi troacă cu de-alde ai lui Panella.

— Şi?

— Nu port cravată şi nu mă tund ca Wiley. Asta ar fi stricat toată înţelegerea.

— Şi ce-au spus?

Ridică un umăr.

— Au spus: „S-a făcut”.

— Înseamnă că pun mare preţ pe ceea ce poţi să oferi.

— L-a scos din sărite pe Hickam. În orice caz, lucrez într-o unitate de lângă Atlanta, a cărei locaţie este, bineînţeles, secretă. Evident, cea mai mare parte a instructajului are loc în afara sălilor de clasă.

— Sună interesant. O să fii…

— Jordie?

— Ce?

— Hai să lăsăm prostiile.

Fu lipit de ea într-o secundă, cuprinzându-i capul cu mâinile, lipindu-şi gura de a ei. Se sărutară cu atâta pasiune şi dorinţă, încât Jordie fu surprinsă când Shaw se opri prea curând.

— Jordie, când s-a terminat toată povestea, a trebuit

să plec. A…

Sandra Brown

— Ştiu.

— Eram încă sub acoperire. Şi totul era pe cale să se transforme într-un mare circ.

— Înţeleg. Sincer.

— Nu erai grav rănită. L-am pus pe Wiley să-mi jure pe capul copiilor lui. Aşa că, după ce am completat toate actele oficiale, am şters-o.

— Şi ai păstrat distanţa, spuse ea cu o voce neaşteptat de încărcată de emoţie.

Cu evident regret, Shaw oftă.

— Da, aşa am făcut.

7 De ce?

Întoarse capul, trase aer în piept, apoi reveni la ea.

— Pentru că nu ştiam ce simţeai tu în legătură cu Josh şi cu felul în care s-a terminat toată povestea. Glonţul meu l-a omorât.

— Nu se ştie care…

— Ştiu eu. Nu l-a simţit, la fel cum nu le-a simţit pe cele care au urmat. Dar nu am suportat gândul că m-ai putea urî pentru asta.

— Nu te urăsc.

Îi strânse şi mai tare capul între mâini.

— Trebuie să ştii asta. Trebuie să accepţi asta. Dacă ar fi să o fac din nou, n-aş ezita. Aş trage…

Îi aşeză un deget pe buze.

— Şi eu aş face totul la fel. S-a terminat aşa cum trebuia să se termine. Josh a fost eliberat, la fel şi eu.

— Wiley mi-a spus că aşa simţi.

— Până în adâncul sufletului.

— Peste ani de zile, nu o să…

— Nu.

Îi cercetă chipul şi păru să se convingă de sinceritatea ei. Apoi expresia îi deveni îngrijorată.

— Apoi Wiley – care parcă e o femeie băgăcioasă – mi-a zis că, dacă tot eram prin zonă, poate că n-ar strica să iau legătura cu tine.

Jordie îşi trecu un braţ pe după gâtul lui.

— Aminteşte-mi să-i trimit o sticlă de vin. De vin bun.

— Ce-i drept, şi eu voiam să iau legătura cu tine.

Răpirea îi puse o mână pe spate şi o lipi de el. Se sărutară din nou şi, când în sfârşit ridică privirea, ochii pătrunzători pe care îi iubea îi străpunseră pe ai ei.

— Se dau petreceri foarte sofisticate în Atlanta. Personal, nu am fost niciodată la vreuna, dar aşa mi s-a spus.

— Pare o piaţă promiţătoare. Cu siguranţă, merită cercetată.

— M-am gândit să îmbunătăţesc condiţiile din apartament. Ştii tu, să cumpăr nişte mobilă. Un aragaz.

Jordie râse.

Shaw zâmbi, apoi însă deveni serios.

— Jordie. Nu m-am descurcat deloc bine cu treaba asta prima oară şi s-ar putea să nu mă descurc nici acum. Dar nu vreau să-mi petrec restul vieţii întrebându-mă unde aş fi putut ajunge cu tine. Unde am fi putut ajunge noi. Eu unul sunt sigur că nu vreau să-mi mai petrec nicio noapte fără tine. Cred că mi-am format un obicei. Te vreau în patul meu în fiecare seară. Chiar dacă înseamnă să te leg cu baticurile astea şi să te târăsc cu forţa, aşa ca prima oară.

Îi sărută cicatricea de pe bărbie.

— Şi oare eu chiar nu am nimic de spus?

Shaw zâmbi satisfăcut, îi mângâie cu degetul mare buza de jos şi, chiar înainte să i-o sărute, spuse:

— Văd că tot obraznică ai rămas.

Când privirile lui Jordic Bennett şi Shaw Kinnard se intersectează, cu siguranţă sar scântei. Shaw emană o energie periculoasă, şi nimeni nu simte această vibraţie mai puternic decât sofisticata femeie de afaceri Jordie, care nu are ce căuta în acea zonă rău famată. Iar Shaw Kinnard este acolo… ca să o omoare.

Însă Shaw are alte planuri. El o răpeşte pe Jordie în speranţa că va pune mâna pe cele treizeci de milioane de dolari pe care fratele ei le-a furat şi, probabil, ascuns.

Totuşi, Shaw nu este singurul aflat în căutarea comorii. În cursa contra-cronometru pentru a rămâne în viaţă, Jordie şi Shaw trebuie să se bazeze pe propria inteligenţă – şi unul pe celălalt – în fuga lor din faţa legii şi a unui criminal neîndurător.

La kilometri distanţă de civilizaţie, singura şansă de supravieţuire a lui Jordie este să se dovedească mai isteaţă decât Shaw, căci ce preţ are viaţa ei pentru bărbatul manipulator şi fără scrupule? Curând şi acesta îşi dă seama că şi Jordie are multe de ascuns. Este implicată în înşelătoria fratelui ei sau este doar un pion nevinovat într-o vendetă mortală? Această pereche nepotrivită, dar atât de pasională, face o mişcare disperată – care ar putea să fie şi ultima.

Sandra Brown este una dintre cele mai cunoscute autoare americane contemporane. Cele peste 70 de cărţi scrise de ea au fost publicate în 33 de ţări, în peste 80 de milioane de exemplare.